ŽIŽKA a jeho doba

DÍL ČTVRTÝ

Závěrečný

NAPSAL

JOSEF PEKAŘ

VESMÍR, PRAHA

ŽIŽKA A JEHO DOBA

ŽIŽKA A JEHO DOBA

DÍL ČTVRTÝ

POZNÁMKY K DÍLU TŘETÍMU
OPRAVY A DODATKY – PŘÍLOHA
REJSTŘÍKY

NAPSAL

JOSEF PEKAŘ

V PRAZE

„VESMÍR", NAKLADATELSKÁ A VYDAVATELSKÁ SPOLEČNOST S R. O.

V PRAZE VII, DOBROVSKÉHO UL.

1933

PAMÁTCE

JAROSLAVA GOLLA

PŘEDMLUVA

V předmluvě k třetímu dílu svého Žižky, jenž vyšel na jaře 1930, sliboval jsem, že zbývající část, jež měla obsáhnout poznámky k dílu třetímu a rejstříky, bude vydána do konce roku. Slib opíral se o skutečnost, že poznámky byly již vysázeny a o naději, že rejstříky nedají příliš práce — ale několikeré onemocnění potomní, pak úřad rektorský, konečně i velmi svízelná práce s rejstříkem věcným a doplňování poznámek způsobily, že mohl býti uskutečněn až po třech létech. Tak dílo počaté r. 1924 pod dojmem jubilea Žižkova končí se až po devíti létech; lze říci, že vyplnilo plných sedm let práce.

Jubileum Žižkovo před devíti lety bylo mi pouze vnějším podnětem; pravou příčinou bylo přání, abych seznámil se pokud možná všestranně s nejvýznamnější dobou českých dějin, tak abych v sporu stran a mínění o duchovní povaze, příčinách i cílech velké bouře a o významu jejím v našem dějinném vývoji dopracoval se poznání, opřeného o přímé studium vlastní. Rozsáhlost a složitost úkolu sic odstrašovala, ale na druhé straně lákalo vědomí, že od doby Palackého a Tomkovy, tedy od více než půlstoletí, nedošlo k pokusu zpracovati dobu české revoluce, počínající se smrtí Husovou, nově a jednotně, rozuměj i s nezbytnou výzbrojí kritickou v shromáždění a zhodnocení všeho dobového materiálu. Nedošlo přes to, že v posledních třech desítiletích rozsáhlá práce badatelskoobjevitelská přispěla neobyčejnou měrou k poznání duchovních základů a východisek bouře a to jak bohatým poučením o myšlénce a díle Janovově, Viklifově a Husově, tak i pro dobu vlastní bouře řadou objevů, z nichž jsme poznali teprv pravou tvář Jakoubkovu, význam Mikuláše z Drážďan a jdeme-li zpět až k práci Gollově a jeho následovníků, i pravou tvář Chelčického. Co tu všude z nově objevených postil a traktátů shledáno nových pravd k poznání duchovních směrnic hnutí, ukazovalo mnohonásob, jak podstatně třeba opravovati a doplňovati vývody Palacké-

ho; kromě toho slibovalo od počátku mnoho nového i vzdělání pramenů době starší sic známých, ale vědecky málo užitých — v neposlední příčině z toho důvodu, že badatelům minulého století šlo především o vnější obraz situace a že duchovní povaze rozdílů a souvislostí nevěnovali pozornost dostatečnou. K odvaze podejmouti se práce nutkalo však a to v neposlední řadě i přesvědčení, že nejen užitím přísnějších method kritických, k nimž vychovala Gollova škola, ale především i snahou poznati velkou historii v pravdě její, t. j. vědomým vyvarováním se apriorních ideologií, stvořených v době romantismu, snahou vyložiti poctivě, jak věci souvisely a se sběhly, bez předpojatého zveličování na jedné a nemužného zastírání nebo omlouvání na druhé straně, bude možno podati obraz nejen nový, ale co je významnější, bližší skutečnosti. A to tím spíše, že cesta k poznání omylů, s nimiž souvisel výklad Palackého, v obecném vědomí namnoze dosud panující, byla již rozličně pracemi předchozími prolomena.

Z toho co pověděno, vysvítá, že Žižka nebyl jediným, ba ani ne hlavním úkolem mé práce. Byl jen příležitostí nebo pomůckou, abych seznámil se s duchem a povahou české revoluce vůbec, v tom ovšem především se stranou, jíž Žižka stál vojensky v čele, s programem a historickým dílem Tábora. Proto je prvý díl práce věnován z největší části výslechům hlavních duchovních vůdců a účastníků revoluce, nota bene mluvčích všech stran a směrů na zápasu súčastněných; chce zajisté čtenáři dáti možnost, aby poznal problematiku doby bezprostředně z žalob, hněvů a lásek jejích zápasníků přímo; pouze druhý díl náleží Žižkovi a s ním ovšem Táboru, ale ze značné části je i on pokračováním kritické dokumentace dobové, jež naplnila díl prvý. Díl třetí i s rozsáhlými poznámkami dílu čtvrtého, k němu slušícími, podává pak v soustavném historickém líčení obraz bouře až do r. 1425; v něm ovšem zaujímá Žižka místo náležité, ale všude je zřejmo, že práci jde o postižení celkové souvislosti dějství, i bez zřetele k Žižkovi, kdekoliv líceň dospívá k situaci

pro osud českého zápasu zvlášť důležité. Podobně zajisté již v prvém dílu byla věnována rozsáhlá kapitola prvá úsilnému studiu o vzniku táborství či vlastně o vzniku revoluce; výsledky její, že na nauku Tábora mělo největší vliv kromě učení Jakoubkova a Mikuláše z Drážďan lidové valdenství, že program Prahy, vyjádřený na konec v čtyrech artykulech, je vlastně plodem útěku od Tábora, ano i ústupem od Husa, že dále na vznik a ráz násilného postupu mělo velký vliv kromě shovívavého stanoviska krále a dvora a napjetí česko-německého i zvojančení české vyšší i drobné šlechty, oblibující si od let všechny druhy násilí, jež plně se mohly vybouřiti teprve v bojích revoluce, byly rozličně potvrzeny novými postřehy a svědectvími v dílech následujících. A poslední kapitola téhož prvého dílu náležela také otázce, týkající se revoluce vůbec: vyvrácení domnění Palackého o demokratickém táborství; nepopírala pokrok v směru demokratickém, jejž přinesla rozličně doba gotická a jenž jeví se také v snaze o náboženské vzdělání a osvícení laiků všech vrstev v jazyce národním, ale pokud jde o politickou stránku demokracie, skončila závěrem, že Tábor nebyl demokratickým ani v theorii ani v praxi. Jinak řečeno, že Lipany nebyly hrobem demokracie, nýbrž revoluční anarchie.

Dílo má mluviti za sebe samo — ale nemýlím se tuším, pravím-li, že míra jeho publicity nezávisí jen od něho, zejména jde-li o dílo rozměrné: veliká produkce naší novodobé práce historické i klesající zájem o historickou četbu (je možno, že obě ty skutečnosti spolu vnitřně souvisí) způsobují, že se čte málo a že více méně obecným majetkem veřejnosti stávají se často kusé nebo zkreslené představy o obsahu a stanovisku práce autorovy, často závislé na povrchním nebo stranném referátu vlivného tisku. Proto nelitoval jsem námahy a postaral se o to, aby ve věcném rejstříku k dílu měl čtenář snadnou pomůcku, aby seznámil se s obsahem mé knihy a poznal její vědecké výsledky a posice. A nebude se škodou, poukáži-li i zde, jakoby závěrem k celé práci či chcete-li jako v autoreferátu aspoň na to nejdůležitější, v čem

pozměňuje mé studium dosavadní obraz doby a co přináší nového.

Je jisto předem, že nevyznívá v oslavu revoluce — stejně jako jí nešlo a nemohlo jíti o politickou demokracii, tak jí byla cele cizí svoboda svědomí v moderním smyslu (podobně ostatek jako reformaci protestantské), kterou v ní nalézal Palacký; vývojově neznamená pokrok k svobodnějšímu myšlení novověku, nýbrž právě naopak návrat do středověku a to návrat v hlavních svých duchovních představitelích (jako byli Jakoubek a Chelčický) naplněný cele mnišsky asketickým názorem na svět — v téže době, kdy v požárech hynuly české kláštery a mniši-pokrytci byli táborskými cepy vyháněni nebo zabíjeni, ovládalo většinu předních husitských myslitelů přesvědčení, že tento svět a tělo lidské jsou dílem antikrista, žalářem ohavným a vražedným, z něhož teprv smrt je radostným vysvobozením a že vše, co souvisí s radostí světskou, i pokoj a blahobyt, i věda i umění, i hra, i tanec, i hudba a veselá píseň světská i kroj jakkoli zdobný nebo kostel vysoký a nádherný a vůbec každé dílo světské „pýchy“, je léčkou ďáblovou, je hříchem zavržitelným nebo nebezpečným spasení, jedinému to pravému cíli křesťanova života. Tyto nauky, příčící se namnoze samé přirozenosti lidské, prozrazují do jak nebezpečné důslednosti byly domyšleny výzvy Písma, jimiž v útěku od zkaženého světa soudobého měli býti sebevědomou iniciativou české reformace spaseni všichni národové křesťanští. Ale v duchu středověku byly to nauky pokrokové, vychovávající a vedoucí k svatosti, vrcholnému ideálu křesťanství; hlasatelé jejich byli a právem mohli býti přesvědčeni, že dostoupili kulturní výše, nad niž doba větší neznala. A i s hlediska naší doby máme právo tvrditi, že opravdovost a horoucnost toho úsilí o mravní přerod církve a společnosti v duchu zákona božího, jež vyznačuje všechny vůdce českého hnutí opravného (třeba nešli všichni tak daleko jako Jakoubek nebo Chelčický) a jehož největším gestem jest smrt Husova a Jeronymova v Kostnici, jest a zůstane svědectvím velkého vzepjetí české kulturní snahy v době

gotické i titulem její slávy; zůstane zároveň hlavním svědectvím české spolupráce v duchovním vývoji západoevropského světa; v jeho středu jsme se odvážili zaujmout na čas vůdčí místo. Proč právě v Čechách pokročil vývoj tak daleko, proč jsme v tom předstihli Němce, najdeš také vyloženo v mé knize v spojení s vývody o českém soupeření kulturním s německými mistry na pražské universitě; tu souvislost postihl dobře již Eneáš Sylvius. Ale co následovalo potom s vypuknutím ničivé táborské vzpoury, bylo neštěstím, bylo šklebem revoluce, v němž imponuje jen fanatismus pobloužení a branná zuřivost a nepřemožitelnost jeho — marně v Praze konšelé a mistři universitní formulovali své čtyry artykule, jež měly hnutí udržet v mezích, jež mu uložil původní ušlechtilý zápal reformní — síla revoluční psychósy, jíž propadlo hnutí, oproštěné od starých pout církevní i světské autority, zvracela vše v ironický opak od počátku. Žádalo se náruživě svobodné kázání slova božího — vskutku přibývalo hořících hranic i popravišť, na nichž trestána svobodná kázání těch, již zavrhováni byli jako kacíři a blouznivci; bouřilo se vášnivě proti majetku a světskému panování duchovenstva — vskutku kněží se stávali skutečnými pány a vládci v městských obcích, ano i vůdci vojsk; boj nejnáruživější veden o kalich, jako pravé a jedině spásné přijímání Těla božího — vskutku v Táboře proniklo záhy kacířství pikartské, úctu svátostného zázraku, Husitům nejdražšího, podvracející; žádalo se okázale trestání a vymýcení všech hříchů smrtelných — a vskutku naplnila revoluce zemi na léta hříchy a zločiny zabíjení, pálení a loupeže, jako nikdy před tím v našich dějinách. A vše to bylo provázeno a jakoby oslaveno rostoucími vítězstvími nad silami cizími i domácími, jež pokusily se zmoci revoluci a vyvrcholeno zastrašením všeho sousedství i daleké ciziny — jakkoli Čech nemůže než s hrdostí vzpomínat vojenské moci a zdatnosti předků, nesmí zapomenout na konečné výsledky: po patnácti létech v Basileji nedocíleno víc než čeho bylo lze dosíci po dobrém již r. 1420, země byla spuštěna, zbavena většiny památek

krasoumy a dílen kulturních, ochuzena o největší díl inteligence i o možnost ji znovu vychovati, podlomena ve své neobyčejné kulturní vitalitě, odcizena duchovnímu proudění evropskému, isolována a zmalicherněna v neplodných kněžských hádkách — aby na konec, ochuzena a zmatena i v hrdém sebevědomí národním, jež jí dalo před časy tolik duševní síly, hledala záchranu v německém protestantismu; cesta s ním šla na Bílou Horu.

To je žaloba, to je stanovisko, k němuž musí dospěti historik, který není obdivovatelem revoluce k vůli revoluci, ale který v hodnocení doby velké bouře i s její vojenskou slávou vychází od otázky, co bylo zhoubné, co prospěšné pro osud národní. A přímo tragické je poznání možnosti, že k těmto osudným koncům došlo jen nešťastnou souhrou okolností, že přijatelný mír husitských Čech s křesťanstvem mohl býti docílen již r. 1420 a vyražena zbraň táborské vzpouře, jejíž methody počali zavrhovati konečně sami duchovní vůdcové Tábora tím více, čím více se nauka jejich racionalisovala a zbavovala vlivu chiliastického blouznění počátků. Proto jsem v třetím díle tomu vzrušujícímu jednání Prahy s králem Zikmundem na jaře r. 1420 a prvému hádání o čtyry artykule v červenci potom v Praze — chvílím, kdy český osud na staletí byl na vážkách osudu — věnoval tolik úzkostné pozornosti. Historický význam okamžiku nebyl v starších pracích pochopen a ovšem nevěnována náležitá pozornost ani skutečnosti, že dohoda rozbila se posléze nikoliv o pouhé povolení kalicha, ale o tvrzení pražských zástupců, že kalich je podobně jako křest nezbytný k spasení. O to ze slepě slovného poslušenství Písma odvozené učení, jež znamenalo, že miliony křesťanů z posledních staletí jsou zatraceny do muk pekelných (Hus snad nikoli jen proto, že jako kněz přijímal pod obojí), nauku, na níž netrvala Praha důsledně ani tenkrát ani později, spokojujíc se pouhým povolením kalicha, rozbil se prvý pokus o dohodu, aby k novému podobného významu došlo až po třinácti létech, v době, když již dějiny nezapomenutelného obsahu prohloubily propast mezi

stranami tak hluboko, že ji bylo lze jen vnějškově, ne skutečně překlenouti. Že vina Zikmundova v užití papežské bully křížové proti kacířům a v odmítnutí kapitulace Prahy v měsíci květnu r. 1420 je největší, neopominul jsem zdůrazniti, ale přes to historik usilující o soud spravedlivý, nemůže nikterak dáti za pravdu vášnivým žalobám Prahy té doby, líčícím Zikmunda jako úhlavního nepřítele českého národa (parallelou k tomu jsou žaloby německé, představující krále jako náruživého milovníka svých rodných Čechů) nebo souhlasiti s míněním, že šlo tenkrát o bytí nebo nebytí českého národa, jenž prý vítězstvími revoluce byl zachráněn. Všechna křížová vojska Zikmundova dohromady nevyžádala si tolik obětí na životech a statcích v naší zemi, kolik bratrovražedné boje domácí. Hlavní je, že znepřátelení českého husitského prostředí se Zikmundem (jemuž podle nepochybné vůle rozumné většiny na obou stranách mohlo býti ještě v květnu 1420 přijatelným kompromissem zabráněno) rozhodlo na víc než desítiletí o nesmiřitelné válce na život a na smrt; kdyby toho nebylo, mohlo k dohodě s církví o čtyry artykule s pomocí Zikmundovou dojíti ještě r. 1420 — t. j. mohl všemu dalšímu vývoji našich dějin dán býti směr, jenž by pravděpodobně byl cestou k vzrůstu, ne ke katastrofě.

Rozhodnutí pro boj s králem znamenalo i úspěch Tábora v Praze a postavilo Tábor, od jehož kacířského fanatismu se Praha čtyř artykulů od počátku s nechutí odvracela, v zápase proti Zikmundovi na společnou frontu národně husitské obce národní; na ni volala Tábor ve chvíli úzkosti Praha jako vlastní vůdkyně české pře se Zikmundem. Ale přes triumf, jejž jí poskytlo Žižkovo přispění na hoře Vítkově nebo později v bojích u Hory a Brodu, přes vliv, jejž vykonával v Praze táborsky smýšlející kazatel Želivský, nedovedla Praha Jakoubkova a Rokycanova, zbavivši se konečně násilím Želivského, zapříti svůj zásadní odpor k nauce a methodám Tábora; konečně došlo k zjevné válce proti Táboru Žižkovu, proti zhoubcům zemským, v níž stála Praha v čele většiny celé země a v níž podlehla. V té dvojí roli, dané podivnost-

mi situace, vyčerpává se historie Žižkova: Žižky jako pomocníka Prahy a obránce země i jako nepřítele jejího a zhoubce země; k ní přistupuje třetí nejvíc překvapující fronta roztržky: mezi Žižkou a samým Táborem; z ní vzniká nový Tábor Žižkův na severu, pozdější vojenská organisace Sirotků.

Základem významu i proslulosti Žižkovy jsou ty chvíle, kdy po boku Pražan vítězil nad společným nepřítelem, dále jeho vojenská průbojnost a převaha v bojích vůbec; o ostatku činů a snah jeho není soudu jednotného; jako již na počátku tak i dnes zápasí omluvy nebo oslavy se zatracujícími ortely. Ale teprv ku konci 19. stol., v knize Tomkově, dospěly obrany k výkladu dřív nikdy neslyšenému: že hlavním účelem Žižkovým byla obrana vlasti a obnovení právního pořádku; výklad ten byl následovníky Tomkovými přejat, po případě sesílen líčením Žižky jako bojovníka za kázeň a pořádek. Proti tomuto pojetí, jemuž daleká je i karakteristika Palackého, představující Žižku jako zuřivého fanatika myšlénky, obrací se má kniha na celé čáře; odkazuji prostě k bohatým vývodům jejím v tom směru, maje za zbytečné šířiti se i zde o míře neporozumění, jež z duchovní postavy, možné jen v revolučním záchvatu vznosu až chorobného, dovedla stvořiti ochránce právního pořádku; při tom zapomínala i na titul slávy, jejž si osobil Žižka jistě před jinými, že je totiž bojovníkem božím, zmocněným Bohem samým — sic k dělání pořádku, ale takového pořádku, jemuž chtělo chiliastické blouznění, mluvící o potřebě pomsty, o vyhubení všech „zlých" a hříšníků a všech protivníků zákona božího, kněží a mnichů ovšem především, bez rozdílu osob a bez milosrdenství. V tomto programu sluší hledati pravou podobu Žižkovu; s ní také srovnávají se vlastní svědectví Žižkova i ctitelů jemu nejbližších; všechny pokusy přiblížit Žižku stanovisku Prahy nebo Korybuta (na jejichž chvilkovém zdaru založil Tomek své pojetí) se ukázaly v zápětí marnými.

Není zde možno dotýkati se všeho, v čem má kniha odchý-

lila se novým poznáním od obrazu historie Žižkovy, vytvořeného prací předchozí. Upozorňuji jen na nejdůležitější: na podrobná šetření o Žižkově rodině a jeho roli v rotách lapků, na rozsáhlá sledování všech zpráv o Žižkovi v podání pamětníků z 15. stol., i na rozbor dokumentů, v nichž Žižka svědčí jaksi sám o sobě, na výklad, jak podstatně se lišila Žižkova formulace čtyř artykulů od stanoviska Pražan (co těmto bylo mostem k dohodě s církví, bylo onomu oporou pro násilí), jak tradice písemná, ještě v 15. stol., zveličila zásluhu a význam Žižkův na úkor skutečnosti a přispěla tak k omylům, tvořícím podstatné složky starších obrazů historie Žižkovy, jak podobným dílem legendotvorné fantasie je i zápis o tažení Žižkově do Uher a o strategickém zázraku jeho ústupu, jak to byl celý Tábor, nejen část jeho, jež dala se pohnouti k tomu, aby slíbila Korybutovi poslušenství, jak došlo k skutečnému rozchodu mezi Žižkou a starým Táborem, usilujícím na konec o dohodu se Zikmundem a snad sytým Žižkovy nesmiřitelnosti vůbec a jak omyl s dvojím tažením Žižkovým na jih r. 1424 vysvětluje se pokusem získat část starého Tábora znovu v poslušenství Žižkovo, jaký byl skutečný průběh zápasu se Zikmundem před Horou a t. d. Lze říci vskutku „a tak dále“, neboť kniha, budovaná veskrze přímo na pramenech a snažící se míru spolehlivosti jakkoli důležitého zdroje písemného vyšetřiti a to někdy vyhledáváním rozsáhlým, setkává se přirozeně stále s příležitostí doplniti nebo opraviti výklady starší, v nichž tolik kritické pozornosti věci věnováno býti nemohlo, a jimž často nebyl k disposici datový materiál, daný nálezy pozdějšími. Rozsáhlost a bohatství poznámek k jednotlivým svazkům jsou samy svědectvím této úsilné dokumentace výkladu; rozsahem poznámky vzrostly také proto, že někde jde o celé drobné studie kritické o povaze a obsahu pramene, nebo o polemiky s míněními předchůdců; se stanoviskem jejich měl jsem na důležitějších místech za nutné čtenáře seznámiti, často jen k vůli jeho informaci. Mnoho péče obráceno bylo i na zjištění dat osobních u všech předních postav dějinné scény; myslím

že také díky tomu se mi podařilo postihnouti plněji velký význam pana Haška z Valdštejna (i Hynka z Valdštejna) pro politické rozhodování Prahy. Podobný význam mělo sledování všech okolností, týkajících se půtek knížat a šlechty a válek lapek v době Václavově — vrhlo nové světlo na souvislost protiprávního násilí doby předrevoluční se zvojančením společnosti za revoluce (i po ní); vyšetření významu a vývoje ochranných bašt před hradbami města, jimž po původcích dostalo se jména „tábor", rozmnožilo pozoruhodnou měrou poznatky naše o táborském válečnictví a vítězném postupu vynálezů jeho Evropou. Péče o shromáždění a zhodnocení všech zpráv o situaci, zejména o táborství a Žižkovi, vedla konečně zejména v díle prvém a druhém k rozsáhlé kritické revisi všech historických pramenů našich z 15. stol., jež zejména pro dobu prvé polovice 15. stol. přinesla nejedno důležité poučení; výsledky toho šetření ukazují, co tu všude práce zbývalo a někde, jako u St. letopisů, ještě zbývá. Seznámení se s nevydanými Palackým texty Letopisů rozmnožilo datový materiál rozličně; hlavním ziskem bylo nalezení čtyř dosud neznámých původních dokumentů o míru vršovickém z r. 1425, jež s příslušným úvodem jsou vydány v tomto svazku v příloze.

Ostatek poučí o obsahu a stanovisku knihy v jednotlivých otázkách obšírný rejstřík věcný. Probrání vší zásoby pramenné z let od smrti Husovy počínaje až do r. 1425 a často i z doby pozdější až do let krále Jiřího nahromadilo v textu i poznámkách tolik dat a postřehů ve všech směrech, že jevilo se nutným upozorniti na ně a sestaviti je přehledně v jejich věcné souvislosti. Že v kapitolách tak vzniklých (a ovšem thema ne vždy vyčerpávajících) zaujímají hesla týkající se Tábora a Žižky místo rozsáhlé, je pochopitelno, ale většinu přece tvoří oddíly věnované jiným thematům, v tom zejména Praze, jejímu osudu a stanovisku (význam Prahy roste v mé knize patrně na rozdíl od líční starších), jejímu programu čtyř artykulů i jejímu boji o slyšení; tomu také se dosud nedostalo v práci starší souvislé pozornosti. Upo-

zorňuji kromě toho na důležité odstavce, shrnující data o sociálně-politickém obsahu bouře, o roli napjetí českoněmeckého, o aetiologii a psychologii bouře vůbec a o králích Václavovi a Zikmundovi. Materiálu ve všech těch směrech se bezděky vyskytlo tolik, že by již na základě odkazů v nich shromážděných bylo lze pokusit se o speciální studie; již z nich je na př. patrno, oč třeba soudit příznivěji o české politice Zikmundově, podobně jako na př. o Eneáši Sylviovi, tak nespravedlivě posuzovaném nejnovější českou historiografií. Že se o to bohatství poučení zasloužila zásada práce, že třeba vyslechnout nejen žaloby, ale i obrany a dáti spravedlivě místo i svědectvím a skutečnostem dřív namnoze opomíjeným, možno tuším zdůrazniti výslovně.

Žádná práce není bez nedostatků; platí to jistě i o mém díle; uvítám opravdově, bude-li odborné kritice (dojde-li k ní) možné ji doplniti nebo opraviti. Ve velkém thematu, na jehož řešení mohou vykonávat vliv tak rozmanitý rozdíly duchovního obzoru a stanoviska badatelova, není možná očekávati plné shody v soudu stran a směrů: uvítám však i výklady, vycházející z jiného hlediska než je moje, s tím předpokladem ovšem, že neopustí vlastní pole zápasu. Rozumím tím podmínku, že budou opravdu obeznámeny s mou prací a její argumentací a že jí čeliti budou kritikou podobně zdůvodněnou, jak to bylo všude snahou mojí.

Děkuji na konec prof. V. Flajšhansovi za řadu přátelských upozornění a poučení. Díky jsem zavázán i Průmyslové tiskárně, jež dovedla s velkou péčí zmoci nesnáze rozsáhlé petitové sazby tohoto svazku s jejími hojnými dodatky a opravami v korektuře; zvlášť musím poděkovati typografu panu Josefu Starcovi, jehož inteligence a jehož zájem o mou práci se zasloužily o ni měrou zvláštní.

27. května 1933.

Josef Pekař.

POZNÁMKY K DÍLU TŘETÍMU

1. VÝCHOVA K REVOLUCI
(str. 1—17).

(Str. 1)

[1]) Mám tu na mysli známá slova pana *Jana Kepky z Chlumu:* že by on sám, ač je chudým rytířem, dovedl Husa ochrániti proti násilí po celý rok proti komukoli, a mnozí a velicí páni, kteří Husa milují, uhájili by ho na svých přepevných hradech třebas proti oběma králům (Václavovi i Zikmundovi). Srv. *Palacký,* Docum., 283.

(Str. 2)

[1]) Srv. k tomu práce *Fr. Kerna,* Recht und Verfassung im Mittelalter (Histor. Zeitschrift, sv. 120 z r. 1918) a *téhož* Gottesgnadentum und Widerstandsrecht im früheren Mittelalter z r. 1915 (viz obšírný referát *J. Šusty* v ČČH, 1916, 142 sq.), poučující zajímavě o právu k půtce na obranu práva i o právu odboje proti králi, své závazky neplnícímu (právu staršího a jiného ideového východiska než bylo v učení Viklifově) a o středověké mentalitě vůbec. Srv. i *R. His,* Deutsches Strafrecht in Mittelalter (1920).

[2]) Srv. list Husův panu *Janu Chudobovi z Vartenberka* na *Ralsku* (*Nedoma* ve VUSp, 1891, 43 a *Novotný,* Hus. korespondence, str. 18). List je zajímavý pro psychologii panské společnosti: Chudoba, jak se dovídáme, byl dříve Husem chválen, že slíbil učiniti pokání pro loupeže spáchané. Ale pokání dopadlo tak, že „loupí vše, co nemohl uloupiti dříve“, zabíraje lidem statky a zajímaje panoše. Srv. k tomu *Novotného,* Hus, 1, 178 a o Janu z Vartenberka *A. Sedláčka* v ČČH, 1924, 555 sq.

[3]) Srv. díl druhý, str. 32 sq.

[4]) Srv. díl druhý, str. 24—51, 56.

(Str. 3)

[1]) Tak vedle Žižky najdeme v polské službě i nějakého *Angela* (patrně *ze Sumerpurka*) a *Helma,* z nichž jeden jmenuje se mezi lapkami v knize jihlavské (srv. díl druhý, str. 28), druhý, Helm, byl vůdce roty ve službě Suchého Čerta, okolo r. 1400 (srv. *Mareše,* Popravčí kniha, str. 19). O velké pravděpodobnosti toho, že Žižka byl se Sokolem znám, srv. díl druhý, str. 42.

[2]) Německy Rheden, v Chelmské zemi v polských dnes Záp. Prusích, jihových. od Grudziądze (Graudenz).

[3]) O polské službě Žižkově *Palacký* nezvěděl nic; *Tomek* teprve v doplňcích v ČČM, 1892, 116 (ač věděl, že již *Beckovský* tvrdí, že prý Žižka ztratil oko v bitvě u Grunwaldu a ač zpráva *Dlugoszova* o Žižkovi u Radzina byla dobře známa i *Pubitschkovi,* Chron. Gesch., V, 327), upozorněn statí *Tomanovou* v Osvětě 1891 (potom ve VUčSp, 1893, 59 sq.). Nejplněji probral souvislosti polské episody Žižkovy *Goll* v Čechách a Prusích (1897), 118 sq.

[4]) O bitvě u Grunwaldu srv. kromě díla *Köhlerova,* Die Entwicklung des Kriegswesens in der Ritterzeit bis zu den Hussitenkriegen (3 díly, 1886—90) a *Delbrückova,* Gesch. der Kriegskunst im Rahmen der polit. Gesch. (III. díl z r. 1907),

německou monografii *Karla Hevekera*, Die Schlacht bei Tannenberg (dissert., 1906) a polskou *Górskiho* (Bibl. Warszawska, 1888) a literaturu tam uvedenou (srv. i *Finkelovu* Bibliografii č. 47), stať *Jar. Bídlo* v České revue, roč. 1909—10, č. 7 a téhož referáty v ČČH, 1911 o pracích *Prochaskově*, *Oehlerově*, *Ljubovičově* a j., dále *Marjana Kukiela*, Zarys historji wojskowości w Polsce, 3. vydání, Varšava 1929, konečně pozoruhodné vývody jenerála *E. D. Mittelhausera* v Žižkově sborníku (1924), str. 7—13. Příprava bitvy byla naplněna modlitbami a pasováním rytířů jako potom v bitvách českých. O nepříčetném zveličování *síly vojsk ve fantasii kronikářů* podávají názorný příklad čísla Dětmarovy kroniky lubecké, že polsko-litevské vojsko mělo 5·1 milionů mužů, nebo kroniky magdeburské, že padlých na obou stranách bylo 630.000. Heveker počítá 16.500 jízdy na straně polské, 11.000 na pruské, Kukiel 32.000 a 20.000 (bez množství pěchoty).

(Str. 4)

[1]) O delším pobytu by snad svědčila slova *Dlugoszova* (l. c., IV, 237): Zischka, qui superiori tempore apud Poloniae regem in Prussia *bellis assiduis* exercitatus fuit...

[2]) List vydal *V. Nedoma* ve VUčSp, 1891, 42 a *Novotný*, Husova korespondence, č. 25. Srv. *Novotného* J. Hus, I, 432 sq.

[3]) „Vestra tamen maiestas temperamentum semper humilitatis teneat." Podobně píše Hus králi polskému o dvě léta později (v červnu 1412), projevuje radost, že se král smířil s králem Zikmundem; většina listu je vyplněna nářkem nad svatokupeckou zkázou duchovenstva, a přáním, aby toho kacířství byly prázdny země obou králů i jiných (*Palacký*, Docum. č. 13 a *Novotný*, str. 122).

(Str. 5)

[1]) Zápis knihy novoměstské k tomu roku. Srv. *Tomkovy* Základy místopisu praž., II, 198. V něm Žižka sluje Janko monoculus, portulanus regius; r. 1416 (kdy dům prodává) jmenuje se „cliens de curia domini regis", tedy panoše dvora králova. *Janek* bylo patrně tehdy jeho jménem nejběžnějším, leč že by „monoculus" bylo latinským opsáním českého „Žižka", což je pravděpodobné (srv. díl druhý, str. 19).

[2]) *Tomek*, Žižka, 9, 11 i *Urbánek*, 27, mají za to, že Žižka je dosvědčen při dvoře královském aspoň již r. 1412. Odvolávají se na spis Českého bratra *Lukáše* z r. 1527, na nějž upozornil *Goll;* v něm se praví, že královna Žofie bývala v Betlémě na kázáních Husových „s svým komorníkem Janem Žižkou". Proti možnosti, že Žižka byl již r. 1412 čeledínem dvorským, nelze, tuším, namítati ničeho, ale zprávu Lukášovu o „komorníku" královny třeba míti za planý dohad pozdější. V bratrské perspektivě 16. stol. je taková kombinace dobře vysvětlitelna; Lukášova představa patrně odpovídá komorníkům novodobé povahy, mezi něž vřaditi Žižku, jak jej známe, je jistě kombinace málo pravděpodobná. *Tomek* také (str. 16) přijal (stejně jako *Palacký*, Děj., III, 1, 287) za poměrně hodnověrnou povídačku *Kuthenovu* (z r. 1539), že prý král Václav, vida Žižku jednou nad obyčej

smutného pro upálení Husovo a Jeronymovo, ujistil jej svým souhlasem, dovede-li jakkoli napraviti, co se stalo. *Palacký* anekdotu Kuthenovu rozvedl velmi volným způsobem. U Kuthena (vyd. z r. 1817, str. 306) dí Žižka: Milostivý králi, jak mám vesel býti? ano naši věrní vůdci a zákona Páně praví učitelé od nevěrného kněžstva bez viny a nespravedlivě jsou usmrceni? *Palacký* dává Žižkovi mluviti (v uvozovkách, jako by šlo o věrný citát z pramene): „A který Čech mohl by chladnou krví dívati se, když cizozemci vůkol haní, stihají a týrají celý náš národ jako kacíře, a v dalekých zemích pálí se nejšlechetnější mužové naši, jakoby zločincové byli?" I to je příspěvek k studiu, jak nacionální barvě dával Palacký přednost před náboženskou.

³) Srv. u *Tomka*, Dějiny Prahy, V, 49, seznam vrátných královských. R. 1395 jmenuje se „nejvyšším vrátným pana krále" člen stavu panského, *Vok z Valdštejna*. Vrátní ostatní jsou vesměs malí lidé, snad dílem z drobné šlechty, dílem měšťané nebo rodu a původu neznámého. R. 1413 jmenují se vrátnými dokonce čtyry osoby rozličných jmen, r. 1414 kromě Žižky dva (Bartoš Kamprle a Vítek), r. 1415—19 Martinek z Kopisti; že také r. 1416 uvádí se náš Žižka jako „Janco portulanus domini regis", Tomkovi ušlo (srv. pozn. násled.). Jak zřejmo, je nesnadno učiniti si obraz o povaze a trvalosti úřadu vrátného; možno však předpokládati, že Žižka byl vrátným i v l. 1415—19 vedle Martinka; není vyloučeno ovšem, že službu vrátného vystřídala později služba vojenská v zbrojné posádce králova dvora.

⁴) Srv. můj referát o knize *Mendlově*, Z hospodářských dějin středověké Prahy (1925) v ČČH, 1926, str. 153. „Janek vrátný králův" koupil r. 1416 za 13 kop domek v ul. U obec. domu (dnes na parcele č. 178, starého č. 652). 13 kop je kupní silou asi našich 13.000 Kč, 50 kop 50.000 Kč. Srv. však pozn. 4 na str. 237.

⁵) Srv. díl druhý, str. 61, co pověděno o představení Žižky čtenáři v kronice *Vavřincově.*

(Str. 6)

¹) Srv. v díle prvém, str. 15, pozn. 2, svědectví *M. Papouška*, *Vavřince*, l. c., str. 431, dále žaloby na krále Václava v *Palackého* Docum., 639 (král živí na dvoře svém lupiče statků církevních), *Staré letopisy*, 12 (k r. 1410: a o to [spálení knih Viklifových] byla veliká búřka a různice mezi královými dvořany a mezi kanovníky a kněžími jich ... A proto se lidé búřili v ty časy a nayvíce královi dvořané na kanovníky a na kněží...), str. 19, 21 (král Václav s svými dvořany i s jinými mnohými lidmi urozenými rozhněváni pro smrt Husovu, tak velikú zlobu vzeli proti kněžstvu ...).

²) V té souvislosti třeba se zmíniti i o přepadení kláštera *Opatovického* (u Kr. Hradce) p. *Janem Městeckým z Opočna* a *Otou z Bergova* na Troskách 1. list. 1415; opat byl utopen a poklady klášterní vyloupeny. Tu šlo víc o kořistnictví, kryjící se asi nějakým právním nárokem, ale surovost násilenství panského i neváženost k duchovenstvu znázorňuje skutek vrchovatě; je ostatek jen ukázkou násilí, jímž prosluli oba zmínění páni a pomocníci jejich (Jan Puška, Mikuláš ze

Žampachu) ve vzájem. mnoholetých bojích s Jindřichem Lacembokem z Chlumu a jinými. Výsledkem byl zas královský list amnestní (1416), ale i pokus dosíci spravedlnosti u papeže. Srv. *Kalouska*, Zášti ve vých. Čechách atd. (ČČM, 1903, 262 sq.); o rvavosti a násilnosti šlechty severočeské (Berků z Dubé, Vartenberků) má některá nová data *Hans Beschorner*, Die Sächs. Schweiz u. d. Kampf um sie etc. („Geschichtl. Wanderfahrten", Drážďany, 1933).

[3]) Srv. díl prvý, str. 65.

[4]) O přízni královny k husitství a o podpoře, event. o nedbalosti králově srv. zejména žaloby v *Palackého* Docum., 638 sq. (zde se tvrdí mimo jiné, že král od svých dvořan, kteří loupí statky církevní a které miluje tím více, čím více proti kněžstvu vystupují, přijímá díl kořisti) a 651 (žaloba koncilu králi Zikmundovi z konce r. 1416 na lhostejnost Václavovu, qui quasi illorum excesuum ad eum non spectaret interceptio, omnia simulat, singula ire suis casibus patitur et universa predicta mala . . . in visceribus regni tolerat, vel quod flebilius famatur, illa *confovet* et *sustentat*. O lamentabilis conniventia et desidia! Suprema pericula nihil pendens . . . otiosum tempus ducit). O královně srv. i díl prvý, str. 15, pozn. 1 a list papežského legáta Fernanda, daný 20. února 1419 v Uher. Skalici, jímž cituje královnu, aby se osobně před ním do lhůty třiceti dnů zodpovídala z žaloby, že podporuje se svými dvořany bludařství Viklifovo, Husovo a Jeronymovo, jež opanovalo již velkou část země české a zejména město Prahu, dvůr, radu a úřednictvo královské a má v zápětí pronásledování věrných, takže pro strach z násilí kacířů nelze legátu nebo zástupcům jeho přijíti bezpečně do Čech; legát připomíná, že králi Zikmundovi se stěží podařilo odvrátiti koncil kostnický a papeže Martina od vyhlášení trestného rozsudku nad královnou (*Aug. Neumann*, Nové prameny k děj. husitství na Moravě, 1930, str. 48—50); o listu Cobhamově králi Václavovi z r. 1411 níže, str. 10.

(Str. 7)

[1]) Srv. díl prvý, str. 1—30.

[2]) Srv. k tomu výše str. 5, pozn. 2.

[3]) Snad stojí za zmínku, že jeho dům na Příkopě byl jen nepatrně vzdálen od Černé Růže, sídla bratří drážďanských v l. 1412—16.

[4]) Srv. díl prvý, str. 14.

[5]) Srv. díl prvý, str. 20 sq.

(Str. 8)

[1]) Srv. díl prvý, str. 23.

[2]) Srv. stať *Ferd. Menčíka*, Píseň o přijímání kalicha, ČČM, 1879, 153 sq. (z rkpu víd. dvorní knihovny č. 4916). K větě skládání: A apoštol již nižádný *ani anjel s nebe poslaný* nemóž toho proměniti etc., dotčené již v díle prvém str. 25 a druhém str. 84 srv. opravu níže na str. 203. Pozoruhodné jest autorovo chiliastické vyznání víry. Svatý *Cyprián* hraje mezi svědky pravdy kalicha v sepsání velikou roli (srv. díl prvý, str. 87, pozn. 3 a *Ondřeje Řezenského* u *Leidingra*, l. c., str. 689).

(Str. 9)

[1]) Srv. *Sedláka*, Hus, 197—8. Sedlák v příloze str. 182 sq. otiskl text latinský (pod tit. Hec sunt nova Scocie a. 1410 Pragam portata) a str. 189 sq. soudobý překlad český. Na listy upozornil dříve *Loserth* v MIÖGF, XII, 261, pozn., a *J. Truhlář* ve VČAk, 1900, 624. *Novotný*, Hus, I, 458, pozn. soudí z fakta, že český překlad je znám jen z jediného rukopisu, že listy sotva měly pronikavý vliv v Čechách, ač jejich vzrušený tón mohl dobře odpovídati náladě v zemi. Soudím, že listy byly asi šířeny ve formě skutečných listů a třeba jen kuse; listy takové podléhají snáze zkáze než kodexy. List kněze z družiny Viklifovy, Richarda Wyche, psaný v září 1410 Husovi, list, jenž učinil tak mocný dojem na Husa a jeho posluchače, že si přáli českého překladu jeho, se nám zachoval také jen v jednom rukopise (srv. *Novotný*, Hus, I, 459 a Husova korespondence, str. 79 sq.).

[2]) Autor v listu druhém poznamenává, že na svědectví úmyslu svého připojil k listům svým, jednomu ke kněžstvu, druhému obci, pro jejíž prospěch pracuje — v českém překladu je původní „communitati" rozšířeno již v : „vší obci křesťanské" — a třetímu světské moci (v orig. jen: nobismet ipsis) „*pečeť našeho řádu*" (sigillum nostri officii). Pečeť se popisuje tak: kolo, v jehož středu je štít se znamením kříže a se třemi hřebíky v kříži přibitými; nad štítem je obraz hlohové koruny; nápis kol pečeti je: „Pomoz Pane Bože všemohoucí!" Pro zálibu doby v symbolické mluvě je to doklad zajímavý.

(Str. 10)

[1]) Srv. *Loserth* v MIÖGF, XII, 266, 268, *Nedoma*, Boleslavský kodex (VUčSp, 1891, 44), *Sedlák*, Hus, 201—2, *Novotný*, Hus, I, 458 a Husova koresp., 73 sq., O datování listu králi Václavovi srv. *Sedláka*, l. c., 201, pozn. 4. List *Voksovi z Valdštejna* měl býti odevzdán, kdyby Voksa nebyl v Praze, *Zdislavovi ze Zvířetic*, členu stavu panského, témuž, kterého r. 1405 promoval na bakaláře a r. 1410 na mistra svobodných umění Jan Hus a jenž pak mezi přáteli Husovými a obránci Viklifa zaujal neposlední místo. Později ovšem náležel mezi ty bývalé přátele Husovy, kteří byli protivníky revoluce. Srv. o obou *Sedláčka* v ČČH, 1917, 93.

(Str. 11)

[1]) Srv. *Palacký*, Staré Letopisy, 480—5 a znovu Dějiny, III, 2, 143 sq. (O smrti kněze Jana z Želiva; psáno nepochybně knězem *Vilémem*, o němž srv. díl prvý, str. 103, pozn. 1), *Vavřince* ve Fontes, V, 360—1, 399, 480, 484, 496—7, 499, 501, 506, 509, 514, 520—1, 523—4, 530, dále *Anonyma de orig. Taboritarum* (*Höfler*, I, 528 sq.; srv. díl druhý, str. 75 sq.). Nápadno je, že *Vavřinec* zve Želivského pravidlem: „*pan*" Jan kazatel (nebo: kněz).

[2]) Srv. díl prvý, str. 103, pozn. 1.

(Str. 12)

[1]) Srv. *Staré letopisy*, 51 („sem, chudino, sem!") a str. 483 („a obce něco chudé sběhše se . . ."), v den po popravě Želivského.

(Str. 13)

[1]) Želivskému věnoval před monografií *Bož. Auštěcké*, Jan Želivský jako politik (1925, str. 83; jde tu o začátečnický pokus, jenž prospěje však svými ukázkami textovými) nejvíce pozornosti *Zd. Nejedlý* ve svých Dějinách husitského zpěvu, II, 304—324. Ale jen málo z toho, co o něm pověděl, najde souhlasu při kritické revisi otázky. Nejedlý řadí Želivského k „nejženiálnějším mužům celého husitství", dí, že pražský radikalismus našel v Želivském nejkrásnější květ, že na jeho činnosti stojí vše krásné, co se tehdy v Praze dálo a j. Omyl, jakoby *Jakoubek* šel až do podzimu r. 1421 s Želivským, jest ovšem spoluvinen na těch úsudcích. Srv. o Želivském i stať *Novotného* z r. 1897 v Ottově Slovn. Nauč., XII (Jan, 30), ještě nedotčenou znalostí postily, kterou *Truhlář* přičetl Želivskému. O jiných pracech a soudech o Želivském srv. níže pozn. 2 k str. 149.

[2]) *Truhlář* seznámil nejprve ve VČAk, 1899, str. 287—8 řadou citátů s přepisem kázání konaných od července do listopadu (quarta pars temporis) v rkpu univ. *VG3;* tenkrát kladl je do let 1416—18. Pokusíme-li se sami o přesnější datování jejich, poznáme nejen, že promluvena byla v Praze v době interdiktu (jenž zrušen byl v únoru 1419), ale zároveň, že konána byla nedlouho po tom, co v společné schůzi mistrů, kněží a mnichů (níže mluví se jen o mistrech) stalo se usnesení, zavrhující přijímání dítek. Na ten zákaz si stěžuje kazatel opětovně; zdá se také že káže ještě za trvání koncilu kostnického (na př. slova: sicut *nunc* in Constancia); odkazy jeho na smrt Husovu, Jeronymovu a na upálení dvou pražských husitů v Olomouci (1415) týkají se patrně událostí časově blízkých, *M. Jesenic* jmenován je výslovně jako protivník přijímání dítek, podobně *Tišnov*. Tak by snad kázání náležela do doby před sv. Václavem 1418, kdy přijímání dítek bylo synodou schváleno (srv. díl prvý, 28). To by znamenalo, že kázání pocházejí z r. 1416 nebo 1417, z července až listopadu (srv. však jiné, opravené řešení níže). O zákazu, vydaném mistry proti přijímání dítek, není sic zpráv, ale možno předpokládat, že vydán byl; víme, že boj o otázku veden byl velmi houževnatě (srv. díl prvý, str. 26). Také zmínka, že někteří jsou nespokojeni, že byl zbořen „Krakov", t. j. hampejzy v ulici Krakovské, není datování hájenému na překážku, protože se to mohlo státi v l. 1415—17; kazatel si stěžuje, že lidé se zlobí víc na věci, na nichž nezáleží, ale nestarají se o to, aby zbořeny byly hampejzy (a někteří praví, že bylo nedobře, že byl zbořen Krakov) — z toho plyne aspoň tolik, že to bylo řečeno před smrtí krále Václava, kdy hned druhý den byly zničeny pražské nevěstince (Fontes, V, 581). O čtyry léta později seznámil *Truhlář* (ČČH, 1903, str. 198—200) s jinou sbírkou kázání z rkpu univ. *IV F 23* a měl za to, že v ní našel část s výše probranou sbírkou kázání z poslední čtvrtiny roku přímo související, t. j. partii, jež obsahuje kázání od velikonoc až do července (do páté neděle po sv. Duchu), jinými slovy terciam partem temporis: závěru takovému nasvědčoval týž písař obou kodexů, týž skoro formát (srv. *Truhláře*, Codices, I, str. 731 a 955) a bezprostřední sousedství kodexů v staré signatuře knihovny. *B. Auštěcká* potom (1925) řadou výpisků materiál citátů z obou postil značně rozmnožila. Probéřeme-li citáty Truhlářem a Auštěckou z kázání vybrané, nabudeme vskutku pevného přesvědčení,

že jde o téhož kazatele jako výše, ale, jak se zdá, i o stejnou dobu: zas slyšíme, ač již mírněji, stížnosti, že se zakazuje přijímání dítek, zas prudké útoky na mistry a zase hněvy pro zákazy nám odjinud neznámé (že knížata a preláti nařizují páliti české překlady knih biblických — kazatel dí, že přes to jich přibývá tím více — že brání kázáním „na hoře", ačkoli Kristus kázal kdekoliv, i na hoře, že jsou pohoršeni novými písněmi). Ale zmínka o radosti protivníků po volbě papeže Martina (listop. 1417) ukazuje, že kázání mohou pocházeti teprv z jara 1418 a věta, že „v našich končinách povstali falešní proroci jako *Kardinál* se svými a v *Polsku Páleč* a *Mařík*, kteří svádějí od přijímání v Čechách mladé i staré a kteří svým pokryteckým kvasem učinili mnoho zlého, hledajíce novou slávu a uhájíce své pověsti (suas traditiones)", by ukazovala na jaro 1419: stížnosti na M. Kardinála rozuměli bychom sice pro rok 1417 nebo 1418 výborně (srv. díl prvý, str. 26—27), ale zmínka o M. Pálčovi a M. Maříkovi v Polsku mohla býti pronesena teprve po velikonocích r. 1419 (v květnu 1418 byli oba mistři ještě v Kostnici; srv. *Fikrleho* v ČČH, 1903, 424). Tak bychom dospěli k resultátu, že obě sbírky kollekt nesouvisí bezprostředně: prvá je snad z léta a podzimu r. 1417, druhá z jara 1419. Kdybychom chtěli datům o přímé souvislosti jejich dáti přednost před tímto výsledkem a hledali cestu k tomu dohadem, mohli bychom počítati s možností, že na synodě svatováclavské r. 1418 (srv. díl prvý, str. 27 sq.) nebyl přijat text známý z *Palackého* Document, nýbrž text, známý z Archivu čes. (VI, 37), *který přijímání dítek nedovoluje:* potom by kázání kodexu *V G 3* mohla náležeti do léta a podzimu roku *1418*. Kázání rukopisu druhého by pak mohla náležeti do jara roku 1418 jen v tom případě, kdybychom v zmínce o Pálčovi a Maříkovi „in Polonia" mohli viděti chybu nebo přepsání místo slova „in Constancia". Nevíme vskutku, že by M. Mařík byl se odebral do Polska; zdá se naopak, že hleděl uchytit se ve Francii (srv. *Fikrleho* v ČČH, 1903, 424). Jde tu ovšem o kombinace z nouze; dokud nebude znám plný text kázání, lze sotva rozhodovati se určitě; připomínám jen, že vročení textů *IV F 23* do jara r. 1419 brání poněkud okolnost, že tam není stížnosti na zredukování kališnických kostelů v Praze na tři: naopak mluví se (ČČH, 1903, 199) o „prosperitas", o úspěchu kněží dřív pronásledovaných a pak uvedených v kostely se svobodou podávati z kalicha. — K jinému výsledku dospěl *Truhlář*. Původně, ve VČAk, jak pověděno, datoval kollekty také do r. 1416—18, ale po nálezu třetí části (ČČH, 1903) rozhodl se pro rok 1419, shledávaje zároveň, že kazatelem, o nějž jde, je *Jan Želivský*. Východiskem k tomuto tvrzení byl mu explicit rukopisu *IV F 23*, jenž dí: Has collectas finivi fer. II. ante Margarethe (t. j. v pondělí 10. července) anno 1419 tempore mee magne persecucionis cum fratribus meis aliquibus *per Johannem predicatorem* licet inutilem *ecclesie S. Stephani et monasterii in Arena*. Truhlář soudí, že větě nemáme rozuměti tak, jak zní vskutku, především proto, že Želivský, jemuž prý meč tou dobou visel nad hlavou, nemohl pronásledovati kazatele sobě rovného, že krátce jde o zkomolenou větu, kterou sluší chápati tak, že Želivský v ztraceném prvopise (oba kodexy jsou totiž přepisy z cizí ruky, nikoliv prvopisy) ukončil sic dílo své 10. července 1419 větou právě citovanou, ale nikoliv celou, nýbrž jen prvou částí její, jež sahá až k slovu

„aliquibus" inclusive. Ostatek: „per Johannem" etc. dodal prý Želivský sám později, již po smrti krále Václava, kdy byl vskutku kazatelem u Matky Boží Sněžné i v kostele sv. Štěpána (10. července 1419 Želivský ještě pánem u sv. Štěpána nebyl). Co praví Truhlář, je, jak zřejmo, výklad důmyslný, ale dosti komplikovaný — nebylo by možno, že tu jde o větu *kopisty*, snad kněze, který byl opravdu Želivským pronásledován? Ale nesnadno také uvěřiti novině, že by Želivský v červenci 1419 pronásledoval „bratry", podle všeho „táborské". Zmínka o bratrech ukazuje přece na stihání nikoli z důvodů osobních, nýbrž veřejných, patrně náboženských. Na váhu padá konečně okolnost, že kázání jsou takového obsahu, že je pronésti mohl nejspíše vskutku Želivský (srv. i níže str. 16, pozn. 1) — jenom proto soudím, že kombinace Truhlářova může býti hájena. V soudu tom utvrzuje mne jedna okolnost; jde sic o maličkost, ale, tuším, příznačnou. O Želivském před jeho vystoupením dějinným víme jen to, že byl původně mnichem premonstrátským v Želivě. V Praze, snad r. 1416 po vyhnání farářů starověrných, dosáhl kostela u sv. Štěpána; později byl (podle *Eney Sylvia*) té fary zbaven. Je-li údaj Sylviův spolehlivý, musilo se to státi před červencem 1418, kdy u sv. Štěpána je dosvědčen farář Jan, řádu křižovnického. Na čem záleží, je, že právě z léta nejspíš r. 1418 čteme v kázání Želivskému přisuzovaném posměšnou narážku na mnichy křižovníky (*Auštěcká*, pozn. 71). A kdyby snad přece nešlo o kázání Želivského, jde jistě o postilu kněze, který byl s ním duševně zajedno, který kázal v l. 1417—19 v Praze a jehož kazatelská činnost prozrazuje, jak „Tábor" byl propagován a jak zakotvil se v hlavním městě ještě před vypuknutím bouře. Zcela jistě se však mýlil Truhlář v tom, měl-li za to, že kázání kodexu *V G 3*, jsouce prý bezprostředním pokračováním sbírky *IV F 23*, náležejí *do července až listopadu* 1419 (v tom jej ovšem následovala *B. Auštěcká*, ač právě ona, datujíc kázání od neděle k neděli, měla ihned poznati Truhlářův omyl). Datování Truhlářovo je, opakuji, *zhola nemožné:* je přece nemožné, abychom měli v rukou kázání Želivského od července 1419 počínaje a nenalezli tam bouřlivého kázání z 30. července, jež vedlo k vybití novoměstské radnice (jsme o něm zpraveni z „De orig. Tabor."), nemožné, abychom nenalezli v srpnu 1419 nejmenší zmínky o smrti krále Václava, nenašli nic o bouřlivých událostech ze září až listopadu atd. Nemožné je také, aby 24. září 1419 (*Auštěcká*, pozn. 73) stěžoval si Želivský či kdokoli jiný na trvající *interdikt* a naříkal 1. října (a vůbec v té době častěji a důrazně) na shromáždění duchovních, jež zakázalo přijímání dítek a na hrozby a tresty konšelů pro ně (ut *nunc* plebani, magistri etc.; *Auštěcká*, pozn. 84) nebo mluvil 3. září v tom smyslu, že někteří na hradě svedení přisahají, že nechtí nikdy přijímati pod obojí. Z kázání domněle z 22. října jest ostatek zřejmo, že Čechy v té chvíli měly svého krále, jinými slovy, že kázání náleží do doby panování Václavova (ibid., pozn. 101, 102). Krátce kollekty rkpu *V G 3* nemohou naprosto náležeti do roku 1419. Je zřejmo, že musíme zříci se mínění Truhlářova, že kázání rkpu *V G 3* jsou pokračováním kollekt z kodexu *F IV 23*. Kusy kodexu *IV F 23* hlásí se do dubna až července 1419; dvě zmínky, uvedené Truhlářem o protivnících přijímání dítek nutno potom, jak již *Odložilík*, Z počátku husitství etc., str. 125 učinil, vztahovati jen na mistry,

skupené kolem M. Jesenice, anebo (jak mám nyní, opravou k svému výkladu v díle prvém, str. 28 za pravděpodobnější) míti za to, že na synodě svatováclavské 1418 bylo *zavrženo i přijímání dítek*. Výše zmíněná nesnáz vročení *IV F 23* do jara 1419 (že tam není stížnosti na omezení kalicha na tři kostely pražské) ztrácí mnoho na své váze, všimneme-li si plněji rozhodnutí králova z 25. února 1419, o něž jde (u *Pelcla*, Wenzel, Urkundenbuch, č. 251): na stížnosti tří měst pražských rozhodl král, že oltářníci (kaplani) kališní, jimž faráři brání u oltářů mše sloužiti, mohou sloužiti mše všude, „kde by sě jim dalo", v i domích soukromích (i křtíti), *jako se dálo dřív bez překážky;* v třech zmíněných kostelích mohou kališní sloužiti *vedle* kněží a mnichů starověrných; jiné stížnosti měšťan budou vyšetřeny a přestupníci úmluv trestáni. Příští sněm panský (9. břez.) spolu s mistry (universitou) uváží, jsou-li kletby (papežské) na Čechy vydané spravedlivé. Nelze vylučovati, tuším, že později (t. j. v jarních měsících, do nichž se *IV F 23* hlásí) vyšlo se v Praze kalichu ještě více vstříc. Srv. i *Tomka*, Děj., IV, 622. Bylo-li o sv. Václavě 1418 přijímání dítek universitou vskutku zavrženo, třeba předpokládat, že po smrti královĕ zvítězilo stanovisko Jakoubkovo. Kázání rkpsu *V G 3* třeba potom klásti do července až listopadu *1418; IV F 23* je z dubna až července *1419*. Pro poznání situace v obou létech jsou nám jimi poskytnuty cenné příspěvky. — Podle Truhláře obsahují obě postily jakési obšírné, ale letmé koncepty kázání, homiletické prvky, psané latinou přímo českou; prozrazují patrně lidového kazatele, živícího se zejména texty Starého zákona a Apokalypsou a nejevícího nikde větší erudici theologickou. — Srv. i níže str. 19, p. 2.

(Str. 14)

[1]) Srv. díl prvý, str. 14; srv. s tím citát Truhlářův z postily VČAk, 1899, 287, aby páni světští vzali duchovním (kacířům) statky jejich „et in usus pauperum et defensionem legis dei converterent".

[2]) Srv. díl prvý, str. 7, slova Mikulášova: Ó Pane, zda myslíš, najde-li mne ona požehnaná hodina . . .

[3]) Cum Christus intravit Pragam, pharizei silent. VČAk, l. c., 287.

[4]) Evang. sv. Matouše, 10, 34. Srv. díl prvý, str. 90.

(Str. 15)

[1]) Srv. o Šimonu z Tišnova šíře díl prvý, str. 114 sq., o druhých ibid., str. 26.

[2]) Nenacházím však v materiálu dosud vydaném nic proti uctívání svatých (krom modlářství před obrazy jejich) nebo očistci nebo kněžské pleši.

[3]) Najdeme mezi nimi, že *M. Jesenic* byl původně proti přijímání z kalicha, teprve když onemocněl, poznal pravdu jeho. Nyní je proti přijímání dítek.

[4]) O možnosti, že je to synoda svatováclavská z r. 1418, srv. výše str. 13, p. 2.

[5]) . . . „canciones modernae".

[6]) Srv. článek *Truhlářův* ve VČAk, 1899, str. 182. Srovnání pozorné by snad našlo, že naši kazatelé z předloh takových čerpali přímo, jako jejich předchůdci ze spisů Viklifových.

(Str. 16)

[1]) K dolíčení toho bylo by lze snad poukázati na patrný nedostatek učeného theologického aparátu u obou Želivských (onoho z postil i toho, jejž známe z let 1419—22), dále na patrné zaujetí protiněmecké, jež postihujeme v postile tam, kde „Němci přichozí" jsou počteni mezi hříšníky; tažení vojsk pražských z r. 1421, jež spoluvedl Želivský, mělo jistě také ten cíl, aby podrobením nebo vybitím královských měst venkovských byla zlomena moc německého měšťanstva v zemi. Pozoruhodné je dále bouření kazatele z let 1418—9 proti králům, knížatům, pánům, konšelům, vůbec proti autoritě a moci představených — i to by ukazovalo dobře na Želivského doby revoluce, ale to, tuším, náleží k shodám, jichž bychom mohli vytknout více, ale jimž podobné nalezli bychom i u jiných radikálních kazatelů té doby. Nové doklady k tomu, co právě pověděno, podává nejnověji stať *F. M. Bartošova Nová postila Jana Želivského*? (ČČM, 1927, 135—148), jež seznamuje s kázáními v kod. kapit. *F 40*, kde jsou omylem připsána Rokycanovi. Bartoš soudí, že postila ta náleží do let 1417—19. To, jak se zdá, odpovídá pro největší část její pravdě. Ale je zřejmo zároveň, že tu jsou kázání i z doby pozdější, na př. stížnosti, že tolik lidí trestáno bylo na životě pro podezření z *pikartství* nebo že došlo k tak velikým válkám pro velká nadání duchovenská a k takovému zloupení panoší (srv. i nejasnou zmínku o *Žižkovi* v pozn. 16a). To samo, tuším, vylučuje autorství Želivského. Jest ovšem pravda, že některá místa kázání jsou velmi podobna kollektám, od *Truhláře* Želivskému přičteným: tak stížnost, že mnozí kněží ze strachu o oltáře a prebendy neodvažují se pravdy kalicha (u Želivského je to ovšem vztaženo na ty, kdož teprv uznáním kalicha kostelů nabyli), tak přirovnání mistrů universitních odporujících pravdě ke sboru kostnickému, tak výklad, jak moc králů a knížat se zmenšuje pro hříchy jejich a nedostatek víry jejich. Jednou je zmínka o „nedbalosti" královĕ, což asi přímo míří na krále Václava. Ale postila má mnohem méně narážek časových, je dotčena víc Novým zákonem než Starým a obsah i tón kázání prozrazuje křesťanství ušlechtilejší a *inteligenci vyšší*, než je tomu v postilách Želivského, operujících Starým zákonem a Apokalypsou; z toho důvodu mám za to, že dohady Bartošovy tkví v omylu. Duch kázání v celku jest ovšem příbuzný stanovisku kollekt Želivského, ale přece poněkud jiný. Kazatel hlásí se k milovníkům pravdy, k „vyvoleným božím", kteří jsou tou dobou pronásledováni (patrně od krále a pánů, sváděných *pokrytci*), takže bojí se podávat z kalicha a kázati pravdu evangelia. Ale nebojte se! volá kazatel; velká bázeň před Bohem ničí strach před králi a tyranií. *Nebojme se trpěti!* Tou cestou šel Hus. Zlořečený, kdo pro skývu chleba opustí pravdu! Kazatel klade, jako Želivský, důraz zvláštní na nové poznání o pravdě kalicha a nutné chudobě kléru; lakota to byla, vykládá, jež svedla klérus, že leží na břiše před papežem a před králi (papeže zve jednou satanem a církev římskou kurevnou). *Chudobu* slaví vůbec; kdo je chudý pro Krista, je největším bohatcem; čteme i stížnost, že králové, knížata a páni neslyší hlas chudého, nepokládají ho za člověka a olupují ho, vybírajíce kruté platy dvakrát do roka. Ale chuďas má snášeti protivenství *trpělivě;* svatí snášeli s radostí loupež statků svých; má-li chudý Boha, má všechno. Má zajisté *svobodu*

ducha, jíž nezná bohatec nebo ctižádostivec. Vůbec prostí lidé, neučení (simplices, idiote), vyšlí ze školy Kristovy, snáze chápají pravdu; nepotřebují učenosti universitní, jež beztoho obírá se planými otázkami. *Spravedlivým patří všechno*, a to *právem* evangelickým a *božským*, jež jest ušlechtilejší než právo občanské. O *svátosti oltářní* čteme tu výroky, jež by v prostředí netáborském jistě urážely: že je Kristus *v každém věrném křesťanu reálně přítomen* a tento způsob přítomnosti že je vznešenější, než reální přítomnost Kristova v svátosti; tato je závislá na oné. V *ritu* zavrhuje kazatel (rozumíme-li dobře) přílišný počet obrazů, kalichů, ornátů, nezřízené ctění svatých a ostatků, falešné odpustky, poutě a svátky svatých i *kostely* jejich (ale jinde ohražuje se proti tomu, že by byl proti modlitbám k svatým a chtěl proměniti všechen ritus), tvrdí, že mši možno sloužit i mimo oltář, jednou prý hájí přijímání dítek, zavrhuje řády mnišské a rozličná bratrstva i kanovníky; ovšem i všelikou simonii se svátostmi; je proti *pleši* kněžské a j., káže ovšem i proti nádheře v oděvu u žen i mužů, proti věčným platům, jež je ponechati jen chudým a nemocným (téhož postupu hájil *Jakoubek*). Varuje před kázáními a zpověďmi špatných kněží, radí nedati jim desátku a nedbat hrozeb jejich. Ku podivu čteme u tohoto radikála i větu: Je mnoho pravd, jež třeba zamlčeti v nevhodné chvíli; říci je potřebí je tehdy, jsou-li srdce připravena k přijetí jejich (podobně jednou zase *Jakoubek*; srv. díl prvý, str. 111). *Zabíti* lze jen, poručeno-li by bylo zvláštním zjevením božím, instinctu divino. Hříchy proti Bohu je trestati víc než prohřešení proti člověku. Souditi má se vše (jak se zdá) podle *zákona božího*. *Konec věku se blíží; proto v církvi má býti zrušeno vše, co je v odporu se zákonem božím.* Praví také: *Praha a Čechy* právem zvou se *obcí svatou*. Slovo boží od mnoha let roste tu víc než v jiných zemích. Jest se jen báti, aby se jako Kafarnaum nezřítilo do pekel. — To vše řadí kazatele určitě mezi starotáborské horlivce, žáky *staršího Jakoubka a Mikuláše z Drážďan*, živené naukami valdenskými a pověrou chiliastickou a dává nám poznati všestranněji myšlenkové prostředí, z něhož rodil se Tábor pozdější, to prostředí, o němž a o jehož sociální filosofii mluvili jsme v díle prvém, str. 184—5 a o němž jsme slyšeli na str. 4—9, 14—15, 22—23. — Bartoš v zmíněném článku mluví o Želivském jako žáku *Jakoubkově*, dovolávaje se při tom pouze *B. Auštěcké*. Rozumí se, že Auštěcká nic takového prokázati nemohla; postily Želivského, probrané výše, pokud je známe, neobsahují ani zmínky o Jakoubkovi, za to, jak jsem doložil, jeví patrné vlivy úcty a styků s *Mikulášem z Drážďan*. To jistě zasloužilo zmínky; závislost na Mikuláši nevylučuje, že k vytvoření programu kazatelova přispěl i Jakoubek, dokud nerozešel se s Mikulášem z Drážďan. Také pozn. 20, že Želivskému pomáhali při kollektách jeho duchovní bratří, je jen neporozuměním textu pramene. Věta, jak je u Auštěcké, dí, že pisatel byl s bratřími svými pronásledován, nikoli že s nimi skládal postilu.

[2]) Srv. díl prvý, str. 19 sq.

[3]) Srv. díl prvý, str. 100.

[4]) Srv. *Vavřince*, l. c., 360, 499 a níže str. 107, p. 1.

2. PRVÝ ZÁPAS REVOLUCE S MYŠLENKOU DOHODY
(str. 17—29).

(Str. 17)

[1]) Srv. zejména díl druhý, str. 76 (líčení *Anonyma* o počátku Táborů), kroniku třeboňskou (l. c., 50; její český překlad v textu *A* ve Script. rer. boh., II, 458) a pozdější texty *Starých letopisů* u *Palackého*, l. c., 25. Text *Sa* (neuperský, dosud netištěný) má vlastní pozoruhodnou versi: „bylo procesí od Matky Boží Sněžné k sv. Štěpánu, před nimižto kostel sv. Štěpána zavřeli a ti z té procesí dvéře kostelní sú vybili a tu mši slúžili, tělo a krev boží rozdávali. Zase vracejíce se k Matce Boží Sn. s tú procesí zastavili se v rathúzu, mluvíce, aby ti, kteříž přijímají těla a krve pána Ježíše Kr., byli puštěni. Ale purgmistr a consělé a podrychtáři to nechtěli učiniti, a v tom že by někdo s rathúzu kamenem lúčil na kněze, kterýž monstrancí nesl a skrze to a proto všecko processí se zbúřilo . . .“ Následuje zmínka o ukrutném a ohavném zmordování konšelů, o strachu, jenž padl na nepřátely kalicha, o mobilisaci všech usedlých i podruhů (svoláni na rathouz pod ztracením hrdla a vyhnáním z města „a proto mnozí sú utíkali z města“), o volbě 4 hejtmanův až do budúcích konšelův sazení, davše jim pečeť a jiné příslušnosti konšelské etc. Na rathouze ponocovali oděnci se vší pilností a *Jan Žižka, čeledín nejzvláštnější krále Václava*, byl při tom smetání konšelův. Téhož textu užilo sepsání *R*, jež má i jména zabitých, purkmistra a konšel, rychtáře a jeho pacholků; jeden z nich byl zabit v kuchyni v radnici. Tu najdeme také postranní přípisek: „*Žižkovi poručili nejvyšší hejtmanství.*“ Srv. i krátkou paměť, zapsanou do kodexu kláštera dolanského (nyní v kapit. knih. olomoucké), vydanou *A. Neumannem*, Katoličtí mučedníci doby husitské (1927), str. 143. — Na rozdíl od následujících násilných převratů nebo výbojů husitských v českých městech třeba vytknouti, že konšelé pobití v novoměstské radnici byli vesměs národnosti *české*.

[2]) Podle jiné verse byla vypálena také fara u sv. Štěpána; byla by to, pokud víme, prvá fara, jež padla v oběť v revoluci; bezpočet jich měl následovati.

(Str. 18)

[1]) Výklad, že tuto známou větu *Starých letopisů* (v orig.: „cepit recipi a pretorio in famam, quia hic incepit bellare usque ad finem vite sue“) třeba vztahovat na den 30. čerce a nikoli na boje na M. Straně o čtvrt roku později, najdeš výše, díl II, 93. Srv. dále *Vavřince*, l. c., 345 („per communem populum et Johannem Zizkam“) a *Bartoška* („per Zizkam et suos complices“; je to prvý zápis Bartoškovy kroniky). *De orig. Tabor.* ví pouze, že většina dvořanů krále i královny radou i činem byla zločinu účastna (l. c., 532), podobně nejmenuje Žižky *Eneáš Sylvius*, jenž čerpal asi právě z De orig. Tabor. (srv. díl druhý, str. 71 a 121) a *Prokop písař* (*Höfler*, I, 74), jenž již užil Eneáše, ale na rozdíl od něho dává davu u sv. Štěpána vniknouti nikoli do fary, nýbrž do kostela a vyhnati z něho žáky a rektora školy. — Zajímavo je popatřit na to, jak událost představil čtenáři historik *Tomek*. *Palacký* (III, 1, 292) praví, že útok stal se „vedením Žižkovým“. Ale *Tomek* (Žižka,

18) dí již, že nevíme, jakým způsobem byl Žižka útoku účasten, že snad, jsa přítomen procesí, bez mnohého rozmyslu pomohl při útoku, nedbaje, co z toho pojde. V Děj. Prahy, III, 638 dí určitěji: zdá se téměř, že se Žižka *jen nahodile* dostal k tomu. Podobně *Urbánek* (l. c., 33), ač nevěří, že tu Žižka byl náhodou; jen *Prokeš* (str. 44) zdůrazňuje, že šlo o čin předem uvážený a připravený. Neznalost průkazního svědectví *Kroniky třeboňské* (že od radnice, t. j. od útoku z 30. července, byl Žižka vzat na slovo) přispěla ovšem velmi k Tomkovu omylu — ale tendence přizpůsobující Žižku chtěnému obrazu má patrně převahu nad pouhým omylem. Tomek je to také, jenž plně věří (podobně *Palacký*) pozdní versi některých textů Starých letopisů (nota bene i v nich s patrnou pochybností uvedené; srv. citát v pozn. 1 na str. 17), že procesí ubírající se klidně kolem radnice bylo neprozřetelně popuzeno házením kamenů z radnice, jimiž zasažen i Želivský (jiná verse je, že byla kamenem zasažena monstrance). Tento kámen je znám s dostatek jako přátelská omluva skutků podobných. Konšelé, kteří posílali zvědy až k Bechyni, aby zpytovali úmysly rodící se bouře, znali její nebezpečí a nebyli by jistě tak pošetile jednali. Ale dodati jest, že svědek časově tak blízký, jako *Vavřinec z Březové*, píše, že útok na radnici se stal, protože konšelé se procesí *posmívali*. Jen asi o rok mladší podrobné líčení revoluční scény v *De orig. Tabor.* neví ovšem ani o tom ničeho. Líčení toto, psané rozčileným protivníkem, asi temných barev přidalo; Vavřinec, jenž psal ještě v prvním nadšení po Vítkově, chtěl omlouvati; můžeme připustiti, že stalo se něco, co dav, třebas z omylu, za provokaci považoval. Ale že převrat na radnici byl předem pojatým cílem Želivského, zůstává, tuším, nesporné. O úsudku nejstarších textů Starých letopisů o „mordu velikém a neslýchaném" srv. díl druhý, str. 138.

²) Srv. text *Sa:* ale někteří z raddy královy, kteříž přáli kalichu božímu s staršími města Pražského jali se smlúvu činiti mezi králem a obcí Nového města, a tak mezi stranami zavříno jest tak, aby obec N. M. králi se pokořili a král aby nové konšely, kteréž volí, aby potvrdil, jakož se taky stalo.

³) Zprávu o vůdčí roli Žižkově při těchto výtržnostech má kronikář *Bartošek* (srv. díl druhý, str. 104) a podrobněji *Eneas Sylvius* (dí zejména, že Žižka rozbil obrazy svatých a matky boží a klášter kartouzský napadl a vypálil). *Tomek* (Žižka, 19), nevěda o Sylviovi, dí zase, že zpráva o Žižkově účasti je nevěrohodná, „neb Žižka nikdy neznal se ke straně přepjaté, od které takové věci byly schvalovány". Zde tedy Tomkovo pojetí Žižky, jemuž bije v tvář, jak poznáme, tolik nepochybných skutečností, je postaveno proti svědectví nepodezřelého současníka. Druhý argument Tomkův, že totiž Žižka teprv při událostech na Malé Straně 4. listopadu 1419 byl vzat od lidu na slovo, je, jak víme, také omylem. Stalo se to již 30. července. Pravda je pouze, že o účasti Žižkově se nezmiňuje *Vavřinec*, ani (dodávám) texty *Starých letopisů*. Ale celá situace prozrazuje přece, že tu jde o projev téhož hněvu a cíle jako 30. července; proč by ten, kdo pobořil tolik klášterů a kostelů, zdráhal se udeřit na Kartouzy, jehož mnichové podle textu *Sa* „sú smrti Jana Husi příčina jako první byli a kalichu páně odpírali"? Podle téhož pramene útok směřoval proti kostelům a klášterům, kde nepodávali pod obojí. O výtrž-

nostech 30. července a po smrti královč srv. i Urk. Beitr., II, 524. Zde se dí, že pražský dav vrhl se na kláštery sotva po uplynutí čtyř hodin po smrti Václavově. — O „comitiva" Žižkově srv. díl druhý, str. 66. Podle *Jechta* (Der oberlaus. Hussitenkrieg [1911], str. 18.) měli Šestiměstští již 26. srpna nebo hned potom v rukou „Brief der Buntbrüder", podle všeho z Prahy poslaný. Zmínka je sic dost neurčitá, ale že záhy došlo k nějaké úmluvě Prahy s několika městy na venkově, připravenými k odboji, lze předpokládati.

(Str. 19)

[1]) Originál vyšlý ze sněmu panského zachoval se v německém překladu u *Windecka* (*Altmann*, str. 121 sq., „hie santen die *Bohemschen herren* ir botschaft. . .") Má 19 článků. Český text v Arch. čes., III, 206—8, má o tři články více s výslovným poznamenáním, že tu jde o artykule (přidané) „od obce"; i znění ostatních článků upravuje tento text na nejednom místě tak, že je zřejmo, že to je pražská městská redakce petice panské (místo slova „země" užito na př. slova „města" nebo dodáno: „i města pražského" a pod.). Jiné rozdíly jsou nevelké, ale všude pozoruhodné. Zajímavo je, že tu vlastně vystupují jen dvě politické moci zemské: páni a obec pražská. Máme snad předpokládat, že panský list vydán je i jménem vladyk či že teprv později byl předložen vladyckým sněmíkům krajským? *Palacký* (III, 1, 315) neporozuměv rozdílu obou textů má text Windeckův za neúplný (vskutku chybí v něm, vyloučíme-li žádosti městské, jen kus Windeckem asi opominutý: aby ti, jež král Václav vypověděl ze země, nebyli navracováni); mluví také (jako *Tomek*, IV, 8) o „obecném sněmu stavovském", z něhož žádosti vyšly; ten názor není správný. Článek třetí chce, aby bylo psáno papeži o povolení kalicha od „krále, *pánův, zeman* a *od měst* a ode vší obce" — představa, že i zemané a města tvoří ústavní zastupitelstvo země, zde vystupuje patrně.

[2]) Žádost o svobodu kalicha opřena jest o tvrzení, že ji (vlastně „jakož") propustil král Václav. Nezdá se, že by se tomu mělo rozuměti tak, aby kalich byl povolen jen v těch kostelích, kde dovolil zemřelý král; spíše jde o odvolání na svobodu kalicha v době před nebo po omezujících zákazech Václavových. V petici se ovšem praví i, že „král Václav vyznával, že přijímání boží krve je boží zákon", o čemž odjinud nic nevíme. Srv. i výklad o dějinách českého pozdvižení, napsaný kýmsi pro koncil basilejský (r. 1433?) v Mon. conc., I, 386. Zde se dí, že král Václav s radou svou stanovil, aby až do autoritativního rozhodnutí otázky nepřekáželo se přijímajícím pod obojí ani pod jednou. Ale k přijímání nemluvňat král souhlasu nedal.

[3]) „. . . neb jinak bude svár mezi lidmi", dí se v žádosti. U *Windecka* je víc: wann geschehe das, so wurde gross krieg under dem volg.

(Str. 20)

[1]) O zákonu, jejž v tom směru, pokud šlo o osoby světské, vydal Václav IV., srv. *Tomka*, Děj., III, 622.

[2]) Dodávám, že sem náleží i žádost, aby kandidáti stavu kněžského byli „na

svěcení dopuštěni bez svatokupectví a bez v nově zamyšlených přísah a odřezování“. U *Windecka* čteme jasněji: ohne neue erdachte Schwüre und Zusprüche. Zdá se, že s žádostí souvisí třetí kus v žalobách na klérus římský, obsažený v manifestu křesťanstvu z listopadu 1431. Srv. ČČH, 1928, str. 375; potom ovšem nebylo by lze vykládati jej jako projev táborského odporu proti přísaze vůbec, nýbrž proti užití přísahy při svěcení. Český text přidává novou důležitou žádost: aby universita mohla zas povyšovati na mistrovství. Tu tedy šlo zase o žádost, o níž mohla rozhodnout jen kurie. Také artykul, aby půhony ven z země na žádného obyvatele království ať světského, ať duchovního nebyly dopuštěny, týká se jistě jurisdikce papežské nebo koncilní nad Čechy obviněnými z kacířství; žádost byla určitěji a jasněji obnovena na sněmu r. 1434 (*Tomek*, Děj., IV, 666).

(Str. 21)

[1]) Srv. níže str. 126 o usnesení panského sněmu moravského r. 1421 za přítomnosti Zikmundovy.

(Str. 22)

[1]) Srv. k tomu *Palackého* Documenta Joh. Hus i záznam o výrocích Zikmundových v Pasově, připojený k listu Zikmundovu králi Václavovi ze 4. prosince 1418: Král řekl, že se sotva té radosti a času dočeká, když bude Viklefy a Husy topiti. Biskup Pasovský poznamenal, že kacíři mají býti páleni. Král odpověděl: „Ne, ne tak; nebo Čechové nejsú ještě praví kacíři, jedné že sú u víře pochybili. Proto kněží Viklefi a Husi mají topeni býti, ale světským pánóm i měšťákóm i sedlákóm sě milostivě státi, neb jsú mněli, by je Husě dobře vedli.“

[2]) Ale bunt katolických pánů pochválil! Srv. *Palacký*, Docum., 613.

(Str. 23)

[1]) Srv. listy v *Palackého* Documenta, str. 609, 613, 647, 652, 659, 682.

[2]) Srv. výše díl prvý, str. 30.

[3]) Zde je možno upozorniti na dokument, jenž o dojmu pražských událostí v okolí královĕ, jak se zdá, poučuje bezprostředně. Je-li list snad jen fikcí, je přece poučný pro názory v katolickém sousedství i pro literární formy myšlénkového zápasu soudobého, konečně i pro některé skutečnosti událostí pražských. Jde tu o *ironický list*, jakoby králem Zikmundem v Budíně r. 1419 vydaný (v posledních dvou dnech srpna, kdy král byl zpraven již o smrti bratrově a dlel ještě v Budíně? — jména konšelů se k té době vskutku hodí; srv. *Tomka*, V, 68) a adresovaný pražským konšelům obou měst, z nichž dva, *Štraboch* a *Reček*, jmenují se výslovně. Král posílá konšelům pozdravy, hodné jejich zásluh a přání, aby jen neodstupovali od svatosti Viklifické. Šťastný král, jenž má takové poddané a jenž může radovati se z jejich bystrosti a moudrosti! Jste zrcadlem, v němž shlížeti se může cizina, jste světlem, jež proráží tmu nevědomosti a před nímž mizí lesk dekretů koncilu kostnického! Ozdobili jste Prahu a celé Čechy svým osvíceným rozumem, neboť můžete postrádati papeže a netoužíte nikterak po panování pozemském. Podle záslu-

hy jste spálili klášter kartouzský a vyhnali jeptišky a mnichy, faráře a vikáře z míst jejich, když nechtěli přijmouti zákona Kristova, jejž vy dokonale znáte. Jako muži přeudatní pobili jste některé konšely a rychtáře, rozbili obrazy Krista a svatých jako modly, vyhnali mnoho žáků z Prahy, zakázali máry při pohřbech i hořící svíčky na nich a zapověděli polibky pokoje na monstrancích, chovajících ostatky svatých. Mistry Jana Husa a Jeronyma a některé laiky pro zákon Kristův usmrcené pojali jste do seznamu svatých, jiných svatých svátky pomíjejíce a přijali jste k sobě kazatele a kazatelky moudrosti od věků neslýchané. Ode dne ke dni v nových svatostech prospíváte, takže podivují se a podivovati se budou králové a knížata všeho křesťanstva tolikerému věhlasu, o němž staří proroci neměli tušení. Proto, psali-li jsme vám dříve, abyste neodstupovali od poslušenství církve římské, psali jsme z nevědomosti, netušíce, že jste mocni takovou svatostí a znalostí zákona. Nejvíce jsme se rozplesali, když nastala chvíle pohřbu a nářku nad králem Václavem, že jste hned, skoro ve lhůtě čtyř hodin (jak se praví) ozbrojeni meči, kyji, palicemi a samostříly, pro spásu duše královy a k útěše vdovy jeho Žofie slavili v klášterech, kostelech a kaplích slavnostní litanie. Prosíme proto, abyste nás, jenž jsme neznalí pravdy a zákona božího a slabí ve víře, ráčili přijmouti do škol vašeho společenství a pomáhali nám dosíci království Českého, neříkajíce s evangelistou Matoušem: „to je dědic; pojďte, zabijeme ho!" Slibujeme, že chceme žíti podle vaší rady a státní záležitosti vésti tak, jak nás poučí vaše moudrost (list byl přeložen již *Lenfantem*, Hist. du concile de Constance, II, 106). Zdá se, že list se dostal do rukou Pražan teprv po několika létech, neboť *odpověď jejich* (tentokráte jde patrně o leták Prahou vskutku rozeslaný), prostá vší ironie, ale přímo a důrazně líčící, co Zikmund byl Praze ku konci r. 1419 slíbil a jak hrozně v opak tomu se potom zachoval, je podle všeho psána později, snad až r. 1425, neboť jen k tomu roku možno vztahovati stížnost, že Pražanům bylo na konec odepřeno „veřejné a smírné" slyšení později v *Brně*, „ubi cum eo (králem) convenire debuimus et quam nobis instituit per principes et per archiepiscopum Mayburgensem aliosque sui consilii legatos". O účasti magdeburského arcibiskupa v takovém jednání víme jen z r. 1425 (srv. str. 281 níže) a zmínka o Brně i o něm nedovoluje výklad, že tu Praha vzpomíná audience z července 1420 na Malé Straně, jíž mohl býti snad přítomen arcibiskup milánský (byl tou dobou v okolí Zikmundově v Čechách), ale nikoliv magdeburský. V tom smyslu oprav, co jsem o datu projevu Pražan napsal v díle I, str. 104, pozn. 2. Srv. odkazy na tento žalobný leták Pražan níže na str. 45, p. 4 a jinde. Otisk u *Palackého* z kapitul. archivu (Urk. Beitr. II, 524—7), jenž obsahuje oba kusy, nemá, jak se zdá, odpověď pražskou celou. Nejnověji zjistil autora prvého dopisu *F. M. Bartoš*, Husitika a bohemika několika knihoven německých a švýcarských (VUčSp, 1931, č. V, str. 46), nalezinuv v jednom kodexu basilejské univ. knihovny dosud neužitý text jeho, zahájený poznámkou, že list psal *Kašpar z Lewbicz*, registrátor královských listů v kanceláři Václavově od r. 1408 do 1419. Opis má datum: v Budíně, 5. září. Ale poznámka úvodní praví, že pisatel byl toho času v Praze a tam jej napsal. Tu tedy poznáváme úředníka králova, jenž stál proti kalichu.

(Str. 24)

[1]) Jinak soudí *Bezold*, K. Sigmund u. die Reichskriege, I, 32 35, 36.

[2]) V srpnu 1419 dlel král v Budíně; list jeho z 30. srpna velmistru řádu německého, oznamuje již smrt Václavovu; k tomu je připojena žádost, aby řád sečkal s rozhodnutím jeho v sporu s Polskem, protože král chce míti volnou ruku k po tření Turků a *vykořenění kacířství v Čechách* (*Altmann*, Reg., I, č. 3914). V září je král v Košicích a Varaždíně, připravuje tažení proti Turkům (4. října zvítězil nad nimi u Nikopole a je ještě ke konci října poblíže bojiště). Z listopadu není zpráv, teprv 15. pros. je v Skalici na hranici moravské, 27. prosince v Brně. Srv. i *Bezolda*, Reichskriege, I, 34, pozn. 2. o psaní královĕ do Norimberka z Varaždína z 14. září 1419. V něm kromě rozkazu, aby město poslalo 14 dní před vánoci posly do Vratislavě, se žádá i rozpočet sil vojenských, jež by mohlo postavit k potřebám říšské války „v nejblíže příštím létě".

[3]) Srv. „Declaracio gestorum etc., Mon. conc., I, 387.

(Str. 25)

[1]) Je tu zajisté zmínka o vstupu venkovských davů do Prahy (po schůzi na Křížkách) vypravována dříve než obsah rozhodnutí králova.

[2]) Arch. čes., III, 209. Srv. níže str. 26, pozn. 1.

(Str. 26)

[1]) Srv. Mon. conc., I, 387 a Arch. čes., III, 210 (zde jde o projev prozatímní vlády, jenž reprodukuje jaksi vzkazy královy, učiněné po poslech prvních, druhých i konečně třetích, projev adresovaný obci pražské a městům, které se s ní v jedno zapsaly, „abyste sobě pomocni byli, cožby bylo ctné JMti krále" — a zatím búři v zemi činíte, kostely a kláštery bořite a *biskupa voliti chtíce*). — *Bartoš*, (Artyk., 76—78) otiskl, jak praví, z příloh projevu Martina Lupáče, známého theologického zástupce Sirotků v Basileji, psaného kol r. 1450 a žádajícího prý naprosté odtržení Čechů od Říma, jakýsi útržek písemného jednání mezi universitou a kněžími táborskými, jejž uvádí v souvislost s úmysly Tábora z r. 1419. Ale text těch kusů je z míry nejasný a zmínka na př. o nedostatku kněží a j. ukazuje na časy pozdější; dobře srozumitelná je jen odpověď mistrů, že „isto tempore et certis circumstanciis, stante indisposicione populi et divisionibus currentibus" to není možno. Mezi důvody čteme, že by to bylo proti kanonům a příčinou mnohých zlořádů. M. Vavřinec (z Březové?) nebyl, jak se tu dí, snesení university přítomen.

[2]) Srv. díl prvý, strana 39 a poznámky k ní a *St. letopisy*, str. 30.

[3]) Zmíněný v pozn. předchozí text *I* St. letopisů zmiňuje se o výzvě Korandově u Křížků, pokračuje hned: „A tu vozy strojili a Žižka byl hejtmanem." Srv. o Křížkách i zmínku papeže Pia II. *(Enedše Silvia)* z r. 1462 v Arch. čes. VIII. 338.

[4]) Srv. Urk. Beitr., I, 2 a Archiv český, III, 208 (přistoupení Oldřicha z Rožmberka).

(Str. 27)

[1]) *Vavřinec* (l. c., 349), dí, že obec Novoměstská (text St. letopisů *Sa* má nesprávně: obec pražská) oblehla Vyšehrad a sehnala z něho čeleď někdy krále Václava. „Ke kteréžto obci Jan Žižka ... se přitovaryšil". *Sa*, jehož text je citován nad čarou, zná a užívá Vavřince, ale jeho versi o dobytí Vyšehradu, Vavřince doplňující, možno důvěřovati. Žižka, tuším, po 30. červenci event. po smrti královĕ stál ve službě Nového města vůbec; ten smysl má patrně i věta Vavřincova.

[2]) Srv. *Vavřince*, l. c. 349. Data o *Mikuláši z Husi* (původně z Pístného, t. j. malé vsi nebo dvorce v okr. křivoklátském, farnosti skrejské) z doby do roku 1416 shrnul *A. Sedláček* v ČČH, 1924, 311-2; srv. ibid. *Pekaře*, str. 114—20 a výše v díle druhém, str. 42, pozn. 2. Tento z nejnižší šlechty pochozí muž, jenž je od jara 1420 předním z hejtmanů táborských, poprvé zmíněný r. 1389 (tedy jen o 11 let později než Žižka), vystřídav rozličně službu královskou (jako purkrabí na hradu Husi), probošta vyšehradského i pana Čeňka z Vartenberka, r. 1408 i vojenskou v Rakousích nad Enží, v těch létech pak někdy i účast v rotě lapků, „psaných" v Budějovicích (srv. výše díl II., str. 39), musil, maje patrně vůdčí podíl v náboženské agitaci na českém jihu na jaře r 1419, nabýti v rodící se revoluci významu zvláštního, mohl-li se král Václav báti, že jihočeští vzbouřenci jej chtí učiniti králem na místě Václavově (*Vavřinec*, l. c., 345, i *En. Sylvius)*. Nejvýznamnější je *Vavřincova* karakteristika jeho: homo magni consilii et providencie (l. c., 371). Pochopíme ji lépe, víme-li, že „Mikuláš byl panoše knižně vzdělaný" („*armiger literatus*", jak sluje v listině z 14. kv. 1416 (srv. Knihu památní na 700leté založení českých křižovníků; Praha 1933, str. 258). Přídomek jeho zní tu: „de Huss alias de Czysscitz (Cythesicz)", t. j. patrně: z Čichtic v okr. netolickém u Prachatic, jež Mikuláš držel podle *Sedláčka* od r. 1410. Ale právně-občanské styky jeho z let 1415—17 ukazují na krajinu u Rakovníka, Velvar a Všetat v středních Čechách. Srv. Rel. tabul. II, 118, 138 a Libr. conf. VII, 167, 177.

[3]) Ve všech pracích dosavadních čteme ovšem omyl, výše (díl druhý, str. 93) vyložený, že prý v boji o Malou Stranu Žižka se vyznamenal a tu byl „vzat od lidu na slovo". *Tomek* si zkombinoval situaci tak, že v boji Mikulášem z Husi začatém v rozhodném okamžení se Žižka chopil řízení a svým důmyslem přičinil se hlavně o dobytí vítězství (l. c., Žižka, 23).

[4]) *Břeněk* byl panského rodu, jenž slul po hradu *Riesenberku* nad Kdyní, pocházeje z vedlejší větve jeho, jež držela tvrz Dolany (mezi Klatovy a Švihovem). Podle *Sedláčka* (Hrady, IX, 51) byl synem Půty z R. (z Dolan) a měl bratry Půtu a Děpolta. Spolu s nimi daroval r. 1401 značný plat z jedné vsi u Chudenic na nové kaplanství ve farním kostele klatovském; r. 1419 byl tedy již v letech pokročilý. Vladykové z *Machovic* měli tvrz ve vsi téhož jména u Hluboké a byli patrně se Žižkou známi ode dávna; r. 1368 byli patrony kostela v samém sousedství Trocnova, ve vsi Střížově, do níž Trocnov byl přifařen. Srv. výše díl druhý, str. 11, p. 4 a str. 14, p. 1.

(Str. 28)

[1]) Srv. výše, str. 18, p. 3 a str. 26, p. 1.

[2]) O poselství krále Zikmunda k obcem pražským toho obsahu (v Arch. čes., III, 209, bez data, ale zřejmě z listopadu nebo prvé polovice prosince), srv. výše, str. 26, p. 1. Opovědné listy Pražanům z 6. listopadu srv. v Arch. čes., IV, 375—7.

[3]) O tom poučuje zajímavě věta právě zmíněného poselství Zikmundova, k měšťanům se obracejícího: dejte nám hned věděti, kteří chtí královo poslušenství učiniti; „*nesmějí-li zjevně, ale tajně*".

[4]) *Eneas Sylvius* praví, že úmluvu tu s obcí pražskou učinili královi vyslaní, kteří pak také ujali se správy země; s tím spojuje omyl, že ve smlouvě bylo, aby Žižka vydal Plzeň, Písek a jiná místa, jichž se zmocnil. Text úmluvy z 13. listopadu (necelý) znám je (krom dat *Vavřincových*) jen z německého překladu v zhořeleckých materiálech Skultetových († 1614); srv. Urk. Beitr., I, 11.

[5]) O *Janu Valkounu z Adlaru* poznamenává *Sedláček* (OSN, I, 209), že pocházel z rodu erbem příbuzného s Žerotíny, jemuž v l. 1386—93 patřila tvrz Viteň a část Strážova (již. od Klatov, vých. od Nýrska). O jeho zboží není zpráv. Setkáme se s ním (nejde-li o jinou osobu) ještě níže. Klatovy a okolí jejich jeví se vůbec od počátku jedním z nejstarších sídel radikálního táborství.

[6]) Tak *Tomek*, Žižka, 38, 122, 142, 143.

(Str. 29)

[1]) *Vavřinec*, l. c., 356.

[2]) Tak soudí *Tomek*, Žižka, 19 sq.: nový vůdce lidu „nedal se odstrašiti" příměřím z 13. list. (čili jak to Tomek opisuje, tím, že záměry Mikuláše z Husi o vyvrácení vlády královské v Praze byly zmařeny) a činil hned na jiném místě pokus „o zřízení obrany proti hrozícím útokům v náboženství". Podle Tomka však nebyl Žižka za jedno s těmi, kteří směřovali k úplnému převratu ve věcech náboženství nebo k vyvrácení řádné moci královské. Zůstával prý stále ve službě při dvoře královském a teprv když prý pozoroval, že vláda plní hrad pražský žoldnéři Zikmundovými, opustil službu při dvoře. Tu jde ovšem o dohady, jimž za pravdu nedáme.

[3]) Smlouvy o vydání Vyšehradu týká se snad zmatená a k r. 1422 položená zpráva u *Windecka (Altmann*, l. c., 187).

3. ŽIŽKA V CHILIASTICKÉM PROSTŘEDÍ PLZEŇSKÉM (str. 30—39).

(Str. 30)

[1]) *Vavřinec*, jenž odchod pana Břeňka, pana Valkouna z Adlaru a Žižky do Plzně vykládá tak, že nechtěli míti žádného pokoje s královnou a pány jakožto protivníky Boha a zákona jeho (uvaž, že královna platila katolickému světu přímo za kacířku a pan Čeněk byl horlivý husita), praví, že boření klášterů a kostelů v Plzni stalo se z návodu kněží, zejména Korandy.

[2]) Srv. osobní data jeho níže str. 167.

[3]) Ale jsou v něm zároveň věty, že chce obnovit stav země, jak byl za otce jeho slavné paměti, Karla IV. (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 15; list je z 10. února). *Eneas Sylvius* píše, že ze slov těch poznali kacíři, že jejich sekta má býti potírána.

[4]) Srv. díl prvý, str. 20.

(Str. 31)

[1]) Ves Bzí je jednak západně od Blovic, jednak západně od Veselí a jihových. od Týna n. Vlt. u Bukovska. Není vyloučeno, že jde o toto druhé Bzí. Provolání začíná slovy: my obec na Bzí hoře sebraná ... Bzí leží na nejvyšším místě silnice od Lomnice k Týnu nad Vltavou a k Bechyni; vzdáleno je jen asi 4 hod. cesty od potomního útulku Adamitů v lesích valských za Nežárkou (jv. od Veselí).

[2]) Upozorniti jest, že nenávist proti *pokrytcům* vrací se i v listech Žižkových (srv. k tomu díl prvý, str. 11, p. 1). Provolání dané na Bzí hoře viz v Arch. čes., III, 205.

[3]) Tak *Eneas Sylvius*.

[4]) Srv. díl prvý, str. 2, 7, 14, 45 sq, 97, 145, 156.

(Str. 32)

[1]) Srv. díl prvý, str. 48, p. 1.

(Str. 33)

[1]) Tak to chápe *Palacký* (III, 1, 343): aby povzbuzovali celý národ k povstání a k boji, líčili mu atd. Stejně *Tomek* (Děj., IV, 29). U *Urbánka* (Žižka, 87) najdeme také ohlas tohoto výkladu (nebezpečí od nepřátel kalicha přispělo prý k proměně chiliasmu mírného v chiliasmus bojovný).

[2]) Srv. díl prvý, str. 46—50, str. 50, p. 5.

(Str. 34)

[1]) Srv. o tom svědectví *Příbramovo* v Životě kněží tábor., l. c., str. 424, 436. Nauku, že zákon boží bude v obnovené říši Kristově vepsán v srdce všech a přestane bible a nebude třeba doktorů, srv. i v art. táborských, odsouzených Prahou u *Vavřince*, l. c., 458 (srv. díl druhý, str. 48).

[2]) Srv. *Vavřince* l. c., 359 a *Staré letopisy* 33.

[3]) Srv. díl druhý, str. 148. *Staré letopisy* (l. c., 33), jež jediné mají zprávy o situaci Žižkově v té době, praví, že odboj proti Žižkovi v městě samém čerpal odvahu svou odtud, že Žižka byl část svých „bratří" pod Chvalem Řepickým z Machovic odeslal z Plzně na pomoc do Hradiště (Tábora), když odtamtud dostal zprávu (od žáka Hromádky), že Hradiště je dobré městiště a že je radno je dobře osaditi. *Staré letopisy* nevědí nic o tom, že Plzeň byla obležena od královských a odchod Žižkův z města vysvětlují vzbouřením dílu měšťanstva proti Táborům.

[4]) O abnormálním počasí r. 1420 srv. práci prof. *R. Henniga* Katalog bemerkenswerter Witterungsverhältnisse (vydal 1904 Preuss. Meteorolog. Institut), str. 36. Data zmíněná týkají se, pravda, západní a střední Evropy, ale podle zkušeností meteorologických máme právo je vztahovati i na naše kraje; přímo z Čech krom zmínky výše II, str. 237 a *En. Sylvia*, že o Letnicích (26. kv.) spadly silné deště (a nikoliv oheň s nebe, jak prorokovali chiliasté; Eneáš tu posunuje omylem proroctví týkající se února (srv. výše I, str. 48, p. 1 do května) zpráv není. Podle *Henniga* padla 8. června v celé střední Evropě zhoubná jinovatka.

[5]) Tak *Staré letopisy*, l. c., 34. Žižkův odchod z Plzně datují „na některý den před hodem Matky boží v postě (t. j. před 25. březnem). Počet všeho lidu Žižkova udává týž pramen „na čtyři sta s sestrami i s pračaty".

(Str. 35)

[1]) *Staré letopisy*, 32, dí, že měl Žižka ke 300 pěších a 7 vozův, na nichž *hady* (pušky) vezl, jimiž zdi bořili. Pan ze Švamberka měl prý lidu jízdného i pěšího víc než 2000, ale Žižka se svými „otrazi jej od vozův", „a Žižka v noci táhl, kamž zamyslil a tři posádky tu noc obořil". Zdá se, že zpráva je již dotčena zveličující legendou, jak i zmínka o bořících puškách, „hadech" nasvědčuje. — *Nekmíř* je u Všerub u Plzně. Tvrz patřila bratřím vladykám Petru a Hynkovi z Nekmíře; v boji byl Hynek zabit. Srv. *Sedláčka*, Hrady, XIII, 227.

[2]) Nejšíře o pravděpodobném průběhu bitvy jedná *Šimák* v Žižkově Sborníku (1924), str. 75—81 (s pokusem o nový výklad její taktické povahy). *Vavřinec* (l. c., 359) tvrdí, že smlouvou s obléhateli Plzně (v čele jejich byl pan *Václav z Dubé* někdy průvodčí Husův do Kostnice) byla panu Břeňkovi zaručena svoboda odchodu do Hradiště (Tábora), ale že zároveň zrádně vyzváni královští v Plzeňsku, aby Žižkův oddíl k Hradišti spěchající napadli. Připomenouti jest, že Vavřinec vypravuje jen o odolání Žižkově: Táboři se otočili vozy a po boji několika hodin, při čemž na obou stranách mnozí byli zabiti a raněni, ustoupili při západu slunce královští s pole, vedouce s sebou 30 zajatých. *Starý kolegiát* (l. c., 80) vsouvá zprávu o Sudoměři teprv dodatečně (srv. díl druhý, str. 101, pozn. 2); jeho věta, že páni měli přes 2000 jízdy a přece Žižku přemoci nemohli, protože Žižka mužně se svými bojuje, obdržel pole, je dost okázalou pochvalou Žižkova úspěchu. Vypravování Starých letopisů (l. c., 34), v tom již starších textů z 2. pol. 15. stol., je neojbšírnější; mluví ovšem již o zázraku předčasného západu slunce a přílišné tmy, „že nevěděl, kdo koho bíti". Pan Břeněk jmenuje se tu pomocníkem Žižkovým. O bitvě ví i *Eneas Sylvius* (ač nezná jména bojiště; za to má více: že totiž

na pochodu z Plzně do Hradiště byl Žižka *dvakrát* napaden a dvakrát uživ lsti unikl jako vítěz, byv již bezmála poražen); s tím spojuje svou anekdotu, jak jízda královská zapletla se do sukní ženských, nametaných jí v cestu (srv. díl druhý, str. 122); k tomu *Zíbrt-Winter*, Dějiny kroje I, 334 sq., jak „nosy" obuvi mohly zavinit porážku. Údaj, že královských bylo přes 2000, je pravděpodobně upřílišený. Boj u Sudoměře, soudě z hojnosti i povahy tradice, vzbudil v zemi mnohem silnější dojem, než kterákoli jiná bitva Žižkova.

(Str. 36)

[1]) *Eneas Sylvius* (145) praví, že jméno své Táboři přijali, jakoby byli spatřili spolu s apoštoly proměnění Páně na hoře Tábor a odtud vzali odvahu proměniti omyly (staré) v pravdu nové víry. Že má pravdu, zřejmo z toho, že kostel táborský je posvěcen Proměnění Páně. To nevylučuje výkladu, že jméno je vzato z *Knihy Soudců* (kap. 4), kde se vypravuje, jak Debora, chtějíc vysvoboditi Israelské z násilí krále Kananejského, vyzvala je, aby z přikázání Hospodina shromáždili lid na horu *Tabor*; pod ní také dáno Israelským vítězství. S touto horou právě spojila starokřesťanská tradice vypravování o proměnění Páně na „vysoké hoře". jak svědčí učitelé církevní Cyril Jerusalémský a Jeronym (4.—5. stol.); proto již sv. Helena, matka Konstantina Vel., vystavěla na hoře kostel; v 6. stol. byly tam již tři kostely, později ještě více.

[2]) Tábor, jak známo, nejmenuje se mezi pěti městy, jež v blouznivých kázáních chiliastických byla vyjmuta z předpověděné blízké zkázy. Vznik proroctví těchto mohli bychom datovati bezpečněji, kdybychom věděli, kdy padl *Písek* do rukou královských. *Tomek* míní, že v březnu, i *E. Sylvius* věří patrně, že se to stalo současně s Plzní. To je možné; východiskem části královských, kteří u Sudoměře bojovali s Tábory, byl Písek. Pět měst, o něž jde, je Plzeň, Žatec, Louny, Slané, Klatovy. Chybí tedy nejen Písek, ale i Ústí a Hradec Králové; ze všeho vysvítá, že jmenovaných pět měst bylo někdy ku konci února nebo počátkem března v moci revoluce, a to patrně již od podzima r. 1419. Srv. i pozn. 1 k str. 24 v díle prvém; tam místo chybného *Caden* má asi býti *Hradec*.

[3]) Srv. díl prvý, str. 17—19. *Ústí* bylo město poddanské, patřící pánům Sezimům z Ústí do spolku; z nich jedni šli s novotáři, druzí byli jejich protivníky; podobně rozděleno bylo obyvatelstvo; dne 21. ún. město přepadeno byvši v noci „Tábory", dostalo se do moci jejich. Tábor pozdější táhl se k právům města Ústí.

[4]) *Höfler*, I, 529 (Anonym o původu Tábora).

[5]) Srv. díl prvý, str. 181 sq.

(Str. 37)

[1]) Zpráva nejpodrobnější u *Vavřince*, l. c., 362, Žižky nejmenuje (mluví jen o Táborech z Hradiště, zcela tak jako při přepadení Vožice a útoku na Milevsko a Nepomuk). Teprv ze zmínky o Žižkovi u Rábí je vidno, že velitelem byl Žižka. *Starý kolegiát* (srv. díl druhý, str. 98) praví výslovně, že to byl Žižka, jenž dal zabitého pana Oldřicha spáliti i s jeho lidmi (cum suis; detailu o Pintovi nemá),

konečně *Eneas Sylvius* píše, jistě na základě české předlohy, že Žižka Oldřicha a jeho čeleď zabil mečem, dav život jen jednomu, který by ostatní pobil (obtruncaret). *Staré letopisy* nemají o Sedlci zmínky.

[2]) *Sedláček*, Hrady, IV, 231 píše, že po 9 dnech dobyli Táboři i hradu vožického (jejž tou dobou drželi bratří z Ronova). Ale to, tuším, tkví pouze na domyslu *Hájkově*, doplněném *Theobaldem*. *Eneas Sylvius* dí výslovně, že pan Mikeš Divúček (vůdce královských u Sudoměře) se při útoku Žižkově zachránil do hradu. O přepadení Vožice srv. *Staré letopisy* (*Palacký*, l. c., 35): a koní sobě a odění nabráchu. A tu hned (Žižka) jezdcóv sobě naděla, a kteréhož podobného pacholka viděl, na toho odění dada a kóň podeň, i vycvičil jeho k jízdě a k boji.

[3]) Chronologie všech těch událostí je nejista. *Vavřinec* (l. c., 364) datuje jen zkázu Milevska (na 23. duben); ostatek dí, že „v tom čase" Táboři shromáždivše množství panoší a sedláků s ženami a dětmi (kluky „pračaty") mnoho neslýchaných a pohoršlivých skutků vykonali v Bechyňsku a Plzeňsku, pálíce kostely, kláštery a fary a dobývajíce hradů a tvrzí. Ze skutků těch jmenuje jen jako příkladem Nepomuk a Rábí. O Prachaticích nepraví nic; teprv později (l. c., 443), mluvě o Žižkově vyvraždění Prachatic v listopadu, připomíná, že byly Prachatice již dříve spáleny a část hradeb pobořena; údaj, že Prachatice byly vypáleny 25. dubna, má jen t. zv. kronika university pražské (Fontes, V, 582). *Starý kolegiát* (80) má pořad skutků Žižkových (bez dat časových) takový: Vožice, Milevsko, poddání se Písku, dobytí Rábí, tvrz Sedlec u Ústí (nic o Prachaticích, Strakonicích a Nepomuku). *Staré letopisy* a *Eneas Sylvius* zmiňují se jen o Vožici. Jediný text *Sa* (neuperský) má vlastní novinu, že Žižka vpadnuv do Prachenska, vypálil 23. dubna Strakonice (na týž den klade *Vavřinec* zničení Milevska!) a pak získav zradou Rábí vrátil se k Strakonicům, kde obléhal hrad marně dvě neděle. Odtud táhl do Prahy (srv. díl druhý, str. 143, pozn. 2). Hrad Strakonický náležel rytířskému řádu křižovníků sv. Jana a býval sídlem nejvyššího převora („mistra Strakonického"), jímž byl tou dobou pan *Jindřich z Hradce*, jeden z pánů, kteří napadli Žižku u Sudoměře. Útok na Vožici a Strakonice je tedy jaksi pokračováním v bitvě u Sudoměře. Historik kláštera Zlaté Koruny z doby Josefa II. (srv. *Neumann*, Katoličtí mučedníci doby husitské [1927], str. 154) klade prvé dobytí Prachatic Žižkou teprv na 8. září, den P. Marie.

(Str. 38)

[1]) *Vavřinec*, l. c., 364.

[2]) *Tomek*, Žižka, 38.

[3]) O tom díl prvý, str. 96 sq. a pozn. 2 na str. 99 ibid. Je však i možno, že obšírný list (u *F. Bartoše*, Do čtyř artykulů, str. 97—100) je odpovědí na dotaz některého z předních pánů „husitských" (pisatel jej oslovuje i „vestra dominacio" a přeje zdaru jeho dobrým úmyslům i oddanosti pro zákon Kristův), neprovinivšímu se násilím proti klášterům, kostelům a farám. Snad panu Čeňku z Vartenberka?

4. SE ZIKMUNDEM ČI S REVOLUCÍ?

(str. 31—48).

(Str. 39)

[1]) Srv. *Palacký*, Děj., III, 1, 318, 328, 330.

(Str. 40)

[1]) Nelze neupozorniti na skutečnost, že *Palacký*, III, 1, 317, reprodukuje obsah vzkazů králových z Archivu čes., III, 209, zamlčel to hlavní, že totiž král a páni přikazují, aby nikomu nebylo v přijímání z kalicha bráněno, dokud po příjezdu královč otázka po vyslyšení všech autorit (to je smysl) nebude uspokojivě rozřešena.

[2]) K tomu jest srovnati list Zikmundův králi Polskému, daný 5. července 1420 v poli před Prahou (Arch. f. österr. Gesch., 52, str. 155 sq.). Král tu vykládá, že v Brně žádal pány české, aby mu přispěli pomocí i radou „vypleniti ze srdcí některých" sektu Viklefskou a že doufal, že se to podaří smírnou cestou a bez válek. Páni takový úmysl schválili a slíbili mu podporu, zvouce krále, aby se ujal svého království, v němž nenalezne odporu, pokojně a tiše *bez vojenské moci z ciziny*. Král píše, že spolehl úplně na ty sliby, doufaje, že se mu podaří naladiti mysli jejich, zejména Viklifistů, k mírnosti. Ale když prý (Čechové) vyslídili, že nechceme nikterak upustiti od vykořenění té sekty, vyšla zloba jejich *zradou některých pánů*, podpůrců té sekty, světle na jevo, takže jsme nemohli poznati, komu lze důvěřovati. List, jenž zachován je v porušeném opise, není znám starší literatuře; král v něm ovšem pomlčel zhola o tom, co se stalo ve Vratislavi atd. (nakonec vypravuje, která knížata mu přispěla k tažení proti Praze a žádá rychlé pomoci i od krále Polského). Co nad čarou z obsahu jeho je zachyceno, tlumočí, tuším, skutečnosti jednání brněnských. O jménech pánů v Brně přítomných srv. níže str. 42, p. 3. — Srv. i, co dí *Dlugosz* (IV, 234), mluvě o schůzi krále Polského se Zikmundem v Sandci 8. září 1419: král polský radil, aby Zikmund rychle zakročil v Čechách proti sektě Viklifistů. Zikmund namítl však, že nepochybuje o věrnosti Čechů; přednější z nich že přišli k němu buď osobně nebo listy se k věrnosti zavázali. — Srv. i krátké, ale patrně spolehlivým pamětníkem, ovšem na straně církve stojícím, psané výklady o vzniku odboje proti Zikmundovi i o vývoji českého programu čtyr artykulů, určené r. 1433 k informaci koncilu basilejského v Mon. conc., I, 386 sq.

[3]) Srv. *Palacký*, Urk. Beitr., II, 526 (nedatovaný výklad Pražan, jenž je odpovědí k ironickému psaní z okolí krále pochozímu, o němž srv. výše str. 23, p. 3). Poznamenati jest, že *Vavřinec*, jenž o slyšení Pražan v Brně referuje dost široce (l. c., str. 353), o žádosti o audienci nedí nic. Setkáme se u něho s takovou tendenční zámlkou i níže.

[4]) O všem tom *Vavřinec*, l. c., 354.

(Str. 41)

[1]) K vratislavskému pobytu Zikmundovu má jeden z nejpozdnějších textů Starých letopisů *L* vypravování (*Palacký* je ve svém vydání pominul) o poselství

Mikuláše studenta z Betléma ke králi do Vratislavě od Pražan a o osudu Mikulášově (byl mučen s Krásou, dokud neodvolal), týmiž skoro slovy jako český překlad *Vavřincův* (l. c., 358). Reprodukuji zde pozoruhodný obsah Mikulášova poselství: I poslali sou k němu (Pražané ke králi do Vratislavě) listy po *Mikulášovi študentu z Betléma*, žádajíce, *aby jim dal slyšení* a své kněží k nim vyslal, aby bylo hádání a tu knihy starých svatých aby byly snešeny a což by dovedeno bylo z řeči starých písem, aby jim dal toho požíti a při tom je zůstavil a že jeho chtí rádi za krále přijíti do Čech". Zikmund dal posla uvězniti ke Krásovi atd. Král prý pak vzkázal po „zrádci" Mikulášovi Pražanům, aby (následují žádosti o odzbrojení, o nichž víme, že je král pronesl již v Brně, pak v Hoře; i o těch však ví *L*, připomínajíc při tom, „jakož jim prve po Mikulášovi vzkázal"). — Podle historické paměti, určené pro koncil basilejský (Mon. conc., I, 387), šlo nikoli o posla Pražan, nýbrž posla s listem university, uznávajícím radostně nového krále. Nevím, lze-li s tímto Mikulášem ztotožniti *Mikuláše Betlémského*, jenž v l. 1426—36 jmenuje se častěji mezi konšely staroměstskými (*Tomek*, Děj., V, 71—73).

²) Dne 7. března vydává Zikmund rozkaz Šestiměstským (a asi i na jiné adresy), aby byli připraveni vytrhnouti do Čech (Urk. Beitr., I, 21). O dojmu poprav vratislavských z 6. března v Praze srv., co praví augšpurský vrstevník *Burkard Zink* (srv. díl II, str. 118; Städtechroniken, V, 88). Stížnost na Zikmunda na stětí měštěnínů vratislavských a zhubení města pro viny králem Václavem již odpuštěné vrací se ještě v žalobě sněmu čáslavského z r. 1421; je také v proklamaci z 20. dubna 1420. Ve Vratislavi rozhodl Zikmund ve sporu německého řádu s Polskem a Litvou (dne 6. ledna) proti Polákům; tím položil základ k nepřátelství s Polskem, jež na vývoj věcí českých mělo v dvou létech následujících míti vliv zcela mimořádný.

³) Bulla (*Palacký*, Urk. Beitr., I. 17), daná ve Florencii 1. března, je psána tak, jakoby vydána byla na žádost královu. V bulle *není zmínky o kalichu*, mluví se jen všeobecně, že „Viklifisté a Husité a ostatní chtějí katolickou církev potlačiti a víru pravou podvrátiti". V srpnu (16. srpna) v Kutné Hoře vidimují bullu, zas na žádost krále, biskupové v jeho okolí přítomní, mezi nimi přední Ferdinand, biskup lucenský (jde o Lucenu ve Španělsku, nikoli o Luccu v Italii), nuncius papežský (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 46); biskup řezenský publikuje ji teprv 19. prosince 1420 (ibid., 52). Upozorniti jest konečně, že historický výklad o vývoji české bouře, napsaný pro koncil basilejský, jenž náleží k pramenům věcně nejhodnotnějším, praví, že k publikaci bully křížové ve Vratislavi navedl (induxit) Zikmunda papežský legát (Mon. conc., I, 387) a že týž legát dal zatknouti a upáliti Krásu. Podobně se zachoval týž legát později ve Slaném (*Tomek*, IV, 65).

(Str. 42)

¹) Rozboru obou aktů dosud postrádáme. Poznamenávám jen, že provolání vší obci země české a moravské (Arch. čes., III, 210—12), jež jménem Čechie husitské vydává na hradě pražském 20. dubna pan Čeněk z Vartenberka s Oldřichem z Rožmberka „i jiní páni, Praha město, rytíři, panoše i jiná města se všemi,

jenž o svobodu zákona božího stojí a obecné dobré jazyka českého" (důkaz, že projev vyšel z porad sjezdu celozemského, v němž již přímou účast měla města), vyzývá pod propadením hrdla a statku i *cti národní* (zde slyšíme se zvláštním důrazem v naší písemné tradici věty: „propadli byšte čest i hrdla i zboží vaše, víry své přirozené jazyku svému českému i koruně nedržíce" a podobné, jež jen apelem na čest národní lze plně vyložiti) a cti zemské, aby každý věrný Čech vypověděl poslušnost Zikmundovi. Důvody jsou vyčteny pořadem: na prvém místě ovšem „nejohavnější potupa", že král viní Čechy kacířstvím, zvláště pro přijímání z kalicha a že kázal kříž vydati na Čechy jako na kacíře. Poprava Pražana Krásy ve Vratislavi, rozkazy do Kutné Hory metati kacíře do šachet („již několikádcet set Čechóv i duchovního i světského stavu nevinně jest v šachty vmetáno") i konečně upálení Husa v Kostnici za glejtem Zikmundovým, „bohdá bez viny". V závěru je, můžeme říci, zárodek pozdějších artykulů pražských. Na prvním místě kalich, potom svobodné kázání slova božího, pak život kněží podle příkazu Kristova (není řečeno výslovně, že nemají držeti statků), 4. obecné dobré země a národa českého. Ten nacionalistický artykul, jak známo, musil později ustoupiti táborskému trestání hříchů veřejných. List byl vydán i v jazyce německém, patrně k městům s většinou německou; v něm se nota bene, na rozdíl od textu českého, *hrozí, že neposlechnou-li, mohla by obec povstati proti nim* (proti městským radám). Uvědomělý nacionalismus dokumentu bije vůbec do očí, podobně jako dokumentu druhého, jenž je znám pod jménem *manifestu Pražan* do země, aby povstala k obraně proti křižákům (Arch. čes., III, 212). List je bez data a vskutku *není* vydán jménem Prahy, nýbrž jakoby jménem, řekl bych, přípravného výboru svazu husitských měst; není však vyloučeno, že tu jde také o list vyšlý z iniciativy *panské* a určený několika málo královským městům, jež měla českou většinu. Žádá úmluvu proti křížovému tažení „*s námi* a s obojí obcí velikého města starého i nového Pražského, jenž sme se na to mezi sebú sjednali"; srv. i v závěru slib díků „od našich náměstków, synóv a synóv našich synóv"; kdyby nebylo toho odkazu na syny a vnuky, bylo by, tuším, lze hádati i na list vyšlý z *university*. Ale projev obrací se zřejmě jen k městům českým, žádaje, aby vyslala posly k poradě; souhlasu obou měst pražských se již dovolává. Zajímavo je, že v něm není *ani slova o Zikmundovi;* útok míří především na papeže a na sbor kostnický, na církev, která ne jako máti, ale jako macecha a jako nejukrutnější hadice provolala rty jedovatými kříž ukrutný na nás v neděli družební (17. března), a to jedině pro přijímání těla a krve Kristovy pod obojí, chtějíc v nás uhasiti nesmrtedlnú pravdu boží. S tím v souvislosti je žaloba, že sbor s papežem povolal do boje proti nám nepřátely naše přirozené Němce (se slavnou reminiscencí na vyhubení Slovanů v Polabí; „takéž nám míní učiniti a obsésti místa vyhnancóv"). Zmínka, že kříž Ježíšův neumí bojův strojiti ani odění ani střel, „kterýž my vždycky ctíme a ctíti budeme", je asi jen polemikou s bullou křížovou, ne vyznáním víry či zpovědí nebojovnosti. Program úmluvy, o niž jde, je jasně vyjádřen slovy: za jeden člověk se umluviti s radú i pomocí se postaviti proti každému člověku, kterýž by chtěl zlořečený kříž v skutce vésti . . . s pomocí Boha, jehož při vedeme a *s pomocí slavného*

svatého Václava, dědice našeho". Je zjevno, že tu jde o úmluvu proti Zikmundovi, kdyby snad chtěl opravdu křížovou výpravu podniknouti. List je patrně starší než projev z 20. dubna; je pravděpodobno, že náleží do prvých dnů dubna, brzo po rozhodnutí měst pražských (3. dubna). Srv. i *Bartoš*, Do čtyř praž. artykulů, str. 73, pozn. 12 a *týhož* Manifesty města Prahy (1932), str. 255, pozn. 4, kde je zpráva o německém textu projevu z 20. dubna (s datem 18. dubna).

²) Srv. *Dlugosze*, IV, 261. Srv. níže str. 110, pozn. 2.

³) Srv. *Palackého*, Děj. III, 1, 355, p., že (podle *Dlugosze*, IV, 254) byl ve Vratislavi s panem Čeňkem přítomen nemalý počet pánů českých (v tom i Oldřich z Rožmberka, Hynek Krušina z Lichtenburka, Hynek z Valdštejna, Oldřich Vavák ze Hradce) — ale tu jde jistě o omyl Dlugoszův, t. j. patrně o záměnu s pobytem královým v Brně ku konci r. 1419. Vratislavské paměti *Mikuláše Pola* mají o Češích ve Vratislavi jiná jména a to vesměs straníků Zikmundových (až snad na Jana Sádlo z Kostelce).

⁴) Srv. výše str. 11.

⁵) Srv. text jejich v *Palackého* Děj. III, 1, 363.

(*Str. 43*)

¹) O důvodech obratu Vartenberkova poučuje nás jediný *Vavřinec*, tedy svědek současný, píšící ještě za svěží paměti r. 1420. Dí (l. c., 365), že pan Čeněk byl *gravissime deiectus* spolu s pány a šlechtici s ním spojenými pro řádění Žižkových Táborů na jihu a počal litovati, že se zmocnil hradu pražského proti Zikmundovi. Níže vrací se kronikář ještě jednou k panu Čeňkovi (str. 365—366). Dí, že pan Čeněk vida, že Pražanům se nepodařilo dobyti Vyšehradu (učinili naň útok v týž den, kdy pan z Vartenberka se ujal hradu pražského, t. j. 17. dubna) a slyše, že Táboři pálí kostely, kláštery, tvrze a vsi, z rozmrzelé nechuti (taedio ductus) počal jednati znovu se Zikmundem. Z toho pro historika plyne jistě závěr, že rozčilení nad násilím Tábora bylo motivem vůdčím. Je poučno popatřit, jak tento duševní boj českého vůdce politického ve chvíli dějinně tak tragické je zachycen našimi historiky. *Palacký* (III, 1, 367) se o motivu, jejž Vavřinec staví v popředí, *vůbec nezmínil* (dí jen, že dobývání Vyšehradu se nedařilo. „V takovémto stavu věcí stal se panu Čeňkovi tím milejším a vítanějším příchod dvou královských plnomocníkův do Prahy", aby zjednali příměří . . .). *Tomek*, Děj. Prahy, IV, 47 uvádí dobře výklad Vavřincův, ale ze svého přidává i jiné důvody, jež na pana Čeňka působily: že vyzvání k neposlušenství králi nemělo u šlechty husitské takového účinku, jakého nejspíš očekával (to uvádí Tomek na prvním místě) a že musilo mu být i jako jiným pánům proti mysli divné bratření se zemanů, měšťanů a sedláků na Táboře a jinde. Oba tyto postřehy plynou pouze *z dohadu* Tomkova; prvý z nich může srovnávati se se skutečností, druhý v této době ještě sotva. Ale v „Žižkovi" (str. 39) vypadl Tomkovi Vavřinec úplně (nehodilo se to zajisté do jeho pojetí Žižky!) a zbyla *jen domněnka*, již zesílená, že „jen málo pánů českých uposlechlo jeho vyzvání", provozená slovy o „přetváření" pana Čeňka a „nevěrném chování". Totéž pak čteme u *Prokeše* (53) a *Urbánka* (88) — krátce výklad, o němž podává

určitou zprávu soudobý svědek, *ztratil se* v novodobém obrazu skutečnosti *úplně*. Tuším, že jen proto, že by vrhal na Tábor hlavní vinu Čeňkova obratu. *Prokeš* (52) je jediný, jenž věnuje pozornost i vážným důvodům rozpaků Prahy, odvážit se boje se Zikmundem.

²) O vlivu jeho svědčí na př., že zemský fojt v Šestiměstí, *Hynek Berka z Dubé*, byl hotov po provolání pana Čeňka z 20. dubna vypověděti poslušnost Zikmundovi: radil Hornolužickým, aby vojenské pomoci králi neposílali (*Jecht*, Oberl. Hussitenkrieg, l. c. 22). To ovšem nepotvrzuje výše dotčené dohady *Tomkovy*.

³) Srv. katolické (veršované) stížnosti na to (Čeněk zve se „satrapa Antikristův", je líčen jako *původce protestu do Kostnice* a j.) v *Palackého* Docum., 694 sq. a dále *Windecka* (l. c., 130) o pokusu králově odvrátiti pana Čeňka velkými nabídkami (v tom o řádu draka, jejž mu udělil) od husitství a o jeho zradě na králi. Že byl po r. 1415 v těžké klatbě církevní, zřejmo z *Palackého*, Doc. Joh. Hus, str. 607. — Srv. i traktát doktora theologie *Martina Talayero*, Španěla (nacione Valentinus), jenž byl r. 1420 v průvodu legáta Fernanda a krále Zikmunda v Čechách (Urk. Beitr., I, 47) a sepsal na podnět jiného člena družiny královy, Jana Rosgona, nejv. pokladníka (thesaurarius) uherského, s nímž se sešel při odchodu král. vojska z Litoměřic (tedy asi v říjnu 1420?) polemiku proti pražským artykulům. V ní se dí: exemplo tibi sit . . . reprobus ille *Czenko de Wartinberg*, homo utique simulacione proditoria confectus atque palliatione simulata multifarie versipellis. Nosti hominem et mores eius, ut iam . . . ab uno discas omnes uno cum illo suo *Henrico Laczenbok vetulo* utique inveterato dierum malorum, cuius scelera sunt precedencia ad iudicium; qua in re libet exclamare illud Vergilianum: quid non mortalia pectora cogis, auri sacra fames (*Bartoš*, Husitika a bohemika etc. ve VUčSp, 1931, 52; Bartoš klade traktát do r. 1421, což je po mém soudu nemožné; žalobě na pana Čeňka v té chvíli třeba rozuměti, tuším, jako stížnosti na zradu dříve prokázanou; o Lacembokovi srv. data *Kalouskova* v ČČM, 1903, 267, Jana, snad syna jeho, známe jako účastníka velké schůze u Zmrzlíků v Praze v pros. 1420). Pozoruhodno je, že dr. Martin vytýká zejména, že pražský článek o kalichu chce tomu, že přijímání z kalicha je pro spasení podobně *nezbytné jako křest*. — Matkou Čeňkovou byla Bolka, kněžna Kozelská; jiná data o rodině a statcích u *Sedláčka* v ČČH, 1917, 89; podle toho byl Čeněk r. 1420 aspoň padesátník.

(Str. 44)

¹) Srv. i díl prvý str. 30, pozn. 1. o stížnostech pana Čeňka (z r. 1417?) před mistry universitními na kněží universitou se neřídící, patrně v ritu bohoslužebném.

(Str. 45)

¹) Srv. výše, str. 41, p. 3.

²) Srv. níže v poznámce (str. 46, pozn. 6) údaj o listu, jejž ukazoval rychtář staroměstský. Nápadno je zajisté, že Zikmund teprv později v Kutné Hoře dne 18. srp. po své porážce před Prahou a triumfu táborských method v Praze samé, dává bullu křížovou přítomnými hodnostáři duchovními i světskými vidimovati a jaksi

obnovovati (srv. výše str. 41, p. 3). Zdá se, že teprv v té chvíli byla opravdu publikována, t. j. rozšiřována i na české půdě.

[3]) Že tak král poručil, tvrdí jen vášnivá proklamace z 20. dubna (AČ, III, 211); v žalobách na Zikmunda na sněmu čáslavském r. 1421 je tento kus již pominut; iniciativě Kutnohorských samých přičítá zločin list Prahy do Benátek z července 1420 (Urk. Beitr., I, 41) a také *Vavřinec* nic o rozkazu královĕ nepraví, klade naopak počátek persekuce věrných Čechů v Kutné Hoře do let bezprostředně po upálení Husově; zprávu o počtu obětí zařazuje k listopadu 1419 (l. c., 351). O vržení do šachty M. J. Chodka, faráře kouřimského s třemi jinými kněžími a mnohými laiky vypravuje pak k 9. lednu 1420 (l. c., 355).

[4]) L. c., str. 357: „quatenus Wikleffistas et Hussitas *et calicis practicantes communionem* modis omnibus arceant, persequantur et pro posse exterminent" (v proklamaci Vartenberkově čteme, že takový či podobný rozkaz vydal král jen do Kutné Hory). Srv. ostatek níže v poznámce č. 6. Ale v dotčené již výše důrazné odpovědi na ironický list z r. 1419 (srv. str. 23, p. 3), psané po letech, opakují Pražané, že král svým úředníkům poručil, „ut omnes sub utraque specie communicantes captivent et mortificent et aliis modis impediant, torqueant et trucident, sicut *post hoc* opere est compertum" a že v *Hoře* byli mnozí věrní křesťané vrženi do šachet, sťati, hladem umořeni a jiným rozličným trápením vydáni. Zde jde zveličení žaloby mnohem dále než u Vavřince; to je však karakteristickou známkou všech pražských letáků z té doby proti Zikmundovi.

[5]) Údaj o počtu obětí je nepochybně upřílišený. Proklamace Vartenberkova z 20. dubna ví o několika stech obětí; *Vavřinec*, l. c., strana 352 dí již, že přes 1600 osob bídně zahubili; k tomu níže k 9. lednu r. 1420 o faráři kouřimském Mistru Chodkovi a třech kněžích do šachty „Tábor" u Kutné Hory vmetaných (ibid., 355), kde jde o žalobu daty a jmény opřenou. Co vypráví Vavřinec na str. 351—352, jest ovšem pravděpodobně vloženo do kroniky později, t. j. nebylo psáno r. 1420 (srv. díl prvý, str. 222). Pražané sami v době obležení Prahy, kdy nenávist k Zikmundovi šlehala nejvýše (v psaní Benátčanům 10. července; srv. *Palacký*, Urk. Beitr., I, 41), praví, opakujíce v podstatě žaloby Vartenberkovy z manifestu z 20. dubna, že kutnohorští Němci, „homines omnibus moribus insolentissimi" dřív v Malíně z pouhé nenávisti národní zahubili na 200 lidí (to se týká vypálení Malína r. 1413) a nedávno pro kalich vházeli do šachet nebo postínali „mnoho set" lidí, v tom i mistrů, kněží a studentů. V odpovědi Pražan na satyrický list, který líčil násilnosti a bludy Prahy, psané značně později (*Palacký*, Urk. Beitr., II, 527), dí Pražané jen, že v Hoře byli „mnozí" věrní do dolů vmetáni, sťati, hladem a jinými pokutami mučeni. Za zmínku snad stojí, že právě Kutná Hora, pokořivši se v dubnu 1421 Pražanům, unikla jakémukoli trestu (na rozdíl od některých z části vyvražděných měst německých). Vavřinec mluvě o tom (str. 480) vzpomíná také jen, že Horští „mnohé vyznavače zákona božího stínali a bez soudů do šachet vrhali". O tom, že Horští kacíře kupovali, aby je popravovali a že naopak stejnou žalobu vznáší *Ludolf Zaháňský* na *Žižku*, srv. díl prvý, str. 69. *Staré letopisy (jen text B)* vědí jen o tom, že po smrti krále Václava protivníci

pravdy boží, pan *Petr Konopišťský*, *Divůček* a jiní ukrutníci brali lidi po polích a vozili je do Hory a prodávali a do šachet metali a rozličné muky vymyšlovali. Tedy nic o vině Horských. Zpráva textu *B* týká se pánů, kteří v poslušenství prozatímní vlády královny Žofie a Čeňka z Vartenberka vedli boj proti táborskému pozdvižení venkova od počátku listopadu 1419 (potom na jaře proti Plzni, Písku a Žižkovi u Sudoměře a Vožice); okolnost, že *Mikeš Divůček* byl králem ustanoven mincmistrem v K. Hoře, patrně způsobila, že opíral se především o zbrojnou moc města; proto také zajatci z bojů voděni do Hory a tu asi utracováni. Je zřejmo z toho, že vina není pouze na Horských, zejména čteme-li o zvěrstvech pánů Divůčka, Jana Městeckého, Půty z Častolovic a j. v *Chotěboři* (2. února), kde proti čestnému slovu vzdávajícím se životy zaručujícímu, bylo (podle *Vavřince* i *Star. kolegiáta*, 82) spáleno hned 300 jatých v stodole, ostatní prý vmetáni v šachty kutnohorské. Hromádka sám s dvěma kněžími upálen v Chrudimi na náměstí. Je zřejmo z toho, že vina není pouze na Horských.

[6]) Příměří mezi stranami 13. listopadu smluvené, propouštělo, jak známo, přijímání z kalicha, slibujíc dokonce ochranu královské vlády přijímajícím. Co činili Kutnohoršti nebo Litoměřičtí (srv. *Tomka*, IV, 23) nebo jiná německá města, bylo tedy jak proti závazku prozatímní vlády, tak proti slibům Zikmundovým z Uher a Brna. Také rozkazy Zikmundovy z Vratislavě, pokud je známe, neopravňují k závěru, že by Kutnohoršti jednali z nařízení králova; spíš k němu opravňuje příklad, jejž dal král upálením Pražana Krásy. List králův z 10. února (srv. výše str. 30, p. 3) do Žateckého kraje, list, jenž rozeslán byl patrně do celé země, nařizuje poslušnost pražské vládě s husitou Čeňkem z Vartenberka v čele; vyzývá-li adresáty, aby Viklefství se varovali a těm v Plzni, Písku a Hradci nebo jiných městech, kde by se sbírali, podpory neposkytli, míří to *zřejmě na Tábory* a nemůže býti vykládáno proti kalichu vůbec, ač tu již ovšem najdeme dvojsmyslnou větu: král praví, že chce království uvésti zas ve stav, jaký byl za Karla IV. a v poslušnost římské církve (*Palacký*, Urk. Beitr., I, č. 11). V listu ze 7. března do Šestiměstí dí král, že chce v Čechách potrestati „etliche widerwertige Unterthanen". Také mluvčí pražské vlády královské, pan *Václav z Dubé* píše 12. března jen o pomoci proti smělosti a „drzosti zločinných lidí" v království (ibid., č. 14), a král sám v listu do Budišína z 15. března mluví dosti srozumitelně o nevěreckých, nepoctivých a zločinných skutcích „Viklifistů, kteří se zovou jinak též Husité", skutcích, páchaných *bořením kostelů a jinými nelidskými činy* proti víře Kristově, církvi a tedy i proti nám. Od toho chce království očistiti a proto nařizuje, aby jímali Viklifisty: jsou-li to duchovní, aby je vydali biskupovi, jde-li o světské, aby se pokusili o jejich obrácení a trestali je na těle i statku, vytrvají-li v své nevěře (ibid., č. 15). Tedy teprv zde mohl adresát z příliš všeobecného popisu Viklifistů míti za to, že má trestati i pouhé kališníky a rozkaz tohoto způsobu má asi na mysli *Vavřinec* (l. c., 357; srv. výše str. 45, p. 4), praví-li, že král psal do Čech všem pánům a úředníkům (i nejv. purkrabímu) a úřadům městským, aby Viklifisty a Husity a *přijímající z kalicha* všemi obyčeji stíhali a podle možnosti vypleňovali. Pochybnost, stálo-li v listu vskutku „přijímající z kalicha", musí se ozvati nalé-

havě, neboť ani jeden list toho obsahu, jak tvrdí Vavřinec, se nám nezachoval, ač prý jich bylo množství. Nedatovaný latinský list, psaný, jak se zdá, kazateli *Želivskému* (Urk. Beitr., I, 24) dobrým známým jeho, a to asi od konce března do polovice dubna, informuje jej o odporujících si novinách o stanovisku Zikmundově, jak sám praví, jednak jen z doslechu čerpaných, jednak spolehlivých: od jednoho panoše slyšel novinu, že král rozkázal, aby všichni Viklifisté bez rozdílu stavu byli vražděni, nelze-li mocí, tedy tajně, nelze-li tajně, tedy lichotivými řečmi a sliby. Tu jde zřejmě o pouhou pověst, jež je ještě znejasněna dodatkem „hoc praestent (to nechť prokáží, osvědčí?) v *Plzni*, v *Hradci*, v *Písku*, v *Klatovech* atd.". (Či máme čísti: praest*ant*?; Plzeň i Písek byly tou dobou v rukou královských [Hradec až v květnu?]; jde tu o města dřív osazená *Tábory;* chce se říci, že dobytá města byla usmířena falešnými sliby?) Ale výčet měst „táborských" prozrazuje, koho se hrozby královy týkají. Jiná novina listu referuje o staroměstském rychtáři, že ukazoval po městě dopis s radostnou zprávou, že král *zřekl se křížové výpravy*, jiná z doslechu, že jeden ze starších obecních ve Starém Městě po zápisu měst pražských (proti Zikmundovi z 3. dubna?) vzkázal panu Divúčkovi z Jemniště (t. j. zástupci královu v jednáních s Prahou?), aby rychle zakročil (ut veniret), sic jinak že Staré Město pražské bude pro krále ztraceno. Konečně oznamuje pisatel, že četl dopis jistého panoše, adresovaný jedné paní, tetě jeho, že král nedávno poslal listy do Litoměřic, aby přiměli ty, kteří přijímají z kalicha, k odvolání; nebudou-li chtíti, aby je postínali a statky jejich zabrali (v Litoměřicích bylo asi od vánoc ve vazbě obce na 16 sousedů, jatých pro kalich; srv. *Tomka*, IV, 23). Litoměřickým prý dále bylo poručeno, aby podobně trápili (kališnické) panoše a sedláky v okolí a kdyby na to nestačili, aby si zavolali na pomoc podkomořího (t. j. pana Václava z Dubé!) a tak všechny odpravili. To vše je nepochybně stranicky zveličeno; pisatel (a nepřímo i adresát, jímž je, opakuji, nejspíš Želivský) jeví se tu ovšem jako protivník Zikmundův, králi nedůvěřující. Srv. i list Zikmundův s. d. (patrně z Hradce Králové, kol 10. května; ibid., č. 23) markrabímu míšeňskému, že táhne ke Kutné Hoře a chce Viklefisty „tempfen und vertilgen". Zde od 30. srpna po prvé slyšíme slovo tak silné z úst králových. Zikmund mluví o nové víře v Čechách, jíž se chytili někteří páni s rytíři, panošemi a sprostými lidmi — dvojsmysl pojmu Viklifisti však zůstává. Srv. i ČČH, 1926, 356. Co praví *Bartoš*, ibid., 676, dokazuje samo, že v dubnu 1420 Litoměřičtí rozkazu králova postínat vzdorné Husity nedostali; nezachovali se zajisté dosud podle něho; jatí měšťané byli utopeni až 30. května, tentokrát pravděpodobně na rozkaz krále (*Vavřinec*, 375, dí, že byli umučeni pro přijímání z kalicha). Ale jiné příklady chování Zikmundova máme z *Králové Hradce*. Král tam přibyl někdy v prvém týdnu května ze Svídnice (podle *Tomka*, Děj., IV, 52 pobyl tam 3.—10. května). Magdeburger Schöppenchronik (Chron. der deutschen Städte, VII, str. 353) vypráví, že tu sesadil radu českou a ustanovil německou, legát Ferdinand pak přijímal na milost všechny, kteří odpřisáhli kalich. O trestech na životě a statku neslyšíme. *Windecke* (l. c., 110) praví, že Hradečtí vzdávajíce se, odvrátili se od své nevěry, zpovídali se a činili vše, co král chtěl. Král jim dal hejtmanem

pana *Alše ze Šternberka.* V *Lounech* podle Vavřince také k exekucím nedošlo; v *Slaném* upálen jeden kněz, zdráhající se odpřisáhnouti kalich (t. zv. kronika universitní l. c., 585, přidává jednoho laika). Ostatek i v *Litoměřicích* zachoval se Zikmund v ún. 1421 k odboji ku podivu laskavě; srv. *J. Čelakovského* v OSN, XVI, 171. Dodávám, že v listu z 21. dubna k velmistru řádu německého mluvil Zikmund o nastávající válce s Viklifisty v Čechách (*Altmann,* l. c., I, č. 4120). Srv. k tomu všemu i pozn. 2 na str. 48 níže a str. 100, p. 5.

[7]) O tom vypravuje *Vavřinec* (l. c., 365-7) obšírně a jak se zdá spolehlivě. Král chtěl s odbojnými Čechy vyjednávati; proto vyžádal si glejty pro své zástupce pana *Viléma Zajíce z Hazenburka* (pána na Židlochovicích na Moravě; padl potom v bitvě u Vyšehradu) a *Arnošta Flašku z Rychmburka* (syna skladatele „Nové rady"), kteří (asi kol 28. dubna?) nabídli panu Čeňkovi a obci pražské 14denní příměří, jehož by bylo užito k jednání o dohodu. Ale *někteří kněží pražští* (Vavřinec se vyhýbá jménu *Želivského*?), bojíce se lsti, vybízeli obecný lid, aby králi nevěřil; tak obec nedospěla k určitému rozhodnutí. Pan Čeněk prý však vzkázal králi, že by mu postoupil hradu pražského, promine-li král, co proti němu učinil a dopustí-li kalich na jeho statcích až do rozřešení otázky v celém království. Král s tím souhlasil. Pan Flaška vrátil se do Prahy (patrně již z Hradce Králové od krále) dne 5. května a dne 6. května sdělil panu Čeňkovi a některým z konšelů obce pražské, že král *chce dáti plné slyšení o otázce kalicha a co bude z Písma dokázáno, tomu že nechce překážeti, nýbrž naopak býti pomocen.* Téhož dne svolána byla obec Starého i Nového města, aby se poradila o odpovědi králi; usnesla se vyslati posly ke králi k dalšímu jednání a žádati o glejty potřebné. *Hiis non plene terminatis,* pokračuje *Vavřinec,* pan Čeněk vydal hrad pražský pánům Zajícovi, panu Václavu z Dubé a Hynkovi z Dubé, *bez vědomí obce pražské.* Je možné, že svolení obce k jednání s králem rozuměl pan Čeněk tak, že i v městě zvítězila myšlenka smíru s králem; snad vydáním hradu chtěl i podvrátiti odhodlanost strany k odboji připravené. Nepochybnou, jak se zdá, úhonu v jednání Čeňkově bylo by třeba spatřovati v tom, že se zmocnil k své ruce ohromné kořisti na hradě, jak o tom vypravuje zejména t. zv. kronika university pražské (Fontes, V, 582), jejíž autor patrně dlel tenkrát na hradě. Na hrad se bylo zajisté po snesení obce proti králi z 3. dubna uteklo něco bohatých měšťanů německých z města s rodinami i nejcennějšími věcmi svými i mnoho kněží; když 17. dubna se pan Čeněk ujal hradu proti králi, vyhnal všechny z hradu, ale zadržel svršky jejich (o zoufalém pláči žen před hradem, domáhajících se vrácení svého zlata a stříbra, souhlasně zmiňuje se i *Vavřinec* l. c., 363). Kronika dí, že pan Čeněk, i když 7. května vrátil hrad králi, „všechny kořisti si odnesl". O tom mají zmínku i *Staré letopisy* (str. 82), takže dohad *Palackého* (III, 1, 360, p.), že pan Čeněk vše zas vrátil, není ve shodě s prameny. Ovšem podle poznámky *Tomkovy* (Děj., IV, 41) mohly věci udáti se zcela jinak: loupež byla jen dílem *Pražan.* Je zajímavo, že *kronika univ.* všechnu hrůzu krvavých válek a zhoub hospodářských, jež přinesla válka potomní, přičítá za vinu panu Čeňkovi, t. j. patrně jeho vášnivému vystoupení proti králi z dnů 17.—20. dubna. Či již jeho husitské agitaci od r. 1415?

(Str. 46)

[1]) *Goll*, Čechy a Prusy, 136 byl prvý, jenž rozpakům Prahy a důvodům jejich věnoval pozornost náležitou; potom i *Prokeš*, l. c. 53.

[2]) Podle *Starých letopisů*, rkpu *L*, byli vysláni do Hory ke králi dva páni z konšelů, dva mistři a dva z obce (l. c., 36, p.). Srv. i žalobu *M. Jakoubka* na Želivského výše str. 11; z ní možno uzavírati, že Jakoubek byl spíše pro cestu kompromisu. Jinak ovšem nespolehlivý *Zídek* (srv. díl druhý, 131, p.).

[3]) Srv. díl prvý, str. 96 sq.

(Str. 47)

[1]) Srv. díl prvý, str. 139 a ibid., pozn. 5. Zdá se sic, že důležitý projev tento vznikl v jiné situaci než byla na jaře r. 1420 (klade důraz na to, že boj chystaný je pro časný prospěch a nemá důvodu vyššího), ale hlavní myšlenka jeho mohla se dobře ozvati i v úvahách z počátku r. 1420. Srv. i str. 139, p. 5 a str. 101, pozn. 1 (bellum ex necessitate). Je však možné, že toto poslední svědectví *(Mikuláše z Pelhřimova)* týká se úmluv pozdějších (z 27. května, srv. níže str. 49).

[2]) Srv. k tomu *Vavřince*, l. c., 368. Vypálen byl klášter strahovský i s knihovnou jeho, klášter křižovnický konec mostu a část kláštera sv. Tomáše na Malé Straně.

[3]) Srv. výše str. 45, p. 7.

(Str. 48)

[1]) S pomocí některých dat listinných lze, tuším, rekonstruovati přibližně správně, co se stalo. Z projevu legáta Fernanda k Pražanům z doby obležení Prahy Zikmundem (srv. níže str. 59 sq.), vysvítá, že král (v Kutné Hoře) žádané slyšení o otázce kalicha Praze *nepovolil* („ille noluit in hiis causis, quae causae sunt fidei, *sine nobis* se ad audientiam exhibere"); v německém letáku Pražan, šířeném asi v pol. července v ležení Zikmundově před Prahou (srv. str. 65, pozn. 3 níže), nemluví se sic o audienci, ale míní se patrně totéž, stěžují-li si Pražané, že prosili krále (není řečeno kde, ale nejspíše v Kutné Hoře), aby propustil v české zemi artykuly jejich, že by jej (v tom případě) rádi přijali za krále; král, jak slyšeli, to *chtěl* učiniti, ale několik biskupů a kněží jej od toho *odvrátilo*. Obě zprávy se vhodně doplňují: smírné úmysly Zikmundovy zvrátil papežský legát se svými doktory; to znamenalo nejen odmítnutí žádané audience, ale i kalicha, jemuž, jak rozuměti třeba, by nebyly kladeny překážky potud, dokud by řádné slyšení obou stran o otázce nerozhodlo. Je velmi pravděpodobné, že k změně původního stanoviska Zikmundova přispělo i rozčilení na novou revoltu v Praze, na divoký útok Pražan („quidam leviores de communitate", jistě podnícení Želivským, mu podle *Vavřince* 367 stáli v čele), útok na Malou Stranu, na hrad pražský i Vyšehrad, na pálení i boření předních klášterů pražských (ve dnech po 7. a 8. květnu) — k tomu všemu došlo zajisté bezprostředně potom, co pan Zajíc a pan Flaška přinesli z Hory ujištění, že král dá plné slyšení o kalichu, ovšem i po tom, co pan Čeněk, jistě také pod dojmem obratu králova, postavil se i s hradem pražským do služeb Zikmundových. O duchovních hodnostářích a učených dokto-

rech, kteří byli v Hoře v průvodu legátově a královĕ, srv. níže str. 69, pozn. 2. Z práce *Bartošovy*, Liter. činnost M. Jana Rokycany atd. (1928, str. 99) se zdá, že jedním z mistrů Prahou do Kutné Hory vyslaných byl *Payne* a že v Hoře doktoři Zikmundovi odevzdali pražskému poselství zvláštní memoriál, psaný proti přijímání pod obojí; podle Bartoše šlo o spis výsměšně zamítavý; Payne naň odpověděl „festinantissime", snad ještě v Hoře. Ze všeho vysvítá, že na obou stranách byli to nesmiřitelní kněžští činitelé, kteří (v Praze počítám k nim Želivského) o znemožnění dohody mají zásluhu největší.

[2]) *Vavřinec* l. c., 369. Kromě Vavřince máme o audienci v Kutné Hoře zprávu, pochozí od Pražan samotných v obranném listu Prahy Benátčanům z 10. července 1420 (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 39); list ovšem dýše tak vášnivým odporem ke králi (v podstatě rozvádí se v něm obsah výzvy Vartenberkovy proti králi z 20. dubna), že vývodů jeho nelze přijímat bez výhrady. Pražané píší, že Zikmund, nejsa ještě řádně za krále přijat, zavázal se přísahou ohněm a mečem vykořenit (u Palackého chybí slovo hlavní, nejspíš: kalich), takže, „jak vyznal vlastními ústy před některými z nás" (to se vztahuje patrně na audienci v Hoře), kdyby měl celé království obrátit v plameny, osadit je cizozemci a všechna svá království, tělo i duši ztratiti, by od toho neustoupil. Když my proti všem těm ukrutným zpupnostem jsme pokorně prosili, aby dřív dal cestu spravedlnosti a dopřál obyvatelům *svobodného slyšení*, on tvrdší kamene, počal, jako by byl žihadly bodnut, jako zuřivec házeti rukama . . . Proto ho za krále nechceme. — V tomto podání není, a to je příznačné, ani slova o žádosti královĕ o odzbrojení, na kterou, jako vlastní důvod rozbití jednání klade důraz *Vavřinec*. Zpráva *Starých letopisů* (l. c., 36) mluví o *dvojí* audienci Pražan v Hoře, ale nemá o otázce kalicha a slyšení ani slova: král vznáší jen požadavky vojenské, jak je známe z *Vavřince*. Jen *rýmovaná kronika* (srv. díl druhý, str. 108, p. 5; Výbor z liter. čes., II, 254) vypravuje, že když Pražané jeli ke králi, žádajíce propuštění kalicha, „král toho nechtě přijíti". Srv. i žaloby Němců pražských u *Windecka*, l. c., 150; jejich zmínka o poradě celé obce pražské (o odpověď poslům královým, panu *Václavu z Dubé* a *Mikeši Divůčkovi*), má-li či nemá-li Zikmund býti přijat králem, náleží patrně někdy do dubna. Co vypráví *Žídek*, srv. díl druhý, str. 131, p. 1. Zmínky zaslouží i dodatek t. zv. *kroniky university pražské* k Vavřincovi, jehož smysl je krátce, že král v Hoře Pražanům odpověděl, že v jednání o žádostech jejich nevstoupí dříve, dokud neprokáží svou poslušnost a neodzbrojí (Fontes, l. c., 583). Je zajímavo, že domácí tradice letopisná vidí skoro bez výminky hlavní příčinu roztržky v žádosti královĕ o úplné odzbrojení Prahy (tak asi i český zpravodaj koncilu basilejského r. 1433 v Mon. conc., I, 387) a že pozdější stížnosti Prahy samé nevědí o tom ničeho, naříkajíce jen na odepření žádané audience. Překvapuje, že Praha nedotýká se slovem Zikmundova chování v Kutné Hoře v pozdější své žalobě na Zikmunda v Urk. Beitr., II, 525 sq. (srv. str. 23, pozn. 3). — Obšírný, skvěle psaný list Pražan dožeti a signorii v Benátkách, daný za obležení Prahy Zikmundem dne 10. července, *Palacký* ve svém vydání zkrátil; úplný text otiskuje nyní *Bartoš* (Manifesty města Prahy z doby husitské, str. 278—282; o skutečný „manifest",

t. j. projev poslaný do vší veřejnosti, tu ovšem nejde). Palacký vynechal většinou jen rhetorická superflua, ale i některé kusy podstatné; srv. víc o tom níže str. 65, p. 3. Výše dotčený objekt vyhlazovací vůle Zikmundovy, jehož určení u Palackého chybí, vytčen je v plné souvislosti tak: omnes fideles regnicolas, venerabilem communionem eukaristie sub utraque specie amplexantes et sibi de contrario errore non consentientes (perimere).

[3]) Tutéž žádost opakoval ostatek již dříve v Brně a pak ve Vratislavi. V Brně ještě byli ji Pražané ochotni splniti; v Hoře — po zkušenostech posledních měsíců — již nikoli.

[4]) O tom srv. *magdeburskou* kroniku v Chroniken der deutschen Städte, VII, 353 a *Windecka*, l. c., 150.

5. ZIKMUND PŘED PRAHOU. BOJ NA VÍTKOVĚ

(str. 49—59).

(Str. 49)

[1]) Text *Sa* Starých letopisů dí o tom tažení: Tehdáž také Jan Žižka sebral okolo Tábora a Písku na 3000 lidu, i táhl do Prahy a táhna mnoho tvrzí a kostelův spálil. Také Benešov panu Petrovi spálil, a když do Prahy přitáhl, ihned odtud sv. Václava obehnal. Za tím následuje: Téhož léta Strahov klášter vypálen od Žižky (vskutku se to stalo dříve, od Pražan, před příchodem Táborů). Podrobnější líčení boje Táborských s královskými u *Poříčí* na Sázavě je u *Vavřince*, l. c., 370. O Žižkovi při tom není zmínky, na rozdíl od *St. kolegiáta* (l. c., 80). Údaj, že královských bylo na 10.000 jízdy, je jistě upřílišený nemálo, jako údaj *Kolegiáta* (str. 80), že Žižka přivedl „dobře 9000 lidí". Text *Sa*, jak uvedeno, ví jen o 3000. *Vavřinec* dí, že Tábořì zanechali v Hradišti na ochranu pevnosti „magnam gentem". Tu skoro všude je nápadný známý nám rozdíl: kde *Vavřinec* mluví pouze o Táborech, má již *Kolegiát* a texty pozdější: Žižka s Tábory nebo jen: Žižka.

[2]) O tom všem srv. *Vavřince*, l. c., 365, 372 a částečně (o Orebských) *St. letop.*, 37 (jen text *b*). Velmi pravděpodobné jest i tvrzení *Balbínovo* (Epitome, 4[illegible]), že *Korandu* provázely stále plzeňské *bekyně*. Na to vztahuje se zřejmě *Vavřincova* věta o Korandovi (l. c., 389), že vpadl do kostela sv. Michala se sestrami z Plzně. Jak ženy plzeňské byly Korandovými kázáními vychovány k chiliastickému šílenství, srv. v díle druhém, str. 148. Srv. i níže str. 87.

(Str. 50)

[1]) Upozorniti je, že *Vavřinec*, mluvě o tom (l. c., 372), praví, že [illegible] spálení kláštera stalo se bez vědomí velitelů (superiorum).

[2]) Srv. díl prvý, str. 100.

[3]) Srv. k tomu *Vavřince*, l. c., 374, jenž dí, že proměna konšelů stala se na plné schůzi Táborských, Žateckých, Lounských a Orebských s konšely obou měst pražských. Srv. i, co praví kronika *Mikuláše z Biskupce* (díl prvý, str. 132), že válka byla smluvena v dohodě s mistry pražskými. Datum úrady na pondělí svatodušní (27. kv.) zjistil *Tomek*, IV, 62, p. Obsah úmluvy u *Vavřince*, l. c., a ve výtahu v *St. letop.* ve vydání *Zimmermannově*, 138. *Vavřinec* dí výslovně, že z této úmluvy vznikly pozdější čtyry artykule pražské. Z pozdější zmínky *Vavřincovy* (str. 449) třeba uzavírati, že již patrně v této době Pražané smluvili s Tábory, že stráže v radnici a věžích městských mají býti opatřeny obojí stranou z polovice. Jistý projev nedůvěry je v tom táborském požadavku (jehož splnění později po bitvě u Vyšehradu marně se domáhal *Mikuláš z Husi*) nepochybně.

(Str. 51)

[1]) Srv. však, že i *Vavřinec*, l. c., 373, mluvě o poddání se Slaného královským 25. ledna, vytýká s nápadným důrazem, že noví páni města vyhnali kněží kališné a tanec, kostky a jiné hříchy zjevné propustili.

[2]) K tomu srv. žalobu a prosbu Němců pražských Zikmundovi, otištěnou u *Windecka*, l. c., 149.

[3]) O *Slaném* vypravují texty *G* a *R Starých letop.*, že pan *Vilém Zajíc* 25. května osadil horu nad Slaným a velikou škodu městu činil, pravě, *že by Pražané králi Zikmundovi milost dali.* A tudy týž Vilém zrádně jest puštěn do města. O *Lounech* dí *Vavřinec* (str. 376), že vyslaní lounští se králi podrobili a bez souhlasu obce lidu jeho do města vstoupiti dovolili. Ohyzdno by prý bylo psáti, jaké násilí ženám v městě dálo se od toho lidu a jaké rouhání svátosti Těla a krve boží.

[4]) *Vavřinec*, l. c., 381 dává mu týž čestný přídomek jako dřív Žižkovi a potom *Bzdinkovi* (Hvězdovi z Vicemilic): veritatis et legis Christi non modicus zelator. S panem Alšem byli v čele útočníků Beneš z Mokrovous (srv. o panu Alšovi a Benešovi níže str. 224 a 225) a Jiřík z Chvalkovic.

(Str. 52)

[1]) Srv. moje *Zprávy pramenů o boji na hoře Vítkově 14. července 1420* (Praha 1926): krátká zmínka *Příbramova* dí, že Praha zvítězila slzami a modlitbami, *Chronicon treboniense* (srv. díl druhý, 92), že na Žižkově byli Němci zázračně poraženi; t. zv. *Chron. Palatinum* o Zikmundovi: prostratus in monte Zisskow, post recessit confusus. *Starý kolegiát* dí, že král „cum non potuit proficere" v obležení, odtáhl se svým vojskem; nespojuje odchod výslovně s nezdarem na Žižkově. Podobně ani *Eneas Sylvius*, ani *Staré letopisy* (ty dí, že král Němce rozpustil, neb již neměl co dávati; teprv pozdní text *R* praví, že prý král rozpustil vojsko hned třetí den po porážce Němců na Žižkově), ani *Kronika velmi pěkná*. Ale Žaloba koruny české z léta r. 1420 praví určitěji, že Zikmund nechal boje s Prahou, poznav nebezpečnou nesnáz toho; za to dal se v novou válku s mouchami, myšmi, štíry atd. ve svém táboře (víme i odjinud, že v panujícím vedru vojsko mnoho trpělo hmyzem všeho druhu) a vida, že ani těm nemůže odolati, utekl nočním časem před nimi. — Morovou atmosféru tažení odvozuje *Kronika magdeburská* (*Zprávy pramenů*, 21) zejména z rychlého, vedrem způsobeného, rozkladu koňských zdechlin a mrtvol 200 rozsekaných „kacířů", v ležení pohozených „jako prasata". Že zajatci z obou stran byli zabíjeni nemilosrdně, praví nejen tato kronika, nýbrž i *Vavřinec*.

[2]) Srv. o středověké neschopnosti vyvarovat se až neuvěřitelného přehánění v tom směru, event. neschopnosti odhadnout správně počet množství poučný výklad *Jos. Šusty* v Sborníku Bidlově (1928), str. 224, *týhož* v ČČH, 1907, 213—5, výše str. 3, p. 4 a *R. Urbánka* v Sborníku Žižkově (1924), str. 62 sq. Zde Urbánek jistě právem brání se novotným výkladům (zejména *Arn. Krokera* Sachsen und Hussitenkriege v Arch. f. sächs. Gesch. 1900), jakoby počet českých bojovníků v bitvách s Němci nelišil se příliš od německých, ale neprávem, tuším, podceňuje fakt, že kronikáři zveličují až nemožně čísla vojsk. Zdá se mi také, že se nečiní náležitý rozdíl mezi vojskem bitevním a počtem zaměstnanců a rozličných vojenských přiživníků v obozu. — Dodávám příklad, jak jinak spolehliví vrstevníci udávali nemožná čísla o počtu útočících nepřátel: t. zv. malá *Klosterneuburská kronika* (AÖG, VII, 248), mluvíc o vpádu Čechů do Rakous a dobytí města Recu

(listopad 1425), tvrdí: der feindt waren mer den hundert tausent nach guetter schaczung. Možno říci směle, že jich byla nejvýš desítina.

[3]) Armáda asi i vnější výpravou svou poskytovala pohled vzácný. O stanech zvlášť umělé práce slyšíme výslovně (*Zprávy pram.*, str. 29); pestrost barev dávají tušiti data *Jechtova* v Gesch. der Stadt Görlitz, I (1926), str. 150: Zhořelec vyslal k obležení Prahy na 160 mužů, v tom 64 těžko oděných jezdců v šatech městských barev (červená a bílá) s 44 rynéři (pacholci na koních, lehce odění) a jistým počtem pěších střelců (se samostříly), kočích a j.; jeden „komorní vůz", velký stan a něco vozů s potravinami a přípravami (v tom ovšem i puškami) průvod, nad nímž vlála velká městská korouhev, provázelo. V *Jechtově* Der oberl. Hussitenkrieg, I (1911), 24 sq., najdeš podrobnosti z městských účtů, jak byla výprava potřebami všeho druhu, koření do jídel v to počítaje, opatřena (také potřebami pro sloužení mše sv.); koně k povozům dodali většinou poddaní sedláci; vojáci byli provázeni 6 konšely. Souhrn vydání na toto tažení, jež trvalo 14 týdnů (celkem 330 kop 3 gr., což je přibližně našich 330.000 Kč; byla to šestina celoročních městských příjmů), je v *Jechtově* Codex Lus. super. I (1896—9), str. 33 sq. Odtud lze si domysliti, jak ohromný finanční náklad Zikmundova výprava vůbec předpokládá. V účtu zhořeleckém slují kamenné koule do pušek „Kaulen"; prof. Flajšhans mne poučil, že český termín je odvozen z němčiny. Poslední položka účtu je 7 a půl kop na hostinu pánům (konšelům), když se z Čech vrátili (za lázeň, víno a pivo). Koně pošlí na výpravě (čteme na konec) v účet pojati nejsou. — *Fr. Vacek* ve svých Dějinách Bubenče, Dejvic, Šárky a okolí (v Sborníku příspěvků k děj. m. Prahy, II, 1911, str. 46 sq.), jež v svědomitém výkladu zachycují zprávy o každé téměř parcele, cituje tuším z *Tomka*, IV, 59, dvě noticky k historii obležení z r. 1420 se vztahující. Počátku června se týká zápis o spálení dvora kláštera sv. Jiří v Ovenci Žižkou („spálil a dobytek zajal"); téhož dvora, jejž měla v držení nějaká paní Mařka, týká se: „Král uherský to léto obilí, kteréž jest na poli bylo zůstalo, zkazil a strávil, leže na jejích polích a dědinu zkazil lochy a šachtami; a což zbylo zdí ve dvoře po spálení (od Žižky), zbořil" (l. c., 65).

[4]) Srv. díl prvý, str. 58, p. 2.

(Str. 53)

[1]) Srv. k následujícímu moje *Zprávy pramenů* etc., kde jsou všecka svědectví shromážděna. Chybí jen výklad *En. Sylvia* z jeho životopisu Zikmundova, jejž otiskl *Palacký* v Liter. Reise nach Italien, str. 111 (je dodán v Zprávách pramenů o bojích u Hory a Brodu, str. 28.). Dodati by bylo lze i francouzskou kroniku *Monstreletovu* (po polovině 15. stol.; staré vydání z r. 1603, I, 317). Vypravuje krátce o obležení Prahy (města kacířů, kteří se drželi také v okolí na 2—3 denní cesty) a kteří v zlobě své se nebáli žádného druhu mučednické smrti. Lidu Zikmundova bylo tolik, že sotva bylo možná jej spočísti; nedostatek potravin byl příčinou odchodu armády.

[2]) Zajímavá je svými daty *o účasti žen v boji*. Dne 12. července prý Uhři zajali u vypáleného kláštera kartouzského 156 žen oděných mužsky a ozbrojených meči.

Jinde není o tom slova; číselným údajům pramene sotva možno věřiti. Zpráva markrabího dí v podstatě, že útok na Vítkov přikázal král a že Němci se zmocnili již dvou příkopů; když dobývali třetího, vyšlo z města tolik kacířů na pomoc, že „bylo třeba stáhnouti naše lidi, kteří byli těžce zraněni a mnoho ztratilo koně". List otiskl prvý *Höfler* v Sitz. Ber. vídeň. akademie 1879; starší literatuře je neznám. Srv. i kroniku *Monstreletovu* (l. c.), že pražští kacíři vyzbrojovali ženy, jež byly ukrutné jako ďábli; řada jich prý padla v pútkách kol města. Nelze zhola odmítnouti dohad, že zprávy o účasti žen v boji božím sílily i vnuknutí *Johanky z Arku.*

[3]) Je to *Tomáš Ebendorfer* (srv. díl druhý, str. 111); líčí krátce srážku na Vítkově, ale v řeči, kterou Zikmundovi vkládá do úst, v řeči shrnující důvody, proč nechce dovolit střelbu ani útok na město těm, kteří si útoku přáli, není vůbec odkazu na nezdar na Vítkově, nýbrž rozvádí se jen myšlenka: zničil bych své lidi a své město, země je spuštěna na míle a vojsku se nedostává potravin. Je to dále *magdeburská kronika* (srv. díl druhý, str. 118); zde se dí, že křižáci by byli kacířstvo potřeli, protože hořeli bojovností, ale nesměli. Král viděl hanbu na Vítkově, ale nechtěl opravdu proti městu něco podniknouti, neboť přál si smírné dohody a bál se zkázy města a lidí. Měl opětovně tajné porady s pány českými, kteří mu konečně radili, aby Němce propustil, že mu získají Prahu po dobrém. Později se ovšem ukázalo, že král byl jimi oklamán; páni králi slova nedrželi, jako ho nedrží Bohu; Češi jsou povahou „böse Schalke." *Ondřej Řezenský* (srv. díl druhý, str. 79) mluví na dvou místech o obležení Prahy. Na prvém se o Vítkovu nezmiňuje; rozpuštění vojska přičítá jednak skrytému soudu Prozřetelnosti božské, jednak podle soudu některých nevěře Zikmundově, jenž se dal k tomu přemluvit českými pány. *Opat Zaháňský* (srv. díl prvý, str. 63) praví, že ohromná armáda byla rozpuštěna nečekaně (inopinate) a že mnozí podezírají krále, že se to stalo jeho nedbalostí nebo bezstarostností, protože chtěl ušetřit kacířů a nebyl příliš horlivý katolík. Srv. *Zprávy pramenů* 15—17, 20. q., 12 a *Leidingera* l. c. 664.

[4]) Srv. díl druhý, str. 116.

(Str. 54)

[1]) Žižka zbudoval své opevnění na místě, kde na hoře stála šibenice. Z toho plyne, že místo bylo prosté stromoví a že vedla k němu stará cesta z města. — Mám za pravděpodobné, že opevnění („propugnaculum" u *Vavřince*), chránící přístup k bráně Horské, bylo prvou z ukázek toho „*tábora*", jejž v zápětí napodobovala opevněná města Zikmundova, stavíce podobné „tábory" před svými branami, toho „tábora", jenž měl potom v střední a východní Evropě nabýti tak neobyčejného významu ve vojenství 15.—16. stol. a vkořeniti se v jazyky národní do dneška. Srv. naposled mé vývody v ČČH, 1932, 637 sq. a níže str. 130, p. 2 a str. 75, p. 1. A podobně jako na Vítkově šlo i později 1. listopadu *před Vyšehradem* o bitvu u nového opevnění před vlastní pevností zbudovaného, tedy u nového „tábora" (srv. žalobné verše o porážce, slavící padlé hrdiny jako mučedníky a odsuzující útěk nevěrných v MVGDB, 1891, str. 290, kde se dí, že bitva byla „apud scrobes ac fossata *noviter elaborata* prope septa Pancracii". *Vavřinec* dí jen,

že Pražané se ohradili výbornými příkopy). Srv. i níže o českém postavení u „tábora" před *Kutnou Horou* v pros. 1421 str. 132, pozn. 4 a str. 137, pozn. 4.

(Str. 55)

[1]) T. j. Žaloba koruny české na krále Zikmunda u *Höflera*, Script., II, 324 a v mých *Zprávách pramenů* str. 4, kde čte se i text český. Zde se dí:... maje tisíc vybojovníkóv proti jednomu těch chýší braniteli, snad uschlého listu zvukem hrozným anebo snad cepným štěkotem (v orig. lépe: aut forte rustici triturantis terribili aspectu deterritus... exercitus tui falangam *stupendo metu attonitam et caecatam* in praecipicium induxisti, adeo ut...) jsa zastrašen, hanebně poběhl jsi... Neb tu jedni zbiti..., čtvrtí samými strachy zcepeněli.

[2]) Srv. díl druhý, str. 144 a *Zprávy pramenů* 28. Že je zpráva velmi stará, soudím z toho, že mluví o „mons Vitkonis", ne o Žižkově.

(Str. 56)

[1]) K tomu, tuším, třeba přičísti i *představu* Vavřincovu, že dobytí Vítkova mělo býti prvním článkem obecného útoku na město s několika stran. Čechové Zikmundovi měli prý *po dobytí Vítkova* s 16.000 muži (!) udeřit na Saský dům u Karlova mostu, Vyšehradští na Nové Město, ze Špitálského pole mělo se prý operovat proti Starému Městu (i tu bychom čekali jméno Nového Města), kdežto král sám na Letné čekal s třemi velkými kolonami, jak boj na hoře Vítkově dopadne. Ve výkladech našich znalců středověké války postrádám vysvětlení, lze-li v tak podivnou strategii věřiti — čekali bychom zajisté, že šlo-li by opravdu o všeobecný útok, byl by podniknut *současně* s několika stran a že na př. oddíly stojící na Špitálském poli postaraly by se aspoň o obklíčení města proti bráně Poříčské a Horské, aby pomoc z města posádce na Vítkově byla znemožněna. Třeba také upozorniti, že kromě Vavřince neví o vyloženém plánu *žádný* svědek jiný; proto nevzdávám se svého předpokladu, že Zikmund město útokem vůbec vzíti nechtěl. — *Palacký* (l. c., III, 1, 394) líčí boj na Vítkově podle Vavřince, event. ještě určitěji jako částku domnělého všeobecného útoku; dí, že z děl Zikmund „pro nahodilou překážku" stříleti nedal (víme jen, že to zakázal!) a že outokové u Saského domu i od Vyšehradu neměli nijakého prospěchu (vskutku je i z Vavřince zřejmo, že k nim vůbec nedošlo). O nářcích *Windeckových* nad zrádným prý rokováním krále s pány českými má Palacký za to, že to byla „jen barva, kterou nepořízení vojska tak velkého zalíčiti se mělo" (III, 405, pozn.); zde je zapomenuto na to, že nejde jen o Windecka, ale o souhlasné tvrzení *všech* pramenů event. svědků). Proto také *Bezold* (l. c., 40, pozn. 2) líčení Palackého, na Vavřinci založené, odmítl důrazně. *Tomek* v Dějinách (str. 80 sq.) řídí se také *Vavřincem*, leč že ztráty nepřítele redukuje s Benešem Minoritou na 144 mužů. Ale v „Žižkovi" (str. 54 sq.) rozšiřuje své původní líčení takřka o novou bitvu (o útok z Prahy v bok Míšeňským, o kterém se v Dějinách nezmínil), v níž nepřítel měl prý nové ztráty 300—500 lidí. *Toman* (Hus. váleč., 306 sq.), jenž shromáždil skoro všechen pramenný materiál s velikou pílí, patrně pochybuje o údajích Vavřincových o ohromných přípravách králov-

ských k útoku na Prahu se tří stran; průběh boje samého po prvé líčí v kritické shodě s prameny (až na to, že pobitých v bitvě jednohodinné čítá na 300 a k nim přidává 140 mrtvol nalezených po bitvě); jistě právem má také za to, že hora Žižkov dostala znenáhla své jméno od tvrze či hradu, jejž tam Žižka vybudoval (*Tomek*, Žižka, 55 mínil ještě, že hora byla pojmenována „k oslavení vůdce osvědčeného“ z vděčnosti za zásluhu vítězství). *Frankenberger* (Naše velká armáda, I z r. 1921) jde dále než Tomek: praví (a v tom jsem s ním v plné shodě), že účelem útoku králova nebylo (jak míní Palacký a Tomek) dobytí Prahy, nýbrž jen obsazení Vítkova, aby Praha byla obklíčena i od východu. Vavřincovo nemožné číslo o počtu k útokům připravených královských, prý 25.000 (ale Vavřinec vede na Vítkov, rozumím-li dobře, jen 7—8000 Němců) redukuje na 4—5000; útoky připravené z Hradčan k mostu Karlovu a z Vyšehradu měly prý jen odvrátit pozornost Pražan od podniku na Vítkově; skutkem vůbec provedeny nebyly; celou ztrátu křižáků počítá 500—600 mrtvých a raněných (omylem je, že Zikmund přihlížel k boji z roviny libeňské; byl na Letné); zdůrazňuje opětně a právem, že Vítkov byl jen *lokálním bojem, srážkou*, jejíž hlavní účin byl morální. *Urbánek* (Žižka, 90) není dost určitý („mohlo by se zdáti, že šlo o obecný útok na Prahu, avšak opravdu došlo jen k boji o Vítkov“, útočníků bylo na 20.000, „velkolepý souboj mezi Žižkou a Zikmundem“), ale prvý zdůrazňuje význam paniky při porážce; opakuje též, že mravní účin boje byl větší než praktický, ač ani toho nelze podceňovati.

[2]) Srv. k poznání názoru tehdejší Prahy na krále Zikmunda vývody skladatele Hádání Prahy s Horou v díle prvém, str. 77. To vášnivé odsouzení bylo veršováno někdy v říjnu 1420; svými žalobami prozrazuje, že jeho skladateli byla známa latinská „Satyra regni Boemiae in regem Hungariae Sigismundum“, psaná dříve, v červnu (vydal ji po prvé *F. M. Bartoš* v Listech Filol. 1928, 339—345). Je to náruživý výklad, adresovaný přímo Bohu a psaný jménem koruny české, ovdovělé po smrti krále Václava (Václav líčí se tu jako „patronus benignus“, jako „amabilis sponsus meus“, pod jehož křídel šťastným stínem žila koruna v pokoji a hojnosti). Skladatel, vychváliv předky Zikmundovy na trůně českém, zejména otce vlasti Karla IV., napadá pak Zikmunda jako šelmu zuřivosti od věků neslýchané, jenž sveden radami zvrácených lidí (to týká se zejména legáta Fernanda, „pestilentissimi impostoris“), naplnil zemi českou svými zločiny, drak ryšavý z Apokalypsy, „immanissimus gentis sue parricida“, jenž slavné mé barony, dřív zlatem čisté milosti se stkvící, proměnil v drsné surovce a rozkramařil moje pro obecné dobro nashromážděné poklady — vše k tomu konci, aby vykořenil svaté přijímání pod obojí, jež jsi Ty všem věrným nařídil jako nejdražší záruku naší spásy. Vysvoboď nás, Bože, od krvavých rukou toho člověka, ztrestej a potři ho; podaří-li se ztrestaného polepšiti, dej mi jej, prosím, za věrného manžela a správce; uznáš-li, že je nepolepšitelný, vyhlaď jej s tváře země! To vše není vskutku psáno tónem prosebné modlitby, nýbrž spíš důtklivé a jakoby karatelské výzvy (to důvěrné nebo smělé rozmlouvání s Bohem je pro duchovní prostředí doby a hnutí zvlášť karakteristické). Podle otisku Bartošova je spisek, psaný latinou pře-

kvapující umělosti, datován *20. července*, tedy v týdnu po boji na hoře Vítkově; poněvadž však ani o tomto boji ani o obležení Prahy není v sepsání ani zmínky, bude jistě správnější datum *20. června*, jež má *český* překlad satiry (srv. *Kraus*, Husitství v literatuře, I, 32). Po odtržení Zikmunda od Prahy, někdy v srpnu, napsal *týž autor* nový podobný spis žalobný proti Zikmundovi, v němž již s posměchem píše o nezdaru Zikmundově na Vítkově, o hanebném zdvižení obležení; především však chce dovoditi, že korunování Zikmunda na království české na hradě pražském ku konci obležení nemá žádné právní platnosti. Spis na rozdíl od prvé „satiry" obrací se tentokráte k Zikmundovi, k Zikmundovi přímo, a to jakoby v soukromí, aby si nešťastník uvědomil své nesčíslné zločiny, zda by se snad chtěl smilovat nad ním Bůh, jako se smiloval nad zločinným králem judským Manassesem, potrestav jej, ale vrátiv mu konečně korunu. Srv. víc o obsahu tohoto již *Höflerem* (Scriptores, II, 321—327) vydaného sepsání v díle prvém, str. 58, pozn. 2; mám za zhola vyloučené, aby obojí žaloba tato mohla vyjíti z pera M. Vavřince z Březové (jak chce *Bartoš*), jehož latinské spisování nedosahuje nikde vybraného slovesného umění neznámého pamfletisty. Zajímavo je, že v obou textech se autor nezříká naděje, že by přece mohlo k míru mezi Čechy a Zikmundem dojíti; upozorniti jest také na převahou historicko-politický zájem spisovatelův i na to, že tu nezazní protiněmecký tón česky-národní. Obě satiry zachovaly se také *v českém překladu*, jak se zdá, věrném, až na to, že v prvé přidal překladatel žalobu na upálení Husovo, Jeronymovo a Krásovo (prvý překlad má titul: *Žaloba koruny české* k Bohu atd., druhý: *Porok české koruny* králi uherskému atd.) — texty jejich, obsažené v rkpse gersdorfské knihovny v Budišíně, nejsou pohříchu dosud vydány; co víme, pověděl o nich hlavně *A. Kraus* (Husitství a cizina, I, 32 sq. a *Bartoš*, l. c.; kus překladu druhé „satiry" otiskl jsem z opisu *Urbánkova* v Zprávách pramenů o boji na Vítkově, str. 4). — Ale kromě obou překladů máme v témž rukopisu budišínském i dvojí česká *veršovaná*, a to dosti rozsáhlá *skládání*; jsou také dosud nevydána a jen z citátů a obsahu u *Krause*, l. c. známa (srv. o nich již výše v díle prvém, str. 83). Obě hlásí se rozličně k předloze, jíž jsou patrně oba české překlady, druhá i svým nadpisem (prvá titulu nemá): *Porok koruny české* ku pánóm českým o korunování krále uherského. Již z nadpisu je zřejmo, že autor upravuje si předlohu po svém. Obrací se zajisté stížně ne již k Zikmundovi samému, ale k českým pánům, že Zikmunda zvolili králem; Zikmunda viní, že chce český jazyk vypleniti, zem cizozemci osaditi, vytýká, že při jeho volbě pominuto hlasu českých měst, zejména Prahy, hlavy českého království, matky měst (ani slova o tomto pominutí Prahy nenajdeme v latinské satiře); ostatek skládání naplněn je bohatě útoky protiněmeckými v duchu Dalimilově, líče Zikmunda jako cizozemce z Lucemburska, jemuž zapáchá každý Čech a jenž chce pomocí Němců zbaviti české pány svobod jejich. „Dříve had se v ledě shřeje, nežli Němec Čechu zpřeje, neb sú čeští vždycky hánce, tupitelé, vrazi, zrádce," jak prý vidno také v německých městech v zemi, v Jaroměři, u Hory (kde tolik Čechů umrtveno), snad i v Mostě a Kadani. Proto vyplejte Němce z Čech („leč sú kteří zachovalí a v zákoně božském stálí, ty milujte jakžto bratřie") — pak

nastane ráj v zemi... Jak zřejmo, jde tu o duchovní plod zcela jiného prostředí, než je ono, z něhož vzešla latinská žaloba, a není tu také stopy po naději, že by Zikmund, polepše se, mohl býti uznán králem. To platí, ač v menší míře, i o zveršovaném sepsání *prvém*, jež nadpisu nemá, ale opírá se zřejmě o prosaický český překlad *obou* „satir" latinských, obracejíc se na jednom místě zas stížně k českým pánům, že není mnoho těch, kteří by zločiny Zikmundovy chtěli mstíti; jménem zájmů panských a laických vůbec mluví ovšem i tam, kde prosí Boha „navrať světským světský statek" a setři zpupné rohy prelátů, vrať kněžské svatokupce k evangelické chudobě atd. Duchu *prvého* velkého stížného projevu proti Zikmundovi, t. j. manifestu sněmu z *20. dubna* (výše str. 42, p. 1) je patrně obojí toto veršování bližší než latinské „satiry". Je-li, jak se na prvý pohled zdá, psána i známá nám *Pře Prahy s Kutnou Horou* před soudem Kristovým (díl prvý, str. 77 sq.) autorem obou probraných veršovaných skládání, bude lze určitěji rozsouditi až po vydání celého veršovaného díla rukopisu budišínského; pověděl jsem již, že nápadná theologicky věcná výzbroj Pře Prahy s Horou a zejména její obrany radikální praxe táborské nelze dobře sloučiti s domněnkou (Urbánkovou a Bartošovou), že by skladatelem jejím byl Vavřinec z Březové (díl prvý, str. 71, p. 3) — co v tom směru znovu vyložil *Bartoš* v List. Filol. 1928, nepřesvědčuje. — Thema naší poznámky, jak Praha soudila v červenci 1420 o králi Zikmundovi, není ani obšírným výkladem předchozím vyčerpáno: bylo by třeba vzpomenouti i zmínek listu Pražan markrabímu míšeňskému z 8. července (níže str. 65, pozn. 3), pak zejména obšírného a skvěle psaného memoranda Pražan do Benátek ze dne 10. července, široce dovozujícího zločiny Zikmundovy (níže ibidem), pak vášnivého manifestu Pražan proti Zikmundovi, adresovaného pánům českým, psaného po bitvě u Vyšehradu dne 5. listopadu 1420 (níže str. 84, pozn. 3), dále poselství králi Polskému v prosinci 1420 (níže str. 111, pozn. 2), konečně nové rekapitulace starých i nových žalob v obšírném projevu Pražan do světa ze dne 8. února 1421 (níže str. 67, pozn. 1), v zápisu sněmu čáslavského s počátku června 1421 a v nedatované, dosti pozdní odpovědi na ironickou oslavu Prahy, psanou již r. 1419 (výše str. 23, pozn. 3); srv. i str. 249, pozn. 1 níže. Vzpomenouti lze po případě i staršího německého letáku Pražan do vojska Zikmundova před Prahou z prvé poloviny července 1420 (níže str. 65, pozn. 3), poměru k Zikmundovi se ovšem jen letmo dotýkajícího. Ale vše ostatní (krom nadějí na možnou shodu, uzavírajících křesťansky obě latinské „satiry", v celku však nejdivočejšími útoky na Zikmunda naplněné) přesvědčuje dokonale, že rok 1420 znamenal, že mezi králem a Čechy rozevřela se propast, na jejíž překlenutí nebylo naděje (zpravodaj koncilu basilejského z r. asi 1433 praví dokonce, že Čechové připojili k svým artykulům kus pátý, aby Zikmund králem uznán nebyl; srv. Mon. conc., I, 388). Dodati třeba, že podobně mocný projev nenávisti ke králi máme i z pera *českého katolíka* z r. 1422; je psán nejspíš mistrem nebo knězem exulantem a líčí Zikmunda jako lupiče a *kacíře;* srv. díl prvý, str. 58, pozn. 2, a že také úsudky jiné, na př. *Ludolfa Zaháňského*, vyznívají v stížnostech svých v pravý opak hlavních českých žalob (srv. výše díl prvý, str. 66).

(Str. 57)

[1]) Srv. výše str. 53, pozn. 3; svědectví *En. Sylvia* v *Zprávy pramenů* o bojích u Hory a Brodu, str. 28.

[2]) Srv. ve *Zprávách pramenů*, str. 18, vypravování *Windeckovo* (jenž byl v ležení královĕ). Windecke (*Altmann*, l. c., 133) jmenuje zejména pana *Alše ze Šternberka, Václava z Dubé* a *Mikeše Divůčka z Jemniště;* to byli ti páni, kteří sváděli (verderpten) Zikmunda ve všem a zavinili, že se král s Husity nevypořádal. Čeští páni, pokračuje Windecke, nemyslili tak na vykořenění kacířstva, jako na statky klášterů a jiných ústavů církevních, Husity vyvrácených; král musil statky ty pánům zapisovati, chtěl-li dosíci jejich pomoci — že péče o získání statků duchovních byla z velmi mocných složek české situace, vytýkají ovšem i jiní pozorovatelé z katolického tábora; zpravodaj koncilu basilejského (Mon. conc., I, 388) tvrdí na př. později, že některým Čechům záleží na tom artykulu víc než na požadavku kalicha. Vztahuje to patrně na Tábory (sunt feroces et bellicosi velut Esau a chtějí vlastně se odtrhnout od církve římské et imperio eius), kdežto o druhé straně (rozuměj Pražanech a kališné šlechtě) praví, že hlásí se k jednotě s církví, ale bude vždy hotova státi zbrojně k obraně kalicha. Třetí díl národa přijímá z kalicha, ale nesouhlasí s násilnou obranou jeho a těžce snášeje války přeje si pouze míru. Srv. k tomu *Tomka*, Děj., IV, 582.

[3]) Je to t. zv. *Chronicon breve*, tedy pramen blízký událostem. Srv. díl druhý, str. 92 a mé *Zprávy* o boji etc., str. 14. O boji na Vítkově se z pramenů našich nezmiňují vůbec *Ludolf Zaháňský, Bartošek z Drahonic* a *Windecke.*

(Str. 58)

[1]) *Windecke* (*Zprávy pramenů*, 17 sq.) vypravuje, že německá knížata a páni v ležení položili se hromadně u sebe, protože se mluvilo, že Češi a Husité se domluvili a že chtějí Němce ze země vyhnati. Dodává, že by to bylo sotva možné, protože Němců bylo tolik, že by byli mohli dostati korunu českou mocí. Píše také, že se ve vojště vypravovalo, že jeden český pán pověděl králi, že Pražané a Husité se mu poddají, dovolí-li jim přepadnout markrabího míšeňského. Když to král rozhořčeně odmítl, radili prý páni, aby Němce poslal domů, že mu pak Prahu do měsíce získají. Pro národnostní napjetí v zemi i v armádě Zikmundově jsou ty zprávy buď jak buď pozoruhodné. Srv. s tím zprávu *Tomáše Ebendorfera* o obléhání Tábora skrze Němce rakouské ke konci června 1420: Rakušanům přitrhl na pomoc pan *Lipolt Krajíř* (Zikmundův hejtman v Budějovicích) s 500 muži a s 300 poslanými od Oldřicha z Rožmberka. Tito lidé rožmberští však, když mělo dojíti k boji, chtěli se spojiti s Tábory proti Rakušanům, ale když někteří z nich byli od Rakušanů poraněni, vzdali se svého úmyslu. *Ebendorfer* ovšem dodává, že se tu po prvé ukázala česká horlivost pro věc církve a česká nevěra; proto byli Čechové (ve vojště královĕ) jiným k opovržení (*Zprávy pramenů*, 16).

[2]) Srv. *Ludolfa Zaháňského* v díle prvém, str. 66.

[3]) Srv. zejména „De Theutonicis bonum dictamen“ (ČČH, 1915, 298).

(Str. 59)

[1]) Mínění takové pronesl již *J. Šusta* v stati své o bitvě na Žižkově, otištěné ve „Venkově“, 1920, 11. července. Tomu stanovisku blíží se i *Urbánek*: šloť i jemu (Zikmundovi) o získání Prahy, ne o její zkázu. Proto také šlo ne tak o její dobývání, jako sklíčení, jež by ji donutilo k vzdání.

6. POKUS DOHODY O ČTYRY ARTYKULE

(str. 59—75).

(Str. 59)

[1]) Jde tu o nedatovaný list legátův Pražanům u *Palackého*, Urk. Beitr., I, č. 34, jejž Palacký klade asi k 6. červenci 1420, tedy již do dnů obležení Prahy; z listu je však zřejmo, že legát ještě neznal definitivní formulace čtyř pražských artykulů, jak byla ve dnech 3.—6. července publikována a rozeslána i do tábora Zikmundova před Prahou (srv. na př. list Prahy markraběti míšeňskému z 8. července s opisem artykulů u *Cochlaea*, Hist. Hussit., 200 a data výše v díle druhém, str. 172, pozn. 3); legát dovolává se nějaké starší formulace jejich, která je patrně pozdější než text artykulů přijatý svazem rebelujících obcí dne 27. května (*Vavřinec*, l. c., 374, *Tomek*, IV, 62), ale starší než definitivní text z počátku července (srv. i v díle druhém, str. 172, p. 3). Odtud lze vyvozovati, že list legátův je spíše *data staršího*, snad již z června. Srv. i, co o datu kombinuje *Palacký*, III, 1, 391 a *Tomek*, IV, 76 (Tomek hádá, že legát obdržel kolem 6. července z Prahy jakýsi zkrácený text čtyř artykulů a na něj že odpovídá). O výtah z textu úředního z počátku července však rozhodně jíti nemůže; sám pořad artykulů je zajisté jiný. Protože legát navrhuje Pražanům svobodný glejt (Zikmundův) „pro sufficienti tempore", zdá se, že list není psán ještě v ležení před Prahou, nýbrž dříve; třeba předpokládati, že podle mínění legátova měli zástupci Prahy dostaviti se do stanu králova někam mimo Prahu. S tím by bylo snad lze spojiti zprávu *Vavřincovu* (l. c., 383), že královští, chtějíce se zmocniti Hradce Králové (jehož dobyli Orebští 26. června), předstírali, že Praha učinila s králem do jistého času *příměří* a chtěli, aby Hradec k němu přistoupil. List legátův by potom náležel asi do týdne po 26. červnu. O obležení Prahy není v něm vskutku zmínky. Legát dlel u krále na hradu Žebráce dne 20. června (*Tomek*, IV, 69). I narážka listu legátova na to, že Pražané chtí za svou pravdu státi až do smrti (větu takovou najdeme v odůvodnění definitivního textu artykulů z poč. července) může dobře býti ohlasem pravděpodobného projevu Pražan, ať ústního, ať písemného, z jednání předchozích. Zřejmě do doby před prvým změřením sil (na Vítkově) hlásí se legátův projev naděje, že (Táboři) poznají, že něco jiného je bojovat s lidmi než s obrazy. Podivno jest ovšem, že Pražané, jak z jejich psaní z 6. a 10. července dlužno uzavírati, o nabídce legátově ještě zpraveni nebyli. Byl snad list napsán dříve a dodán teprv později?

(Str. 60)

[1]) Zde se legát zajímavě stýká se stanoviskem na př. *Husovým*, že nelze odsuzovat někoho, jenž může ještě napravit vinu svou pokáním. Srv. *Novotný*, Hus, I, 257, 262.

[2]) V znění konečném dostal ten kus prvé místo, doplněn slovy „bez překážky" a omezen na království české, omezen i slovy, že má býti kázáno od kněží Páně. Odpadla i věta: i veškeré pravdy jeho. Srv. Fontes, V, 391.

[3]) Srv., že zcela podobnou větu formulovala husitská synoda proti Táborům

r. 1418 (*Palacký*, Docum., 678; srv. díl prvý, str. 27): omnia intelligere, quae in sacra scriptura clauduntur, nemo potest, nec ipsi apostoli sermonem dei quandoque intellexerunt.

4) V textu definitivním tohoto artykulu pražského vypadla zmínka o papeži, o nádheře, lakotě i o přebytku (superfluitas) statků světských a místo toho položen jen zákaz světského panování nad bohatstvím a statkem časným.

5) ... si per bonos mores et rationabiles instatis.

(Str. 62)

1) List, jehož se legát dotýká, se nezachoval. *Jecht*, Der oberl. Hussitenkrieg, 28, ví jen o listu z Prahy, obsahujícím text čtyř artykulů, jejž Zhořelečtí obdrželi kol 6. července a v týdnu potom poslali zpět svým lidem stojícím před Prahou. Ale není, tuším, vyloučeno, že legát míní pražský leták, německým jazykem psaný a šířený Prahou mezi vojskem město obléhajícím, jenž sic nebyl adresován „markrabství a městu budišínskému", ale jenž v opisu zachovaném je označen jako list markrabímu míšeňskému (ač byl adresován vskutku všem čtoucím bez rozdílu a je asi totožný s listem, o němž se zmiňuje Jecht). Na čem záleží, je skutečnost, že právě v něm najdeme větu, že Praha chtěla Zikmunda za krále uznati, povolí-li žádané kusy i že se v něm legát viní, že tomu zabránil. Co praví list legátův, zní vskutku jako omluva toho, co zavinil. Srv. o listu níže str. 65, pozn. 3.

2) Srv. výše str. 48 p. 2.

3) Jiného mínění je *Palacký* (III, 1, 392), jenž dí, že „slova tak vysoká, pohrůžky tak neobalené minuly se s účinkem žádaným". Palacký ovšem spokojil se jen výtahem z dokumentu (a to výtahem, jenž není dosti práv duchu jeho; proto jsem jej výše přeložil skoro slovně) a nepostřehl, jak daleko jde vstříc husitskému stanovisku. Palacký, zdá se, měl v ruce i starý český překlad listu legátova. Také *Tomek* (IV, 76) dí: učinil to řečí dosti pyšnou a důtklivou; vskutku sebevědomá řeč legátova je jen rouškou jeho ochoty a povolnosti. *Urbánek* se o intervenci legátově nezmiňuje, dotýkaje se jen letmo i dalších jednání. Poslední zběžné výklady *Bartošovy* (Manifesty etc., 260), jež se, jak dí autor, s mým stanoviskem „mlčky vyrovnávají", nemám za nutné zvlášť vyvraceti.

4) Srv. *Palackého* Documenta, str. 91, *Novotný*, Koresp., str. 240: Si potest fieri, attemptetis, ut saltem permittatur per bullam (per bullam *papalem* v zlomku rukopisu vídeň.) illis dari, qui ex devotione postulaverint. Slova jsou ovšem psána před zavržením kalicha koncilem.

5) Srv. výše str. 19.

(Str. 63)

1) Jde tu o psaní Pražan markrabímu míšeňskému (patrně do ležení Zikmundova) z 8. července (u *Cochlaea*, str. 200) a o psaní Benátčanům z 10. července, ale i o níže zmíněný německý leták do vojska Zikmundova před Prahou. Srv. níže str. 65, pozn. 3.

(Str. 64)

[1]) Srv. o původním textu čtyř artykulů data v pozn. 3 na str. 172 výše v díle druhém (srv. i díl prvý, str. 104, pozn. 2). Český text, vydaný *Palackým* v Arch. čes., III, 213—216 „z několika starých rukopisů" s dohadovým datem 3. července, není vskutku věrným překladem originálu, nýbrž pozměněn později rozličně: tak v artykulu čtvrtém přidává (ze starší formulace) „aby zlá a křivá pověst o této zemi byla vyčištěna, tak aby se obecné dobré dálo království a jazyku českému", v art. třetím žádá stavení panství kněžského nad *velikým* zbožím světským, dodávaje, že je to k veliké škodě *pánóm* stavu světského. Pozoruhodný je i jeho dodatek ve formuli úvodní: „*nic o jiné* se neposazujíc a vydávajíc, než o tyto kusy čtyry křesťanské a v novém zákoně přikázané od pana Jesu Krista" (to vše asi přehlédl *Bartoš*, Manifesty, p. 26). — V čelo zápisu o celém aktu připojen je v kod. kapitul. *D 53*, kde je zachován úplný elaborát artykulů s datem z července 1420, přípisek (snad *Příbramův?*), jenž je zajímavý svým protiněmecky nacionálním projevem radosti nad vyčištěním země od „*německé prašiviny*"; přípisek může pocházeti ovšem až z doby po roku 1420: Isti sunt sacre scripture quatuor articuli, quos felix et inclita Pragensis civitas plena fide suscepit et in totum christianissimum divulgavit et pro eis admiranda bella gessit et gerit. Que cum domino perfecto corde credidit, super reges et citra XL duces et provincias gentesque armorum electissimas fiducialiter triumphavit et domino solo miraculose pugnante et defendente gloriam eorum in infamiam, superbias in humilitatem, vitam in mortem reduxit plurimorum ipsamque integram Bohemiam impios adiuvantem victoriosa fide superavit *et regnum a scabie Theutunica commendabiliter expurgavit*. Domino solo prosperante, providente et universa negocia feliciter dirigente vero (?), quem sibi victorem cuncti navando futurum uniant eternum *leti fortesque Bohemi*. Jak z obsahu patrno, jde tu o zápis psaný později, nejdříve až r. 1421 — je mi nepochopitelno, jak jej mohl *Bartoš* (Manifesty Prahy z doby husitské, 1932, str. 282), odvolávaje se na text téhož přípisku v Budyšíně, otisknout také v čele artykulů a vzbudit tak dojem, jako by ty věty byly přímým, a to jaksi manifestačně úvodním kusem úplného elaborátu artykulů z července 1420! To znamená zároveň, že Bartoš vynechal skutečný slavný úvod textu, známý z *Vavřince*, v němž se představují oficielně původcové historického díla a v němž ohlašují, že věrní chtí zasaditi se pro ty kusy životem i smrtí. Datum Bartošovo: „asi 20. července" je ovšem také v odporu se zjištěnými skutečnostmi (v mé zprávě o tom v ČČH, 1933, 186 škrtni omyl, že přípisek je teprv za textem artykulů). Opisy čtyř artykulů byly v dnech 6.—10. července poslány patrně ve velkém počtu do ležení Zikmundova i dále do ciziny; dosud známe výtah z textu poslaného do ležení markrabímu míšeňskému dne 8. července (u Cochlaea, l. c., 199), víme o exempláři do Zhořelce z téže doby (*Jecht*, Oberl. Hussitenkrieg, 28), o listu do Benátek z 10. července (Urk. Beitr., I, 39). O textu poslaném v prosinci 1420 do Polska srv. *Novotného* v Sborníku Žižkově, str. 133; k tomu *Prokeše*, Prokop z Plzně, str. 43. Ale je nepochybno, že původní text poslán byl do Polska již v červenci; nejvíce seznámil s ním *J. Prokeš*, Husitika Vatikánské knihovny v Římě (1928),

str. 33. To nevylučuje, že celý spisek byl šířen v Polsku i r. 1421. Srv. i pozn. *Prokešovu* v Sborníku Bidlově (1928), str. 255 a zejména níže na str. 65, pozn. 3.
[2]) Srv. díl prvý, str. 139sq.

(Str. 65)

[1]) Ještě blíže stanovisku církevnímu jest ovšem text čtyř artykulů, jak je formulován v slavnostním přistoupení *arcibiskupa Konrada* na stranu Pražan a proti Zikmundovi ze dne 21. dubna 1421 (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 81). Zde čteme v článku prvním, že slovo boží má býti kázáno libere, *digne* et regulariter a sacerdotibus fidelibus et *catholicis* et *idoneis* a že arcibiskup má míti moc suspendovati kázání provinilého kněze, budou-li s tím souhlasiti mistři učení pražského jemu k radě jmenovaní. Článek třetí je rozveden zvlášť zajímavě: protože mnozí kněží a mniši panují právem světským nad *velkými a rozsáhlými statky* proti přikázání Kristovu a na nemalou újmu, škodu i obtíž všeho stavu světského: aby kněžstvu *takové* neřádné panování bylo odjato atd. Ale ještě s dodatkem, že statky tak odňaté nemají býti lakomě uchvacovány kýmkoli, nýbrž obráceny k chvále boží a podpoře pravdy jeho, k dobru království s pomocí a radou pánů pravdy se držících, pánů Pražan i jiných obcí i arcibiskupa samého. Kus čtvrtý je také ve výhradách svých zesílen: hříchy smrtelné atd. mají býti rušeny ordinate, regulariter et rationabiliter ab his, quorum interest, *officia ad hoc et auctoritatem habentibus*. Článek, jako v textu sněmu čáslavského (a jako v textu zaslaném do Polska v prosinci 1420; srv. *Novotného* v Sborníku Žižkově, str. 131), končí se žádostí, aby zlá a křivá pověst o této zemi byla vyčištěna (v listu arcibiskupově jen: fama sinistra), sic videlicet, quod laus divina, veritatis ejus evangelicae et communis boni profectus ipsius linguagii et regni predicti fideliter procuretur. Je velmi pravděpodobno, že text tlumočí i mínění většiny mistrů pražských; jisto je, že Pražané proti textu nic nenamítali a přistoupení arcibiskupovo oslavili zvláštním Te Deum. V listu téhož dne adresovaném králi Zikmundovi, v němž mu arcibiskup vypovídá poslušnost a ohlašuje své přistoupení k čtyrem artykulům („jež drží slavná obec pražská spolu s urozenými pány země české a moravské“), vyčítá králi mimo jiné i nesnesitelné loupeže, křivdy a křivá obvinění vůči církvi a „všemu duchovenstvu mé diecése.“ Ibid., str 84. O rok dříve dlel arcibiskup ovšem v okolí Zikmundově; spolu s legátem Fernandem na př. prováděl reformaci v Slaném (text *Sa* Star. letopisů; srv. výše str. 51, p. 3) a, jak známo, korunoval krále Zikmunda.
[2]) Srv. díl druhý, str. 170 sq.
[3]) List *markraběti míšeňskému* (tou dobou před Prahou) ze dne 8. července otiskl *Cochlaeus*, l. c., 198 (překlad z němčiny). Je dán purkmistry a konšely všech tří měst pražských, hejtmany pánů, rytířů a panoší a *spojenými českými obcemi království* (congregationis Bohemicae communitates regni Bohemiae) a vyznívá v žádost, aby markrabí (jenž v nadpisu je titulován jako „dilectus fautor noster“!) nepomáhal Zikmundovi (nepříteli víry křesťanské a národa českého a krutému hubiteli země), nechce-li býti účasten věčného zatracení! Jedna věta stěžuje si, že král odepřel Praze slyšení, kterého často pokorně se dožadovala, jiná zdůrazňuje, že

Praze nezbylo než chopit se k obraně meče světského, „*jenž nám ne nadarmo je Bohem (diviniter) povolen*", jiná ujišťuje, že cílem pisatelů je pouze láska k svaté víře katolické a spásným ustanovením božským, jež přinášejí spásu celému světu; od lásky té neustoupíme živi ani mrtvi. K listu je přiložen text čtyř artykulů. — List *Benátčanům* (s králem Zikmundem ode dávna znepřátelených) vydal *Palacký*, Urk. Beitr., I, 39; je psán humanisticky umělým slohem; vychází od pěkné myšlenky, že *cura patriae*, že vlastenecká péče je nejpřednější ze starostí a lásek, jimiž rod lidský je obtížen (premitur et ruinatur; snad: regnatur?), aby pak dovozoval, že Zikmund, jak pisatelé bezpečně se přesvědčili, je největší nepřítel a nesnesitelný pronásledovatel národa českého, a to jediné pro přijímání pod obojí. Hříchy Zikmundovy proti Čechům dovozují se pak široce na základě manifestu Vartenberkova ze dne 20. dubna (výše str. 42). Proto jej za krále a pána míti již nechceme a jsme nuceni se mu postaviti. Nyní pak ukrutnost Zikmundova zašla tak daleko, že oblehl naše město, „chtěje ho dobyti a zahubiti věrné Kristovy obojího pohlaví spolu s nevinnými nemluvňaty" (!). Ale nebojíme se moci jeho, ač král falešnými sliby a klamnými listy svedl na svou stranu již přemnohé pány i města. Na konec je prosba k Benátčanům, aby vpadli do zemí vévody Rakouského, jenž Zikmundovi proti Praze pomáhá. K listu přiložen byl text čtyr artykulů. *Palacký* ve svém vydání zkrátil obšírný list asi o čtvrtinu, vynechávaje místa, jež jsou z části stylistickým rozvedením a vykrášlením tvrzení předchozích; celé znění jeho otiskuje nyní *Bartoš* (Manifesty města Prahy, l. c., str. 278—282). Ve vynechaných Palackým větách a odstavcích najdeme krom vášnivých žalob na chování Zikmundovo v Kutné Hoře (na př. že nechtěl ani trochu vyslyšeti důvodné a vlastenecké prosby Pražan, ale odvážil se úmyslu vyhladiti a v nic obrátiti nesmrtelnou pravdu přijímání z kalicha, jejíž původcem a ochráncem je Bůh sám a tím v nejkřesťanštějším a zlatém království Českém tolik zlého spůsobiti, kolik nedovedl žádný král od samotného počátku země) přiznání, že Čechové původně chtěli míti Zikmunda králem (voluimus pocius habuisse semi(regni?)heredem et in hoc totaliter fuimus proposito). Dále i stručný obsah pražských artykulů, ale nota bene bez článku o trestání hříchů smrtelných (místo něho je tu požadavek, aby nejčistší království České bylo zachováno v starobylé a přirozené slávě své počestnosti a zavřena byla ústa lživých hanobitelů jeho); také článek o chudobě kněžstva je formulován co nejopatrněji, žádaje jen, aby duchovní, opustíce všechnu pýchu světskou, žili zdrželivě a skromně podle apoštolské a evangelické tradice. Ale z jedné věty spisu je zřejmo, že úřední formulace čtyr artykulů, v znění nám, jak předpokládati třeba, známém, byla k zásilce do Benátek přiložena. Král Zikmund, jenž v pýše své odvažuje se čeliti přímo zákonu Boha nejvyššího, představen je na konec jako člověk nehodný jménem i životem, mravů nejzkaženějších a v slibech nejúskočnější. Jak mohl *Bartoš* (l. c., 263) rozuměti pražskému poselství do Benátek tak, že je prý pokusem Pražan navázati se Zikmundem nové vyjednávání a že prý asi bylo mu tak i v táboře Zikmundově před Prahou rozuměno (jakoby list byl poslán zároveň Zikmundovi!) a že proto ujali se čeští páni akce, aby Prahu získali, je mi nesrozumitelné. — Oba listy, t. j. list markraběti míšeňskému i list

dožeti a signorii státu benátského (dobývajícího r. 1420 na Zikmundovi Dalmácie), jsou pro psychologii Prahy a spojenců jejích ve dnech obléhání Zikmundova na výsost důležité, pozoruhodno je také srovnati žádosti adresované markraběti míšeňskému s protiněmeckým tónem listu do Benátek; v poselství do Polska v prosinci potom tvrdí se dokonce, že Zikmund chce vyplenění všeho jazyka slovanského, že zapisuje města v Čechách Němcům cizozemcům (t. j. Míšeňskému!), žádaje v městech jemu příchylných, aby v nich žádný nezůstával, kdož by dobře německy neuměl (srv. instrukci u *Novotného* v Sborníku Žižkově, str. 132). — Nejnověji seznámil *F. Bartoš* (Manifesty města Prahy etc., str. 275—278) s dokumentem, jenž cíl i povahu stanoviska a agitace Pražan v těchto dnech staví místy do světla ještě ostřejšího. Je to německy psané odůvodnění čtyř artykulů spojené s obranou Prahy a jejího zápasu vůbec. Rukopis pruské stát. knihovny, jenž text ten zachoval, praví sic v nadpisu, že tu jde o artykule, jež byly „zaslány od sektářů *markrabímu míšeňskému* do vojska před Prahou“, ale spis je podle všeho letákem, šířeným v červenci Prahou mezi německými oblehateli *vůbec;* ani slovem zajisté neprozrazuje, že by byl adresován určitému knížeti, nýbrž pokouší se celým svým obsahem poučiti německé čtenáře („allen gelaubigen, die disen brif sehen, hören oder lesen“), proč vlastně Čechové (nebo Pražané; leták nemá ani podpisu ani adresy) bojují a vyvrátiti falešné představy jim vštípené o otázce, v čem záleží „die sache des kriges“. Je pravděpodobné, že tu máme ukázku akce, jak se o ní zmiňuje *Vavřinec* (srv. str. 66 níže), že mistři pražští, když rozbilo se (prý) jednání o audienci, poslali vojsku Zikmundovu před Prahou stojícímu text artykulů sepsaný ve třech řečích. Pražané, praví se tu, chtějí až do smrti bojovati pro ty kusy, o něž prosili krále Zikmunda, aby jim dal svobodu v české zemi, slibujíce, že ho rádi uznají za pána; *slyšeli, že to chce učiniti, ale několik biskupů a popů jej přemluvilo* (konec té věty chybí; jde tu jistě o narážku na odmítnutí v Kutné Hoře, ale naprosto ne, jak míní Bartoš, o nějakou novou nabídku smíru Zikmundovi; srovnej však nerozpačitě podivuhodný rozdíl v tónu, jakým se mluví o Zikmundovi zde, v listu, jehož text byl jistě králi přístupen, a o několik dní později v listu do Benátek). Hlavním obsahem letáku je reprodukce textu nově vyhlášených čtyř artykulů (v podstatě celého), v jednotlivostech je bližší znění Vavřincovu než originálu v kodexu kapit. *D 53* (srv. mé srovnání obou textů výše v díle druhém, str. 172, pozn. 3); zajímavo je, že trestání hříchů smrtelných „rite et racionabiliter per eos, ad quos spectat“ je zde přeloženo: „ordentlich und *mit vernuft von den amptleuten, die darzuo verbunden sein*“ (ještě důkladněji odzbrojil ten hrozný artykul leták Pražan a kléru pražského z r. prý 1430 [*Bartoš*, Manifesty, 308] větou: „ut universa vicia publica mortalia *per rectores polliciarum* et eos, quorum interest . . . extirpentur“, tedy přímo úředním zakročením řádné „policie“); mezi hříchy smrtelné počtena tu na rozdíl od předlohy i válka. Také závěr dokumentu rozvíjí otevřeněji omluvnou zmínku originálu, že třeba přičísti násilí protivníkovu, ublížili-li Pražané, bránice se, některé osobě nebo kostelu. Německé vzdělání dovozuje šíře, že Pražané jen velkou nouzí přinuceni musili *páliti nebo bořiti kostely, kláštery, domy a tvrze.* Nebyla to naše vůle a nepřítel to dělal také . . .

Leták je rozeslán někdy — je-li správná kombinace výše str. 62, pozn. 1 — asi 4.—5. července.

(Str. 66)

[1]) *Vavřinec*, l. c., 390 sq. — K tomu, jak viním *Vavřince* z hrubé nepravdy v odstavci nejblíže následujícím (str. 66—67), poznamenává *Bartoš* (Manifesty, pozn. 266) na obranu Vavřincovu, že Vavřinec líčí jen pokus o slyšení, jež mělo se konati na hradě, nikoli slyšení, jež se zástupci legáta bylo vskutku konáno na Malé Straně. Odpovídám: Vavřinec píše o slyšení slíbeném od legáta a pánů (tedy o témže, o němž nás poučuje výklad Pražan v listu z 8. února 1421) a tvrdí, že páni přes ochotu Prahy, podmínky splniti, slyšení zmařili. Podle Vavřince k žádnému slyšení vůbec nepřišlo. To je hrubá a patrně úmyslná nepravda; nikdo neuvěří také, že páni, kteří o slyšení (podle Bartoše: především) usilovali, by se zachovali tak, jak tvrdí Vavřinec; o slyšení jednalo se jistě delší dobu, takže je dobře možno, že se původně myslilo na hrad, ale že si Pražané vymohli, že zástupci druhé strany musí se dostaviti dolů do města (srv. „descendentibus ad nos quibusdam viris"). Kombinace Bartošovy, že nejdříve došlo k audienci s doktory Zikmundovými a po nezdaru jeho že prý byla smlouvána nová schůzka na hradě, ale že čeští páni od jednání již upustili, protože to prý bylo asi již po odtržení vojsk od Prahy, nemají základu ani v pramenech ani v logické souvislosti věcí.

(Str. 67)

[1]) *Palacký*, Urk. Beitr., II, str. 487—494. Je to projev poslaný do celého, jak se zdá, křesťanstva; chce čeliti mnohonásobným hrozným a křivým pomluvám, rozšiřovaným o nejkřesťanštějším království českém. Vskutku je to žalobný výklad o chování se církve k myšlence kalicha od koncilu kostnického počínaje (o upálení Husově není tu slova, nýbrž jen vášnivá stížnost na zamítnutí kalicha), pak zejména od vyhlášení kříže skrze legáta Fernanda ve Vratislavi v březnu 1420 až k historii veřejného slyšení nabídkou jeho přivoděného. Že výklad je v nenávisti své stranně upřílišený, vysvítá z tónu jeho všude; srv. na př., jak líčí hrůzu vojenského vtržení Zikmundova do země a jak proti ní staví nevinnost a domnělou nebojovnost Prahy, která prý byla „jako ubohá ovečka Josefova, boje a válek takřka nepovědomá, beze vší pomoci lidské, beze zbraní a koní atd.". Takovou nezkušenou ovečkou ovšem Praha nikdy nebyla a nejméně v této době. Spis nepraví nic o slibech Zikmundových v Brně, že dá Čechům žádané slyšení, ani o jeho chování v Kutné Hoře; zmiňuje se jen v mimotné větě, že Pražané marně o slyšení po léta usilovali. Vypravuje nejdříve o krutostech vpádu Zikmundova do země r. 1420, aby hned na to přešel podrobněji k historii jednání o audienci z doby obležení Prahy. Úplný text projevu srv. nyní u *Bartoše* (Manifesty etc., str. 285—290), ale ku podivu bez důležitého dodatku, jenž se čte u Palackého.

[2]) Tu se praví o pánech: qui cum se inferiores cernerent deumque plus posse in togatis quam regem in armatis conspicerent et effectu probarent, mox audien-

tiam... necessitati offerebant, non voluntati, falsitati potius, quam promovendae veritati. Zdá se, že se tu naráží na porážku na Vítkově a že tedy nabídka pánů přišla až po 14. červenci.

(Str. 68)

[1]) L. c.: Et quamvis ipsam oblatam nobis audientiam, *quam nostra utilitas non exegit*, cum periclitatione vitae ob nil aliud *quam ob prodesse heteroclitae multitudini ex adverso congregatae, si cominus cepisset in eis veritas et errantibus succurrisset*, voluimus suscipere caritative, tamen dissentiente veritate a promissis tot virorum ipsam nobis spondentium, nullatenus eam assequi valuimus nec valemus usque modo. Hádání, jež vskutku potom mezi mistry obou stran bylo konáno a jež vedlo k tak pozoruhodnému sblížení, Praha karakterisuje jen jako: humani tractatus et collationes magistrales; za audienci, jakou žádala před laiky z tábora Zikmundova, je patrně nepokládá. — Srv. o podobném pokusu později r. 1423 (níže str. 231); i později, patrně v únoru 1430, v souvislosti s úmluvou na hradě Beheimštejnu, Čechové, jednajíce o příští slyšení v Norimberce, žádali, aby veřejné hádání dálo se „coram omni populo", „k pohoršení a zmatení prostých lidí"; sami (jak rozumím) chtěli husité přibrati k audienci 1000 (pak jen 400) mužů své jízdy. Viz výklad *F. M. Bartoše* podle svědectví převora Jana Niedra ve VUčSp, 1931 (Husitika a bohemica etc., str. 61).

(Str. 69)

[1]) Při tom čteme najednou o doktorech druhé strany, že to byli muži učení a „zralí".

[2]) List radů krále Zikmunda z konce března 1424 (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 324; srv. Codex Witoldi 622) praví, že k slyšení „u mostu u Prahy" (ad pontem prope Pragam) poslal král *patriarchu akvilejského* a ctihodné muže *Petra Pavla*, mistra theologie i práv a mistra *Martina* „a mnohé jiné", „a quibus habuerunt audienciam, quantam voluerunt". Zde tedy o Šimonu z Dubrovníka, jejž líčení Pražan z ún. 1421 (U. B., II, 490) jmenuje výslovně vedle patriarchy akvilejského, není zmínky. Ale že Šimon biskup Trogirský byl tehdy v Čechách s králem přítomen, svědčí listina u *Palackého*, Urk. Beiträge, I, 47. Mistr Petr Pavel má tu přídomek: de Vergeriis; není to nikdo jiný než známý humanista, jejž přijal Zikmund do služeb svých již v Kostnici a jenž pro Zikmunda přeložil z řečtiny do latiny Flavia Arriana (2. stol.) Dějiny tažení Alexandra Velkého. Neumělost překladu omlouval později *Eneas Sylvius* (*Voigt*, II, 178) slovy: Neque enim sermonis capax sublimioris erat Sigismundus (*Truhlář*, Počátky humanismu, 17). Srv. i Urk. Beitr., I, č. 41. Že by v audienci měl účast dr. Jan Stojkovič z Dubrovníka, proslulý později ze zápasu s Čechy v Basileji r. 1433 (jak kombinuje *Bartoš* v Liter. činnosti Jana Rokycany etc., str. 70 a v Manifestech, pozn. 36 na základě nejasné zmínky Příbramovy) prameny naše nevědí. Mistr Martin výše zmíněný je patrně doktor theologie *Martin Talayer*, uvedený mezi svědky listiny, vidimujícími v Kutné Hoře 16. srpna 1420 křížovou bullu papežskou z 1. března; z ní můžeme poznati

snad všechny členy průvodu Zikmundova, pokud jde o knížata duchovní i o učené doktory. O traktátu Martinově proti pražským artykulům srv. výše str. 43, p. 3.

[3]) Srv. o jeho obsahu i *Palackého*, Děj., III, 1, 403, jenž užil relace třeboňského rukopisu *A 16*, fol. 233—234, něco málo podrobností o hádání více znající. Korektura k zmíněnému listu Pražan připsaná připomíná, že mistr Pavel, jenž byl přítomen hádání Pražany líčenému (vzpomíná ho i list Pražan patrně jako Petra Pavla), tvrdí, že povahu slyšení *vylíčili* Pražané *falešně*: že Pražané nechtěli vůbec aby jedna každá strana vyložila své důvody a aby ustanoveni byli rozhodčí (o pravdě jejich), ale že chtěli disputovat jen jazykem lidovým před pány a laiky. Také že půtka o artykuly netrvala dlouho, ale že, když byly (Pražany) předneseny, byl to mistr Pavel, jenž vyložil, jak je lze uvésti v shodu s učením církve římské, což vše ti kacíři opominuli. Mistr Pavel tvrdil mezi jiným, že (pražští kacíři) drží se svatého písma jen tam, kde mluví pro ně; *když se jim však namítají texty Písma, jež svědčí proti nim*, nereagují na to, ale opakují: V evangeliu stojí: amen, amen pravím vám, nebudete-li jísti těla etc. Vůbec že dovolávají se jen míst, jež znějí pro ně a neodpovídají na námitky proti tomu vedené. Také nechtěli, aby byl zvolen předseda té vědecké rozpravy (studium). Citát z výše zmíněného třeboň. rukopisu, vytýkající stanovisko zástupců církve k artykulu o přijímání pod obojí, otiskl *Prokeš* (Prokop z Plzně, str. 201). Praví se tu jasně: rozuměli-li Pražané požadavkem kalicha, že bez přijímání pod obojí nemůže nikdo býti spasen, bylo nutno, abychom odmítli; v tom nedošlo k shodě.

(Str. 70)

[1]) List Pražan v závěru vyslovuje podivení, že mluvčí římští „concilio mortali immortalem necessitudinem recte agendi adhibebant", kdyžtě Kristus sám věc jasně ustanovil jinak. „Secundo mirabamur, quod potius contra conscientiam aedificantes adhaerere vellent errabili ecclesiae, quae sola fallitur et alios fallit et fallere facit, quam evidentissimae rationi, quae toto judicio Constantiensi est constantior et universis mundi doctoribus solidior et doctior, propter quam solam universae ecclesiae creditur." List končí hrdým projevem přesvědčení, že Pražané mají v Kristu samém věrného svědka své pravdy a že chtí tuto nepřemoženou pravdu držeti v životě i smrti a brániti proti každému do posledních sil, „pevně a vytrvale věříce, že byť se proti tomu nebe (!), země i peklo s celým světem postavilo, dobudeme šťastného vítězství, oslaveného poctami za službu prokázanou pravdě".

(Str. 72)

[1]) L. c., str. 428.

[2]) Král potřeboval zlata na doplacení slíbeného žoldu vojsku; sliboval ovšem, že až bude po vojně nahradí, co vzal, bohatěji. Praha hradila své vojenské výdaje prozatím z majetku odběhlých z města sousedů, později i ze zlata a stříbra kalichů a jiných kostelních klenotů. — O padělání mince, naposled z nádob měděných a to prý obecně po hradech, městech i vsích a o devalvaci tím způsobené vypra-

vují k r. 1421 pozdější texty *St. letopisů* (na př. *R*). Peníze s (rázem královým) ražené z kalichů sluly „kalíškové", z mědi „flutky".

[3]) Srv. *Vavřince*, l. c., 428—429. Srv, že i pozdější říjnový pokus o smírné jednání a o veřejnou audienci, vycházející od šlechty kraje hradeckého, t. j. pravděpodobně zase především od pana *Čeňka z Vartenberka* (ne regnum sic turpiter desoletur!), rozbil se o neústupnost obou stran, spojujících se žádostí podmínky vojenské povahy. Král žádal, aby Pražané dřív nechali obležení Vyšehradu, Pražané pak, aby král jaksi zástavou až do výsledku audience postoupil Vyšehrad šlechtě z Hradecka. Král prý odpověděl, že jim spíš nasere v hrdlo než postoupí Vyšehradu; nechť mu ti sedláci dříve vrátí Hradec, jehož se lstivě zmocnili (*Vavřinec*, l. c., 434). Srv. k tomu níže v „Opravách a dodatcích" k str. 58 a 61 dílu prvého.

7. PRVÉ ROZMÍŠKY MEZI TÁBOREM A PRAHOU (str. 75—91).

(Str. 75)

[1]) *Vavřinec*, l. c., 389 dí dobře, že jedni z vděčnosti navrhovali, aby místu bylo dáno jméno zakladatele, t. j. Žižky; tu se míní jistě tvrz Žižkou postavená. Ale kronikář mluví zároveň o hoře, kterou jiní chtěli jmenovati Bojištěm, jiní Kalichem nebo Horou Kališnou. Ujalo se jméno, jak patrno, jež bylo nejpřirozenější, z tvrze přešlo jméno na horu. Tak chápe situaci i *Palacký* (III, 1, 397), kdežto *Tomek* (l. c., 55) má za to, že hora dostala jméno „k oslavení vůdce osvědčeného", podobně *Urbánek* (180). O „novém hradu", na hoře, jenž sluje „hora Vítkova", vědí měst. knihy pražské již k r. 1421. Srv. *Tomka*, IV, 82, p. 43; o Žižkově hradu mluví i *Kr. velmi pěkná* (*Zpr. pramenů*, 29). Z českého překladu Vavřincova zdá se, že kol r. 1500, kdy překladatel pracoval, hradu Žižkova již na Vítkově nebylo (orig. dí: propugnaculum fortissime munivit, *ut res visu cernitur*; překlad: jakož ta věc viděna *byla* vskutku). O budování tvrze či hradu na Vítkově v červenci 1420 srv. i zmínku v díle I, str. 93: „kostelní kamení (t. j. stavivo z rozbořených kostelů v městě) na Vítkovu horu vozili". — O „celestis victoria", „miraculosus triumphus" píše Vavřinec opětovně, l. c.; srv. i zápisy citované mnou ve *Zprávách pramenů* etc., str. 11 a 15 („prodigiose sunt prostrati").

[2]) Srv. díl prvý, str. 71 sq.

(Str. 76)

[1]) Srv. díl prvý, str. 38 sq.

[2]) Srv. díl druhý, str. 179 sq. a díl prvý, str. 54.

(Str. 77)

[1]) *Enea Sylvio* líčí stavitelskou krásu Zbraslavě obšírněji: kromě kostela velkého a pamětihodného díla byl tu rozsáhlý dormitář a jiné klášterní místnosti nádherně vybudované; čtvercové sloupoví (ambit), zavírající nemalou zahradu, pokryto bylo na stěnách deskami, na nichž byl vepsán celý Starý i Nový zákon a to tak, že na místech oku vzdálenějších položeno bylo písmo větší, aby vše kolem jdoucí snadno mohl čísti (vydání ve Fontes, str. 137). Podobně zmiňuje se o nádheře Zbraslavě *Kronika magdeburská; Windecke* (133) dí pouze: das costlich kloster Konigsall.

[2]) Srv. o scénách ve Zbraslavi díl druhý, str. 77, p. 4, str. 139, p. 1 a str. 155 (*Kronika velmi pěkná*). Srv. i *En. Sylvia* (Fontes, 140) a *Windecke*, l. c., 133. To byla, dí Windecke, odměna králi, že se svými milci husity podporoval.

(Str. 78)

[1]) Srv. díl prvý, str. 54.

[2]) Srv. podrobněji *Tomka*, IV, 96—97. — *En. Sylvius* (l. c., 150) praví, že Žižka na radu svých kněží žádal od Pražan, aby zbořeny byly všechny kostely v Praze,

jež jsou posvěceny na jméno svatých. Zprávu, jež srovnává se s bořitelskou praxí Táborů, mám ze vší víry hodnou.

[3]) *Vavřinec*, l. c., 400.

[4]) *Tomek*, Žižka. Je to ovšem zase nadhozeno jako pouhá domněnka: „Jest naskrze nepodobno, že by to bylo bývalo dle vůle Žižkovy" (str. 57), „za jisto (!) lze pokládati, že Žižka v tomto pustošení (boření klášterů) neměl sám žádného účastenství, neb očitý svědek Vavřinec ničeho při tom o něm nezmiňuje... Pilnost jeho byla vždy obrácena k věcem válečným" (str. 58). O dvanácti artykulech předložených táborskými hejtmany 5. srpna dí *Tomek* (str. 57), že prý „z pozdějších příběhů" známo jest, „že se smýšlení Žižkovo s obsahem artykulů těch aspoň ve všem nesrovnávalo". Srv. s tím *Urbánka*, Žižka, str. 105 a 106.

[5]) Snad především proto, že v městě již nebylo doktora, kněze nebo mnicha, jenž by byl neuprchl (srv. *Vavřince*, l. c., 427) nebo nepřihlásil se ke kalichu.

[6]) *Kronika velmi pěkná;* srv. díl druhý, str. 155. „Potom jest Žižka vpadl do kláštera Zbraslavě, a jeho drábi, otevřevše hrob, i vzali jsú tělo krále Václava i posadili jsú jeho mezi sebú. A když Žižka kázal klášter zapáliti, drábi jsú pryč šli a krále tu nechali" (praví dále, že potom jeden rybář Mucha pochoval tělo krále ve své vinici; kronikář vrací se k thematu ještě později, vykládaje, jak po třech létech Mucha vydal tělo k řádnému pohřbu). Zpráva *Star. letopisů*, textu *G*, která má o vykopání mrtvoly královy od Táborů více podrobností (a udělavše jemu korunu z sena, pivem napájeli jej, pravíce: „však když živ byl, rád jsi s námi píjel") nedí nic o Žižkovi, ale prozrazuje, že mezi účastníky zločinu byli bývalí dvořané královi. I tato zpráva ví o činu rybáře Muchy, celkem shodně s Kr. v. pěknou (St. letop., 25). Zprávu textu *G* má i text *Sa* a *R* (dosud netištěné) a j. Srv. i *Zimmermannovo* vydání, str. 133.

[7]) L. c., 466.

(Str. 79)

[1]) Jinak konstruuje situaci *Tomek* (Žižka, 60). Zdá se mu, že pravou příčinou odtažení Táborů z Prahy nebyly spory Táborů s mistry pražskými (jak dí určitě *Vavřinec*), „nýbrž spíše uznaná od hejtmanů potřeba, aby hlavní vojenskou moc bratrstva obrátili v jinou stranu". A dále (str. 60): vidělo se bezpochyby býti prospěšno, předejíti přípravy Zikmundovy proti Praze a Táboru útokem na pány a města ve svém sousedství a přemožením jich oslabiti vojenskou sílu královu etc. Podobně *Urbánek*, l. c., 111.

(Str. 80)

[1]) Arch. čes., III, 3.

(Str. 81)

[1]) Srv. *Vavřinec*, 431, 438.

[2]) Srv. zprávu u *Vavřince*, l. c., 438, kde se dí dosti střízlivě: ex utraque parte, plures tamen de parte dominorum, fuerunt interfecti, vulnerati et capti, Zizka

campum obtinente. *Windecke* (*Altmann*, l. c., 144) dí, že pan ze Švamberka a pan Krajíř přepadli Žižku u jednoho kostela, míli za novým hradem (?) „und da entran in der houbetman der Czisco (var. Kisto!) und wurden der Hussen wol *achthundert* erslagen und der cristenheit worent vierhundert Ungerer (var. pfaffen) und also vil Dútscher und Behemer. Windecke byl tenkrát v Budějovicích, kam páni po bitvě podle zprávy jeho přitáhli (přes to má falešné datum, že královští vrátili se po bitvě do Budějovic dne 29. září). Zdá se, že *Altmann* textu neporozuměl dobře; z různočtení je pravděpodobno, že Windecke napsal, že padlo kacířů na 800, věrných pak 400. Číslo ztrát je jistě zveličeno. Třetí zprávu máme v *Starých letopisech* (l. c., 46); je však chybně položena k r. 1421. Vypravuje, že Žižka oblehl tvrz Bor panský (srv. o ní *Sedláčka*, Hrady, XI, 215) za Horažďovici a tu ležel, až se dali. Sotva dobytou tvrz vypálil, přiblížil se „retuňk". Žižka zvěděv o tom, táhl nahoru ke kostelíku a tu se šikoval..., ale on (Žižka) se mužsky bránil, doufání vždy v Pánu Bohu maje a mnoho nepřátel s svými bratřími zbil a zranil a škodu i hanbu jim velikú učinil, tak že s hanbú pryč ujeti musili. A on sám na bojišti ostav, potom dále táhl, kam chtěl". Podrobnosti zápisu ukazují na starý pramen; zpráva Vavřincova zdá se však býti nezkreslené skutečnosti nejbližší. „*Kronika velmi pěkná*" (str. 16) praví: A Žižka měl dvě neděle bitvu s silnými nepřáteli, s Čechy a s Němci. Žižka Boru dobyl a nepřátelům velikú škodu učiniv, na poli ostal. Klade však ve svém datovém zmatku boj do doby po bitvě u Vyšehradu a před spustošení Zbraslavě(!). Mapka bojiště u *Frankenbergra* (I, 92) týká se patrně Boru Velkého, hradu to pánů z Riesenberka, jenž stál v pobliží Boru Malého. Již *Sedláček* v OSN r. 1891 zjistil proti omylu *Tomkovu*, že jde o Bor Malý (panský), náležející Rožmberkům; obšírněji to dovodil *Toman* ve VUčSp, 1892, 255 sq. *Starý kolegiát* (l. c. 84) klade dobytí Boru Žižkou k r. 1421 a to v přímé souvislosti s dobytím Rábí a ztrátou druhého oka Žižkova (tedy, jak uslyšíme, do června 1421). Bor menší je vzdálen od Rábí asi 1½ hodiny cesty k severu. Kolegiát praví, že Žižka tenkrát *podruhé* dobyl „Rábí a tvrze řečené Bor pana z Rožmberka a tu druhé oko ztratil". *St. letopisy*, jak pověděno, kladou boj u Boru také do r. 1421, ale *před* obležení Rábí. Je vskutku pravděpodobné, že tu jde o zmatek, zaviněný tím, že v červnu r. 1421 dobyl Žižka Boru panského *podruhé;* potom položil se před Rábí.

³) Srv. díl druhý, str. 62. O osudu Prachatic nemá zprávy ani nejstarší text *Starých letopisů*, ani *Kolegiát*, ani ku podivu *Windecke*, který byl tou dobou asi v Budějovicích; pozdější texty Starých letopisů (l. c., 42), dí, že tu pohříchu zbiti nebo spáleni (v třech jizbách a v kapli) nebo utopeni (v studnici) skoro všichni měšťané. *En. Sylvius* píše, že Žižka uzavřev muže i ženy s dětmi a všechny kněze do kostela, upálil všechny. Podle *Vavřince* zbito na 230 lidí po domech a ulicích, ostatní zajatí, počtem 85, vehnáni do sakristie kostelní, kam přes prosby jejich, že chtí vyznávati víru táborskou, nametány zásoby hořící slámy a smoly a tak všichni udušeni nebo upáleni. Ženy a děti nebyly podle Vavřince vražděny, nýbrž z města vyhnány (srv. dvojí versi *Vavřincovu* l. c., str. 425 — zde je řeč o 135 zabitých po ulicích — a str. 443). O té dvojí versi srv. i díl druhý, str. 64. — Nového data

o činech Žižkových v říjnu po bitvě u Boru dostává se nám z příloh práce *A. Neumannovy*, Katoličtí mučedníci doby husitské (1927), str. 154 sq., kde otištěna je z kroniky *kláštera v Zlaté Koruně* z doby kol r. 1785 pocházející, úvaha o útoku Žižkově na klášter. V ní obsažen je patrně autentický list opata Ruthgera, daný 27. října a prosící Budějovické o rychlou pomoc zbrojnou, protože „Viklifisté" (o Žižkovi není výslovné zmínky) jsou již shromážděni na hoře (nějaké) u kláštera a chtí napadnout klášter „ještě dnes nebo zítra ráno". Historik klášterní dovozuje, že útok učinily voje Žižkovy, ale že opat včas s některými mnichy se zachránil útěkem; tradice (nezaručená) dí, že ostatní byli upáleni nebo zvěšeni na lípách u kláštera. Úmrtní kniha klášterní ví jen o dvou řeholnících upálených dne 11. května, tedy, jak se zdá, někdy později.

(Str. 82)

[1]) Srv. díl druhý, str. 53.

[2]) Srv. *Windecka*, l. c., 144 a výše díl druhý, str. 116, p. 2. Windecke dí, že hradu dobyto „bis an den thurm". Pana z Rožmberka zve při tom „polovičním Husitou". Pan *Jan z Hradce* byl uvědomělým katolíkem; u něho zemřel z Prahy vypuzený M. Stanislav ze Znojma, jej chválil koncil kostnický jako pána nejkřesťanštějšího. Podle *Sedláčka* (Hrady, IV, 39) zemřel pan Jan 3. listopadu 1420; boj o Kamenici náleží nejspíš do září. Mladším bratrem pana Jana byl *Oldřich Vavák z Hradce*, o němž více níže.

[3]) Srv., co o tom vypravuje *Vavřinec*, str. 445 sq. a Staré letopisy (l. c., 42).

[4]) List, jenž je zachován v originále, má jen datum dne, ne místa; za příměří zaručují se čtyři hejtmané táborští (Žižka, Chval, Buchovec a Pavlík z Mužic) a *obec písecká;* odtud soudí *Toman*, jenž list (po tisku v Arch. čes., III, 320) znovu vydal (VUčSp, 1893, 9), že list byl dán v Písku. Po čtyřech dnech je Žižka v Prachaticích, kde datuje spolu s Chvalem 22. listopadu (srv. níže str. 83, p. 1). Srv. díl druhý, str. 165, p. 2.

[5]) To jest asi 8—10 milionů Kč; házelo se patrně v takových úmluvách podobně velkými číslicemi jako v odhadech síly vojsk.

[6]) Srv. díl druhý, str. 170 sq. Okolnost, že *Tomek* (jako ostatek i jiní historikové) si toho podstatného rozdílu mezi obojí formulací čtyř artykulů nepovšiml, přispěla jistě k jeho omylům o programu Žižkově. Jak daleko do let pozdějších ten rozdíl sahá, srv. v mém článku v ČČH, 1928, str. 372. Srv. i níže str. 84, pozn. 2.

(Str. 83)

[1]) Srv. zcela jednoduché a přesvědčivé vyvrácení starších omylů v díle druhém, str. 270, pozn. 2 (přehlédlo se, že Žižka se netituluje ještě „z Kalicha"). *Tomek* jediný list správně umístil (Děj., IV, 270), falešně (do r. 1422) *Palacký* (III,1,501), *Bezold* (Reichskriege, I, 130), *Toman* (VUčSp, 1893, 36 sq., 49), *Urbánek*, l. c., 223. Porušený text listu v starém vydání Windecka (srv. díl druhý, str. 271, 1. řádek shora) dal zároveň *Palackému* (III, 2, 176) příležitost k domněnce o počínajícím se rozbroji mezi Žižkou a šlechtou kališnickou.

[2]) List po prvé otiskl *Bezold*, Reichskriege, I, 136. Datum je pouze: v neděli po sv. Kateřině. Je podepsán Mikulášem Hynkem, měšťanem v Nové Plzni a adresován dvěma měšťanům chebským. Nejde tu tedy přímo o úřední sdělení z rady konšelů. Do r. 1421 list naprosto náležeti nemůže, v r. 1422 by mohl býti psán (nevíme, kde tenkrát Žižka byl), ale data jeho by byla podivná hapax legomena, pro něž by nebylo lze konstruovat dostatečné vysvětlení a potřebné souvislosti. Kladl-li jej Bezold do r. 1422, souvisí to s omylem jeho, že prý r. 1420 25. listopadu byl Žižka u Nové Bystřice. To falešné datum je z *Windecka*. *Toman* pak (VUčSp, 1893, 43) vychází ve svém datování (do r. 1422) od přesvědčení, že byl-li Žižka podle listu 1. prosince u Rábí, nemohl býti 4. prosince u Říčan. Ale list je přece teprv 1. prosince v Plzni datován, to znamená, že vědomost jeho o Žižkovi před Rábím týká se nejvýše dne 30. listopadu či spíše 27.—29. listopadu. V těch 4—5 dnech mohl dobře Žižka dostati se do Prahy.

[3]) Pan *Diviš z Říčan* (o rodu srv. *Sedláčka* v OSN, XXI, 695) je týž, jenž s řadou přátel (v tom *Pavlem z Jenštejna*, potom poslem do Polska) prosil v květnu 1415 zástupce krále Zikmunda v Kostnici, aby nedopustili porušení glejtu králova Husovi (*Palacký*, Docum., 555).

[4]) *Vavřinec*, l. c., 450. Předpokládám, že ta výzva stala se již z cesty, t. j. dříve než páni do Prahy přibyli.

[5]) Srv. díl druhý, str. 154 (*Vavřinec*) a *St. letopisy*, 43. Srv. i omluvy Žižkovy v starší literatuře: *Tomek*, Žižka, 74 dí: „snad pro nějaké zvláštní provinění", *Urbánek*, Žižka, 125: „nepochybně pohnut jsa k tomu zvláštními důvody"; mluví také jako Tomek omylem jen o 7 knězích. *Palacký* (III, 2, 51) reprodukuje zprávu bez pokusu o omluvu, podobně *Tomek*, Děj., IV, 121 (leč že má za to, že smlouva Říčanských s Prahou o vydání snad nezněla dosti jasně).

(Str. 84)

[1]) Šlo tu patrně o prvý pokus o znovudobytí Rábí, jehož se zmocnil Žižka (výše str. 37) již ke konci dubna. Ale hrad nebyl, jak výslovně praví *Staré letopisy*, tenkrát Tábory osazen (je to doklad, jak táborskému vojenství chyběla ještě záměrová účelnost a organisace). Majitel jej opravil a opevnil znovu. Po třetí vrátil se Žižka k hradu v květnu 1421.

[2]) Na snadě je, že i příměří mezi hejtmany táborskými a panem z *Rožmberka* 18. listopadu smluvené bylo usnadněno porážkou Zikmundovou. Z listu *M. Křišťana z Prachatic* panu z Rožmberka 5. prosince 1420 poslaného (Arch. čes., III, 4) vysvítá, že pán poslal svého kaplana do Prahy ke konšelům, aby jim jaksi své přistoupení k čtyrem artykulům oficiálně ohlásil. Ptal se podle všeho zároveň M. Křišťana, oč vlastně Praha bojuje a usiluje, a stěžoval si asi, že mnozí kněží (asi táborští) dávají artykulům výklad nepřijatelný. Křišťan odpovídá, že na výkladu „nějakého kněžka pozdě učeného" nezáleží, ale že se Praha chce držeti artykulů „vedle položení a rozumu starých svatých". Křišťan zavírá, že, budou-li čeští páni svorni a světlým těm pravdám pomocni, že Bůh „toto zbúření milostivě upokojí";

potom bude lze s pomocí učených a spravedlivých mužů od vší obce zvolených staviti, což by neřádného bylo.

[3]) Srv. manifest Prahy z 5. list. pánům českým adresovaný u *Vavřince*, l. c., 445 (odtud Arch. čes., III, 217). Vášnivá žaloba, vytýkající neslýchanou ukrutnost vojska Zikmundova a lstivě „pod hájením kostela římského" od papeže vyžádaný krvavý kříž na Čechy, je nesena v jádře svém cele myšlenkou, že Zikmund chce národ český, od něho nejohavnější potupou a kacířstvím po všem světě nevinně zhaněný, vyhladiti a cizozemce v této zemi zvelebiti. Důkaz toho spatřuje i v bitvě před Vyšehradem, kde prý král připravil o hrdla více než pět set nejčelnějších českých pánů, rytířů a panoší, úmyslně je zšikovav v čelo bitvy a retovati jich opominul, „vždy k tomu konci jednaje, aby Čechové sami se s obú stranú zmordujíce, umdleni byli . . ., jakož jest to nad hlas z úst proklatých toho krále slýcháno, když jest řekl, že by za to uherskú zemi dáti chtěl, by v české zemi Čecha nebylo ižádného". Svůj program náboženský formulují Pražané tak, aby „zákon boží ve všech pravdách spasitedlných a písmem svatým důvodných svobodu měl"; Zikmunda obviňují, že „nás chce od *spasení našeho* odraziti a k své *víře kacířské* v Konstancí ohlášené přivésti a k *zatracení* připraviti", „že žádného častokrát na něm žádaného *slyšení* nám dáti nechtěl". Provolání končí hrozbou, že všechny pomocníky Zikmundovy budou Pražané stihati jako „boží a jazyka našeho zjevné nepřátele". Pro míru exaltace pražského duševního prostředí, jež sic ochromila možnost spravedlivé soudnosti, ale přispívala k vítězství, i pro porozumění, proč bylo třeba dlouhých těžkých let, aby Praha propracovala se k jinému názoru na Zikmunda, je ten dokument (podobně jako příbuzné projevy Prahy z r. 1420 a poč. 1421) pramenem velmi důležitým.

(Str. 85)

[1]) *Palacký* (III, 2, 51) přešel mlčením odůvodnění *Vavřincovo* (l. c., 449), proč pan Krušina „nechtěl déle bojovat ve spolku s Tábory", a *Tomek*, IV, 117 zastřel vlastní příčinu ještě více. Srv. výše str. 43, p. 1. Také pan *Boček z Kunštátu* (jenž se byl vyznamenal v bitvě u Vyšehradu) opustil s Krušinou Prahu; není jasno ovšem, jde-li tu o Viktorina či bratra jeho Hynka, jenž původně držel se Zikmundem.

[2]) Spolu s ním přijeli do Prahy 29. listopadu páni *Petr* a *Purkart z Janovic* a *Petr Zmrzlík ze Svojšína*, někdy mincmistr krále Václava v Hoře Kutné a známý podpůrce Husův, blízký Táborům (srv. níže str. 88).

[3]) Srv. díl prvý, str. 24, p. 1

(Str. 86)

[1]) Srv. díl prvý, str. 54, 140. Zajímavo je, že *Vavřinec* (462), jenž při této příležitosti zmiňuje se o Roháčovi po prvé a naposled, představuje jej čtenáři jako pouhého *panoše* (cliens). Také v listině z 5. února 1422 (Arch. čes., I, 209) nevyčítá se Roháč mezi pány, nýbrž vladyky (jako jeden z hejtmanů táborských); třeba míti proto za jisté, že karakter pána mu nebyl přiznáván, nebo aspoň že ne všude. Srv. však níže str. 102, p. 2. Pro poměr Žižkův k stanovisku, jež zaujal Roháč v shro-

máždění z 10. pros., je nepřímo zajisté příznačné, že brzo potom, po smrti Mikuláše z Husi, stává se Roháč nástupcem jeho mezi čtyřmi hejtmany táborskými.

²) Dne 23. prosince je někde na jihu v sousedství Krumlova, leč by list byl dán, jak se zdá z *Urbánka* (Žižka 132), přímo v Táboře. Srv. Arch. čes., III, 494. Je to smlouva zástupců rožmberských o vydání osmi vězňů německých Táborům. Ručiteli táborskými se při tom jmenují páni *Heřman z Borotína* (nebo též *z Landštejna*) na Střele (srv. níže str. 233) a bratr jeho Jan a Jan z Kozího (Kozího Hrádku).

(Str. 87)

¹) Srv. k tomu *Vavřince*, l. c., 466. Z obsahu kázání Korandova u P. Marie Sněžné, jak jej krátce reprodukuje Vavřinec, je vytknouti větu: quod omnibus istis periculosis temporibus *libertati volentibus* necesse est permanere in limitibus vie, vite et veritatis Christi.

²) Na rozdíl od *Palackého* (III, 2, 51 sq.) snaží se *Tomek* (Děj., IV, 122 sq., určitěji Žižka, 74—76) představiti Žižku nejen jako muže, jenž stál o roli prostředníka mezi Táborem a Prahou, ale i jako někoho, komu byl radikalismus táborský cizí a nemilý. Proto se dohaduje, že z Žižkova návodu přijeli do Prahy čtyři výše jmenovaní páni Táborům blízcí, pan Vavák, pan Zmrzlík a bratří z Janovic (mám za pravděpodobnější poměr opačný), proto se dohaduje, že Žižka snad podporoval nové konšely pražské proti záměrům Mikuláše z Husi, proto dí, že novoty táborské v učení a v řádech kostelních nebyly prý podle přání jeho a že byl v zájmu jednoty pro odložení rozmíšek náboženských a proto konečně má za to, že Pražané se s Žižkou dohodli i o poslání poselství ke králi Polskému. Vše to jsou jen dohady, z nichž pouze to je pravděpodobné, že pan Vavák a pan Zmrzlík snad opravdu byli blízcí myšlence Žižkově (pan Zmrzlík bojuje po boku Táborů proti Zikmundovi potom na jaře r. 1421); ostatní kombinace nemají opory ani v pramenech ani v situaci. Již fakt, že v poselství do Polska najdeme sice zástupce Orebských, kteří od září Praze byli pomocni, ale nikoho z Tábora (srv. *Novotného*, Žižkův sborník, 105, p. 4), musí poučovati o Tomkově omylu. Žižka sic přivěsil jménem Tábora pečeť svou k prvému poslání pana z Valdštejna (Kolštejna) v srpnu (konšelé ji v listopadu ukázali Mikuláši z Husi, proti poslání do Polska mluvícímu a volbu krále Čecha žádajícímu), ale v prosinci ať snad pro odpor Mikulášův, ať z rozhodnutí vlastního toho neučinil. Pro jeho stanovisko je nejprůkaznější fakt, že jednání o krále z Polska či Litvy stranil se důsledně i později. Podobně jako *Tomek* dívá se na roli Žižkovu *Urbánek* (l. c., 122 sq., 130), tento již zdrželivěji. Co kandidatury polské, event. litevské se týče, upozorňuje i *Urbánek* (str. 125), že Táboři se poselství nezúčastnili. Má za to, že Žižka odepřel souhlas, protože poslové měli jednati po případě i s Vitoldem Litevským, v nějž prý neměl Žižka dost důvěry. Drobný šlechtic, jako byl *Mikuláš z Husi*, mohl snad, je-li pravdivý údaj *Vavřincův* (a *En. Sylvia*) o obavách krále Václava, býti radikálnímu davu kandidátem trůnu v počátcích revolučního táborství, ale nikoli v společnosti a v době, kdy Praha a její šlechtičtí spojenci určovali směr české politiky a kdy na př. se Mikuláš z Husi obával, že pražští konšelé usilují o život jeho (srv.

pozn. následující). O instrukci poslům do Polska srv. *Prokeše*, l. c., 67 a *V. Novotného* ve Sborníku Žižkově (1924), str. 101 sq., kde otázka polské kandidatury je po *Gollovi* znovu probrána; instrukce otištěna tu po prvé na str. 131—133. Nemohu však souhlasiti s domněnkami *Novotného* (str. 106), že to byl Žižka, který poselství umožnil, dále že poselství vlastně šlo i jménem Táborů, že Žižka si jen nepřál, aby Táboři v něm byli zastoupeni přímo, protože poslové měli jednati po případě i s Vitoldem, o němž Žižka soudil nepříznivě. To vše jsou pouhé dohady, jimž zprávy pramenů nijak nenasvědčují. Poselství také nevysílá Praha Želivského, nýbrž spíš Praha od Želivského se odvracející. Praha po vítězství u Vyšehradu znamená politicky spolek města s husitskými pány, na Tábory patrně rozezlený; z té politické základny vyšlo poselství do Polska (srv. i níže str. 113 sq.). Z těch důvodů mám také za to, že prvý bod postulátů, Polákům předložených, aby měly svobodu všecky pravdy boží, kteréž dovedeny budou Písmem (bod, jenž zní cele táborsky), třeba vykládati tak, že těmi pravdami se míní čtyry artykule, jejichž text na konci je připojen. V Praze přece věděli dobře, že získání Polska pražskému programu náboženskému je možno jen tenkráte, bude-li program ten představen způsobem katolickému stanovisku přijatelným. A jak Praha dovedla výslovně vystříhati před tím, aby nic jiného nebylo krom čtyř artykulů žádáno, srv. výše str. 64, p. 1. Víc srv. i níže str. 112 sq.

3) Jak rozezleny byly strany proti sobě, zřejmo z toho, že Mikuláš odmítl pozvání Pražan k obědu v obavě, že jej chtí v radnici o život připraviti (*Vavřinec*, 452, dodává, že Žižka s několika svými nebál se pozvání přijmouti).

4) *Vavřinec*, l. c., 452.

(Str. 88)

1) O všem podrobněji vypravuje *Vavřinec*, l. c., 469 sq. Do té doby (leden 1421) náleží přepadení *Přelouče* (město kláštera Opatovického, kde se osadili nějací „Táboři") panem *Janem Městeckým* z Kutné Hory a přepadení *Chotěboře* (tou dobou majetek královský?) týmž a jeho spojenci. Chotěboře se byl zmocnil, „sebrav množství sedláků z roty táborské", *Hromádka z Jistebnice*, jeden ze zakladatelů Tábora. Dali se, vidouce, že nemohou odolati, Horským na milost, ale bylo jich zabito přes to *přes tisíc* a Hromada s dvěma kněžími v Chrudimi upáleni (*Vavřinec*, 470). *Staré letopisy* (jenom texty *Bb*!) udávají počet obětí „na sedm set" (str. 44).

2) List Zikmundův vévodě landshutskému z Plzně z 15. ledna v Urk. Beitr., I, 58.

3) *Vavřinec*, l. c., 471. Posádce hájící Kladrub stál v čele *Chval z Machovic*.

4) *Vavřinec*, l. c., 481.

(Str. 89)

1) Srv. díl druhý, str. 65. *Urbánek* (l. c., 133) položil místo nijak nepodezřelého svědectví Vavřincova větu, že pan Bohuslav „snad jen z pyšného sebevědomí panského" chtěl o vydání jednati se Zmrzlíkem. Žižka, pokračuje, „nejsa přístupen malicherným, dráždivým podnětům, svolil k tomu".

2) Srv. díl prvý, str. 46, 49 a níže str. 93.

(Str. 90)

[1]) *Vavřinec*, l. c., 470. *Tomek* (IV, 136) zas kombinuje karakteristicky: „Nepochybně se to stalo bez přivolení Žižky."

[2]) Srv. díl druhý, str. 270, p. Do doby tohoto obležení se list hodí nejlépe. Z ležení před Kladruby (jak v díle druhém, str. 79 vyloženo) psal právě dne 8. února král Zikmund panu z Rožmberka, aby se Žižkou, předním zastáncem a vůdcem (promotor et director) kacířství viklefského, příměří nečinil, ale vší silou mu odporoval. Rožmberk byl oznámil králi, že Žižka shromažďuje stranníky proti statkům jeho. Stížnost snad souvisí s tím, že ještě před obležením Plzně opanovali Pražané se Žižkou hrad *Vildštejn* (u Blovic), jenž náležel vdově po Jindřichovi z Rožmberka a matce Oldřichově, „neb sú uhrozili jeho purkrabí nestatečného, jménem Cikána" (*Staré letop.*, l. c., 44). Hrad byl dán v moc *Vilému Kostkovi z Postupic*, proslulému později veřejnému činiteli ve službách Prahy.

[3]) *Vavřinec*, l. c., 473. Smlouva (asi z pol. března) zavazovala Plzeňské, bez zřetele k tomu, splní-li „královská maiestas" žádost jejich čili nic, že dovolí ve svých místech kněžím Pražan svobodně kázati a podávati z kalicha těm, kteří by toho žádali. Vavřinec dí, že v Plzni se s měšťany bránilo statečně hojně šlechticů se svými panoši a mnoho kněží; mezi členy landfridu plzeňského vyčítá vedle Stříbra a Tachova i Domažlice.

[4]) Srv. Archiv čes., III, 225. Pan Oldřich dodává, že dává také na svém panství těm čtyrem kusóm svobodu (do dalšího řádného slyšení). Vyzývá všechny, „ktožby obecné dobré této země milovali", aby mu byli pomocni.

(Str. 91)

[1]) Srv. výše str. 65, p. 1. Srv. i zápis konšelů obou měst pražských, daný arcibiskupovi dne 21. dubna (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 81 sq.), v němž mají přistoupení Konrada (legáta stolice apoštolské!) ke čtyrem kusům („pro quibus felicia et majora (?) fide bella gerimus et vincente pro nobis domino *victores regum exsultamus*") za zázrak, těší se tomu, že je vyznal za pravé a katolické a slibují mu, zejména „proti přeukrutnému a vší bezbožnosti plnému králi Zikmundovi" pomoc všelikou až do vyčerpání sil svých. Program svůj při tom chápou tak, že směřuje „ad promovendam justiciam extinguendamque omnem nequitiam et reprimendam universorum inimicorum malitiam".

8. JARO 1421. VELKÁ OFENSIVA PRAHY A TÁBORA. SNĚM ČÁSLAVSKÝ (str. 91—104).

(Str. 91)

¹) *Vavřinec*, l. c., 476. Kronikář dí, že vítězové dali život jen 30 osobám, aby mrtvé pochovali. Ti že pochovali „ultra duo millia et quindecim centena demptis plurimis combustis clientibus, civibus, presbiteris et Iudeis". Není jasno, chce-li Vavřinec říci: 2000 a 1500, či jde-li o poruchu v textu. Město venkovské, jež by mělo samo 2000 mužských obyvatel (třeba ovšem počítati s pomocemi ze sousedství), náleželo by v té době již k městům poměrně velikým. *Chron. Trebon.* a *Staré letopisy* (44) mají čísla 2200—2400. „A tu se nejprve okrvavili a nejvíce." *Starý kolegiát* (83) má detail, že chomutovští *židé*, muži i ženy s dětmi, raději se vrhali do ohně, než aby snesli násilné pokřtění.

²) Srv. výše str. 88, p. 1.

(Str. 92)

¹) Nemohu smlčeti poznámky, že *Tomek*, jinak tak pečlivě se pramenů držící, toto svědectví *Vavřincovo* (str. 478) ve svém Žižkovi (str. 86) i v Dějinách (IV. 139) potlačil; místo Žižky postavil „Tábory". *Palacký* (III, 2, 74) nikoli. Teprv níže připomíná *Tomek* právem v té souvislosti kruté zhubení asi 700 Táborů v Chotěboři (srv. str. 88, p. 1 výše), maje za to, že co se stalo v Chomutově a Berouně bylo válečnou odvetou, „ve které Žižka svým bojovníkům překážeti nemohl a nejspíš ani nechtěl". Odvetu čekali bychom logicky nejkrutější u hlavních vinníků, t. j. *Horských* — ale k té ku podivu nedošlo.

²) L. c., 479—82. O Českém Brodu dí *Starý kolegiát* (l. c., 83), že Pražanům pomáhali páni z Poděbrad, Bořek z Miletínka, Hradečtí a jiní. Dodati jest, že vojsku Pražan vzdaly se i královské hrady *Žleby* a *Lichnice* (Lichtenburk). Velmi skrovná data o tomto tažení mají *Staré letopisy* (str. 45). Ale krveprolití v Berouně a Českém Brodě vytýkají s důrazem; o zabíjení lidí bez počtu v městech a zámcích potom dobytých srv. jen stížnou větu textu *B* v poznámce následující. — *Kronika velmi pěkná* (l. c., 17) líčí boje v Českém Brodě jako boje s Němci („A Němci na kostel utekli, a tu pod nimi kostel zapálili. Tu Němcův něco pohořalo a někteří s věže zskákali — a proto zbiti cepami, kteříž jsú hlav nezlámali"). Vedle rytíře Doupovce upálen v Berouně Žižkou i rytíř Jan Koblih. Po létech, r. 1462, v březnu, vypravoval o tom v Římě papež Pius II. *(En. Sylvius)* českým poslům: upálichu jej pomalu od noh až nahoru, muku jemu velikú činiece (Arch. čes., VIII, 339). Na rozdíl od verse o Doupovci tvrdil papež, že Koblih nechtěl, přes napomínání, přijímat pod obojí; raději zemřel jako mučedník. Jak významné místo v informacích Eneových smrt Koblihova zaujímala, zřejmo i odtud, že hroznou smrt jeho líčí i v předmluvě k své české historii, jakoby zvláštním dokladem k svému tvrzení, že „není země, která by v časech našich víc mučenníků Kristových zrodila než země česká".

(Str. 93)

[1]) O vypálení nádherného kláštera *Sedleckého* před Kutnou Horou má zprávu *Starý kolegiát* a *kronika magdeburská*; srv. *Tomka* IV, 147, pozn. Známá pověst, že Žižka dal z trestu líti roztavené zlato do hrdla žháři, jenž vydal v požár krásný kostel Sedlecký, nemůže již proto srovnávati se s pravdou, že Žižka při vypálení Sedlce nebyl přítomen. Ovšem ani proto, že ničení nádherných kostelů bylo z předních úkolů trestného poslání Žižky a Tábora. Srv. i list v Arch. čes. III, 300, kde je zmínka i o vypálení kláštera v Skalici a opanování klášterů ve Vilémově, v Drobovicích, v Sázavě a Opatovicích (klášter vypálil pan Diviš Bořek z Miletínka). V Kutné Hoře tentokrát neporušen žádný kostel; Horští prosili Prahu výslovně, aby Hory, „klenotu království" nebořila (*Vavřinec*, l. c., 480). Srv. i *St. letop.*, text *B* (str. 45), kde mezi dobytými kláštery se vyčítá Sedlec, Vilémov, Podlažice a Skalice. „A co jest při těch zámcích a městech lidu zbito, sám Bůh to najlép ví." Něco bezprostředních dojmů z vítězného postupu Prahy zachycuje list českého husitského pána (tuším pana *Pušky z Kunštátu*; srv. níže str. 113, p. 1) právě dotčený (v Arch. čes., III, 300): A zemané, rytíři a panoše tu sě s nimi (Pražany) umlúvají a zapisují, aby s nimi byli a krále aby neměli za král... Neboť jsú lidé velmi omámeni a vystrašeni, žeť (sě) vezde dávati (kapitulovati) budú, neb v žádném naděje nemají. A zajisté věz, žeť inhed bez meškání odtud míní *do Moravy* trhnúti dvěma vojskoma, jednú stranú Žižka a druhú stranú Pražené se pány (zde máme zvlášť spolehlivé svědectví o odlišnosti obou rozdílných mocí: Prahy s pány na jedné a Žižky s Tábory na druhé straně).

[2]) Srv. jedinou zmínku *Vavřincovu* (479), že „někteří z Pražských" v Kolíně pobořili klášter mnichů žebravých a šest kněží s farářem v něm upálili.

[3]) O všem tom srv. *Vavřince*, 479—82.

[4]) Odtud patrně je odvoditi i slovo *Gollovo* (MIÖGF, 15, 462), že Želivský byl demagog a zároveň *státník*. Dohaduji se však, že ušetření K. Hory bylo nejspíš dílem pana *Zmrzlíka ze Svojšína*, téhož, jenž byl mincmistrem, t. j. zástupcem krále v Hoře před válkou (a jenž se jím měl státi nyní znovu) a jemuž ovšem bylo známo, co Hora znamená pro státní finance a hospodářství v zemi vůbec. Ať je cena tohoto dohadu jakákoli, jisto je asi, že u Hory zvítězily úvahy povahy hospodářské nad národnostními a náboženskými; to by byl ve chvíli boje tak fanatického fakt pozoruhodný.

[5]) *Vavřinec*, 481.

(Str. 94)

[1]) Srv. díl prvý, str. 126.

[2]) Kronikář *Vavřinec* (l. c., 475) mluví o dvou stranách v Táboře tou dobou: pikartské a táborské. K prvé přičítá jak stoupence M. Martina Lokvise, t. j. pikarty vpravdě, tak blouznivce adamitské, vyhnané z města. Podobně obojí bludaře směšují verše u *Palackého* Staré letop., 476 sq. a i *Eneas Sylvius* vyvozuje Adamity od pikarta, přišlého z Belgie; také *Starý kolegiát* (l. c., 85) zve Adamity Pikarty. Ale zdá se přece, že zakročení Žižkovo v dubnu vyvoláno bylo především

adamitskými ohavnostmi blouznivců. Pokud mluví Vavřinec o Martinkovi samém nebo o listu Biskupcově o pikartství do Prahy, nikde se Martinkovi adamitský blud nepřičítá. Pikartská nauka, jak známo, v Táboře zvítězila; to, tuším, předpokládá, že odpor k ní nemohl býti u všech kněží od samého počátku tak naprostý, jak by se zdálo ze stížnosti Biskupcovy a Jičínovy v únoru 1421. Z Vavřincova vypravování je zřejmo, že ti, co v Klokotech byli upáleni, byli naháči a i z veršů ve *Starých letopisech* zdá se vysvítati, že šlo při exekuci jen o naháče. Proti pochybnostem, nejde-li v datech o blouznění adamitském jen o pomluvy srv. *Urbánka*, Žižka, 141. Srv. i díl prvý, str. 34, p. 1 a 158, p. 2 a druhý 108, p. 1.

[3]) O Petru Kánišovi zmiňuje se rkp. vyšehradský (Staré letopisy, 476), že s Moravanem Martinkem Húskou, Janem z Bydlína a jinými hájili (na rozdíl od M. Jičína, Prokopa Holého a j.) hrubě pikartskou nauku o svátosti oltářní. Srv. i Rokycanu a odpověď br. Lukáše Pražského v *Nejedlého* Prameny k synodám (1900), str. 73.

[4]) Z nauky naháčů, pokud ji lze poznati z kusých a jistě pravdu s omyly mísících pramenů našich, je pozoruhodno, tuším, tvrzení, že Adam a Eva, dokud nezhřešili, neznali šatů; nahota že je tedy znak původní neporušenosti hříchem, nevinnosti (*Vavřinec*, 475), znamení člověka v milosti boží. *En. Sylvius* formuluje to tak, že se Adamité považovali za svobodné, ostatní lidi pak za nevolníky. Články Adamitů, Žižkou na podzim 1421 do Prahy poslané (*Vavřinec*, 517 sq.), obsahují myšlenky pantheistické. Najdeme tu, že i Adamité, ač knih žádných neměli ani jich dbali, majíce prý zákon boží v srdci psaný, odvolávali se na slovo Písma: rufiáni a nevěstky předejdou vás do království nebeského. Vyznání počíná se větou, že byli svedeni knězem *Martinkem Loquis*. Srv. i str. 121, pozn. 2.

(Str. 95)

[1]) L. c., 477. Ibid. (479) k 14. dubnu vypravuje se příhoda, svědčící o odvaze pikartů v Praze: jeden z nich všed do kostela sv. Havla, udeřil monstrancí s Tělem Kristovým o zem a pošlapal. Byl hned v sudě upálen.

(Str. 96)

[1]) Podle *Vavřince* (482) byli mnozí, vyšedše z města, utopeni; jiné „lid lotrovský" upálil v poli. Z 24 kněží se tři přihlásili ke kalichu; ostatní byli upáleni.

[2]) Výše zmíněný list z konce dubna (AČ, III, 300) vypravuje, že pan Čeněk jednal s Pražany již v Kolíně 23. dubna; Pražané žádali, aby se napřed pokořil Pánu bohu a obci a aby se zapsal jim k pomoci. Nechtěl — teprv, když Hora se dala, poslal zemany, že chce ke všemu přistoupiti. Vzkázali mu, že mu nevěří, až skutečně vytrhne na pole se vší svou mocí jim na pomoc. To pan Čeněk vskutku učinil; přivedl, jak z *Vavřince*, 482, zřejmo, pomoc několika set jízdných a pěších. *Vavřinec* líčí široce scénu Čeňkova pokoření, při níž *Želivský, director exercitus*, tázal se klečícího pana Čeňka, uznává-li, že zhřešil proti Bohu a Praze, vydávaje hrad Pražský králi a prosí-li za odpuštění. Pan Čeněk odpověděl na obě otázky kladně. Tak položen základ k jeho spolku s Prahou, v Praze 22. května dojednanému.

[3]) Srv. *Palacký*, Urk. Beitr., I, str. 105.

[4]) Srv. víc o tom *Tomka*, Dějiny, IV, 168 sq. Tomek vyčítá aspoň 160 dvorů a tvrzí, jichž zmocnila se Praha, kromě ovšem domů uprchlých nebo vyhnaných měšťan v Praze samé.

[5]) Tak *Staré letopisy* (l. c., 48) z hradeckého textu *b*.

(Str. 97)

[1]) *Vavřinec*, l. c., 483. *Tomek* (Žižka, 94) omlouvá Žižku takto: „Jest těžko uvěřiti, že by se byl neodvážil útoku druhého, kdyby jemu samému bylo záleželo na krvavém pokárání Litoměřických; tudy jest dosti možné, že jako častěji jinde jen bojovníci jeho a snad kněží, kteří jich pobádali, byli dychtivi krve a vůdce učinil jim po vůli útokem neopravdovým.“ *Palacký* (III, 2, 88), *Urbánek* (l. c., 146) se o případu nezmínili, ač je pro poznání Žižky nepochybně zajímavý. — V Litoměřicích učinili Pražané hejtmanem svého předního spojence panského, pana *Hynka z Valdštejna* či *z Koldštejna*.

[2]) Srv. více o hradu a osudech jeho u *Sedláčka*. Hrady a zámky, XIV, 371.

[3]) Srv. díl druhý, str. 195.

(Str. 98)

[1]) Byli to pan *Hynek Krušina z Lichtenburka na Kumburce* (jenž byl až do listopadu roku minulého hejtmanem vojsk pražských a tou dobou stál v čele Orebských, spojenců Prahy), tři páni *z Kunštátu* (Jan Puška na Kostomlatech, Viktorin z Litic a bratr jeho Hynek na Poděbradech) a *Jan z Lichtenburka*, bratr Hynkův, seděním na Hostinném. V obležení hradu pražského měli podíl spolu s oddíly Pražan a lidmi arcibiskupa Konráda i bratří pan Mikuláš a Jan Zajícové z Hasenburka na Budyni, straníci katoličtí (srv. *Bartoška*, l. c., 591—592). Tažení Pražan k východu účastnil se také *Petr Zmrzlík ze Svojšína*, o němž mluveno výše. Všichni ti páni (krom Zajíců) v listu vydaném Hoře slují „hauptmané obcí k zákonu božímu a k městu pražskému hlavnímu příchylných“; soudím z toho, že se jim již dostalo od Prahy hejtmanských velitelských míst v nově dobytých městech. Pozoruhodno je, že v zápise zmíněném jmenují se purkmistr a konšelé pražští obou měst (nikoliv jmenovitě) *před* pány (ti jsou vyčteni s plnými tituly); přednost konšelů je ještě zesílena větou: „pře dolepsané první a hlavní původové“. Listy o smlouvy s kutnohorskými srv. v Arch. čes., I, 198—202. Neobyčejně mírné podmínky, jichž Kutná Hora dosáhla (měšťanům, nechtějícím se znáti ke kalichu, dopřává se lhůta čtvrt roku, aby se mohli se vším svým statkem vystěhovati; té svobody mají užiti i měšťané pražští, kteří se do Hory utekli; v Praze, jak známo — srv. výše str. 51 — se protivníkům kalicha podobné milosti nedostalo), lze nepochybně vysvětliti vlivem pánů zmíněných, zejména asi pana Zmrzlíka, jenž stál tolik let v čele kutnohorské komuny. Jak Praha službu pánů odměňovala, srv. o panu *z Valdštejna* výše str. 97, pozn. 1; pan *Zmrzlík* dostal (krom mincmistrovství v Hoře) královské *Žleby*, pan *Hynek Krušina Lichnici*. O Hynkovi viz i *Sedláčka* v ČČH, 1917, 92.

[2]) Srv. list Pražan do Lužice z 19. května u *Palackého*, Urk. Beitr., I, 96. Pří-

pisek postranní dí, že „ex parte dominorum" vydán zvláštní list. Připomíná nám to opět privilegované postavení stavu panského.

(Str. 99)

[1]) *Tomek* (IV, 161) zve hejtmanem zemským na Moravě pana Petra ze Strážnice či z Kravař, ale to je vzhledem k situaci jeho v r. 1421 zhola pravděnepodobné (srv. zejména jeho úmluvu s králem z listopadu 1421 v AČ, VI, 400, kde hejtmanem je jmenován Vilém z Pernštejna. Srv. o něm podrobnější data u *Sedláčka* v ČČH, 1917, 328, podobně o pánech Petrovi ze Strážnice a Janu z Lomnice.

[2]) Jsou to Jindřich Berka z Dubé na Housce, Aleš Škopek z Dubé na Dražicích nad Jizerou, starý Jan Chudoba z Ralska (strýc Čeňkův, katolík), Jindřich z Vartenberka na Valdštejně u Turnova, Mikuláš Šlechta z Valdštejna (na Bradlci u Jičína?), Václav ze Zvířetic (u Bakova nad Jizerou), regent statků Čeňkových, a Jan Kepka z Chlumu (týž, jenž byl s Husem v Kostnici) na hradu Pihli u Čes. Lípy. Do této krajinné skupiny náležejí i oba bratří Krušinové, z nichž jeden držel Kumburk u Jičína, druhý, Jan, seděl na Hostinném; sem náleží i na sněmu nepřítomný horlivý husita Hynek z Koldštejna, vlastně z Valdštejna (snad z linie Štěpanické), tou dobou v poselství v Polsku. Do sev.-vých. a vých. Čech slušeli pan Mikeš ze Žampachu, Arnošt Flaška na Rychmburce a Jindřich Lacembok z Chlumu (byl také s Husem v Kostnici, někdy zástavní držitel Potštejna, tou dobou na tvrzi Sedlištkách u Litomyšle). Z jihu byli kromě pana z Rožmberka a Oldřicha z Hradce bratří Heřman a Jan z Landštejna (měli Borotín u Sedlčan a drželi s Tábory; srv. níže str. 233). Pan Vaněk z Jenštejna, jinak z Vlašimě, synovec někdy arcibiskupa Jana, držel hrad Nístějku v Boleslavsku (srv. níže str. 108, p. 3 a *Sedláčka*, Hrady, X, 17, 298); v září 1421 postaven byl v čelo poselstva českého na Litvu k Vitoldovi. Katolická šlechta z Plzeňska a Berounska chybí — je zajímavo, že na jihu, kde byl mocný Tábor, byla i nejsilnější katolická skupina: landfrid plzeňský.

(Str. 100)

[1]) Níže ovšem čteme v témž dokumentu, že ty pravdy svaté jsou Písmem „jasně dolíčeny". Dodati jest, že *žádost kalicha* je v čáslavské formulaci čtyř artykulů (i v zápisu stavů moravských v Arch. čes., VI, 398) po prvé vztažena i na *markrabství moravské.*

[2]) Že ta klausule byla teprv dodatečně do hotového již snesení vložena, má za to *Goll*, Čechy a Prusy, 145, p. Dohad *Urbánkův* (Žižka 149), třebas velmi zdrželivě pronesený, že i mírná strana mezi Pražany nepřála si uzavříti zcela Zikmundovi cestu k trůnu, je nesen kombinací, již mám za omylnou, že by totiž k takovému úsudku mohl ukazovati pozdější výrok Jakoubkův, vinící Želivského, že on to zavedl zemi českou a moravskou a je příčina všech těch bouří a krveprolití (srv. díl prvý, str. 103). Čáslavský zápis proti Zikmundovi byl dán zřejmě vývojem situace, jak se utvořila před rokem a nemožno si mysliti, že by se s ním Jakoubek neshodoval, nemožno také se dohadovat, že by část Pražanů klonila se v té

chvíli k Zikmundovi (srv. výše str. 84, pozn. 3). Nejsrozumitelnější je invektiva Jakoubkova, vztahujeme-li ji na jaro r. 1420. Že se Jakoubek zmiňuje o zemi české a *moravské*, nepadá při povaze stížné věty přece nijak na váhu.

[3]) Vydán v Arch. čes., VI, 398; že náleží k 7. červnu, upozornil již *Tomek*, Děj., IV, 162. Ve výčtu složek sněmu čáslavského najdeme i zde karakteristický pořad: 1. páni a obce slavného města pražského, 2. urození páni zemští, 3. obec táborská, 4. zemani, rytíři, panoše, města i všechny obce. Srv. však níže str. 102, pozn. 1 a str. 103, pozn. 3. I v reprodukci čtyř artykulů pražských najdeme totéž omezení jako v českém zápisu čáslavském, t. j., že kněžím a mnichům nesmí býti dovoleno panovati světsky nad *velikým* zbožím světským. Srv. český text města Prahy, položený *Palackým* (omylem) k 3. červenci 1420 výše str. 64, pozn. 1.

[4]) Srv. díl prvý, str. 56—58.

[5]) Srv. díl prvý, str. 56. Srv. i v druhém listu Zikmundově, jímž se brání žalobám sněmu (*Vavřinec*, l. c., 492): „že chcete ty čtyry kusy držeti do lepší zprávy písmem svatým, na to tak odpovídáme, že sme vám toho nikdy neotpírali než *vždy svolovali i podávali slyšení*; jedné ať vámi to neschází a země ta nehyne."

(*Str. 101*)

[1]) S dodatkem: „a nic déle, leč bychom v tom času s pánem bohem krále došli." Zdá se tedy, že vladařství mělo trvat do přijetí nového krále.

(*Str. 102*)

[1]) Zajímavo je, že v textu zápisu reprodukovaném *Vavřincem* (l. c., str. 487), vyčítají se pražští měšťanští členové vladařstva na prvém místě, před pány; v textu v Arch. čes., III, 228 je tomu *naopak*. A naopak zase jsou v textu v Arch. čes. v čele dokumentu jmenováni napřed purkmistři, konšelé i obce obou měst pražských, kdežto u *Vavřince* je v čele pan Oldřich z Rožmberka. Že mezi vladaři v Čáslavi zvolenými má stav městský zastoupení tak neobyčejně významné (celkem osm osob!), uvádí se právem jako důkaz revolučního převratu ústavního; spolu s Tábory mají města právě polovic členů. Ale i zastoupení vladyk je, jak známo, novum; poměrně malý počet panstva a nový poměr sil vůbec souvisí však (nač se pravidlem zapomíná) i s tou skutečností, že tu nejde vlastně o sněm celé země, nýbrž pouze o sněm její části protizikmundovské, vojensky vybudované zbraněmi Prahy a Tábora, t. j. značná část panstva zemského nebyla na sněmu zastoupena. Proto již na sněmu celozemském z podzima 1423 jeví se situace v jiném světle. Přímé a stálé zastoupení vladyk a měst v obci zemské je asi i plodem soudobého vývoje ústavního v sousedství, nejen dílem revoluce; v Rakousích ustavuje se sněm takový již r. 1406; k důležitým aktům státním zvána byla města rozličně ovšem již dříve, od konce 13. stol. — Poznamenati jest, že v textu Vavřincově vynechán jest odstavec o příští synodě i kus odstavce následujícího.

[2]) Srv. Arch. čes., VI, 395. Roháč se v listu představuje „jako tvój chudý přítel přirozený". Odtud lze, tuším, na původ jeho z rodu panského souditi. Srv. i vypravování Starých letop. (*Palacký*, l. c., 103) o popravě Roháčově r. 1437: „ač

jest byl pán korouhevný a strýc (= příbuzný) páně Ptačkův" (t. j. pana Ptačka z Pirkštejna, jenž dobyl Roháčova Siona) a *Palackého* Děj., III, 3, 257. Srv. výše str. 86, p. 1.

(Str. 103)

[1]) List byl otištěn chebským archivářem *K. Sieglem* teprv r. 1918 v Zeitschrift des Ver. für Gesch. Mährens u. Schlesiens XXII. v stati Briefe u. Urk. zur Gesch. d. Hussitenkrieges, str. 37. Regest vydal Siegel již r. 1916 v Mitth. des Archivrates, II, 35. Odtud upozornil na list *V. Novotný* v Sborníku Žižkově, 94, maje ovšem za to, že Žižka byl 7. června ještě v Čáslavi a že u Rábí potom obléhající stihl. Ten výklad nelze s datem listu však srovnati; spíše naopak lze kombinovati, že tachovská zpráva vztahuje se na situaci z prvých dnů června. Ale uvážíme-li velikou vzdálenost Rábí (mezi Sušicí a Horažďovicemi) od Čáslavě (naproti tomu je Tachov Rábí značně blíže) nezbavíme se pochybnosti, mohl-li Žižka 7. června stihnouti do Čáslavě nebo dokonce býti přítomen jednání předchozích dní, jež byla 7. června uzavřena a zpečetěna. List Tachovských, o nějž jde, je originál a má jasné datum „sabbato post Bonifacii anno etc. XXI°.

[2]) Srv. Žižka, 95, 96, 98. Devátou kapitolu své práce *Tomek* nadpisuje: „Žižka mezi vladaři zemskými", aniž ovšem může uvésti sebe menší doklad činnosti Žižkovy v sboru, který se patrně v celku nikdy nesešel. A jako Tomek soudí podobně *Urbánek* a ostatní.

[3]) Stávalo se asi častěji, že v listech, vycházejících ze sněmů té doby, podobně jako v listech jiných, jmenováni byli i účastníci, kteří vskutku přítomni nebyli; pečeti jejich se opatřovaly rozličným způsobem dodatečně (srv. o tom výklad *Sedláčkův* v ČČH, 1917, 86). Ale nelze si, tuším, představiti, že by mohli vyčteni býti jako přítomní všichni hejtmané Tábora, kdyby vskutku aspoň částečně v Čáslavi nebyli. Jméno Žižkovo mezi sněmovníky, pečetícími listy čáslavské, najdeme ostatek i v nepovšimnutém dosud listu do (Horní?) Lužice (u *Cochlaea*, 201), kde ovšem chybí zas jméno pana Oldřicha z Rožmberka a za to stojí jméno horlivého straníka Zikmundova *Jana Městeckého z Opočna* a *Smila ze Šternberka;* „purkmistr a konšelé slavného a v pravdě své nepřemoženého města pražského" se tu uvádějí teprv po pánech a pak místo táborských hejtmanů i zemanské šlechty jmenováni jsou pouze: „*Jan Žižka* z Trocnova a město a obec Hor Kuten". List varuje Lužičany, aby se nestavěli proti koruně království českého, jíž jsou manskou přísahou zavázáni. Připojeny jsou známé stížné artykuly proti Zikmundovi. Srv. i list Moravanů v Arch. čes., VI, 398, kde mezi zápisníky se výslovně uvádí vedle Prahy a pánů obec táborská.

9. AGITACE ŽELIVSKÉHO PROTI NOVÉ VLÁDĚ. HLEDÁNÍ KRÁLE V POLSKU

(str. 105—114).

(Str. 105)

[1]) Srv. *Vavřince*, l. c., 491: Grecensium ductor et plebanus. Srv. o něm více níže str. 200 sq.

(Str. 106)

[1]) Srv. *Vavřince*, l. c., 491.

[2]) Arcibiskup, omlouvaje se z Roudnice nemocí, určil za své zástupce mistry Prokopa z Plzně a Příbrama (oba z husitské pravice). Oba mistři přibrali k sobě k řízení synody M. Jakoubka a *Želivského*.

[3]) Srv. *Vavřince*, 499—505.

[4]) Došlo při tom i k vyhnání kněze od kostela sv. Petra, že sloužil v ornátu, a nahrazení jeho kněžími táborskými, prý z pikarství podezřelými; došlo také k pokusu, podníceném u přímo Želivským, aby mistři *Křišťan* a *M. Petr z Mladenovic*, oba známí přátelé a druzi někdy Husovi, byli vypuzeni od předního tou dobou kostela staroměstského u sv. Michala a to z toho důvodu, že drželi se v bohoslužbě cele řádu církevního, nechtějíce podávati svátost nemluvňatům ani zpívati česky (asi evangelium a epištolu). Srv. *Vavřince*, l. c., 495—7. Zde i zajímavý písemný protest žen a dívek pražských, podaný konšelům, proti shovívavosti vůči kněžím táborským z pikartství podezřelým. Tu čteme mezi jiným: „ačkoli *obce táborské* byly jsú nám potřebny a mnoho dobrého pomocny, toho sme ot nich vděčny a nadějem se také, že mnozí z nich Boha se bojí a jsú dobří; avšak nejedni z nich, kněží i jiní z obce, pohlaví mužského i ženského, klesli jsú na víře proti důstojné svátosti božího těla i boží krve i proti některým kusóm jiným. A ty bludy vyhlásily jsú sě téměř po všem křesťanství a nejvíce v této Praze."— Z listu je vidno, že i radost bývalých konšelů z přistoupení arcibiskupa Konrada ke kalichu byla kritisována ostře radikály v obci. O boji university proti Želivskému srv. díl prvý, str. 103, p. 1.

[5]) Srv. o roztržce mezi Husity a „Pikardy" v té době list v Cod. Witoldi, 521.

(Str. 107)

[1]) „Quem apostatam vocabant, nolentes super se aliquem habere infamem (l. c., 499). — Zajímavo je, že *Palacký* ve svých Dějinách o těchto sneseních velké obce pražské, jež sám vydal tiskem (v Arch. čes., I, 204 sq.), se *vůbec nezmínil*. O volbě čtyř mistrů ke kontrole věroučných novot táborských, o níž snesení se stalo od pánů a Pražan již 14. listopadu 1420, srv. *Vavřince*, 447.

[2]) Srv. důkaz toho v listu *Šimona z Tišnova* k pánům vlády čáslavské, citovaný v díle prvém, str. 116 (nad čarou výše na str. 107 v 15. řádku zdola chybí znamení pozn. 2).

(Str. 108)

[1]) Srv. o všem *Vavřince*, 509 sq. — Co *soudu* historiků o Želivském se týče, je znám rozdíl mezi *Palackým* (srv. na př. III, 1, 93, 104 [kde zamlčeno, co se stalo působením kněze Ambrože i následky toho v Praze], 106, pozn. 98, 120, 127), u něhož mají převahu sympatie ke kazateli, jenž byl proti „reakci a feudálům" a v snaze „narovnati se s dvorem římským" viděl zlo, nad přiznáním, že působením Želivského nabývala v Praze převahu vláda chátry, a *Tomkem*, jenž líčí (dodávám: ve shodě s prameny i činy) Želivského jako revolučního demagoga. *Bezold* (Reichskriege, I, 64) mluví o „Pöbelherrschaft des Priesters Johann", *Urbánek* (l. c., 162, 164) usnadňuje si svou obranu Želivského v této době neudržitelnými domněnkami, že na sněmu českobrodském chtěli páni se vysloviti pro Zikmunda, nebo že táž nálada byla v Kutné Hoře. Z omylu, že všichni poslové byli rytíři, vyvozuje Urbánek již zcela určitě: „páni, nemohouce prosaditi Zikmunda, přirozeně neměli o Vitolda zájem". Srv. k tomu níže str. 109. O *Novotném*, jenž v Želivském vidí čistého ducha Husova, ušlechtilého zástupce vlastních tradic ryzího husitství atd., srv. Žižkův sborník, str. 119, 128 sq. Co napsal *Goll* srv. str. 93, p. 4 výše; co *Nejedlý*, viz výše, str. 13, pozn. 1.

[2]) *Sedláček*, Hrady, XV, 277.

[3]) Zprávu o členech poselství zachovaly jen *Staré letopisy* (l. c., 47). Tu však je řeč o čtyrech „rytířích", což svedlo historiky (i *Golla*) k omylu, že stav panský v poselství vůbec zastoupen nebyl (srv. na př. *Novotného* v Sborníku Žižkově, 121). Pan *Václav z Jenštejna*, jejž Staré letopisy představily nejasně jako Vaňka syna páně Pavlíkova z Prahy, jmenuje se mezi pány v zápise sněmu čáslavského a k pánům jej počítají jak vrstevníci jeho kníže Jan Ratibořský, jenž celé poselstvo 12. září zajal (srv. *Palacký*, Urk. Beitr., I, 146) a Vitold sám (ibid., str. 152), tak novodobý historik *Sedláček* (srv. Českomor. heraldika, II, 141); rod, jenž dal Čechám v krátce dva arcibiskupy, pošel ovšem z úředníka Karla IV., snad původu městského. O důsledcích omylu, že páni v poselstvu zastoupeni nebyli, srv. mylné vývody *Novotného* (Žižkův Sborník, 121 sq.). Některé texty *Starých letopisů* dí (str. 47), že poselstvo bylo vypraveno „od Pražan a Žižky", což je patrný omyl s poselstvím z r. 1420 v létě. Srv. i *Golla* v MIÖGF, XV, 476, p. 1.

(Str. 109)

[1]) Srv. nepodepsaný list nejmenovanému knížeti (Albrechtu Rakouskému?) z 2. července (asi na Moravě psaný): je velká roztržka v Čechách mezi pány na jedné a vladyky (? Landleute) a luzou na druhé straně a páni jsou také rozděleni; jedni (katolíci?) chtějí zůstati při králi Uherském, druzí (kališní?) chtějí knížete Vitolda (Codex Witoldi, str. 521). Proč páni stáli o krále, viz níže str. 113, p. 1.

[2]) Srv. *Vavřince*, str. 525: když se ty věci tak dály (časově vřazena je zpráva do listopadu), Čeněk z Veselí, Oldřich z Rožmberka, Ralsko z Vartenberka, Jan Městecký a jiní mnozí šlechtici a urození páni byli od Pražan, s nimiž se dříve byli spojili pro obranu zákona božího, škodně odtrženi, protože někteří z dotčených

kněží (t. j. *Želivský*) přičítali pánům nevěru a v lidu to úsilně prohlašovati nepřestávali a tak lásku k pánům (dileccionis animum) v lidu podvraceli. Hned na tu zprávu navazuje Vavřinec jinou, jak téhož času někteří sektáři ve dne v noci nepřestávali nadávati *mistrům universitním*, žádajíce dokonce, aby byli jako svůdci a pronásledovatelé pravých kněží pobiti nebo utopeni nebo z Prahy psy vyštváni pod korouhví páně Čeňkovou (t. j. patrně pod tou, která do jara stála na pranýři). Nemohli prý však, díky bohu, dí Vavřinec, provésti, co si přáli.

[3]) Želivský chtěl, jak vypravuje *Vavřinec* (str. 514) zbaviti Prahu dosavadních vojenských hejtmanů stavu *panského* (tedy na př. Hynka z Valdštejna a jiných známých nám z jarního tažení na východ); ti byli jako „*nevěrní*" propuštěni ze služeb obce a všechna moc svěřena Bzdinkovi, „militi novello", „veritatis evangelicae praecipuo defensori" (tak doporučovali Bzdinku straníci Želivského). Bzdinka obdržel nejen plnou moc trestní nad životy měšťanů, ale i právo ustanovovati nebo sesazovati konšely. Stal se tedy skutečným diktátorem v městě.

[4]) O tom *Vavřinec*, l. c., 515. Vypravuje, že pan Sádlo, jenž se vždy Pražan ve prospěch evangelické pravdy přidržel, upadl u některých konšel v podezření nevěry, protože s lidem svým se nedostavil, když byl k tomu od Pražan vyzván. Sádlo, uslyšev o tom, poslal do Prahy o glejt, aby mohl přijeti v bezpečí a svou nevinu dokázati. Konšelé mu odepsali, že nevěří takovým řečem a že může přijeti bezpečně. Pan Sádlo přijel 20. října, přibrav sebou pány Petra a Purkarta z *Janovic* (pocházeli z Klatovska; o obou srv. výše str. 85, p. 2). Když s oběma přáteli vstoupil odpoledne na rathouz, byl od konšel jat a ještě večer, bez zpovědi a přijímání, sťat. *Vavřinec* dodává, že to byl týž Sádlo, který byl prvním milcem a rádcem krále Václava, který mnoho mistrů, kněží a měšťan od hněvu králova uchránil a pravdu kalicha věrně obhajoval. Většina Pražan oplakávala smrt jeho a věrní kazatelé vinili konšely z těžkého hříchu. Vavřinec naznačuje, že vlastní příčinou zrádné popravy byla nenávist některých v Praze „bene potentium" (t.j. patrně *Želivského*), že Sádlo vystupoval všemožně proti novotám Písmem nedoloženým; třeba patrně rozuměti proti Táborům a jejich podpůrcům v Praze. — *Palacký* (III, 2, 125) skutek ovšem odsuzuje, ale v patrné neshodě s prameny dí, že Sádlo, „jeden z náčelníků strany aristokratické", „byl v městě veřejně stihán za zrady nad národem". Libovolnější pokus obrany toho co se stalo, najdeme u *Urbánka* (l. c., 170): „zradou" Sádlovou se mínilo nepochybně nejen, že se nedostavil ke Slanému (jak dí *Vavř.*), ale i „zrádné styky leckterých účastníků sjezdu kutnohorského se Zikmundem". Tyto zrádné styky sněmovníků (kteří se usnesli nabídnout českou korunu, nota bene přes passivní chování Prahy Želivského, Vitoldovi!), jsou však jen dohadem, pro nějž není opory. — Sádlové ze Smilkova, z nichž Jan pocházel, byli původem malí vladykové; Jana teprv Václav IV. učinil velkým pánem (purkrabím karlštejnským; dřív byl purkrabím na Bezdězi a nejv. lovčím). Janovi náležel Kostelec nad Sáz. Bratr jeho *Chval* byl naposled farářem ve Vlašimi; r. 1424 žil v exilu ve Slezsku. Král Zikmund, jak známo, ještě ku konci r. 1419 pana Sádlo výnosného úřadu purkrabství karlštejnského zbavil. Snad potom v březnu ve Vratislavi pokusil se ho získati.

Srv. zápis Zikmundův d. d. 27. března 1420, jímž se Sádlovi (Jankovi ze Smilkova) zapisuje zboží biskupství Litomyšlského ke krytí pohledávek jeho na statku biskupském (Arch. čes., II, 470; že tu Sádlo pohledávky měl, zřejmo ze *Sedláčkových* Hradů, I, 6). Ale není nic známo o tom, že by Sádlo vskutku v tyto statky se uvázal. Vavřincovu podezření, že pan Sádlo byl popraven jen pro své nepřátelství k straně Želivského, je těžko uvěřiti; nějaké obvinění musilo býti proneseno; srv. žaloby *kněze Viléma* na *M. Jakoubka* z doby po stětí Želivského (Arch. čes., III, 238), kde se vytýká straně Jakoubkově, že proti stětí „nevěrného zrádcí Sádlo" a jetí jiných zrádců tou dobou protestovali. Naproti tomu stojí svědectví Vavřincovo; ze všeho je zřejmo, že o vině Sádlově byl zásadní spor mezi pražskou pravicí (Jakoubkovou) a levicí (Želivského); nevíme také, kterak podléhal pan Sádlo jurisdikci konšelů pražských (snad jako držitel dřív královského manství v Kostelci nad Sázavou? či byl ve vojenských službách Prahy přímo?). Ale není pochyby, že náhlé *stětí Želivského* po půl létě je aktem odplaty za náhlou popravu Sádlovu a že ona přispěla nejvíc k odpadu šlechty skupiny Vartenberkovy na stranu Zikmundovu (tak i *Tomek*, Děj., IV, 219). V městě, jež opakovalo stále stížnost, že Zikmund zradil glejt daný Husovi, musilo nedbání glejtu vůči horlivému straníku kalicha právem buditi rozhořčení.

(Str. 110)

[1]) Hlavní pomůckou k tomu jsou studie *Jar. Golla*, K. Sigmund und Polen v MIÖGF, 15—16 (1894—95) a *týž*, Čechy a Prusy, 140 sq. Má skizza nekryje se s výmody jejich ve všem.

[2]) Jméno jeho: *Verner z Rankova*, uvádí jen *Dlugosz* (IV, 261); byl u krále v Kowali v dnech 18.—25. května. Jde snad o nějakého panoše ze služeb Oldřicha z Rožmberka (ves Rankov u Trhových Svin?) nebo spíše pana Čeňka z Vartenberka, pána na Lipnici. O erbu rodiny srv. *Sedláčkovu* Heraldiku, II, 209. Druhá ves Rankov je v okr. chotěbořském. V Pozůstatcích desk zem., II, 121 je zápis o prodeji tvrze a dvora ve Lhotě *Vernherovi z Rankova* a dědicům r. 1415; jde tu o dvůr *Lhotku* u Častkovic, u Nové Cerekvice (okr. Pelhřimov); slula potom podle *Sedláčka* (Hrady, IV, 281) také Vernéřovou.

(Str. 111)

[1]) Srv. *Vavřince*, l. c., 447. V poselství byl vedle pana Hynka pan *Aleš Vřešťovský z Riesenburka* (srv. níže str. 224), mistři universitní *Kardinál* a *Engliš*, rytíř *Hlas z Kamenice*, v službách Prahy stojící, a šest měšťanů pražských.

[2]) Je vydána *V. Novotným* v Sborníku Žižkově (1924), str. 131—133, před tím v podstatě již *Prokešem*, Žižka, str. 67.

[3]) Text čtyř artykulů kryje se tu s oficiálním z července, až na to, že čtvrtý kus je rozšířen větou: „a zlá a křivá pověst o této zemi aby vyčištěna byla a tak se obecné dobré dálo království a jazyku českému", podobně jako v ceduli, již dostal v červnu legát *Ferdinand* (srv. výše str. 61) a podobně jako v textu sněmu čáslavského. Instrukce počítá s možností, že poselstvu bude v Polsku podstoupiti hádání

o čtyry kusy, a sice dvojí: světských proti světským a mistrů proti mistrům (k takovému hádání, či spíše k výkladu českého stanoviska skrze oba české mistry, *vskutku došlo* před králem Vladislavem a dvorem jeho — hádání s mistry svými krakovská universita, kde hlavním mluvčím odporu proti českým článkům byl *M. Páleč*, nepřipustila; srv. *Golla*, Čechy a Prusy, 146, p.). V žádostech dodatečných překvapuje kus, jdoucí dále než čtyry artykule, t. j. „aby všecky pravdy boží, kteréžkoli z Písma dovedeny budú, měly svobodu bez překážky", jenž budí dojem, jako by chtěl zastupovati i *táborské* stanovisko (podobně i v listu Pražan Vitoldovi z června 1421). Ostatní žádosti jsou světské povahy: aby všecka zboží kněžstva a klášterů v Praze i na obou hradech pražských byla dána Praze na úhradu vojenských nákladů jejích (a podobně v městech s Prahou spojených), ostatek církevního statku aby byl obrácen na obecné dobré; za druhé, aby v království Němci a cizozemci žádného úřadu nedrželi a konečně aby statek odběhlých a vyhnaných měšťan bez jich navracování byl obrácen „k obecnému dobrému". Srv. k poselství i data *Prokešova*, Prokop z Plzně, str. 43 a téhož článek v Sborníku Bidlově (1929), str. 254 sq. Tam i o malém traktátu, zdůvodňujícím čtyry artykuly, jejž poselstvo mělo šířiti v Polsku; v něm se praví, že Čechové budou držet ty články, leč by byli poučeni Písmem a mocnějším důvodem o opaku; v textu třetího článku dí se tu, že kněží mají býti zbaveni panování světského mocí (potentia).

(Str. 112)

[1]) Srv. Archiv f. öst. Gesch., 52 (1875), str. 96 a opravy textu u *Golla* v MIÖGF, XV (1894), 464, pozn.; začátek jiného listu, patrně téhož asi data (nebo konceptu neodeslaného?) otiskl *Palacký* v Urk. Beitr., I, 121. V tomto listu překvapuje věta, že Vitold po přání Pražan přijal panství v Čechách (gubernacula regni), jak se pevně věří, jen z vnuknutí božského a z přízně k národu českému, ač ho nedošla „nulla notitia nostrae subjectionis". Z listu vysvítá, že celá akce byla v rukou Pražan, také okamžitá odměna, jíž honorovali Pražané ihned služby pana Hynka, davše mu správu a všechny důchody města *Litoměřic* i tamějšího proboštství sv. Štěpána a dále kláštera *Doksanského* (Urk. Beitr., I, 122), prozrazuje, že akci v Polsku a Litvě považovali za svou vlastní.

[2]) *Hájek* ovšem (list 390) vypráví, že již sněm čáslavský věděl o kandidatuře Korybutově a že proto zvolil 12členné poselství k Vitoldovi. Ale jde asi o dohad nedůvodný.

(Str. 113)

[1]) Srv. Arch. čes., III, 301. Pisatel, jenž nejmenovaného adresáta oslovuje „Bratře milý v Boze!" a mluví o pokrocích *Pražan* („bratří našich") v dobývání měst na východě od Brodu do Čáslavě (z dalšího je zřejmo, že pisatel je stavu panského a nejspíš z Moravy; „bratřími" tedy, myslím, rozumí pány s Prahou spojené; mám za nemožný dohad *Palackého* (Urk. Beitr., I, 87), že jde o pana *Haška z Valdštejna;* hádám na pana *Pušku z Kunštátu):* „A také ať o to najpilněji mluveno bude, abychom vždy krále a pána měli v zemi naší. A jestližeť o to tuze

mluveno nebude, tehda věz, že pána míti nebudem za naší paměti. Neb tomu dobře rozumím, žeť oni k tomu jdú, jediné žeť toho ješčě prohlásiti a zjeviti nesmějí, bojíc sě, by lidé srozumějíc tomu, by od nich neodstúpili. Protož o toť se jest třeba pilně vsaditi a . . . pilně a tuze o to státi, *abychom vždy pána v zemi měli*, a tím nedlili. A jakžť jednostajně páni i zemané o to pilně a tuze mluviti budú, takť oni proti tomu nebudú smíti odmlúvati. Nebť jsem toho dobře vědom, *neb v jich radách také bývám.*" Srv. o listu i výše str. 93, p. 1.

(Str. 114)

[1]) O nebezpečí českých poselství do Polska srv. zmínku listu z Krakova (z jara 1421?), týkající se pana Hynka z Koldštejna (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 93); o zajetí poselstva ze sněmu kutnohorského srv. stať F. *Kopetzkého* v Z. Ver. Gesch. u. Alt. Schlesiens IX (1869) na základě listinného materiálu. Že král Zikmund věděl již v srpnu 1420 o českém poselství do Polska, ukazuje *Bezold*, l. c., I, 60. Poselství ze září 1421 bylo ve Slezsku zajato a vydáno Zikmundovi; čeleď posly provázející dal Zikmund postínati, posly uvěznil na Špilberku.

10. LÉTO A PODZIM 1421
(str. 114—123).

(Str. 115)

[1]) Srv. výše str. 108. Starší literatura, neznajíc ještě listu Tachovských, kladla obležení Rábí do prvé polovice *července*. V pramenech není jasného data o tom; nejpodivnější je, že *Vavřinec* nemá nejen o Rábí, ale ani o neštěstí Žižkově ani zmínky. Kdyby bylo lze počítati s nepřítomností Žižky na sněmu čáslavském, nestálo by nic v cestě dohadu, že zranění Žižkovo náleží ještě do dnů před jednáním sněmu a že snad Žižka, svěřiv pečeť svou jinému hejtmanu, dal se jím v Čáslavi zastupovati.

[2]) Zdá se, že Menhart z Hradce byl švakrem Jana z Riesenberka (chotí tohoto byla Anna z Hradce). Menhart měl se po několika měsících (v září 1421) státi dědicem po panu *Oldřichu Vavákovi z Hradce*, jenž zemřel předčasně krátce po tom, co po smrti Zmrzlíkově byl jmenován (na sněmu kutnohorském) mincmistrem v Kutné Hoře. Menhartovi náležel ovšem v Prachensku i pevný hrad *Velhartice* (záp. od Rábí), kde Menhart také sídlel v době, dokud nenabyl panství hradeckého. Jak uslyšíme, přidal se pan Menhart po svém propuštění z vazby později k Táborům.

[3]) Srv. *Vavřince*, l. c., 519, 524, 529.

[4]) *Kronika třeboňská* (Höfler, I, 52): oculo altero per sagittam est privatus, *Kolegiát* (Höfler, I, 84): et tunc secundum oculum perdidit, *Staré letopisy*, text *A* (Scr. rer. boh., II, 462) „a tu jest zbyl oka druhého zástřelem" (zdá se, že všechny ty varianty pocházejí z téže předlohy); Staré letopisy, texty pozdější (*Palacký*, 46) přidávají: „i byl slep na obě oči". *En. Sylvius* vypravuje nejšíře, že u městečka Rábí „oculum, quo uno lumen caeli videbat, sagitta confossus amisit, inde Pragam ad medicos vectus, quamvis ex vulnere curatus vitam retinuit, lucem tamen haud quaquam recuperavit; nec propterea castrensem laborem aut rei militaris curam amisit. Caeco populo caecus placuit ductor; res apud posteros plus admirationis habitura quam fidei". *Kronika velmi pěkná* (*Novotný*, 17): a tu mu jest druhé oko vystřeleno. I byl jest slep a ledva živ zůstal." Naproti tomu *Bartošek* (Fontes, V, 591—593), ač několikrát dotýká se bojů Žižkových, zejména z r. 1424, o slepotě jeho nemá zmínky. Na neštěstí Žižkovo vztahuje se patrně i zmínka relace neznámého pisatele té doby, asi vévodě Albrechtovi poslaná (srv. výše str. 109, p. 1), mluvíc zmateně o tom, že Míšeňští porazili Žižku: man kan nicht gewissen, op Sischko tot oder lebendig sei (Codex Witoldi, 521). Srv. konečně i výklad *Enedše Sylvia* jako papeže, učiněný 20. břez. 1462 k českým poslům: To zlé když jest tak trvalo v české zemi, jeden z toho šibalstva, jménem Žižka, a ten slepý, sebrav vojsko lidí bojovných, sobě podmaňoval mnohé, a kteříž sú mu odporni byli, vybojoval je, velikú ukrutnost nad nimi páše (Arch. čes., VIII, 339). *Vavřinec*, jenž, jak pověděno, nezmiňuje se o zranění oka Žižkova u Rábí; vypravuje teprv k 6. srpnu, když Pražané vytrhli proti Míšňanům k Mostu: cum quibus et Ziska, Thaboritarum capitaneus, pro medela oculorum Pragae tunc existens, de *cuius*

curatione visus medici spem nullam posuerunt, cum ipsis equitavit, ut vel Theutonicis timorem imponeret (l. c., 509).

(*Str. 116*)

[1]) Mám tu na mysli vypravování *Starého kolegiáta* (l. c., 87) o bitvě u dvora Strauchova r. 1423, kde Žižka s Hradeckými porazil Pražany, pobiv a zjímav víc než tři sta „a kněze, jenž nesl Tělo Páně, zabil vlastnoručně (manu interfecit). *Já sotva utekl.*" To je tedy psáno z bezprostředního postřehu (*Staré letopisy*, l. c., 57 praví to tak: A toho kněze, ježto nesl archu z pražské strany, Žižka zabil ho palcátem). Zajímavo je pro přemítavou pozornost, s níž *Hájek* četl a rozváděl své prameny, jak si zprávu Starých letopisů upravil, aby — se zřetelem k slepotě Žižkově — jevila se čtenáři srozumitelnou: a tu byl jat kněz Havel Sršata, kterýž nesl Tělo boží v monstranci mezi Pražany. Toho kázal Žižka před sebe přivésti a ujav jej levú rukú, palcát maje v pravé ruce, uhodil jej v hlavu tak silně, až jej tu jednou ranou zabil (list 400). *Balbín* pak (Epitome, 456) představuje si, že slepý Žižka sedával vysoko na voze pod hlavní korouhví; okolo sedící mu vykládali povahu terénu a postup bitvy; podle jejich údajů Žižka dával rozkazy a řídil šiky.

(*Str. 117*)

[1]) Srv. díl prvý, str. 86 sq.

[2]) Srv. *Vavřince*, l. c., 494.

[3]) Srv. výše str. 106.

[4]) *Tomek* (l. c., 107) má ovšem za to, že „nebylo to bezpochyby náhodou, že se právě za jeho meškání (v Praze na léčení) zmohlo zase smýšlení příznivé nálezům sněmu čáslavského a synody pražské".

[5]) Srv. *Vavřince*, l. c., 506, pozn. *l. Palacký*, jenž sympatisuje s programem a vystupováním Želivského, byl tu v šťastné situaci, že četl v kronice omylem, že vůdcem Pražanů a původcem jejich zpupné krutosti byl „*nějaký* pan Jan kazatel", což nechtěl vztahovati na Želivského. Srv. *Tomka*, IV, 194.

(*Str. 118*)

[1]) *Vavřinec*, l. c., 508. O ukrutnostech při dobytí Bíliny (12. čerce) srv. *St. letop.* 46.

[2]) Srv. díl druhý, str. 66.

[3]) Do této doby musí náležeti i zmínka *Ludolfova* (díl prvý, str. 69) o opovědném listu Žižkově knížatům míšeňským. Srv. i díl druhý, str. 70 a 184. V listu zval Žižka míšeňská knížata zatvrzelými kacíři, vražedníky a nevěrnými krve prolévači. (*Urbánek*, str. 218 klade omylem list do září 1422 — tenkrát byl svědek, Ludolf Zaháňský, již mrtev — a omylem kombinuje, že podnětem k takovému listu byl Žižkovi list krále Zikmunda z 29. srp. 1422, jímž knížatům míšeňským byla zastavena řada českých lén ve Fojtlandu.)

[4]) *Vavřinec* (str. 510) dí: quod die 18. Septembris tam barones, militares et clientes quam Pragenses cum ceteris civitatibus adherentibus ipsis cum tota sua poten-

cia ad Brodam conveniant. Výše str. 509, mluvě o svolání sněmu do Brodu Českého na den 17. srpna (sněm, jak řečeno, položen pak do Hory), rozeznává: barones regni Boemie Rozmberg, Czenko (to je prvá třída) ceterique domini et militares nec non clientes Pragensibus prius confederati (to, tuším, je druhá skupina: páni, rytíři a panoši od dřívějška s Prahou spojení) disponunt etc. V obou verších je patrně řeč jen o pánech a Praze a jejích městech nebo spojencích — na Tábor nelze to vztahovati.

[5]) *Vavřinec*, l. c., 511.

(Str. 119)

[1]) O této křižácké výpravě srv. i stručný článek *R. Dvořáka* v Rezkově Sborníku histor., II (1884), 360 sq, kde užito Reichstagsakt a jiných německých pramenů. Autor však věří v nemožné číslo 150.000 křižáků.

[2]) *Palacký*, zdá se, listu Žižkova Domažlickým d. d. Vorlík v pátek po Naroz. P. Marie vědomě nedbal, ač byl z přepisu *Balbínova* (v univ. knihovně *XVII A 5)* otištěn již r. 1791 v Neuere Abhandl. UčSp, I (str. 375) a pak znovu jinde, naposled r. 1868 ve Výboru z liter. české, II, 279. Palacký ho neotiskl ani v Archivu českém ani jinde — v *Bezoldovi* (Reichskriege, I, 103, p. 4) vzbudilo to podezření, nemá-li Palacký list za falsum. Palackému musilo býti známo, že německý překlad listu otiskl prvý *Zachariáš Theobald* ve svém „Hussitenkrieg" z r. 1609 (Theobald dí, že list byl se starou písní táborskou nalezen r. 1541 v domažlické radnici), potom, tedy snad z původního textu otiskl jej česky kalvínský kazatel *Havel Žalanský* r. 1619 (srv. díl druhý, str. 269, p. 6). U Theobalda má list nemožné datum r. 1418, přepis Balbínův (jako patrně i ztracený originál) nemá vůbec data roku, v „Epitome" dodal si Balbín z dohadu rok 1422. *Bezold*, jenž prvý užil listu jako pramene historického, rozhodl se také pro rok 1422, protože prý do jiných let se list nehodí; r. 1421 zejména byl prý Žižka asi v září v Hradecku a Čáslavsku. Pro toto tvrzení není v pramenech opory; z *Vavřince* (519) víme pouze, že někdy v říjnu dlel Žižka v kraji čáslavském. Datování Bezoldovo přejal *Tomek*, ale teprv v knize o Žižkovi (str. 148) — v Dějinách Prahy, IV, stejně jako Palacký, listu Žižkova neužil — a po něm *Toman* (VUčSp, 1893, 29 sq.), jenž historii listu prvý věnoval pozornost zvláštní; Tomka a Tomana následoval pak *Urbánek* a ostatní literatura. Poznáme, že do r. 1422 se obsah listu hodí daleko méně než do r. 1421: jen vůči vpádu tak velikého vojska, jako bylo v září 1421, jsou, myslím, srozumitelna slova Žižkova, mobilisující mladé i staré k boji a ujišťující, že sbíráme lid ze všech stran proti Němcům, zhoubcům země; z výzvy Pražan o několik dní pozdější, přitrhnouti k Slanému, bylo by snad pochopitelno, proč slib Žižkův, že k Domažlickým bohdá brzo přijede, budou-li vojensky připraveni, nemohl býti splněn. List tak nově datovaný vydal by žádoucí svědectví, že vůči velké křížové výpravě nezůstal Tábor s Žižkou nečinným, nýbrž staral se horlivě o pomoc; z líčení *Tomkova* a *Urbánkova* by se zdálo, že prosba Pražan, aby Táboři pomohli, vyzněla na prázdno. Kdyby šlo o rok 1422, čekali bychom domažlickou žádost o pomoc teprve ke konci září nebo poč. října; během září 1422 ještě Němců v ze-

mi nebylo. Srv. *Bezolda*, Reichskriege, I, 100 sq. — Dodati jest, že *Palacký* Žižkův list Domažlickým cituje v Dějinách přece (III, 2, 212) a že tudy domněnka, že by listu nevěřil, nemá místa (jde spíš o podobný případ, jak o něm píši níže str. 222, pozn. 3), ale že, třebas v jiné souvislosti, vytýká Theobaldovi, že všechny jeho zprávy o učení táborském (i listinné doklady jeho) jsou smyšlené (nebo tak změněné, že víry nezasluhují) a *podvržené* (l. c., IV, 87, 95). Rozbor *Nejedlého* (Prameny k synodám etc., str. 171, sq.) dal v podstatě úsudku Palackého za pravdu. I o dvou jiných listech, jež souvisí s historií Žižkovou a jejichž krátký obsah Theobald reprodukuje (je to *Tomanovo* čís. 15. a 16.; srv. díl druhý, str. 271) jsem poznamenal, že tu Theobald jen rozvedl pravděpodobně údaj Eneáše Sylvia (srv. však níže str. 166). Za takového stavu věci nelze se otázce, smíme-li listu Žižkovu do Domažlic důvěřovati, vyhnouti. Co by mohlo buditi podezření, je odkaz listu na příklad „starých Čechů", kteří *netoliko o při boží*, ale *i o svou* se bili. Víme, že překvapuje poněkud v listech Žižkových (srv. II, 186) a zmínce o náboženských bojích starých Čechů bychom teprv v 2. pol. 15. stol. nebo v 16. stol. mohli porozuměti plně. Také hovorná výmluvnost a stylistická okázalost listu může buditi pochybnosti a vlastenecký jeho důraz protiněmecký vysvětlili bychom snáze tendencí, obraz Žižky si nově formující, s níž jsme se v době kol r. 1500 bezpečně seznámili (srv. díl druhý, str. 150). Některé zmínky, v listu Žižkově překvapující („my . . . hledíc k zákonu božímu a *obecnému dobrému*, sbíráme lid proti takovým nepřátelům a *zhúbcím české země*") bylo by lze snad vysvětliti tím, že list nekoncipoval Žižka sám, nýbrž kněz z jeho okolí, jak kazatelský tón jeho i jinak prozrazuje; ostatek známe podobné nepravidelnosti z jiných projevů Žižkových (srv. díl II, str. 184—5). Hlásí se i námitka, že list libuje si příliš ve všeobecných obratech, bez dostatečné míry konkretnosti; nedovídáme se, o jaké to zlosti Němců, na něž si Domažličtí stěžují, jde (jen dohadem vykládáme to tak, že jde o nový vpád německý do země, neboť Žižka ohlašuje „sbírání lidu ze všech stran" proti takovým nepřátelům a zhoubcům české země), nerozumíme také, čeho se týká výmluvná vzpomínka konečná na první boj domažlických, kdy malí proti velkým, nemnozí proti mnohým, neodění proti oděným statečně bojovali (tu humanistickou parádu právě *Palacký* citoval jako doklad Žižkovy výmluvnosti), nerozumíme také proto, že ještě v březnu 1421 byly Domažlice členem katolického landfridu plzeňského (srv. výše str. 90, pozn. 3; tomu nemusí býti nijak na odpor zmínka *Vavřincova* k r. 1419 na str. 402); teprv roku 1422 jsou patrně spojencem Tábora; k převratu v městě došlo tedy pravděpodobně na jaře nebo v létě 1421; list Žižkův do Domažlic byl by tedy adresován novému spojenci a nedostatek jakékoli zmínky o tom, že Domažličtí do nedávna sloužili Zikmundovi (leč by věta o prvém statečném boji Domažlických proti přesile týkala se právě převratu, jímž v městě zvítězil Tábor) zvyšuje podezření. Dodati jest, že Zikmund zapsal v září 1422 Domažlice ve 2000 kopách Zdeňkovi z Drštky, tedy v době, kdy tam již pánem nebyl. Ale naproti všemu tomu věta listu: „neb jest již čas netoliko proti domácím, ale i proti cizozemcům" upomíná důrazně na nepochybné listy Žižkovy (srv. díl druhý, 186: pokrytcům domácím i cizozemcům), také podpis od-

povídá pravým listům Žižkovým, také oslovení „bratří v Boze milí", i místo, k němuž sepsání se hlásí (Orlík), bylo by nesnadno v podvrhu vysvětliti. Z těch důvodů mám za to, že o pravosti listu netřeba pochybovati, je však pravděpodobno, že pravý list Žižkův byl v 16. stol. rozveden stylisticky v podobu, jak ji známe z Theobalda a Žalanského. Dodati jest, že Theobald se na jiném místě dovolává toho, že to byl měšťan v Domažlicích, Jakub Badich, jinak Žatecký, jenž mu opatřil opisy listů, jež gubernátor pan Aleš Vřešťovský z Rizmburka rozesílal po zemi. Zprávu má *Nejedlý* l. c. za zmatenou, leč by šlo o nějaké Alšovy listy z doby starší.

[3]) *Tomek*, Děj., IV, 205 upozornil na údaj prý *Kroniky třeboňské*, že křížové vojsko uteklo s hanbou od Žatce (2. října) „před Žižkou". Protože žádný jiný obšírnější pramen nedí o Žižkovi, že by byl při vojště u Slaného, má Tomek zprávu za omyl, za záměnu s tím, co, jak vypravuje *Vavřinec* (509), se vskutku stalo v prvé polovici srpna, kdy Míšňané opustili Čechy na zprávu, že Pražané s Žižkou přitrhli proti nim k Lounům. To je vskutku možné, protože Vavřinec líčí útěk křižáků od Žatce (str. 513) podrobněji, ale beze vší narážky na strach z nepřítele snad se blížícího. Vykládá naopak, že ač nikdo na Němce neútočil, zapálily se zázrakem 2. října stany v německém ležení a všichni v strachu utekli, pronásledováni Žateckými, kteří několik set zabili a mnohé zajali. Ostatek nejde ani o údaj „Kroniky třeboňské", nýbrž o několik dodatečných přípisků k ní (tištěno u *Höflera*, Scr., I, 64; srv. *Mareše* v ČČH, 1899, 136 a výše díl druhý, str. 92, p. 2), které s ní vnitřně nesouvisí, opakujíce kratčeji, co již stojí v „Kronice" nebo (pro bitvy u Tachova a Domažlic) majíce některé nové detaily i omyly. Zpráva o Žatci tvrdí omylem, že křižáci oblehli město po sv. Michalu; jde, tuším, o noticky z doby pozdější.

(Str. 120)

[1]) . . . suis coadjutoribus coassumptis. L. c., str. 519.

[2]) Zpráva v arch. třeboňském, jíž se dovolává *Sedláček*, Hrady, III, 175 (je to Millauer?) vzpomíná i toho, že „. . . Žižka též na Lomnici kněze faráře Řečického, nechtěv ho nikterak na milost přijíti, an sliboval, že chce jejich náboženství býti, byl rozkázal upáliti." Vročení údaje není jisté; nejlépe však hodí se k dobytí Lomnice r. 1420.

(Str. 121)

[1]) O spálení „zámků" v Soběslavi a Poděhúsích srv. svědectví v Popravčí knize, str. 36. Svědek jakoby s tím časově spojoval i vypálení tvrze Vlhlav páně Hrůzovy (vých. od Netolic) a Deštné (pánů z Hradce, v okolí Kamenice). Ale nejisto, netýkají-li se tyto zhouby událostí z r. 1422. Je velmi pravděpodobné, že postup operací Žižkových, jak jej zaznamenává *Vavřinec* (l. c., 519), je založen na zmatené informaci a neznalosti terénu. Vavřinec totiž praví, že Žižka, jeda od Lomnice na pikartské Adamity na Nežárce, tedy zcela blízko Lomnice v okolí města Stráže utábořené, dobyl na cestě Poděhús (ležících daleko na západ u Netolic!),

pak Soběslavě a pak teprv vrhl se na Pikarty u Stráže. *Václav Březan* ve své kronice rožmberské klade ostatek pobořeni Soběslavě do r. 1420. Výklad *Sedláčkův* viz Hrady, VII, 161 a III, 157.

[2]) Tak ve všech textech kroniky. Ale v zápise o zločinech, nauce a životě blouznivců, jenž je Vavřincem v kroniku pojat (l. c., 517—519), čte se na konci, že kacíři byli zahubeni ten úterý po sv. Lukáši (21. října), tedy o týden později. Nesnadno rozhodnout, kde je chyba. — O vykořenění „naháčů" ve Valovském lese zachovalo paměť daty nejbohatší veršované skládání, jež pojal *Palacký* do dodatků *Starých letopisů* (text *O*; l. c. str. 477). Zde se dí, že Žižka poslal proti nim čtyři sta lidu oděného. Vlastní texty Starých letopisů, pokud je vydal Palacký, nemají o Adamitech zmínky; teprv nevydané texty pozdější *R* a *T* (srv. díl druhý, str. 108, p. 1) vypravují o nich šíře, odvozujíce ty „Čechy zmámené nešlechetné víry" od německých kacířů, kteří páleni byli v Čechách mnoho let před tím, když bylo v Praze milostivé léto (tedy r. 1390?). *Kronika velmi pěkná* (str. 18) má jen stručnou zmínku. — Zaznamenávám upozornění místního p. faráře, že „*insula* inter Wesele et Hradecz Henrici", kterou osídlili blouznivci („inhabitare coeperant" u *Vavřince*, 517) a kde byli potřeni, není asi ostrov v Nežárce, nýbrž *farní ves Ostrov-Hamry*, 20 min. od Valu vzdálená. Bývala tam tvrz, o níž více srv. u *Sedláčka*, Hrady, III, 183. Jméno Hamr je odtud, že tu vskutku byly hamry, tedy dílny na zpracování železa, jméno Ostrov odtud, že leží „mezi řekou a rybništěm; ve starých dobách byl zevšad obklíčen močály, později čtyrmi rybníky". V slovníku historicko-místopisném ví *Sedláček* (str. 206) z dějin jeho více: připomíná k r. 1395 Henslina, hamerníka, u Valu; synové jeho se tenkrát o majetek dělili; hamerník byl tu ještě r. 1472. Údaj o německém hamerníku k r. 1395 by mohl býti uveden v souvislost s tím, co pozdní texty Starých letopisů vědí o německých kacířích v Čechách ku konci 14. stol. a tak snad přispěti i k otázce o původu adamitů. O Adamitech mají již v 14. stol. zmínky prameny dolnorakouské; nejčastěji tu ovšem slyšíme o Valdenských; r. 1419 podává vídeňská universita memoriál o „confoederatio Judaeorum et Hussitarum et Waldensium"; srv. *Vancsa*, Gesch. Niederösterreichs etc., II (1927). — Co zmíněného Ostrova se týče, píše sic *En. Sylvius* o „insula quaedam, amne Lusinitio cincta" (podobně výše II, 244), ale je dobře možné, že samo jméno „ostrova" svedlo k omylu.

[3]) *Höfler*, l. c., I, 85.

[4]) Pan *Jindřich ze Stráže* podle dat *Sedláčkových* (Hrady, III, 268, 169) držel s Tábory a zakročil snad právě v době, o které mluvíme, v sporu mezi posádkou Roháčovou na Lomnici (která nespokojena pro neplacení žoldu zmocnila se hradu proti Roháčovi) a Roháčem ve prospěch hejtmana. Tíže je v té době vysvětliti pomoc pánů z Hradce, leč by šlo snad o Menharta z Hradce (pan *Oldřich Vavák* byl již mrtev); ale proti Adamitům byli asi ochotni pomoci i protivníci Žižkovi.

[5]) O nesnázích, jež by v obraze Žižkovy činnosti způsobilo přijetí data 27. srpna, srv. *Tomka*, Děj., IV, 209, pozn. Ale naprosto nesrovnatelné s ostatními našimi daty o Žižkovi v té době by datování Kolegiátovo přece nebylo. *Bezold*, l. c., I,

141 namítá, že snad u *Kolegiáta* místo data „in die s. Ruffi" možno čísti: „s. Rustici", což je v říjnu (ale jméno takové nevyskytuje se v českých kalendářích).

(Str. 122)

[1]) *Vavřinec*, 516. Na malé tvrzi pobito prý víc než 60 lidí obojího pohlaví. Zde máme příklad, že katoličtí royalisté dovedli býti zrovna tak ukrutní jako Táboři. — *Staré letopisy* nemají o těchto bojích na jihu na podzim 1421 ani slova.

[2]) Tak *Vavřinec*, l. c., 525. Praví-li *Kronika velmi pěkná* (l. c., 18), že se Žižka bil s Čechy a Němci u *Plané*, je tomu rozuměti, tuším, tak, že letopisec má na mysli Krasikov (o kterém se nezmiňuje). List pana *Oldřicha z Rožmberka* z 11. list. 1421 (srv. níže poznámku 4) tvrdí ovšem, že se Žižkovi *nepodařilo* Krasikov potravinami zásobiti.

[3]) V září 1420 ovšem, propuštěn Pražany z vězení, v němž chován byl po dva roky pro odboj proti králi Václavovi, zapsal se Pražanům k přátelství; tenkrát přijímal také z kalicha.

[4]) O tomto ústupu ke Klatovům i o počtu lidí Žižkových podává bezpečné zprávy list pana *Oldřicha z Rožmberka* švakru jeho panu Reinprachtovi z Wallsee ze dne 11. listopadu, neznámý starší literatuře, nyní otištěný v *Bl. Rynešové* Listáři Oldřicha z Rožmberka (1929, str. 42) — před tím již citovaný *Schulzem* v ČČM, 1905, 203 a *Novotným* v Katalogu táborské výstavy Žižkovy (1924, str. 18). S pomocí listu lze také správněji než dosud datovati list Plzeňských do Chebu, o němž srv. pozn. následující.

[5]) List podepsaný Fridrichem z Kolovrat, hejtmanem v Plzni, Bavorkem ze Švamberka, Vilémem ze Žlutic a Zdenkem Drštkou, dále purkmistrem a radou města Plzně (otištěn po prvé *Bezoldem*, Reichskriege, I, 138, potom *Palackým* v Urk. Beitr., I, 271 z archivu chebského) nemá data roku, nýbrž pouze datum „czu Plzen an der mitwochen vor Elizabeth". *Palacký*, l. c., *Tomek*, Žižka (154) kladou list do r. 1422. Tam se však naprosto nehodí; o situaci r. 1422 v okolí Plzně jsme zpraveni z několika listů kurfiřta braniborského Fridricha, tou dobou vojensky v Plzeňsku stojícího (listy z 12. a 14. listopadu z Tachova, z 22. listopadu bez data místa, ale jistě z Čech, konečně z jeho relace o událostech posledních dnů, dané v Tachově 26. listopadu) — nikde není nejmenší zmínky o vpádu Žižkově a o strachu a přípravách Plzeňských proti němu. To samo zhola vylučuje, že by list mohl náležeti do r. 1422; Fridrich z Kolovrat, jenž list Plzeňských z 18. listopadu podpisuje, byl, jak víme z právě dotčených dopisů kurfiřta Fridricha, zaměstnán jednáním o schůzi s pány strany protivné v Žebráku. Na tyto okolnosti (a jiné) upozornil již *Bezold* a uzavřel z toho, že list musí náležeti do r. 1421 a že tedy již tenkrát pan Bohuslav ze Švamberka byl prost příbenického vězení a přidal se na stranu táborskou. Ale jedné věci si Bezold nepovšiml: že totiž datování: ve středu *před* sv. Alžbětou zdá se chybným, protože r. 1421 připadl svátek sv. Alžběty právě na středu! To je důvod, proč *Toman* a po něm *Urbánek* (VUčSp, 1893, 43 sq.; Žižka, 259) datování Bezoldovo zavrhli; uznávajíce, že list nemůže náležet do r. 1422, snažili se jej položit do r. 1423 (k 17. listopadu). I tam bylo by

jej lze snad datovati, ač jmenování Bohuslava ze Švamberka vedle Žižky v té době, jak poznáme, není prosto pochybnosti; hlavní překážka je v tom, že na podzim r. 1423 není nejmenší zprávy o bojích na Plzeňsku nebo o přítomnosti Žižkově v sousedství. List, o nějž jde, visel by, datován do r. 1423, doslova ve vzduchu. Třeba však upozorniti, že datování přesně na sedmý den před jmenovaným svátkem se vztahující vyskytuje se i jindy (srv. na př. v *Lewického* Codex epistol. saec. XV, díl II, str. 125: ve středu před sv. Barnabášem 1421), jinými slovy netřeba v něm hledati omyl. Datuji tedy list na den 12. listopadu r. 1421. Datování to je opřeno nepřímo i listem pana Oldřicha z Rožmberka z 11. list. (pozn. předchozí). — Srv. i listy opata Waldsasského z 2. a 11. listopadu 1421 o žádostech o pomoc Tachovským a o úmyslu Husitů vtrhnout do Plzeňska v Zeitschrift d. Ver. f. Gesch. Mährens u. Schl., 1918, 39. — Z r. 1423, opakuji, žádného takového potvrzení o bojích s nepřítelem v Plzeňsku nemáme.

(Str. 123)

[1]) *Vavřinec* o ústupu ke Klatovům, event. Nepomuku neví, nýbrž jen o ústupu Žižkově před landfridem od Krasikova k Žatci.

[2]) Popis hory a celé situace velmi názorný čte se u *Tomana*, Hus. vál., str. 270, pak u *Frankenbergra*, l. c., I, str. 160 sq. (se situační mapkou). O boji na Vladaři má zprávu jediný *Vavřinec*, l. c. a *Kronika velmi pěkná* (str. 18), ovšem jen slovy: (po boji u Plané — srv. výše str. 122, p. 2) Žižka, „když jest mu již velmi těžko bylo, jel jest brannú rukú několiko mil. A tu se nepřáteluov odbiv, na huoru velmi vysokú vojskem ujel. A tu jest s uobú stranú mnoho zbito“ (tedy nic o průlomu). *St. kolegiát* (85) dí pouze, že (na konci) r. 1421 měl Žižka boje s Plzeňskými.

[3]) Srv. výše str. 98, p. 1.

11. BOJE SE ZIKMUNDEM U HORY A BRODU
(str. 124—142).

(Str. 125)

[1]) Srv. dosti podrobné vypravování *Vavřincovo* (l. c., 521—4) o artykulech, přijatých na shromáždění pražských mistrů a kněží dne 12.—14. listopadu a o odporu Želivského a stranníků jeho proti nim. Zajímavá je žádost oposice, stojící za Želivským, o „consensus et voluntas tocius exercitus", jež tenkrát stálo u Čáslavě. Oposice chtěla Želivskému jako jedinému řediteli kléru dáti k ruce mistry *Jakoubka, Kardinála* a *Engliše*. Hejtmané se vyslovili pro stav dosavadní; v Praze poslechli, ale na místo konservativních mistrů *Příbrama* a *Prokopa z Plzně* zvolili do kolegia mistry Kardinála a Engliše.

[2]) Srv. *Vavřince*, l. c., 525. Podle toho svědectví měli prý mistři býti zabiti nebo utopeni nebo vyštváni z města psy pod korouhví zrádce pana Čeňka.

[3]) Srv. o jeho skrovném příkopu a nízké zdi hradební *Ebendorfera* (podle vlastního spatření) v MIÖGF, Ergband, III, 120. Jinak však znějí zprávy německé z r. 1421, jež sebral *R. Dvořák* (srv. výše str. 119, p. 1).

[4]) Slul též z „Ozory", podle panství v Uhrách, jehož se mu od Zikmunda dostalo. Vlaši ho jmenovali též Pippo Spano, t. j. Pippo „župan": byl županem temešského komitátu. Pocházel z Florencie. Vavřinec ho jmenuje Pipa „Gallicus" (l. c., 513 a 526). O jeho uměleckých zálibách (styky s Toskánskými umělci raně renesančních směrů) a stavbách v Uhřích srv. *A. Schmarsowa*, Masaccio (1895 sq.).

[5]) Z listu Zikmundova z 9. října z Trenčína (Urk. Beitr., I, 157) se zdá, že postavení u Olomouce mělo čeliti především možnému útoku Poláků a Litvy proti knížeti Opavskému a Ratibořskému, jenž zajal posly Pražan k Vitoldovi. Dne 19. listopadu je již situace jiná; Zikmund počítá s tím, že se ve Vratislavi sejde osobně s králem Polským (ibid., 173).

(Str. 126)

[1]) Albrecht Rakouský, jenž smlouvami zmíněnými dostal v zástavu města Znojmo, Pohořelice, Jemnice a Jihlavu (a v Čechách Budějovice), oblehl a dobyl (ku konci října) jen kunštátských *Jevišovic*, známých nám z kapitoly o historii lapků v l. 1400—1410, a zajal tam pana *Sezimu z Kunštátu* s rodinou, spojence Pražan. Srv. i *K. Polesný*, Jak Znojemští se 1421 připravovali na husity (Nár. Noviny [Brno] 6. pros. 1929).

[2]) Nová kniha *Aug. Neumanna* Nové prameny k děj. husitství na Moravě (1930; Studie a texty, VI) podává zejména z archivu jihlavského otiskem hrdelních akt (popravčí knihy; srv. o ní díl druhý, str. 21 a násl.) řadu dokladů o patrné souvislosti mezi násilím jednotlivých šlechtických kondottierů a jimi najatých rot z doby krále Václava IV. (zejména v l. 1408—9) a situací z doby revoluce, jež prodlužuje se vlastně až do pol. 15. stol., kdy na hranici moravskorakouské setkáváme se stále s dílem řemeslných zbojníků. Na str. 45 otištěna je Neumannem

česká listina, vydaná 18. srpna 1417 radou města Jihlavy a oznamující, že král Václav s pány srovnal se s panem Erhartem Puškou z Kunštátu a jeho pomocníky a služebníky (vyčítá se 37 jmen, lze říci lapků, jichž jména jsou známa částečně z popravčí knihy jihlavské i rožmberské) a slibuje ničím jim minulého zlého nevzpomínati, tak aby svobodni byli před všemi popravcemi a před městy královskými. Město Jihlava slibuje tento královský majestát plně respektovati; zároveň s ním pak města Uh. Hradiště, Jemnice a Jihlava. Jde tu o podobný list milostný, jakého se dostalo Žižkovi r. 1409 a Mikuláši z Husi (srv. díl II, 39 sq.).

[3]) Srv. text zápisu v Arch. čes., III, 234 sq.; formuli přísahy i rozhřešení u *Vavřince*, l. c., 527. Je zajímavo, že obsah „těch čtyr kusův" (pořad je: kalich, kázání, kažení zjevných hříchů, odnímání zboží kněžím) jest v přísaze je odvolávající doplněn kusy, jichž theorie Pražan neznala, ale jež dobře znala táborská praxe: „a také kostelův boření, kněží a zákonských lidí (t. j. mnichů) zahlazení". Na příkladu vidíme, jak si asi Zikmund a rádci jeho obrácení husitů v praxi představovali i jakby celkem snadno bylo lze je v skutek uvésti, kdyby páni zemští v Čechách mohli podobně jednomyslně vystoupiti jako na Moravě. O zápisu brněnském srv. i *Windecka*, l. c., 118.

[4]) Byl to pan *Hašek z Valdštejna*, horlivý husita, jenž držel Ostroh u Uh. Hradiště, a *Václav Strážnický z Kravař* z moravské Strážnice v sousedství Ostroha právě zmíněného, též zvaný z Helfštejna; otec jeho *Petr*, jenž byl přítomen nedávno na sněmu čáslavském, podepsal brněnskou kapitulaci. *Vavřinec* vypravuje o tom na dvou místech, str. 513 a 526. Srv. níže str. 144.

(Str. 127)

[1]) Od 7. do 12. prosince datuje v Jihlavě. Srv. *Altmannova* Regesta, I, 330.

[2]) *Vavřinec* jmenuje ještě pana Ralského z Vartenberka, Jana Městeckého, Viléma Zajíce, Půtu z Častolovic „et quam plures alii". L. c., 525, 531. O historii a násilnictví Jana z Vartenberka a Ralska srv. *Sedláčka* v ČČH, 1924, 555—8.

[3]) Srv. výše str. 109, pozn. 2.

[4]) Srv. *Vavřince*, l. c., 570—571 (položeno do měsíce prosince 1421).

(Str. 128)

[1]) Srv. *Vavřince*, 520.

[2]) *Tomek* i *Urbánek* mají za to, že pro Žižku posláno ještě do *Žatce* a že ze Žatce přitrhl Žižka se svými do Prahy. Soudím, že Žižka zatím odebral se z Žatce do Tábora; jen tam mohl doplnit své lidi a lépe připravit se k tažení.

[3]) L. c., 529.

(Str. 129)

[1]) Srv. v Star. letop. l. c., 151 a na př. u *Tomka*, Děj., VI, 153, jak v r. 1448 vítala Praha kardinála Karvajala s pompou ještě větší „jako kdyby nového krále měli přijíti". Není pochyby, že slova *Vavřincova*, že Žižka se svými byl přijat v Praze poctivě jako kníže země (a hojně opatřen spíží, aby věrně pomáhal Pražanům proti králi) byla v literatuře žižkovské nemírně přeceněna; odtud přede-

vším pramení představy, že Žižka byl přední, vůdčí osobností husitských Čech a že se mu dostávalo poct královských. Pozornější zřetel k poměru Prahy k Žižkovi a vývoji jeho ukazuje, že to obřadné vítání z 1. prosince bylo především dílem úzkostné chvíle a naléhavé potřeby pomoci táborské; jen snad Praha Želivského by se mohla přiznati k Žižkovi jako pánu svému.

²) Tak vykládá motivy Horských sám *Vavřinec*, l. c.

(Str. 130)

¹) *Vavřinec* jmenuje jen Bočka z K. Srv. o povaze těch jmen víc níže str. 240, p. 2. Že jde o něho, dovozuje *Tomek*, Žižka, 125, p. Panu Viktorinovi zpustošeny byly právě tou dobou jeho statky na Náchodsku vpádem slezského vojska.

²) Srv. *Vavřince*, l. c., 355 a 532. Na prvém místě, mluvě o lednu 1420, mluví Vavřinec o *šachtě* řečené „Tábor", do níž jatí Táboři od Horských byli vmetáni; na druhém, vypravuje o situaci před bitvou u Kutné Hory v pros. 1421 o „*tugurium Thabor*", kterou král Zikmund byl nedávno vystavěl. Český překladatel Vavřincův (z doby kol r. 1500) vykládá slovo „tugurium" v „*tvrz*", ale takového významu slovo to nikdy nemělo; v slovníku *Diefenbachově* vykládá se, stejně jako v klasické latině, na chatu, boudu, přístřešek a pod. A přece musilo jíti o opevnění; souvislosti porozumíme, vzpomeneme-li přesnějších dat o Žižkově tvrzi na hoře Vítkově r. 1420; byly to dřevěné sruby „na způsob chléva" (nebo ovčince) lehce vystavěné, ovšem příkopy obehnané (srv. texty v mých Zprávách pramenů o boji na hoře Vítkově, str. 4 a výše str. 54; *Vavřinec* má: „duo *propugnacula* in modum stubarum"; dí dále, že to bylo ze dřeva, ale zmiňuje se i o příkopu a zdi z hlíny a kamene). Tedy něco patrně podobného vystavěl Zikmund po příkladu Žižkově před Horou; víme-li o srubech na Vítkově, že byly po boji z 15. července zesilovány kostelním kamením z města dováženým, nevyloučíme ani u srubů před Kutnou Horou, že šlo o opevnění důkladné, takže smysl, jejž dal slovu pozdější překladatel, nebude daleko skutečnosti. V té souvislosti se vzorem Žižkovým si vysvětlíme také, že opevnění, jak ze všeho zřejmo, venku před hradbami města, před branou kouřimskou směrem k Přítokům zbudované, dostalo jméno „tábor" (srv., že *Ondřej Řezenský* a magdeburský kronikář zvou místo porážky královy z r. 1420, horu Vítkov, Táborem; Rakušan *Ebendorfer* pak „*bastita*, pro defensione civitatis erecta") — zdá se, že bašta nacházela se v pobliží šachty (fovea profunda seu sschachta dicta Thabor), do níž farář Kouřimský a jiní kněží byli v led. 1420 vmetáni a že šachtě dala brzo své jméno. Hlavní je, že *Eneas Sylvius*, který poznal za svého dlouholetého pobytu v Rakousích (od r. 1443) s dostatek „táborů" v městech rakouských, odvozuje tuto novotu v opevnění městském z českého Tábora, jejž dvakrát navštívil a také popsal. V kronice své praví, mluvě o hradbách Tábora (r. 1451): „turres in moenibus crebrae et *propugnacula, quae ipsi Thaboritae expugnandarum urbium magistri excogitarunt*, locis opportunis constructa". Rozumím, že tu jde o bašty, o reduty *před* hradbami založené, jakož Eneáš sám v listu svém z 21. srp. 1451 (list kard. Carvalajovi, vlastně celý traktát, u *Wolkana*, l. c., III, 1) zmiňuje se o „propugnaculum" u první z tří bran cestu do města zavírajících; zdi

jeho jsou 20 stop silné a 40 vysoké. To vše je ovšem již podle spatření z r. 1451 (*Toman*, Hus. válečnictví, jemuž význam „tábora" unikl zcela, vykládá ta „propugnacula" patrným omylem na bašty v linii hradeb zbudované; ty přece nebyly v té době pranic nového). Víc o povaze těch „táborů" zvíme ze zpráv o velkém rozšíření důležité vojenské novinky daleko do sousedství během 15. stol. Nejvíce zpráv máme z Prešpurka (Bratislavy); srv. imponující práci *Th. Ortvayovu* Gesch. d. Stadt Pressburg, kde v II, 1. svazku (z r. 1895) je na str. 167—178 o táborech a jejich systému v opevnění města pojednáno obšírně. Ortvay je líčí jako reduty, vysunuté před předměstí, aby útočícího nepřítele zdržely a event. umožnily napadnout jej z boku nebo ze zadu. Směrem k jihu od brány Vavřincovy byl t. zv. „starý tábor", původně jen palisáda s koly, pak z kamene a cihel vybudovaný; byl spojen přímo s městskou zdí (odstraněn byl až r. 1532). Před Bratislavou byly čtyry takové „tábory", vesměs na jižní straně hradeb. Prvé zprávy o nich jsou z let třicátých 15. stol. (autor se netáže, odkud je jejich jméno, a je jistě v omylu, kombinuje-li nemožně, že vznikly již snad v 11. stol.), kdy, jak právě z práce Ortvayovy zřejmo, byla opevnění města proti hrozícím útokům husitů věnována péče nesmírná. Kdy byly asi tyto „tábory" budovány, prozrazují účty města *Znojma*, kde od konce r. 1425 do jara 1426 pracuje se na vybudování „thabora" (v březnu a dubnu 1426 pracují tu zedníci). Srv. *Aug. Neumanna*, Nové prameny k děj. husitství na Moravě (1930; Studie a texty, VI), str. 186—190. Dostatek zpráv jest i o „táborech" budovaných k ochraně měst rakouských před polovicí a v druhé polovici 15. stol., tak především u nově (r. 1439) zřízeného mostu přes Dunaj (vlastně přes tři dunajská ramena) u Vídně; jeho linie ostrovní pevninou přerušená dovolila zříditi tu dva nebo tři „tábory"; odtud staré jméno mostu „Taborbrücke" a odtud i jméno známé ulice v Leopoldově „Taborstrasse" (nikoli od českého města Tábora). Podobné tábory byly na př. u měst Korneuburka a Klosterneuburka a jinde (i v Bavořích, ano i v Terstu, kde v bojích strany benátské a císařské v l. 1468—9 se „tábor" skvěle osvědčil); stavěly se ještě za Maxmiliána (srv. práce *Hormayerovu*, *Weissovu* a velké dílo redigované *Zimmermannem* o dějinách Vídně, *Vancsovu* Gesch. Niederösterreichs, II, i pojednání *K. Titze* Tábor v Listech Filologických 1932). Ale záhy objevuje se jméno „tábora", jako místa, jež má býti oporou nejen obrany, ale především *výboje*, improvisované pevnosti, opevněného tábora jako sídla zbrojné „*posádky*" českých rot vojenských, jež v žoldnéřských službách králů (zejména uherských) a knížat nebo často na vlastní pěst naplňovaly rozličně svými boji a zhoubami zejména země uherské. Ale i rakouské, polské, ba i Balkán v bojích s Turky, a to po dobu, lze říci, celého půlstoletí. O vozové hradbě čes. vojska v bojích s Turky r. 1444 a 1448 srv. *Urbánka* v Žižk. sborníku, 44—45, pozn. V pol. 15. stol. měl jediný válečník Pankrác neméně než čtyry takové „tábory" na Moravském Poli; ku konci 15. stol. slyšíme ze Slezska, že se čeští lupiči scházeli „auf dem Tabor (Tafer); v poznámce se ten „Tabor" vykládá na „eine Raubburg" (Neues Lausitz. Mag., XXXIII, 279). V Uhrách pak slula „tabor" patrně každá „posádka" nebo opevněné ležení českého nebo po způsobu českém organisovaného vojska; prvým příkladem je snad již „nový

Tábor" na Mor. u Strážnice (srv. str. 102 níže). Odtud nový smysl slova: tábor = ležení, jež z Uher, již hlavně asi z maďarského jazykového prostředí, počalo vnikati i na českou půdu, ale teprv od konce 16. stol. Srv. kromě citované práce *Titzovy* i mou zprávu v ČČH, 1932, 637 sq. a výše str. 54, pozn. 1. Dosud nejúplnější obraz o tom, jak české roty a oddíly vojenské po skončení válek husitských naplnily svými boji a vojenskými obyčeji celou střední i východní Evropu (ba místy i vlastní Německo) podal vedle *H. Jirečka, Perwolfa* a *Kronesa Palacký*, Děj., IV, 1, 433—462 (viz i *Zíbrtovu* Bibliogr., III, nejlépe podle odkazu v pozn. str. 136). Srv. i *Tomana* Husitské válečnictví, l. c., a pojednání *Urbánkovo* Žižka a husit. válečnictví v Žižkově sborníku (1924), str. 20 sq.

³) Násilí ženám je v těch žalobách zdůrazněno víc než v případech, kdy šlo o násilí západoevropských křižáků, vstupujících do země. Ale *Vavřinec* píše i o utínání rukou nebo nohou dětem, o podtínání prsou ženám nebo o zavěšování žen za prsa na ploty. I *Starý kolegiát* a jiné prameny vytýkají loupení a znásilňování žen a dívek až k smrti nebo vraždění nemluvňat. Zajímavo je, že Vavřinec praví, že násilí a zločiny nepřítele byly jakoby trestem za české hříchy.

(Str. 131)

¹) Srv. víc o něm u *Golla*, Čechy a Prusy, 134. R. 1408 byl se Zikmundem v Bosně, 1410 bojoval u Grunvaldu, 1415 ujímal se Husa v Kostnici. Zabit byl, padnuv do tureckého zajetí po bitvě u hradu Golubace na Dunaji v Srbsku na jaře r. 1428, kde bojoval po boku Zikmundově. Je to představitel ideálu rytířské slávy asi jako u nás *Plichta z Žirotína* před sto léty. Jeho oslavu prósou i veršem najdeš u *Dlugosze*, IV, 355 sq. Není nevýznamné, že mužové tohoto rázu vyhledávali dvůr krále Zikmunda.

²) Srv. díl prvý, str. 63 sq.

³) Otištěn podle edice *Dielsovy* v Arch. für slav. Philologie, 1928, 97 v mých *Zprávách pramenů* o bojích u Hory a Brodu kolem vánoc 1421 (1928), kde reprodukován je všechen pramenný materiál, jak listinný tak annalistický.

⁴) U *Dobnera*, Mon., IV, 71, 72 a ovšem v mých *Zprávách pramenů.*

⁵) To číslo mají pozdní texty Starých letopisů (l. c., 49).

⁶) *Vavřinec* (l. c., 528) dí, že to byli Uhři a Tataři, kteří Poličky se zmocnili zradou a zabili tam nelidsky 1301 lidí obojího pohlaví. Český překlad má jen číslo 300; jemu dáme nepochybně přednost, neboť 1300 obyvatel měla tou dobou snad celá Polička vůbec, počítaje i nemluvňata.

⁷) Že byl Zikmund třikrát silnější, dí *Ebendorfer* (Chr. reg. Rom. v MIÖGF, Ergb. 3, str. 119), *Ludolf* dí, že byl silnější třikrát i čtyrykrát (AÖG, 60, 542).

⁸) *Windecke* (l. c., 120) jmenuje knížete Hlohovského Jindřicha Rumpolta a Olešnického Konráda Kantnera a biskupa nisského (vratislavského).

(Str. 132)

¹) Srv. *Bezold*, Die Reichskriege, I, 56 (ze Script. rer. Siles. VI, 14 sq).

²) Tak výslovně píše *Vavřinec.* Třeba však, jak za to mám, vyložiti větu tak, že

vojsko většinou nebylo a nemohlo býti shromážděno v městě; t. j. asi, že město v té chvíli opustili jen snad velitelé s částí lidu.

[3]) *Vavřinec* pokračuje, že ve větším houfu (turma) královĕ bylo zavřeno mnoho set volů a krav, aby nepřítel vida to dostal strach a dal se na útěk. Mnohem přijatelnější je výklad o tom dobytku ve *Starých letopisech* (str. 49), že totiž měl býti vysunut proti střelbě z českých pušek a tak usnadnit a krýti útok.

[4]) Tak překládám frázi: campum capiunt. Starý český překlad má: pole udělavše. Bylo to nepochybně postavení u „*tábora*" Zikmundem vystavěného, tedy podobná asi taktika jako v bitvě u Vyšehradu a na hoře Vítkově (srv. str. 54, pozn. 1 výše).

[5]) *Dlugosz* (l. c., IV, 280) dí, že král Hory dobyl prvým útokem (vysvětluje zároveň, že město ani polohou ani opevněním nehodilo se k úspěšné obraně); *Ludolf Zaháňský* (l. c., 542) praví, že Zikmund přijal Horu v moc a poddanství. *En. Sylvius* praví, že se Horští vzdali. *Vavřinec* dí pouze, že oddíl měšťanů na jaře z Hory vypuzených byl zrádně do města vpuštěn.

(Str. 133)

[1]) *Tomek* i *Urbánek*, l. c., mají za to, že se to stalo až v noci. Tu oba přehlédli, tuším, že níže zmíněný posun vojska králova blíže k Hoře, aby se mu z města dostalo zásob, předpokládá, že město bylo již v moci královĕ. I z fakta, že díl vojska králova vnikl do města branou kolínskou, je zřejmo, že vojsko české, uzavřevši se ve vozové hradbě, ztratilo spojení s městem vůbec, jinými slovy, že těsně za jeho zády, mezi ním a městem, mohl nepřítel operovati. I to znamená, že Čechové byli se všech stran obklíčeni. Srv. i *Frankenbergra*, l. c., 170.

[2]) Zde čteme u *Vavřince* i o uměleckém díle, jež pořízeno bylo péčí husitskou (ovšem již v neshodě s naukou, jež zavrhovala všechnu nádheru v kultu), t. j. o arše umělé práce, v níž chováno Tělo páně. Horští archu vynesli z kostela a rozbili.

[3]) *Vavřinec*, jenž jediný o tom vypravuje, nemá zmínky, že by v boji tom hrála úlohu protiva národnostní; podle jeho líčení jde jen o zášť katolíků proti kacířům. Je ostatek možno, že mezi vyhnanými na jaře horskými měšťany byli i Čechové (*Dlugosz*, l. c., to tvrdí výslovně). Zdá se vůbec, že zabíjení nenabylo většího rozsahu, protože později Zikmund, opouštěje Horu, vedl s sebou něco zajatých horských měšťanů, tedy patrně předáků husitské strany pražské; část mužského obyvatelstva horského stála pak, jak pověděno, dne 21. prosince mimo město, v šiku pražském, dílem, jak dí *Vavřinec*, aby pomáhala „bratřím", dílem aby viděla, jak boj dopadne. O zabíjení kněží (v tom jednoho starce před oltářem; jiný Matěj Slovák [což v latině zní: Sclavus!] svržen s kostelní věže) viz u *Vavřince*, 533.

(Str. 134)

[1]) *Dlugosz* má: „noc a den," ale nemůže býti vzhledem k *Vavřincovi* žádné pochybnosti, že třeba rozuměti pořádek obrácený.

²) Latina Dlugoszova je již humanistická. Cituji: Non ob id tamen Bohemicus exercitus segnior effectus, praelii congressum nocte et die, una paratus ipse ad decernendum, operiebatur (operabatur?). L. c., IV, 280. *Zprávy* etc., str. 18.

³) Arch. f. österr. Gesch., 60, 542. *Zprávy* etc., str. 5.

(Str. 135)

¹) Srv. díl prvý, str. 66; že to podezření bylo rozšířeno o Němcích vůbec, srv. na př. u *Bezolda*, Reichskriege, I, 74, 87.

²) U *Leidingra*, Andreas von Regensburg. Srv. díl prvý, str. 58, p. 2 a ve *Zprávách pramenů* str. 13.

³) Chronica regum Roman. MIÖGF, Erg. III, str. 119, *Zprávy* str. 16. Srv. víc o tom svědectví níže.

⁴) L. c., str. 37. Srv. *Zprávy pramenů* etc., str. 11. Citoval i *Palacký*, Děj. III, 2, 135, p. 137.

⁵) pavore, non conditione, dí *Dlugosz*. Tuším, že jinak nelze nejasné „conditio" přeložiti.

(Str. 136)

¹) *Palacký*, St. letop., 49. Srv. podrobnější data o různočtení Starých letopisů v *Zprávách pramenů*, str. 19 a 22.

²) Srv. *Novotný*, l. c., 18; *Zprávy* etc., 21—2.

(Str. 137)

¹) Epitome, 450—1 a Zprávy pramenů, l. c., 26. Srv. o *Balbínově* a *Pešinově* obdivu Žižkovy vozové hradby víc u *Urbánka* v Sborníku Žižkově, str. 21.

²) *Hájek*, list 397; *Zprávy* 24.

³) Z *Kroniky velmi pěkné* (Žižka se zavřel vozy teprv po zdařeném probití) nutno odvoditi, že Čechové si neprorazili cestu nepřítelem, jsouce zavřeni v šiku vozovém.

⁴) Jde o omylnou kombinaci líčně *Vavřincovy* se zprávami *St. letopisů*, jak ji nalézáme již u *Hájka* (*Dlugosze* si všiml z badatelů naší doby jen Palacký, ale nedostatečně, *Ludolfa* žádný), tkvící v přesvědčení, že došlo-li podle Vavřince prvé noci k sehnání Zikmunda s postavení jeho, musilo k průlomu *pod Kaňkem* dojíti *druhé* noci. Podle *Tomka*, Žižka, 127 (a Tomek je předlohou všem pozdějším) Žižka (i u Tomka ovšem je to jen Žižka), sehnav v noci krále na jiné místo, „opustil své dosavadní postavení a hnul se dále od Hory ve směru půlnočním, kdež, jak se zdá, zaujal *postavení jiné* a výhodnější *před horou Kaňkem*, hotov jsa k svedení bitvy. Vojsko nepřátelské, třikrát větší, jej obklíčilo se všech stran. Tu Žižka, *dočkav noci*, nenadále se zdvihl a mocně probil se skrze nepřátely. Když byl den, stál méně než čtvrt míle cesty od nich, obtočen vozy a opět připraven k bitvě; když však král k bitvě se nestrojil, čekaje více vojska, odtáhl Žižka konečně do Kolína (23. srpna)". Máme tu pěkný příklad kritiky zdánlivě pečlivě spojující v jedno zprávy pramenů, ale vskutku kombinující mechanicky dvě verse pramenů

beze zkoušky, nejde-li v jedné z nich o omyl (žádný pramen neví zajisté nic o *dvojím* nočním útoku „Žižkově“, žádný, krom Hájka, nic o tom, že by se „Žižka“ *dva* dny bránil ve vozovém šiku nepříteli a to, notabene, na dvou místech, jednou na místě nejmenovaném, po druhé „pod Kaňkem“); máme tu ovšem i ukázku kritiky nepostřehnuvší veliký rozdíl, jenž tkví mezi původními prameny na jedné a zprávami značně pozdními na druhé straně a dávající těmto přednost před oněmi; nejvíc je to patrno v jednostranném postavení Žižky a zásluhy jeho v popředí. — Pokud jde o místo, kde se Čechové v neděli ráno 21. prosince postavili k bitvě, mám ovšem za to, že je to totéž místo, jež označuje *Starý letopisec* slovy „pod Kaňkem“. Ta slova dovolují však výklad dosti široký (nevěřím *Tomanovi*, Hus. vál., 273, že v Kutné Hoře slovy „pod Kaňkem“ rozuměli v 16.—17. st. jen *severní* svahy Kaňku); po mém soudu třeba vyjíti od myšlenky, že Čechové chtěli si stůj co stůj uvolniti cestu ke Kolínu. Vojsko královo, nebo lépe řečeno část jeho položila se patrně po dobytí Hory tak, že cestu ke Kolínu mělo v moci; s ní bylo třeba nepřítele sehnati. Jde o to, rozumí-li se cestou ke Kolínu směr k *Nebovidům* (což je více na snadě) nebo silnice přes Kaňk k severu vedoucí; z těch premis znatelé terénu a středověkých komunikací horských snadno, tuším, najdou původní posici českou, v níž se vojsko bránilo harcům královým celý den (*Toman* ji hledá u samé Hory, na cestě k Přítokům) a z níž v noci vytrhnuvši sehnalo krále s jeho postavení, aby si dobylo volné cesty ke Kolínu. Moje skromné mínění po shlédnutí terénu je, že Čechové se položili tam, kam se podle Vavřince položil Žižka s Tábory po svém příchodu k Hoře v dnech 10.—11. prosince, t. j. u tvrze „Tábor“ u sv. Martina, asi 10 minut cesty před Kouřimskou branou; na tom šírém svahu u samého města (vojsko zajisté chtělo původně míti jistě oporu v městě, i se zřetelem k zásobování svému) obtočili se Čechové vozovou hradbou, tam byli obklíčeni cele po ztrátě Hory a silný oddíl králův se položil, jak rozumím, na cestě z Kolínské brány k Nebovidům vedoucí; odtud bylo jej třeba sehnati, aby Čechové měli volnou cestu ke Kolínu. A toto místo bylo lze dobře pozdějšímu letopisci označiti slovy „pod Kaňkem“. Omyl mnou potíraný sdílí i *Frankenberger*, Naše velká armáda (I, 169 sq.), jenž dosud nejvíce odborně vojenské pozornosti bitvě věnoval.

[5]) Že sbíral nový lid Žižka sám a to „okolo Jičína a po všech těch krajích“ je novina pozdních textů *St. letopisů* (*Palacký*, l. c., 49). Jičín byl tenkrát poddanské město, k hradu Veliši pana *Čenka z Vartenberka* náležité; z práce *R. Jechta* Oberlausitzer Hussitenkrieg (srv. *Šimák*, ČČH, 1912, 223) je patrno, že husité se Jičína ke konci roku zmocnili. Zpráva St. let. shoduje se tedy se skutečností; boj s králem šířil se i na statky pana Čeňka. Srv. i *Tomka*, Žižka, 128, pozn.

(Str. 138)

[1]) To zdůrazňuje, patrně velmi důvodně, *Dlugosz*, l. c.

[2]) *Dlugosz* dí, že město ani polohou ani opevněním nehodilo se dobře k obraně.

[3]) Zde padá na váhu svědectví *Tomáše Ebendorfera:* subito insperate omnibus Montes reliquit.

[4]) Srv. list Norimberských do Frankfurtu z 5. února (Urk. Beitr., I, 176). *Zprávy*, l. c., 3.

[5]) Srv. list citovaný v předchozí poznámce a *Ludolfa Zaháňského* (l. c. 542). Ludolf vypravuje, že král, jak pravil, nechtěl dopustit bitvě, protože nedůvěřoval svým *Uhrům*, aby se snad nespojili s nepřítelem nebo utíkajíce, nezanechali ho v rukou protivníků jako osamělého vrabce. Týž motiv najdem u *Dlugosze:* ne vivus in hostium manus veniret.

[6]) Kdyby nebylo relace *Dlugoszovy*, zdálo by se, že ústup královských z Hory byl nařízen, aniž vlastně došlo k bitvě nebo větší srážce s českým vojskem před Horou. *Kronika velmi pěkná* (str. 19) dí jen, že vojsko české (v Kronice ovšem jen: Žižkovo) chtělo se u Hory s králem bíti. „A když jsú proti sobě leželi, tehdy král, zapáliv Horu třetí hodinu na noc, táhl jest k Brodu." Texty *LM* dí, že lid český (v textu ovšem: lid Žižkův) položil se proti lidu královu v *Nebovidech* (1 a půl hodiny od Hory směrem ke Kolínu): „A královský lid všady stál po vrších tak hustě jakoby na les hleděl a pále všudy okolo Hory tvrze, dvory, vsi" (následuje věta, že Uhři v Nebovidech znásilnili nějakou děvečku, což prý Čechy roznítilo k pomstě). „A tu hned král ve tři hodiny na noc kázal zapáliti Horu a táhl se svým lidem před bratrem Žižkú", rozuměj z Hory k Brodu. Tak i v *LM* není vlastně zmínky, že by k boji došlo; zpráva o pálení dvorů a vsí skrze královské v den příchodu Čechů k Nebovidům prozrazuje asi, že lid Zikmundův zdvihal se ze svých bytů k ústupu. *Dlugosz* však, l. c., vypravuje, že náhle se objevil šik český a s mocným křikem vrhl se na rozptýlené a porážeje prvé z nich nebo ty, kteří se odvážili odporu, velké krveprolití v ostatních způsobil. Z dalšího možno ovšem odvoditi, že slovy těmi karakterisuje Dlugosz pronásledování nepřítele až do Brodu vůbec. Jediný *Ludolf Zaháňský*, v jehož představě splývá odmítnutí bitvy Zikmundem v den 21. prosince s opuštěním Hory 6. ledna večer, líčí situaci tak, že král neutíkal od Hory ze strachu, ale po zralém úmyslu, že nechtěl s kacíři bojovat, vymlouvaje to rozličně (srv. *Zprávy pramenů*, str. 4). Ale Ludolf líčí, jaké velké vítězství a jaké kořisti dobyli potom Čechové, kteří jej pronásledovali. V kořisti podle něho měly důležité místo cenné svršky měšťanů (z měst východočeských), kteří doufali vrátiti se pod ochranou krále do svých domovů, z nichž byli na jaře vypuzeni. *Tomek* v Děj., IV, 227, mluví o poražení sborů Zikmundových před Horou a zahnání jich na útěk. Ale v Žižkovi (str. 129) je omyl opraven: zde již k boji před Horou nedochází.

(Str. 139)

[1]) *Dlugosz*, l. c., dí, že druhého dne Horu vyloupili.

[2]) Tak *Starý kolegiát*, l. c., str. 85, jenž vítězství u Haber slaví neumělými hexametry; v něm vidí jaksi vrchol boje se Zikmundem i vrchol českého úspěchu.

[3]) Výklad *Palackého* (Děj. III, 2, 139), že Žižka velice byl nespokojen s tím, že město ztečeno a obyvatelstvo povražděno, když již do rokování se bylo dalo („skutek takový tak velice příčil se netoliko cti bojovnické, ale i zákonu božímu, že Žižka nepřestal jeho želeti až do smrti") a potom *Tomkův* a jeho následovníků

podobného obsahu, založený hlavně na pochybném výkladu listů Žižkových z 26. března a 1. dubna (srv. *Zprávy pramenů*, str. 9—10) odmítl jsem (ve shodě s *Tomanem*) již v díle druhém, str. 183.

[4]) Data o ztrátách nepřítele a zabitých v Brodě jsou asi, jako je to pravidlem, upřílišena. *Kronika třeboňská* ve své dvouřádkové noticce o celém tažení dí pouze, že v Brodě mnoho lidí zabito. *Starý kolegiát* praví, že jak se vypravuje, pobito v samém Brodě aspoň 1500 lidí, že zahynuli všichni, kteří byli v městě. Text Starých letopisů *b*, jenž nějak s předchozím pramenem souvisí, má totéž číslo (ale: „v městě a předměstí"). *Dlugosz* nemá o vybití zmínky vůbec. Pozdní text Starých letopisů *L* odhaduje zmordovaného lidu od Hory do Brodu na 12.000 (*M* a *T* jistě správněji: jen 2.000!), kromě těch, kteří se na ledu provalili a ztonuli, jichž prý bylo nalezeno 548 oděnců (*Dlugosz* opisuje z *Eneáše Sylvia*, že Pipo, jenž přivedl k Hoře na 15.000 uherské jízdy, prchal přes led, při čemž „přemnozí" — Eneáš: mnozí — utonuli). O dobytí Brodu dí *Dlugosz*, že způsobeno bylo zradou některých měšťanů; texty *LM*, že v sobotu ráno po mšech počali měšťané s útočícími rokovati, rozuměj o kapitulaci; ale „jedni rokují a druzí do města lezú". Pan *Záviš z Garbova*, jak čteme rovněž u Dlugosze, mohl prchnouti s králem, ale považoval za nečestné opustiti rytíře královy, kteří s ním v městě se zavřeli a měšťany, kteří zůstali věrni králi; proto v pátek horlivě se účastnil obrany. Jako zajatec byl s jinými (jména jejich v *Star. letop.* a u *St. kolegiáta*) odveden do Prahy; Pražané potom vyměnili za tyto zajatce členy poselstva svého k Vitoldovi, kteří byli zjímáni v září od knížete opavského a vydáni králi Zikmundovi.

[5]) Chron. regum Rom. (MIÖGF, Ergb., III, 119.) *Zprávy*, l. c., 16.

(Str. 140)

[1]) Je dosti zajímavo sledovat v našich pramenech, jak z válečného podniknutí, v němž podíl měli Pražané (se svými panskými spojenci) i Táboři, vytvořila tradice *dílo výhradně Žižkovo*. *Vavřinec z Březové* mluvě o bojích před Horou, označuje dvakrát vojsko českých spojenců jako „vojsko *pražské*", dvakrát mluví o „Táborech a Pražanech", v jediné větě jeho, z níž se dohadovat můžeme, jak asi rozdělena byla moc velitelská mezi spojenci, čteme, že výzva k věrnosti a setrvání k Horským byla ohlašována jménem „pánů, Žižky a Pražan". Z toho by se zdálo, že šlo o tři rozličné složky mocenské, z nichž každá měla vlastní velení (ale výše čteme, že „bratr Žižka s Tábory a Pražany položili se" atd.), také výše registrované vypravování Vavřincovo, že 8. prosince vytrhl z Prahy k Hoře Žižka se svými Tábory, dne 9. prosince že následovali Pražané ukazuje na dvojí vojsko a dvojí vedení. *Kronika třeboňská*, asi o 10 let mladší než Vavřinec, dí, že Zikmund byl vyhnán z Čech „skrze Čechy a Žižku, tou dobou již slepého". Po dalších 10—15 letech *Starý kolegiát* dí, že proti Zikmundovi šikovali se (u Hory) „Pražané a Žižka s pomocníky"; u Habrů vítězí „Čechové" — ani slovo víc o Žižkovi. Podobně nenajdeme slova o Žižkovi u vrstevníků cizích, bojů od Hory do Brodu se dotýkajících, t. j. *Windecka*, *Ebendorfera* a u t. zv. *Beneše Minority*, jenž zachoval

záznam soudobý. *Staré letopisy*, jak texty jejich shrnul *Palacký*, l. c., str. 48 (tu jde zhruba o zápisy z 2. pol. 15. stol.) praví sic, že „bratr Žižka vytrhl proti králi od Kolína", ale dále že *Pražané a Žižka* stihali krále od Hory a porazili jej u Haber (nic víc o Žižkovi). Tak i netištěný text *Sa* (neuperský prvý) praví: „A Pražané s Žižkú lidi do Kolína proti králi sebrali a táhli upřímo naň." *Eneáš Sylvius* (r. 1458) je *prvý, jemuž ztratilo se pražské vojsko vůbec* a jenž líčí, jak na krále u Hory vrhl se Žižka, ačkoli slepý a jak zděšeného krále honil celý den, zabil mnoho šlechticů jeho a obohatil se velkou kořistí, aby na konec zapálil Německý Brod. Zde vidíme zvlášť názorně, jak kronika Sylviova přispěla především k zveličení vojenské slávy Žižkovy (srv. díl druhý, str. 123). Polský *Dlugosz* je zajímavý tím, že původní relaci o bitvách od Hory k Brodu, již měl patrně v ruce, kombinoval s *En. Sylviem*, který byl mu pro české dějiny autoritou svrchovanou a jehož vypisuje pravidlem slovně. Mluvě o vojsku českých kacířů, jež se skládalo z Táborů, Pražan a ostatních Čechů, zvyklých žíti z loupeže, vsunuje Dlugosz slova „*duce Zischka, quamvis caeco*" (to je slovně z Eney: irruente in se Zischka, quamvis caeco) aby na konec o něm opakoval „haereticae partis dux", a doslova ze Sylvia opsal, jak tím vítězstvím povznesen počal Žižka ještě víc zuřiti proti kostelům, sochám svatých a obrazům atd., jak zapálil Brod a jak Pipova jízda se prolomila na ledě sázavském. Je očividno, že Dlugoszovo svědectví o Žižkově velitelství v tažení je vlastně a pouze svědectvím či spíše představou *Eneovou*; kde Dlugosz mluví nezávisle od Eney, mluví všude o „českém" vojsku, „českých kacířích," nikoli o Žižkovi. Pozdní české texty *Starých letopisů*, k nimž přičísti jest i *Kroniku velmi pěknou*, nevědí, podobně jako Eneáš Sylvius, o účasti Pražan v tažení nejmenšího; není u nich ani představy, že by snad Žižka byl vrchním velitelem spojeného vojska českého, nýbrž všechny akce vede Žižka jediný, je řeč jen o vojsku Žižkově a celý zápas se Zikmundem vede a vítězí jediný Žižka. A tak v podstatě líčí události, podléhajíce cele obrazu Eneáše Sylvia a pozdních textů českých z konce 15. stol. a poč. 16. stol. i *Palacký* a *Tomek* a jejich následovníci. Jak u Tomka, tolik pečlivého o shodu vypravování svého s prameny, podléhá svědectví pramene představě autorem mylně pojaté, zřejmo na př. ze slov jeho (str. 125), že dne 21. prosince, před opuštěním Hory, „dal Žižka ve jménu svém a pánů i Pražanů ohlásiti obyvatelům" atd. Zde od počátku jeví se tedy Žižka vrchním velitelem všeho vojska. Ale v prameni, z něhož jediné Tomek svou větu odvoditi mohl, zní ona vskutku (jak již výše pověděno), že „výše dotčení páni (t. j. Hašek z Valdštejna, Václav ze Strážnice a Boček z Kunštátu) s Žižkou a Pražany káží provolati po všech ulicích". To je, jak nepochybno, pravý opak nepřesného výkladu Tomkova (*Urbánek*, Žižka, 180, praví podobně, že Žižka vytáhl z města, „vyhlásiv tu dříve veřejnou výstrahu, aby Horníci" atd.). I v provolání k Horským, jak obsah jeho tlumočí *Vavřinec*, slibovalo se měšťanům, zachovají-li věrnost hejtmanům, že „páni, rytíři a všechno vojsko pražské" chtějí s nimi státi až do těch hrdel. Zde již není vůbec o Žižkovi zmínky. Podobně na str. 131 píše Tomek, pouze ze svého domnění, že krveprolití v Brodě stalo se „proti vůli Žižky" (srv. naproti tomu díl druhý, str. 183) a že „dle pravidla všude od Žižky dle mož-

nosti zachovávaného šetřeny jsou ženy a děti, avšak vyvedeny ven z města". Upozorňuji na jistý rozpor mezi touto větou a větou předchozí — byl-li Žižka proti krveprolití vůbec, byl by pečoval sotva o to, aby z města byly (před vražděním) vyvedeny ženy a děti. Proti zprávě o ochraně žen a dětí slušelo se zmíniti i o tvrzení *Windeckově*, které tvrdí opak (srv. díl druhý, str. 116). Kde je pravda, nebo aspoň víc pravdy, nemůžeme jistiti. — Srv. mé *Zprávy pramenů* o bojích u Hory a Brodu, sestavené chronologicky podle míry stáří jejich; z nich lze vyčísti výše vyložený vývoj tradice dobře.

²) Srv. jeho list z 1. dubna 1423 u *Tomana*, l. c., č. 18 a *Zprávy pramenů*, str. 10.

³) Srv. *Zprávy pramenů*, str. 12: „než se Žižka vytočí, nejeden Němec cepy proskočí."

⁴) Jistou oporu pro to mínění poskytují slova nevydaného textu St. letopisů *Sa* (ten zná již *Vavřince* a má shody s t. zv. *Benešem Minoritou*). Zde se praví, že když král od Hory utíkal, „*bratří* je honili až do Brodu ... A kteří na město utekli, těch dobyli a zbili jich na 15 set, veta Čechóv (t. j. kromě českých pánů?). To stalo se ten čtvrtek po Božím křtění" (8. ledna); datum ovšem náleží k bitvě u Haber.

⁵) Po prvé o vrchním veliteli jednotném slyšíme při třetí křížové výpravě německé z r. 1422 (srv. *Bezolda*, Reichskriege I, 97), ale jde tu zároveň jaksi o zastoupení krále. Srv. dále *Tomana*, Hus. váleč., str. 141—3, že jednotného, v jedné ruce spojeného velení ve vojskách husitských, podobně jako švýcarských, tou dobou *nebylo*. Toman má ovšem za to, že Žižka „zvláštní výjimkou nějakou" vůdcovství všech stran pod obojí ve svých rukou spojoval (str. 105 sq.). Ale co o tom praví, jsou pouhé dohady, jež v pramenech nemají opory. Pokud jde o boje u Hory, byla tato skutečnost již vyložena výše; pokud se Toman (a s ním jiní) dovolává kreditivu Žižkova, poslaného (snad) 10. ledna 1422 — to by bylo právě v den dobytí Německého Brodu — do Třeboně, v němž se Žižka podpisuje „správce obcí české země, příchylných a plnících zákona božího v naději boží", není naprosto třeba z titulu toho odvozovati, že Žižka byl i velitelem vojska Prahy a šlechty; „obcemi," jež míní Žižka, jest rozuměti jen obce měst hlásících se k poslušenství Tábora. Podobně v kapitulačním listu Kutné Hory z 10. května 1421 (Arch. čes. I, 201) titulují se páni Hynek Krušina z Lichtenburka, Jan, Viktorin a Hynek z Kunštátu, Jan z Lichtenburka a Petr Zmrzlík „hauptmany obcí k zákonu božímu příchylných", ač je zřejmo, že jde jen o obce hlásící se k poslušenství Prahy (srv. předchozí list Pražan a pánů, ibid. 199). Je pravděpodobno ostatek (v tom smyslu oprav mou zmínku v díle druhém, str. 271, kde je řeč o tomto listu), že *kreditiv do Třeboně*, o nějž jde a jenž je datován pouze „v sobotu u Německého Brodu na poli", byl dán až asi 10. dubna 1423 (1422?) za porad, jež svolal Žižka na 7.—8. duben k Něm. Brodu. Tyto porady u vypáleného Brodu svolávající straníky Žižkovy z celé země, byly asi také vhodnější příležitostí pro poselství do Třeboně (města Rožmberkova!), než den litého zápasu a zabíjení, jímž naplněna byla sobota z 10. ledna 1422. Listy Žižkovy, o nichž je řeč, srv. naposled v mých *Zprávách pramenů*, str. 9—11.

(Str. 141)

[1]) Srv. níže str. 144, že to byl jeden z vůdců vojska pražského u Hory, pan *Hašek z Valdštejna*, jemuž se v boji se Zikmundem podobný smělý čin („proskočení" vojska Zikmundova v noci) zdařil dříve. Je možné, že i u Hory bylo to jeho dílo.

[2]) Jde tu o text *X*, jejž *Palacký* neprávem směšoval s textem *B* (srv. k tomu *Zprávy pramenů*, str. 20, kde čte se i oprava toho, co jsem napsal výše v díle druhém, str. 146, p. 1; k tomu srv. i takřka soudobý výklad *F. M. Bartoše* v ČČM, 1928, 226, p.), v němž mezi daty k r. 1421 položenými hned po zprávě o vybití Chomutova (to bylo 16. března 1421) následuje: „Item téhož léta v neděli před ochtábem Božího křtění (tedy 12. ledna 1421?) bratr Žižka učiněn rytířem." Bezprostředně za tím čte se „Item ve čtvrtek a v pátek potom (16. a 17. ledna 1421?) vzali jsú mocnú rukú čtyři korúhve krále Uherského". Kdyby tato druhá zpráva (spolu s prvou) měla náležeti k r. 1422 (tu by šlo o dny 15. a 16. ledna), budila by také pochybnost, neboť v těch dnech byli královští na ústupu či útěku v Moravě; o bojích s nimi již neslyšíme (nelze ovšem zhola vyloučiti pronásledování prchajících). Ale i datování obou noticek k lednu r. 1421, kdy Žižka, bojuje v Plzeňsku se stranou Zikmundovou, zmocnil se kláštera kladrubského a Krasikova (vojsko Zikmundovo oblehlo Kladruby), neposkytuje vhodné příležitosti, v níž bychom si poctu Žižkovu a ukořistění korouhví Zikmundových vysvětlili.

[3]) Srv. *Zprávy pramenů*, 19, 21 a 23. Text *Sa*: (v dobytém Brodě vzali vítězi nepříteli) „a korúhví 5 jim vzali. Jedna byla králova a čtyři pánův uherských a pod těmi korúhvemi jsú pasováni rytíři." Texty *R*, *M*, *T*, *L*: „Pak v pondělí ráno (11. ledna) pasovali rytíře pod těmi korúhvemi, kteréž sú byli v té šermici pobrali, a bylo jich jest šest nebo sedm korúhví." T. zv. kronika *Beneše Minority* dí, že 14. ledna vrátila se obec Pražská z bitvy (rozuměj: od Brodu) „s novými rytíři". Dodávám ještě versi, ovšem pochybnou, již má *Hájek* (list 397): „V pondělí ráno Jan Žižka slepý kázal korúhve, kteréž jsú císaři (!) pobrali, rozestříti a posadiv se pod nimi, ty své žoldnéře a mordéře . . . sám na rytířství pasoval." Ze všeho je zřejmo, že byli pasováni malí lidé, podobně jako, po zvyku doby, pro povzbuzení statečnosti, byli pasováni již před očekávanou bitvou u Kutné Hory (výše str. 132; srv. *Vavřince* 533: „plures novos milites efficiunt"). Srv. i stížnosti *Chelčického* (citov. u *Palackého*, Děj., IV, 1, 419): „že vy v čas boje naděláte rytířův z koželuhův, z ševcův, ze špuléřův i z těch, kdož může palici nésti a na kázáních mluvíte o knížatech a rytířích, i naděláte jich ze všech lidí" (jiný podobný citát z bratrských kruhů z let kol 1470 viz u *Urbánka* v Sborníku Žižkově, 73). Z dat výše položených vysvítá, že v bojích u Brodu byli jen pasováni rytíři z řemeslníků, jak to právě líčí Chelčický. *Vavřinec* (l. c., 441), mluvě o bitvě u Vyšehradu r. 1420 a o těch, kteří padli na straně Pražan, dí o jednom z nich, Ješkovi, synu zlatníkovu, že „zasloužil pásu rytířského s Krušinou, Bočkem (panem Viktorinem) a Mikulášem z Husi a s mnohými jinými, bojujícími statečně"; z věty se však zdá, že jmenovaní páni vskutku na rytíře pasováni nebyli, nýbrž že kronikář chce říci pouze: vedli si tak statečně, že pásu rytířského zasloužili. Za velké české jízdy v létě r. 1433 bylo z radosti, že Čechové dostali se až daleko k moři, paso-

váno na 200 mužů na rytířství, mezi nimi i hejtman *Jan Čapek ze Sán* — to by jedině byl vhodný příklad pro pasování Žižkovo po bitvě u Němec. Brodu, došlo-li k němu vskutku. Srv. i *Tomana,* Husit. válečnictví, str. 60—1. — Jak ze všeho zřejmo, pasování na rytíře neznamenalo povýšení *stavovské,* nýbrž jen vyznamenání osobní. — *Dlugosz* (l. c., 281) uzavírá svou relaci o katastrofě Zikmundově větou: Zischka, haereticae partis dux, *ex pugna nobilitatus,* famosior in dies esse coepit et in Catholicos ecclesiasque desaevire, nec amplius ullam pati aut statuam sanctorum aut picturam poterat, nec tolerandum esse putabat, qui prisco more secerdotalibus indutus, rem divinam ageret. To je stylisováno skoro slovně podle *Eneáše Sylvia,* jenž dí: Hac victoria *elatus* Cischa magis ac magis in ecclesias desaevit nec iam amplius ullam pati statuam sanctorum aut picturam poterat nec tolerandum esse putabat, qui prisco more sacerdotalibus indutus rem divinam conficeret. Místo „elatus" položil Dlugosz, jak zřejmo: „nobilitatus," ale „nobilitare" neznamená nikterak povýšení na šlechtictví, nýbrž „proslaviti", „povýšiti" a pod. Že i Dlugoszova slova „hereticae partis dux" jsou psána pod dojmem Eneova vypravování, bylo pověděno výše. Níže, kde Dlugosz vypravuje, nedotčen jsa Eneou, dí, že Zikmund byl poražen „*per Bohemos et Pragenses*" (čes. pány a Pražany?), t. j. ani slovo o Žižkovi. Slovně podle Eney tvrdí Dlugosz také, že Žižka Brod zapálil, takže město skoro 14 let zůstalo neobydleno.

[4]) Chronica regum Rom. (MIÖGF, Ergb., III, str. 119). *Zprávy,* l. c., 16.

[5]) Srv. výše díl druhý, str. 111 sq.

(Str. 142)

[1]) Srv. *Tomka,* Děj., IV, 227 podle t. zv. *Beneše Minority* (srv. *Zprávy pramenů,* str. 21), kde ovšem je zpráva datována k 4. lednu r. 1423, patrně omylem, protože je vsunuta mezi data z r. 1422.

[2]) Srv. *Zprávy pramenů,* l. c., str. 12. Pan „Hašek Ostrožský" v písni apostrofuje krále Zikmunda asi v tom smyslu, že nic nedokáže a že lépe by bylo králi popíjeti nebo hráti v kostky (smysl toho je nejasný; srv. poznámky ibid., po případě *Dielsovy* pokusy v Arch. f. slav. Philolog. 1928, 97 sq. porušený text vyložiti).

[3]) Zikmund datuje od 11. do 25. března z Mikulova, 8. a 14. dubna z Veselí na Moravě (podniknutí proti Ostrohu náleží tak do prvé polovice dubna), asi týden potom leží před Ždánicemi (jež souvisely nějak s panem *Janem Puškou z Kunštátu),* 23. je zas ve Veselí, 26. v Hranicích. V OSN, v článku o Ostrohu, se dí, že město slulo prý dřív i *Stenice;* upozorňuji prostě. Dne 6. února psal král z Brna do Lužice, že bude v polovici února zaměstnán u „Stegnitz" — tady snad přece jde o Ždánice, někdy pana *Křižanovského* (srv. díl II, str. 25, p. 2 a str. 32, p. 83), kde asi vládl nějaký rušitel míru zemského.

12. HAŠEK A HYNEK Z VALDŠTEJNA. PÁD ŽELIVSKÉHO (str. 142—150).

(Str. 144)

¹) *Sedláček* v OSN, XXVI, klade pana *Haška* do pošlosti Dětenické (Dětenice u Libáně v Boleslavsku), jejíž členové se připomínají co páni ve vesnicích pod Troskami u Turnova a ve Čtveříně u Turnova, v Brodci (Železném Brodě), ale také na hradu Bradlci u Jičína. Hašek měl bratra Beneše. *Hynka* odvozuje *Sedláček* z pošlosti Štěpanické, jež se připomíná ve Štěpanicích u Vysokého a na Vysokém, v podhoří Krkonošském; již otec Hynkův byl v službách markrabího *Jošta* a získal Koldštejn. Markrabímu *Prokopovi* sloužil ještě jeden Valdštejn, snad strýc předchozího, *Hynek z Valdštejna* na Jilemnici, jenž dostal u Brtnic na Jihlavsku hrad *Rukštejn* (Hynek z Rukštejna) a zemřel okolo r. 1409. Jeho zetěm byl známý nám násilník Zikmund z Křižanova na jihozáp. Moravě (srv. díl druhý, str. 25, p. 2). Zajímavo, že valdštejnské rodiny z Turnovska daly 15. století ještě jednoho proslulého válečníka *Jana Skalského* (Malá Skála) *z Valdštejna*, známého z bojů polských s řádem německým v létech šedesátých. — Podle povahy věci je přirozeno, že data Sedláčkova nejsou zcela bezpečná. *Aug. Neumann* (Nové prameny k děj. husitství na Moravě, str. 13, 229) zná k r. 1417 ze smolné knihy jihlavské Jindřicha z Valdštejna či z Rukštejna, jenž vládl patrně i na hradu Koldštejně. Zdá se, že je to týž, jenž spečetil r. 1415 protestní list do Kostnice. Jména Jindřich a Hynek se často jako totožná zaměňují.

²) To tvrdí *Kolegiát*, l. c., str. 82; je pravděpodobno, že jde o omyl.

³) Srv. *Vavřince*, l. c., 526.

⁴) Srv. i *Bretholze* v AÖG, 80, 266.

⁵) Srv. *Vavřince*, 473. Vavřinec dí, že v únoru 1421 ve vsi Nedakunicích u Strážnice na jakémsi ostrově v řece Moravě vznikl „*novum Thabor*". Z dalšího je zřejmo, že Táboři (sedláci s několika kněžími a panoši) byli na ostrově opevněni. Že *pan Hašek* měl v násilných akcích tou dobou činné účastenství (ač nelze říci, že by patřil přímo k Táborům u Nedakunic), zřejmo z výpovědi svědka starce, učiněné r. 1452, podle níž „kacíři a Husité" spálivše a zbořivše kostel v Polešovicích (Nedakunice leží v polešovické farnosti), odvedli jatého faráře na *Ostroh* a tam, když nechtěl souhlasiti s jejich bludy, upálili. Také kamenné kvádry zbořeného kostela odvezeny na Ostroh (k zesílení opevnění) a na Milotice (u Kyjova). Srv. svědectví u *Neumanna*, l. c., 53, tam i svědectví z r. 1425 o zničení kláštera velehradského a upálení opata s několika jinými mnichy.

(Str. 145)

¹) Mínění *Palackého* (III, 2, 81, p.), že by zajímavý list o pokrocích a plánech Pražan z konce dubna 1421 (AČ, III, 300) byl psán panem Haškem, odmítl jsem výše str. 113, p. 1.

²) Srv. výše str. 97, p. 1. Hynkovi dány byly v užívání i statky proboštství litoměřického u sv. Štěpána (jež držel do převratu M. *Zdislav ze Zvířetic*, přítel Hu-

sův, a jež Zikmund byl r. 1420 udělil klerikovi *Zikmundu z Michalovic*, 19letému synu pana Jana, rádce Zikmundova) a s nimi i statek kláštera doksanského.

[3]) Srv. *Tomka*, IV, 321. Srv. i níže str. 270, pozn. 1, že konec kariéře Haškově v husitské Praze učinil pravděpodobně smír či spíše kapitulace Prahy před Žižkou v září 1424. O jeho osudech v bojích z r. 1425 srv. níže v Příloze.

(Str. 146)

[1]) O jeho synech je zmínka jen k r. 1454: domáhají se náhrady za ušlý důchod 50 kop ročně z kláštera *Opatovického*, jejž panu Haškovi zapsal ještě král Václav. Srv. Arch.-čes. II, 206. Chotí Haškovou byla Anna z Riesenberka. Bratr jeho *Beneš*, jenž s ním některé zboží držel v spolku, neměl asi synů.

[2]) *Urbánek*, Děj., III, 1, 153 má za to nepochybně, že byl utrakvista, ale vlažný. Srv. stížnost v Arch. čes., I, 287 z r. 1444, že na jeho zboží, podobně jako na rožmberském, se dává pod jednou tam, kde se dávalo pod obojí.

[3]) Srv. výše str. 125, p. 1 a *Vavřince*, 542.

(Str. 147)

[1]) V čele listiny, obsahující zápis o té výpovědi (Arch. čes., I, 209—212; známa je jen z opisu v městské knize pražské, kde ji písař uvedl podivnou vstupní poznámkou: Výrok ubrmanů *vyhlášený pod záminkou*, že pečeť naší obce byla krádežně odcizena; písař patrně s výrokem nesouhlasil; že krádež pečeti staroměstské dala popud k celé akci, dovídáme se jen z této poznámky) čteme jejich jména; originál s pečetmi rozhodčích je ztracen. Napřed stojí ovšem páni, celkem pět: mezi nimi *oba Valdštejnové* výše zmínění (pan Hašek je na druhém místě, za *Janem Puškou z Kunštátu*, pan Hynek na posledním; mezi oběma Valdštejny čteme jména dvou pánů, kteří se s panem Haškem připojili k Pražanům v Čáslavi: pana *Viktorina z Kunštátu* a *Václava z Kravař* či *ze Strážnice*). Pak následuje 14 vladyk; *v čele Jan Žižka z Kalicha*, pak dva další hejtmané táborští: Jan Roháč z Dubé a Zbyněk z Buchova; ostatní jsou hejtmané Pražan a Orebských. Ze známých předních jmen jsou tu hejtmané pražští v Chrudimi a Mělníce, Diviš z Miletínka a Jan ze Smiřic, svými sympatiemi a snahami zcela blízcí oběma Valdštejnům a Hyncík z Holštejna (patrně příbuzný obou Valdštejnů, z téhož rodu pocházející; jde o hrad Holštejn na býv. panství ráječkém u Brna), dále Jan Valkoun z Adlaru, týž, jenž s panem Břeňkem a Žižkou drželi Plzeň v zimě 1419—20, tedy asi táborské orientace, podobně jako *Orebití* z Hradecka, Beneš z Mokrovous a Jiří z Chvalkovic, dále Bernart z Valečova, straník Žižkův, Jan z Vícemilic (Bzdinka), dosud vrchní hejtman Prahy, dosazený Želivským a Rozvoda ze Stakor, jiný hejtman Pražan (týž, jenž po pěti létech jménem povstalé obce jal Korybuta a zavezl jej na hrad Valdštejn). — Že v sneseních takového způsobu rozhodovala o výsledku *většina hlasů*, vyložil dobře *Toman*, Hus. vál., 88.

[2]) List dí: „kteří sú kolivěk byli konšelé na prvním neb na druhém anebo na třetím úřadě konšelském."

[3]) Cituji zprávu dosud nevydaného textu neuperského prvého (*Sa*; týž text

u *Zimmermanna*, l. c., 105), protože po mém soudu zachycuje skutečnosti a souvislosti věcí nejsprávněji. Konšelé sami, kteří v známých dosud textech Starých letopisů jeví se býti původci popravy Želivského, by se, tuším, činu tak dalekosáhlého neodvážili, kdyby myšlenka nevyšla nebo horlivé podpory nenalezla u pana Haška; že by mistři universitní, kteří vedeni *Jakoubkem* právě v dnech předchozích zahrnovali konšely stížnostmi na kněží Novoměstské, spravující se Želivským (že káží bouřlivé řeči a činí rozdíly v lidu, rozuměj proti výroku rozhodčích z 5. února, jenž hrozil i hrdelnými tresty neposlušným), žádali přímo smrt Želivského, nezdá se mi pravděpodobným, ač Jakoubek má patrně o převrat zásluhu přední. Pan Hašek to byl, jenž činil ovšem i přípravy potřebné k převratu takového významu: mobilisoval ke dni popravy Želivského všecky vojenské služebníky (panoše) pražské z okolí.

(Str. 148)

[1]) O převratu a následcích jeho poučuje, jak známo, relace žáka a ctitele Želivského, kněze Viléma, u *Palackého*, St. letop., str. 480 sq. O útoku na všechny koleje a domy kněžské dí *Star. let.* (l. c., 51): Ten den stala se jest v Praze větší škoda, než když jest král Z. ležel okolo Prahy, maje lidu více nežli sto tisíc.

[2]) Mám za to, že byli a že je málo pravděpodobno, že by tu šlo o podobnou situaci jako *snad* na sněmu čáslavském. Je ovšem nápadno, že by vůdcové vojsk všech stran byli shromážděni 5. února v takové úplnosti v Praze, není také vyloučeno, že i tu praxe spokojila se postavením všech potřebných jmén v čelo listiny, k níž teprve dodatečně sháněny pečeti osob nepřítomných. Ale bylo by povážlivo řešiti nesnáz výkladem, že právě Žižka byl nepřítomen. Podle t. zv. *Beneše Minority* (*Dobner*, l. c., 72, *Zprávy pramenů;* str. 21) vrátilo se pražské vojsko od Brodu Něm. již 14. ledna do Prahy; o příchodu Žižkově a pobytu jeho v Praze žádných zpráv není.

(Str. 149)

[1]) Srv. žalobu na Jakoubka v Arch. čes., III, 238.

[2]) *Palacký*, l. c., III, 2, 142, vysvětluje snesení jako já „převahou strany šlechtické". *Tomek* (Žižka, 133, 13 sq.) míní, že „nelze pochybovati (!), že byl Žižka hlavním původcem této mírné, ale rozhodné výpovědi, kterou měla škodlivému tvrzení kněze Jana Želivského učiněna býti přítrž". „*Podobá se*," že jako v Praze, tak vynasnažoval se Žižka také v Táboře zavésti lepší pořádky, učiniti přítrž novotám náboženským, omeziti kněží ve vměšování se do záležitostí světských, ve válčení pak umírniti loupeživost a ukrutnost (*Tomek* míní v dohadech svých únorový sjezd kněží táborských v Písku, o jehož jednání pohříchu nejsme zpraveni; čeho o něm lze se spíše dohadovati, srv. níže str. 169). Také *Urbánek* (195) míní, že v radě rozhodčích byl Žižka podle významu a vlivu osobou první (?) a že jeho slovo padlo proti straně Želivského; Žižkou prý asi byl podnícen článek, aby žádný kněz nesměl nevolán vstoupit do rady. U Žižky prý rozhodly při tom důvody mravní a „jeho smysl pro pořádek a kázeň". Urbánek

ovšem (str. 185—6), na nemalý rozdíl od toho, co jsem vyložil výše, má za to, že Husité vděčně uznávali, že Žižka je vlastním tvůrcem velikého úspěchu u Hory a Brodu, toho triumfu, jenž slepého vůdce nad všechny pozdvihoval jako „záchrance českého husitství", Žižka prý jako uznaný vůdce všech skupin husitských byl by mohl činiti nárok na místo Cromwellovo (takové je v podstatě nejen stanovisko *Tomkovo*, ale i *Tomanovo*, jež sdílí i *Prokeš* a *Frankenberger* (II, 4). — Jaký je rozdíl mezi *Palackého* a *Tomkovým* pojetím zápasu vnitropražského nebude třeba doličovati podrobněji: onomu je vše bojem strany „šlechtické" s „demokratickou" či Žižkovou (str. 158) stranou Želivského, tomuto bojem usedlejšího měšťanstva, mistrů a šlechty s chátrou a rýpáním novotářů. *Urbánek Novotný* a *Prokeš*, kteří v pojetí Žižky se v podstatě shodují s *Tomkem*, rozcházejí se s ním naprosto v *úsudku o Želivském* a tím i o myšlénkové a mravní základně pražských bojů. Oslavný soud *Novotného* o Želivském srv. výše str. 13, p. 1; *Urbánek* sic nejde tak daleko, ale výklad jeho je všude více nebo méně obranou politiky Želivského, přítele Žižkova a Táborů a „jeho osvědčeného smyslu politického" (194), jejž nelze stotožňovat s radikalismem táborským; je-li třeba, činí se rozdíl mezi Želivským a radikálnějšími stranníky jeho; teprv v dnech výroku z 5. února čteme, že „Žižkovu smyslu pro pořádek a kázeň příčil se i terroristický způsob veřejného působení Želivského" (195). Tak je na konec vysvětleno, jak Žižka mohl se státi aktivním spolupůvodcem snesení, jež připravilo pád Želivského.

[3]) Srv. žalobu *kněze Viléma*, oddaného druha a obdivovatele Želivského v Arch. čes., III, 237 sq. Viní Jakoubka, Příbrama a jiné mistry a kněží a žáky, pomocníky jejich, že přes celý minulý rok haněli a trápili věrné ženy, kněží i sousedy, „lživě *pikhartujíce*, až sú druhé věrné bratry zpikhartovavše i k smrti přivedli". V souvislosti s relací téhož kněze Viléma, který přijal poslední zpovědi od konšelů spolu s Želivským stínaných i od Želivského samého (*Staré letopisy.*, 483), zdá se, že podezření týkalo se konšelů, nikoli Želivského samého (kněz Vilém dí konšelům, jdoucím na popraviště: jakož sou se mnozí o vás domnívali, že byste něco pochybovali o těle a o krvi pána Ježíše Krista. A oni odpověděli řkúce: nic, milý bratře, a my dnes přijímali tělo a krev etc.). V čem tkvělo obvinění „listu lživého a falešného a lstivého na potupu zákona božího i věrných", jejž vydal *Jakoubek* podle žaloby Vilémovy a proti němuž zprotivili se Želivský a *kněz Prokop Táborský* (řkúce, že ten list je lživý, lstivý v mnohých artikulech a škodlivý zákonu božímu i věrným a *že má opraven býti*, ale Jakoubek s Příbramem opraviti nechtěli, „až sú i meč krvavý tím listem na hrdlo věrných přivedli") není pohříchu jasno; i tu není nutný výklad, že šlo o obvinění z pikartství. Ale nelze ho také vyloučiti. O Prokopovi Holém víme z *Vavřince* (l. c., 495), že brzo po upálení Martina Húsky (jež stalo se na naléhání Žižkovo v Roudnici v srpnu 1421), byl v Praze jat pro podezření z pikartství spolu s jinými dvěma kněžími táborskými a jedním měšťanem Novoměstským. O stanovisku Jakoubkově srv. i *Šimka*, Výklad, str. XV.

13. KORYBUT A ŽIŽKA
(str. 150—180).

(Str. 151)

[1]) Projev mistrů je otištěn v AÖG, 52, 103; o stanovisku jejich srv. *Golla* v MIÖGF, XV, 468 a *Novotného* v Sborníku Žižkově str. 128. Sjednocení s církví je ovšem v projevu jejich (jistě za účastenství *Jakoubkova* stylisovaném) dotčeno větou opatrnou („ex quibus ... universalis ecelesiae unio et salus *verisimiliter* poterit evenire"). Vitold 5. března 1422 v listu papeži, oznamuje poslání Korybuta do Čech (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 187), tvrdil, že Čechové slíbili, že se vrátí v lůno církve a podrobí se poslušnosti papežově; proto již žádal pro ně glejty potřebné. Mistři pražští se sotva vyslovili tak určitě, ale je možno, že laičtí členové českých poselství líčili Vitoldovi situaci takovým způsobem i že Vitold ve své omluvě ochotu jejich ještě zveličil. O poměru kurie k české politice Vitoldově srv. nové dokumenty *Lewického* v Codex epist. saeculi XV, tom. II (1891), str. 143 sq; o *Vitoldovi* vůbec nejnověji monografii *Jos. Pfitznera*, Großfürst Witold von Litauen als Staatsmann (1930).

[2]) Srv. str. 112.

[3]) Srv. str. 113.

(Str. 152)

[1]) Zpráva děkana lehnického do Prus z 25. dubna (Urk. Beitr., I, 190) mluví určitě jen o 2 a půl tisících „und nicht mer", *Eneáš Sylvius* jen o dvou, *Windecke* o třech. České zprávy mají 5—7000, ale král Zikmund dí 5. května (*Altmann*, Reg., I, č. 4875), že Čechové vyjeli Korybutovi vstříc, t. j. rozmnožili svým lidem vojsko jeho. Zpráva z Lehnice mluví zřejmě o stavu před tímto spojením. Korybut táhl přes Osvěcim a Těšín bez odporu slezských knížat. Že ve vojště jeho byli zejména Rusové (Ukrajinci?), srv. *Palacký*, Urk. Beitr., I, 304: praesertim terrae Russiae indigenae et nobiles. Že měšťané olomúčtí, v překvapující shodě s tím, zvali Korybuta „*ruským* vévodou", srv. níže str. 281. Srv. i slezský list nejmenovaného nejspíš městu Vratislavi poslaný z 4. června 1421, kde autor (v červnu 1421!) tvrdí, že Poláci chtějí 22. června Vratislav přepadnouti a Korybuta udělati králem českým s pomocí kacířů (Codex epist. saec. XV, II, str. 125). Srv. i *Palackého*, Dějiny, III, 2, 154, pozn. 156.

(Str. 153)

[1]) O povaze podniknutí Korybutova srv. úsudek pánů uherských (v listu bez data pánům polským v odpověď na list z 11. června zaslaném; srv. Codex epist. XV, II, 149): dux Sigismundus, qui *iuvenili ausu* his rebus se ingessit. Odtud také zřejmo, že Korybut připravoval jízdu svou listy do Moravy a do Čech (zde je zmínka o listech, jež poslal některým městům moravským). Vojenský lid Korybutův byl v Krakově shromažďován beze všeho utajování. Srv. k tomu právě citovaný list krále Vladislava obyvatelům země Lvovské z 27. května 1423 v *Pa-*

lackého Urk. Beitr., I, 303. Rusové táhli s Korybutem bez nároku na obvyklý žold.

[2]) O tom poučují jen *Staré letopisy* a sice pozdního textu *M* (l. c., 52), jejž nelze naprosto podezírat z tendencí Žižkovi nepřátelských (ovšem naopak). Zprávy o kárném listu Korybutově Žižkovi možno užiti také jako argumentu o mínění těch, kteří, *Tomkem* počínaje, pokládají Žižku po vítězství u Něm. Brodu za prvního významem a vlivem činitele českého. Kdyby takové domněnky srovnávaly se se skutečností, nebyl by list Korybutův toho způsobu vůbec možný.

[3]) Srv. *Altmannova* Reg., I, str. 343.

[4]) Srv. díl druhý, str. 184.

(Str. 154)

[1]) Srv. díl prvý, str. 162 sq. a druhý, str. 119 sq. Zprávy Eneovy užil později i *Dlugosz* (IV, 267), jenž si Tábory a Žižku představuje jako protivníky jednání s Polskem od počátku.

[2]) Srv. výše str. 4, že němečtí nepřátelé Polska a Litvy líčili vítězství u Grunwaldu jako triumf *pohanů*. I o vojsku, jež Korybut přivedl do Čech, čteme jednou, že bylo pohanské (srv. *Ondřeje Řezenského,* l. c., 373); srv. i pozn. u *Urbánka*, Čes. děj., III, 3, 916, kde patrně i *Chelčický* považuje Korybuta za přišlého „z pohan".

[3]) Z *Eney* není jasno, vztahuje-li domnělá slova Žižkova na situaci z podzimu 1421 (kdy se jednalo v Čechách o kandidatuře Vitoldově) nebo na jaro 1422. O svědectví Eneově srv. vývody *Tomanovy* v ČČM, 1893, 212 sq.

[4]) Hussitenkrieg (1609), str. 301; Theobald spojuje vzkaz Žižkův s omluvou za přepadení Prahy Bzdinkou. Srv. níže str. 166.

[5]) Srv. díl prvý, str. 39, p. 2.

[6]) Srv. výše str. 111.

(Str. 155)

[1]) Srv. díl prvý, str. 119. Tam ovšem představuje si to *Šimon z Tišnova* (či *Páleč*) tak, že Praha sic chtěla krále, ale jen tak, jako mají Benátčané vévodu svého.

[2]) Srv. výše str. 113, p. 1.

[3]) Srv. výše str. 65, p. 3 o listu Benátčanům z července 1420.

[4]) Srv. list maršála německého řádu (?) králi Zikmundovi z 28. ledna 1423 (Scriptores rer. Siles., VI, 34), kde najdeme novinu, že *Žižka*, „hejtman Husitů", chce se sám vydati do Benátek (slepý Žižka!).

[5]) Srv. *Windecke*, l. c., 150 a výše str. 48, p. 2.

(Str. 156)

[1]) Tak formuluje poslání své Zikmund sám v listu panu *Oldřichu z Rožmberka* z 21. května (Arch. čes., III, 239).

[2]) Soudím tak z toho, že v listu z 4. listopadu 1422 (AČ, VI, 405) není v seznamu nepřátel. — Je zvláštní, že pro dějiny panství Korybutova v Čechách máme tak málo zpráv, listinných i letopisných. *Aug. Neumann* (Nové prameny k děj. husitství na Moravě, l. c., str. 55) otiskl z archivu města Znojma list purkmistra a rady znojemské, daný 2. června 1422, Korybutovi adresovaný; město

se v něm omlouvá, proč nepošle své zástupce s plnou mocí na den *7. června* (sv. Trojice) ke knížeti, jak žádáno (Znojemští píší otevřeně, že přísahali věrnost Zikmundovi a nedávno zeti jeho Albrechtovi Rakouskému, jemuž Zikmund město Znojmo a jiná města zapsal věnem své dcery i že chtí státi věrně v společenství svaté církve římské; litují dokonce, že země česká a moravská „daz die in sölich abnemen vnd verderben"). Patrně vydal Korybut výzvy podobné celé řadě měst a jednotlivců. Srv. výše str. 153, p. 1. — Ze soukromého sdělení *F. M. Bartoše* se dovídám, že v kod. kapit. archivu XXVII, 3 (*Podlahův* katalog arch., č. 97) je obsažen list krále Zikmunda k sněmu čáslavskému (prý z 23. června 1422, kteréžto datum lze ovšem těžko srovnati s našimi dosavadními vědomostmi), tedy list pro poměr Zikmundův k nové situaci v Čechách nepochybně zajímavý. Pohříchu je kodex, o nějž jde, dnes nezvěstný.

(Str. 157)

[1]) Srv. ibidem. V listu je zmínka o Čechách jako „zemi pána a strýce našeho, kněze velikého svrchupsaného". Termin k jednání s Rožmberkem stanoví Korybut na Letnice, t. j. 31. května do Prahy, „anebo kdež bychom v tu dobu byli". Slibuje ovšem glejty potřebné.

[2]) Soudím, kdyby Pražané, jak třeba opakovati, hlavní vojenská moc v zemi, do Čáslavě nepřišli, že by zpráva o tom musila se zachovati i v skrovné tradici naší. *Staré letopisy* (l. c., 52) dí jen, že kníže Zikmund přijel „Pražanům ku pomoci". „Toho nerád viděl Jeronym Šrol s jinými, kteříž té chvíle v Praze vládli, bojíce se, aby jich s úřadův nessadili, jakož se jest i stalo."

[3]) Datum mají jen některé rkpy *Starých letopisů* (l. c., 52), ale ve formě: v neděli před božím vstúpením, t. j. 17. května. Text *L* má: v sobotu před bož. vst., tedy 16. května. Jde tu asi o opravu letopisce, přihlížejícího k tomu, že zpráva praví dále, že kníže „první neděli po svém příjezdu", porozuměv nějaké neochotnosti od staroměstských konšelův i kněží, jel po obědě na Nové město atd. *Tomek* však (IV, 247) klade příjezd knížete na 17. kv., jízdu na Nové město na 24. kv. I to je možné; je pravděpodobno, že myšlénka, získati proti Staroměstským pomoc Novoměstských potřebovala jisté lhůty k žádoucímu zdaru. A okolnost, že se Korybutovi podařilo najíti oporu, pomoc a přízeň v prostředí novoměstském, v obci Želivského, okázale (na rozdíl od Starého města) radikální od počátku, je nejen svědectvím jeho diplomatické odvahy a obratnosti, ale zároveň cenným vysvětlením, proč a jak dovedl si vyjednati i slib podpory Žižkovy. Srv. k tomu i slova listu Vitoldova (níže str. 191, pozn. 1): Korybut svým laskavým prostřednictvím snažil se vás všechny (české strany) sjednotiti etc.

[4]) *Staré letopisy*, str. 52—3.

(Str. 158)

[1]) L. c., III, 2, 159.

[2]) Srv. k tomu zápisy v Arch. čes., I, 214—8.

[3]) Srv. díl druhý, str. 166 sq.

(Str. 159)

[1]) *Palacký* (l. c., 162) dí, že „psaní Žižkovo veškeru zvláštní povahu ducha jeho lépe vyjadřuje a líčí, nežli karakteristika obšírná.“ *Tomek,* Žižka 143, 142 sq., mluvě o „památném přípisu Žižkově ku Pražanům“, dí, že Žižka nemohl zřetelněji osvědčiti nechuť svou z rejdů provozovaných knězem Želivským a stoupenci jeho a opravdové smýšlení své usilující o zavedení pevného pořádku v zemi. Všecko počínání Korybutovo v Praze bylo prý podle přání Žižkova. Žižka se prý přesvědčil, že kníže míní upřímně hájit zásad strany pod obojí (zde jsme u kořene Tomkova pojetí, jež v Žižkovi vidí bojovníka „strany pod obojí“) a že chce uvésti zemi v řád, „o kterýž on sám vždy se byl vynasnažoval“. Tu jde ovšem o předpoklad, jehož mylnost netřeba zvlášť dovozovati. *Urbánek* (l. c., 212 sq.), jenž situaci chápe již střízlivěji (dí na př., že Žižka vida možnost politického sjednocení husitské většiny, nevzpíral se jí, zachovávaje však i nadále zdrželivé stanovisko k Vitoldovi, jemuž nevěřil), dí přece, že zápis je „věrným výrazem osobnosti Žižkovy, jeho zbožnosti i častěji již dotčeného jeho smyslu pro kázeň a pořádek“. Přísná energie, dí dále, je tu spojena se srdečným slovem lásky. *Prokeš* (l. c., 93) dí, že je ze všeho patrno, že Žižkovi šlo o to, aby občanská válka v Čechách byla ukončena. Na místo dosavadní anarchie měl býti zaveden pořádek, na místo boje všech proti všem soustředění k společnému cíli. Srv. i *Tomana* ve VUčSp, 1893, 64 (jenž z hrozebného listu Korybutova, zaslaného Žižkovi po jeho vstupu do země i ze slov o „pomocníku“ v zápisu z 11. června dedukuje správně, že Žižka nemohl náležeti k těm, kdož Vitolda nebo Korybuta do země zvali) a *Frankenbergra,* II, 4, 8.

[2]) Srv. co píše Vitold v červenci r. 1423 Pražanům: Dux Sigismundus ad vos veniens, sua *suavi et benigna interpositione* vos omnes in unum componere . . . studuit (i odvrátit od těch čtyř bludných kusů) v Urk. Beitr., I, 287. I *En. Sylvius* dí, že Korybut v krátce Prahu uvedl v lepší řád, jsa laskav a přítelem šlechtě a těm, kteří si přáli pokoje, trestaje však velmi přísně buřiče a zločince.

[3]) Tak titulují Pražané Vitolda v zápisech v Arch. čes., I, 216—7.

(Str. 160)

[1]) *Bezold,* Reichskriege, I, 67, vyslovil mínění, že zápis z 11. června svědčí o roztržce mezi Tábory a že mezi městy Žižkovi věrnými chybí Tábor. *Tomek,* l. c., 143, 149 to po něm opakoval slovy, že proti politice Žižkově ozvala se „strana výtržnější“ mezi Tábory. Domněnka Bezoldova, že mezi městy v svazu táborském vyčtenými chybí Tábor, je však omylem: „bratří táborští“ na prvém místě před jmény čtyř dalších měst zmínění jsou právě Táborem; je zajímavo ovšem, že svým „bratrstvím“ kat exochén jsou jaksi rozlišeni od ostatních (srv. výše díl druhý, str. 193; na str. 281 najdeš opravu omylu na str. 168 ze staršího pojetí přejatého; opraviti je i na str. 168 další dvě větné zmínky s omylem související). *Urbánek,* l. c., 213, rozvedl myšlenku Bezoldovu určitěji, ukazuje na to, že chybí (prý) nejen Tábor, ale i jméno *Roháčovo* i *Bohuslava ze Švamberka.* Ale mám za to, že bez omylu, že prý chybí město Tábor a bez omylu ve výkladu slov „kteréžto

dobrovolně k nám hledí" (neboť jen zmínka o Prachaticích a Horažďovicích vedla k výslovnému jmenování dvou hejtmanů, Chvala a Buchovce), nebyly by tyto kombinace vůbec vznikly. — *Prachatice*, jak známo, byly dobyty a vybity Žižkou v listopadu 1420; ve zprávách *Popravčí knihy rožmberské* se od r. 1422 jako město táborské a východisko akcí násilných všeho druhu připomínají často. Janek a Chval z Machovic (a r. 1422 pouze Chval z Machovic) jsou tou dobou hejtmany v městě. Kdy snad získány *Horažďovice*, srv. výše str. 82; o hejtmanu v nich není jinde zmínky; je tedy dobře možné, že jím byl Zbyněk z Buchova.

²) Že můj výklad je správný, opírám o text *kněze Viléma* o smrti Želivského (*Star. letop.* 480): zdá mi se (řekl Želivský), abyste obeslali bratří Táborské, ať se zberú s obcí Klatovskú, Sušickú, Domažlickú, Píseckú, a my obtečeme Hrádek...

(Str. 161)

¹) Srv. Archiv český, I, 219, zápis z 19. července roku ovšem teprv 1424; ale výše o Kouřimi (str. 217) z r. 1423. — Povšimnutí hodno je, že v svazu měst táborských nevyčítají se malá města poddanská, jež byla v moci bratří, jako na př. Vodňany, Lomnice, Bystřice. Vidíme, že bylo ještě daleko k demokratické rovnosti mezi městy svobodnými a poddanskými.

(Str. 162)

¹) Je to zas text *M* Starých letopisů (l. c., 52), týž, jenž zachoval nám zprávu o hrozebném listu Korybutově Žižkovi a o ostré odpovědi Žižkově. Zcela krátce dotýká se téže věci *Kronika velmi pěkná* (str. 19); její verse je patrně závislá na textu, jenž se nám ozývá z *M.* Srv. i níže str. 270, p. 5; je možná, že zpráva náleží až k situaci po míru libeňském v září 1424.

(Str. 164)

¹) Srv. podrobný výklad o situaci v tom směru u *Bezolda*, Reichskriege, I, 91—128.

²) *Tomek*, Žižka, l. c., 148.

³) Srv. dodatky kroniky *Bartoškovy*, Fontes, V, 626.

(Str. 165)

¹) Tvrzení *Urbánkovo* (Žižka, 218), že tenkrát, v září 1422, poslal Žižka opovědný list markrabatům míšeňským, čerpané z *Ludolfa Zaháňského* (srv. díl prvý, str. 69), náleží vskutku do srpna 1421 (srv. výše str. 118, pozn. 3).

²) *Kronika velmi pěkná* (l. c., 19) dí: „s velikú mocí". Praví též, že Pražané zjímali jich několik set a smetali některé z domů.

³) *Staré letopisy* (l. c., 54) jmenují je hejtmany táborskými. Pokud jde o pana ze Švamberka není o jeho hejtmanství v Táboře v té době jinde zmínky; zápis *Kroniky táborské* o Křížencí na jaře r. 1423 (srv. níže str. 187) praví, že Táboři přitrhli s urozeným Bohuslavem ze Švamberka, což ovšem připouští výklad, že Švamberk byl velitelem jejich. Ale srovnání s listem z 10. ún. 1424 (srv. níže str. 253) umožňuje snad i výklad, že Švamberk byl spojenec (nikoliv hejtman) Tábora.

(Str. 166)

[1]) Pan *Vilém Kostka z Postupic*, stavu rytířského, je týž, jenž byl členem poselstva k Vitoldovi v září 1421 v Slezsku zajatého; pokud víme stál ve vojenských službách Prahy již v únoru 1421; r. 1410 vystoupil vojensky v bojích Poláků proti Němcům na Visle, aby později proslul mezi předními vojenskými i diplomaticky representačními činiteli mocenské skupiny pražské. *Carda* byl asi z panošů Praze sloužících; od obce dostal hrad *Okoř*; žil ještě r. 1470.

[2]) Tomu nasvědčuje, co *St. letop.* vypravují dále, že někteří z obce vysvobodili z vězení jaté táborské útočníky a jak přísně Korybut trestal ty provinilce.

[3]) *Starý kolegiát* nemá ku podivu o vpádu ani zmínky.

[4]) Srv. *Theobald*, Hussitenkrieg (1609), str. 301 a výše str. 154 a 119, pozn. 2.

[5]) *Theobald* referuje vlastně o dvou listech: jednom, jímž se Žižka omlouvá z pokusu o převrat, domlouvaje zároveň Pražanům, aby Korybuta neměli za krále (o motivaci toho mluvili jsme výše na str. 154) a druhém, jenž je odpovědí Pražan: Pražané projevují uspokojení, že Žižka nebyl původcem ohavného vpádu, diví se velice, že Žižka nechce mít Korybuta králem a nedoporučuje ho ani Pražanům, neboť státní obec (ein Regiment) nemůže býti bez náčelníka, má-li obstáti. Když to Žižka zvěděl, pokračuje Theobald, zdvihl svůj palcát (stecken) a řekl: „Zahubím i Pražany, jež jsem dvakrát z rukou císařových (sic) zachránil a ukáži, že svou vlast dovedu obhájiti i zničiti (unterdrucken)." Ten doslov, jak za to mám, je již plodem pozdější invence, jež v Žižkovi na př. viděla vlastního vítěze prvých let válek husitských; nevěřím, že by se mohl ozvati u Žižky samého. O rostoucím *sebevědomí* Žižkově po jeho vítězstvích mluví sic opětovně *Enea Sylvio*, ale sám vidí je v pronásledování kněží a bohoslužebných ornátů jejich, v nepřátelství k pánům, v těžkých daních, jež ukládal městům a pustošení statků měst pražských. Srv. díl druhý, str. 124. O Theobaldových úpravách listů srv. str. 119, p. 2 výše.

[6]) Srv. výnos veliké obce pražské učiněný hned 3. října a zřejmě namířený proti myšlenkám převratu (Arch. čes., I, 216): „Jestližeby kdo velkého kněze Vitolda, pána našeho požádaného a kněze Sigmunda správce našeho od Jeho Velebnosti nám vyslaného pomlouval aneb to *poselství, kteréž se jest od nás a od jiných obcí* k zákonu božímu a k nám příchylných k JMti *častokráte dálo*, haněl nebo hyzdil, aby nebyl zde trpěn." A že pozdvižení táborské mělo zároveň stránku nebo příchuť *pikartskou*, svědčí paragraf následující: „Kdo by proti svátosti těla a krve Pána našeho co scestného a bludného mluvil, aby byl potrestán vyhnáním z města." Pozoruhodno je, že se již nežádá upálení: snad že kacířství pikartské bylo asi sesílilo tak, že dřívější trestná methoda jevila se již neproveditelnou, snad však i spolupůsobila proměna v názorech mistrů pražských.

(Str. 167)

[1]) Měl, jak víme, bratra, jenž zůstal věren králi; strýc obou, *Jan ze Švamberka*, byl r. 1410 trestán smrtí pro rušení míru zemského.

[2]) Srv. Archiv český, III, 369.

[3]) Srv. *Sedláčka*, Hrady, IX, 227.

(Str. 168)

[1]) *Sedláček*, Hrady, XII, 90, hledá jeho rod na statku ve vsi Vícemilicích (dnes Licoměřicích) u Žleb.

[2]) Srv. i vývody *Tomanovy*, Hus. válečnictví, 101 a 115, pozn. a níže str. 276 sq.

[3]) *Tomek* (150) má za to, že vpád do Prahy stal se proti vůli Žižkově a že bratrstvo bylo tu chvíli asi roztrženo na dvě strany. To musilo prý býti škodlivo „tehdejšímu záměru Žižky, aby sebral všecky síly k obraně proti cizímu nepříteli" (srv. o tom omylu víc níže, str. 177, 185). Podobně *Urbánek* (219) mluví o vpádu do Prahy jako činu oposice táborské, *Frankenberger* pak (II, 21) o díle výstředních Táborů, kteří chtěli obnovit vládu proletariátu v Praze; Žižkovi nezbylo než starati se o docílení smíru v rozděleném bratrstvu.

[4]) K tomu srv. Urk. Beitr., II, 502.

(Str. 169)

[1]) Sem by bylo snad vsunouti ojedinělou zprávu, psanou v Mikulově 20. března 1422 a adresovanou do Basileje měšťanem basilejským Hermannem Offenburgem (srv. *Altmann*, Windecke, 166), že Husité před desíti dny přitrhli k městu *Jemnici* (na Moravě; patřilo tenkrát vévodě Albrechtovi rakouskému), majíce brannou pomoc i od části obyvatel jemnických. Ale město se udrželo a když přitrhl na pomoc Albrecht, nepřítel prchl (Reichstagsakten, VIII, 118). Není ovšem jisto, šlo-li tu o útok táborský či jiného původu; útoku se účastnilo prý i mnoho žen.

[2]) Srv. díl prvý, str. 132 sq.

(Str. 170)

[1]) Srv. výše str. 153, p. 3.

[2]) *Tomek*, Žižka (134), si otázku o vývoji poměru Žižkova k nauce pikartské neklade, ale stanovisko Žižkovo ke konvokaci písecké z konce února vytýká důsledně v duchu svých dohadů tak: *Podobá se*, že jako v Praze (t. j. 5. února ve výroku o sporech pražských), tak vynasnažoval se také mezi bratřími Táborskými zavésti lepší pořádky, učiniti přítrž novotám náboženským, obmeziti kněží ve vměšování se do válek, ve válčení pak umírniti loupeživost a ukrutnost, ku které kněží pobádali víc než vůdci. *Urbánek* (l. c., 198) má za to, že Žižka zůstal věren původnímu svému stanovisku, maje učení o pouze svátostné přítomnosti Kristově nadále za pikartství. Ale nevysvětluje, proč nedošlo proto mezi vůdcem a stranou k rozkolu; má za to, že se Žižka rozešel zlobně pro spor o eucharistii jen s *Korandou*.

[3]) *Bartoš* v ČČM, 1914, 311 sq. kombinuje, že se Žižka s Táborem pro snesení písecká (jež jsou přece pouhým dohadem) rozešel naprosto. Srv. víc o té možnosti níže.

(Str. 171)

[1]) Srv. výroky *Želivského* o těchto otázkách, předložených mu konšely těsně před jeho popravou v *St. letop.*, l. c., 480.

[2]) O listině, jež je v chebském archivu, podal zprávu *Bezold*, Die Reichskriege, I,

69 (*Palacký* jí nezná, ani *Tomek* v Děj. a Žižkovi). Je bez data, ale podle slov o hejtmanu v Praze, panu Haškovi, náleží do dnů 9. února až 9. března. Vydal ji *K. Siegel* v Zeitschrift d. Ver. f. Gesch. Mährens u. Schlesiens, 22 (1918), str. 40—41. Na straně landfridu jsou jmenováni jako zápisníci Vilém Švihovský z Riesenburka (hrad u Kdyně, bratr Jana, pána na Rábí), Jindřich z Elsterberku (český královský hrad v Sasku; Jindřich držel v Čechách Planou a Žlutice; jeho český list z r. 1418 městu Žluticím v Arch. čes., VI, 38) a Jindřich z Plavna, dále obce měst Plzně, Tachova, Stříbra, Týna Horšova a Žlutic; na straně Pražan pan *Hašek z Valdštejna*, hejtman pražský, Krušina z Lichtenburka, Hynek z Valdštejna, Jan ze Smiřic, Petr z Chrastu, Hlas z Kamenice (Quass von Minkowitz?), Zdeněk z Volfsberka (na hradě Odranci?; v orig. von Woldenburg), Petr (Zmrzlík) ze Svojšína, obce Starého a Nového města pražského, Purkart z Janovic, Petr z Chlumce, Smil z Holic (ze Šternberka). Celkem 12 jmen, jimž odpovídá i 12 jmen na straně landfridu. Ubrmany z obou stran jsou jmenováni pan Bavor ze Žinkova za Pražany (Žinkov u Nepomuku) a Jan z Herštejna (Herštejn Nový u Kdyně) za landfrid. — *Želivský* se ovšem ve svých radách o pomoc Krasikovu o příměří nezmiňuje; příměří se patrně nevztahovalo na obce táborské. Velkonoce toho roku připadly na 12. dubna.

[3]) Podle *Bartoška* (Fontes, V, 625), jehož data však nejsou spolehlivá, udeřil pan *Hanuš z Kolovrat* na Příbram již 7. dubna; to by znamenalo, že příměří nebylo zdrženo.

[4]) *St. letop.* (l. c., 52) dí, že *Pražané* dobyli města, ale neosadili ho. *Kronika velmi pěkná* (19) ovšem již všechno přičítá *Žižkovi* („potom jest táhl Žižka do Plzeňska a dobyl jest Žlutic šturmem na velikú noc"). *Urbánek*, 204, ví, že tu bylo zajato na 100 německých jízdných a sedm kněží upáleno. Jen tato poslední zpráva by ukazovala na přítomnost Žižkovu. Ale Praha po převratu z 9. března mohla sama dobře oblibovati si táborské metody, mohl ovšem i spolupůsobiti Žižka se svými.

[5]) Že Žižka před Krasikovem bojoval, plyne jen ze vzdálené zprávy *lehnického* děkana *z Břehu* z 25. dubna do Prus (UB, I, 191). Zde se dí, že plzeňský kraj leží před hradem Švamberkem a že doufají, že na něm dobudou a spálí „zlého kacíře" Žižku a pomocníky jeho. Ale představa pisatele, že Žižka byl v hradě uzavřen, nezdá se odpovídati skutečnosti. Krasikov zůstal v moci Táborů, t. j. nebyl dobyt landfridem. Srv. *Sedláčka* v Hradech XIII, 45.

[6]) Souvislosti nejsou dosti jasné. *Kronika velmi pěkná* dává táhnouti od Žlutic Žižkovi ke Kukštýnu, t. j. *Gutštejnu*, hradu v poblíží Krasikova, náležejícímu *bratřím* Burianu (na Rabštejně) a Janu *z Gutštejna* a zmocniti se ho. Ale její data o dobytí Týna jsou mylná, takže *Sedláček* (Hrady, XIII, 52) věrohodnost jí upírá. *Urbánek* (204) dí však, že na Gutštejně Žižka zajal 150 jízdy. K této příhodě náleží asi krátký lístek Žižkův Domažlickým, aby propustili ženě nebožtíka *Kuštajna* ze Dvorce peřiny a šatstvo, jež si dala u souseda v městě schovati. Srv. díl druhý, str. 271. Srv. i dodatky k *Bartoškovi* ve Fontes, V, 627; podle toho Husité táhli od Gutštejna ke Stříbru, jež bylo zásluhou pana Hanuše z Kolovrat zachráněno, podobně potom Týn Horšův.

[7]) Srv. *Ondřeje Řezenského*, l. c., str. 303 a dodatky *Bartoškovy* ve Fontes, V, 627, Urk. Beitr., I, 197, 199 a *Bezold*, Die Reichskriege, I, 68 a 138. Podle *Tomka*, 244, byli před Týnem („jak se podobá") Klatovští, Domažličtí, Sušičtí, podle *Urbánka* i Žatečtí, Slánští a Pražané.

(Str. 172)

[1]) Po bitvě u Brodu Německého najdeme v letopisech r. 1422 jen pár řádek *Kroniky velmi pěkné*, jež dobytí Žlutic a marné obléhání Týna Horšova přičítá samému Žižkovi a citovanou zmínku listu z Břehu do Prus.

(Str. 173)

[1]) Srv. díl druhý, str. 52—56.

[2]) Arch. čes., III, 6.

[3]) Bechyně tou dobou náležela synům pana *Jindřicha Lefla z Lažan*, padlého v bitvě u Vyšehradu. Ale pan z Rožmberka měl podle všeho spolu péči o zachování její straně královské. Srv. *Sedláčka* v Hradech, VII, 23. *Popravčí kniha* mluví o dobytí města (nikoli hradu, jenž podlehl Táborům teprv r. 1427) na str. 28 (výpověď učiněná 23. února 1423), str. 41 (výpověď ze září toho roku?), 43 (výpověď z 18. list. 1423). *Urbánek*, l. c., 225, klade dohadem událost až do zimy 1422—23, což se mi zdá pravděnepodobné.

[4]) Srv. *Popr. kn.*, 42 (Bzdinkóv pacholek na Táboře jej umluvil, aby hrad Hlubokou zapálil) a str. 43. O Hluboké srv. Hrady, VII, 134.

[5]) Stalo se r. 1420.

[6]) Náleží do r. 1421; srv. výše str. 121, ale i str. 120 dole.

[7]) Na str. 36 čteme v jedné výpovědi, že Žižka a Pražané poslali „Jana z Prahy, jako v Krštěnově domu sedí aneb byl", aby jednal o zapálení Krumlova (srv. *Zprávy pramenů* o Hoře a Brodu, 11). Data o takových pokusech se vracejí častěji.

[8]) Náleží do r. 1421.

[9]) Srv. zápisky *Václava Březana* v ČČM, 1828, IV, 57.

(Str. 174)

[1]) Srv. o něm Hrady, XI, 156—8.

(Str. 175)

[1]) *Staré letopisy*, l. c., 54, Urk. Beitr., I, 221, *Starý kolegiát*, l. c. *Sedláček* (Hrady, II, 46) nevěří, že hrad patřil Městeckému; patřil prý neznámému pánu katolickému. Ale svědectví *Hájkovo*, jež mluví o Městeckém, zdá se odpovídati pravdě. V listu Jana st. z Michalovic z Bezděze ze dne 21. srpna (Urk. Beitr., I, 221; srv. i *Jechta*, Codex, I, 119) se praví, že Korybut chce od Opočna odtrhnouti pro nebezpečí hrozící od knížat slezských a pánů moravských.

[2]) O tom zachovaly zprávy *Staré letopisy* hradeckého původu (z pera Krušinkova?), zachované v textech *b:* A když sú jej pustili ve Hradec (*Palacký*, l. c., 53). Stejně i *Starý kolegiát* ve své českolatinské větě: et post missus est in Grecz Regine, consules captivavit etc. (l. c., 86). *Palacký* se o této události nezmiňuje, *Tomek*,

Děj., IV, 254 mluví nejasně, že „Korybut, přijat byv v městě Hradci, zjímal“ atd., jako by šlo o pouhou návštěvu, podobně v „Žižkovi“ (149). Správně chápou situaci *Frankenberger* a *Urbánek*. O dosazení pana Diviše přímé zprávy není; ale skutečnost jako pravděnejpodobnější nabízí se ze zprávy *Starého kolegiáta* (str. 86) k roku následujícímu, že pan Diviš do té doby Hradec (i s jinými městy) měl v držení.

(Str. 176)

[1]) *Urbánek*, l. c., str. 225 na př. až do zimy 1422—23; teprv do té doby klade útok na Bechyni, kde vystupuje vedle Žižky i Bzdinka.

[2]) Srv. *Tomka*, l. c., 155, jenž odtud odvozuje roztržku (která však prý bezpochyby potom zase srovnána); *Urbánek* (221, 223) mluví v té souvislosti jen o „ochlazení, jež sice nedostoupilo stupně přísné roztržky, avšak neuchovalo si nedávné ještě vřelosti“. Výjimkou je *Frankenberger*, II, 22.

[3]) *Tomek* (151—2, 154): koncem září prý Žižka snažil se „sebrat všechny síly“ k obraně proti křížovému tažení. Tu dobu (list. 1422) „vytáhl *konečně* také Žižka do pole, maje *nepochybně* podle dorozumění s kn. Zikmundem čeliti“ atd. U *Urbánka* (223) koná Žižka tehdy přípravy na obranu proti výpravě německé v Prachaticích. Všechny ty a podobné zmatečné výklady (srv. zejména *Frankenbergra*, II, 31), jsou plodem omylů v časovém zařazení jednak listu Žižkova a Chvalova z Prachatic z 22. list. 1420, kladeného do r. 1422 (srv. výše str. 83, p. 1), listu měšťana plzeňského do Chebu z 1. prosince 1420, kladeného rovněž do r. 1422 (srv. výše str. 83 p. 2) a listu vůdců landfridu a plzeňské rady městské z 12. listopadu 1421, položeného mylně rovněž do r. 1422 (srv. výše str. 122, p. 5). Vskutku nemáme z měsíců října a listopadu r. 1422 *žádné* zprávy o Žižkovi a akcích jeho. — O situaci vojenské, jak se tenkrát utvářela na západě země, nejlíp zpravuje *Bezold*, Reichskriege I, a z českých autorů *Frankenberger*, l., c. II, 23 sq. Skupina *Viléma Mišeňského* na zprávu o pochodu Pražanů k Mostu ustoupila 16.—17. října k hranicím, zdráhajíc se poslechnouti výzvy Fridricha Braniborského (ze 17. října z Kadaně), aby se vrátila zpět; Vilém svolil jen k osobní schůzce s Fridrichem (22. října někde mezi Mostem a Osekem), která však neměla výsledků skutečných: každý z obou velitelů k akci připravených jednal na vlastní pěst.

[4]) V relaci *kurf. braniborského* z Tachova z 26. listopadu: Vězte, že Pražané a Táboři jsou ve velkém rozdvojení (in grossen zwayungen mit einander) a Pražané žádali, abychom jim proti Táborským pomohli a chtěli platiti žold za to. Na to čekáme poselství a přáli bychom si, abychom je mohli ještě více znepřáteliti (darauff wir botschafft ausston und harren und wolten sy ob wir mochten gern verrer verwerren und in czwitracht bringen; Urk. Beitr., II, 502). V závěru kurfiřt dodává, že když list byl napsán, oznámil mu pan *Aleš ze Šternberka* (to je ta čekaná „botschaft“), že Táboři a Pražané spolu jednají, aby se znovu shodli. Píše zároveň, že jiná zpráva dí, že Husité leží u Košťálova dvě míle od Mostu a chtí se položiti před nějakým hradem.

[5]) Prvý je vydal *Bezold*, Reichskriege I, 147 sq; *Palacký* jich v Dějinách neznal (otištěny teprve v Archivu čes., VI, 403 sq.).

(Str. 177)

[1]) Poučný je v českém listu i výčet českých jednotlivců se strany Zikmundovy, kteří mají býti do příměří pojati. Najdeme tu ovšem landfrid Plzeňský, pana z Rožmberka, dále severočeské pány katolické — Zikmund z Vartenberka na Děčíně a Petr na Děvíně, pan Michalec se syny (Bezděz a Rohozec), Bergov (Trosky), Hlaváč z Dubé a jeho strýcové na svých hradech na pomezí lužickém, Paldra z Rotštejna, Heníček ze Skály (oba na Turnovsku), Čeněk z Navarova, Půta z Častolovic, několik pánů z Loketska a j., ale *nikoli pana Čeňka z Vartenberka* a jeho příbuzenstvo (na př. katolíka Jana z Ralska). Pan Čeněk stál podle všeho k poslušenství Korybutovu. — Je zajímavo popatřit také na zástupce Korybutovy o mír jednající. V čele je *arcibiskup Konrád*, hned za ním jmenuje se *Harušek z Kútův*, odjinud zhola neznámý (snad Polák?), pak hned pan *Hašek z Valdštejna*, *Jan Puška z Kunštátu* na Kostomlatech (srv. o něm níže 210, p. 3 a ČČH, 1917, 92), Vilém Slavata z Chlumu a na Košumberce (vystupuje na politickou veřejnost právě jen v této chvíli), *Hlas z Kamenice* (známý nám člen obou poselství českých do Polska) „a jiní páni".

(Str. 178)

[1]) Srv. jeho relaci z 26. listopadu z Tachova v Urk. Beitr., II, 501: wann sy voran unsern gnedigen herrn konig gar czu keinem herrn haben und auch czu uns gen dem Cadan (kurfiřt byl v Kadani 3. listopadu, čekaje tam knížete Korybuta, jenž však nepřišel; srv. jeho list ibid., I, 264) nicht komen wolten, ač jsme jim poslali glejtovní listy. A nechtěli ani našim (zástupcům) dáti glejty k sobě, takže jsme s nepořízenou musili odjeti. Máme za to, že nás traktáty chtěli jen zdržeti, abychom neučinili konec obležení Karlštejna.

[2]) Tuto okolnost právem zdůrazňuje i *Frankenberger* (II, 26): smíření Čechů s církví bylo hlavním bodem programu Zikmunda Korybutoviče.

(Str. 179)

[1]) Jeden kurfiřtovi braniborskému, druhý ku podivu městu *Mostu*, tou dobou míšeňskému, tedy nepříteli. Zdá se, že podobných osvědčení, jako do Mostu, vypraveno více na rozličné podobné adresy.

[2]) Srv. list markrabího Fridricha z Tachova z 12. a 22. listopadu (Urk. Beitr., I, 267, 272): Aleš ze Šternberka a Kolovratové odjeli *do Žebráka*, aby jednali o mír s husity; severočeští páni strany Zikmundovy měli se sjeti k poradě do Žitavy 30. listopadu, kam chtěl přijeti i markrabí — srv. k tomu i *Jechta*, Der oberl. Hussitenkrieg, 59 — ale z tohoto sjezdu sešlo. Vskutku boje mezi Husity (Pražany?) a stranou Zikmundovou trvají ještě ku konci listopadu. 28. listopadu dobyt *Benešov*, jv. od Děčína a tvrz *Pihle* u Čes. Lípy; z těchto končin byla ještě poč. ledna 1423 žádána pomoc z Lužice proti husitskému nepříteli. Teprv asi od prvé třetiny ledna do konce března byl na těch stranách pokoj (*Jecht*, l. c., 60; srv. i *Šimáka* v ČČH, 1912, 224).

[3]) Srv. výše str. 177, p. 1.

(Str. 180)

[1]) Srv. díl druhý, str. 116. Zajímavo je, že *Windecke* nezná Žižku slepého.

[2]) L. c., str. 148, 157.

[3]) *Palacký* dí (III, 2, 163, 175), že osobní poměr mezi Korybutem a Žižkou zůstal po 11. červnu asi vždy přátelský, ale stranické rozdíly že byly silnější. Žižka vida, že Korybut vždy více lne ke kališníkům, nechtěl, přiznav se jednou ku poslušenství Korybutovu, ani protiviti se ani pomáhati jemu. Jednání potomní mezi Prahou a katolíky rozněcovalo počatou nedůvěru až do otevřeného záští. Při vpádu Táborů do Prahy neklade si Palacký vůbec otázku, zda se stal s vědomím Žižky čili nic a nechápe situaci jako roztržku ve straně táborské. Má také za to, že pokus Táborů o Prahu přiměl Korybuta jednat se stranou Zikmundovou. V celku, jak vidno, je to stanovisko podobné tomu, jehož hájím nad čarou. *Bezold*, Reichskriege (I, 71), dí, že přes pozdní přihlášení se ke Korybutovi (11. června), Žižka se k němu nepřipojil, že Praha se musila spokojiti „mit seiner ruhigen Haltung" (104), že puč z 1. října prokázal, že není daleko od odmítnutí kooperace k otevřenému nepřátelství (122), že text příměří s Karlštejnem ukazuje již na nepřátelský poměr k Táboru, že svědectví Windeckovo je podle vší pravděpodobnosti pro konec r. 1422, „cele důvodné". Důvody chování Žižkova vidí v Korybutově stihání táborsky smýšlejících Pražanů, v hledání styků s nepřáteli zákona božího, podpoře nenáviděných pánů a v lhostejnosti Vitoldově k věci Čechů. *Toman* v VUčSp, 1893, 64 je celkem blízek *Tomkovi*, ale ví, že Korybut byl kandidátem šlechty. *Urbánek*, l. c., 225, má také za to, že Windecke není daleko pravdy, ale míní to jen tak, že „listopadové zkušenosti vzdálenost mezi Korybutem a Žižkou značně rozšířily". Urbánek ovšem spojuje to s představou, že Tábor již tou dobou byl rozpolcen na stranu Bzdinkovu a Žižkovu; proto klade společné vystoupení Žižky a Bzdinky u Bechyně teprv do zimy 1422—23, ale ani tam nehledá ještě plný smír se Bzdinkou. *Prokeš* (l. c., 95 sq.) míní, že pokus o Prahu byl namířen i proti Žižkovi, jenž proto rozešel se s radikálním Táborem, ale potom vzrůst strany „reakcionářské", jejímž nástrojem stal se Korybut a „nešťastná nabídka" příměří nepříteli vedly k rozchodu Žižkově s Pražany. *Frankenberger*, jenž v projevech nepřátelství mezi Korybutem a Žižkou z jara spatřoval „ničemnou intriku" z řad českého panstva(!), píše tak, jako by v létě a na podzim 1422 vůbec k rozchodu Korybuta a Žižky nedošlo. Srv. i *Goll*, Čechy a Prusy, 171.

14. SITUACE POČÁTKEM R. 1423
(str. 180—186).

(Str. 181)

[1]) Srv. *Golla*, Čechy a Prusy, 177.
[2]) Srv. výše str. 152.

(Str. 182)

[1]) Srv. k tomu *Bezolda*, l. c., I, 134, II, 2, 4 a *Altmannova* Regesta.

(Str. 183)

[1]) Domněnka *Tomkova*, že pobýval *v Hradci Králové*, nemá, pokud vidím, žádné opory v pramenech; cesta do Krakova vedla přes severní Moravu; české etapy na ní byly tedy Kolín, Chrudim, Litomyšl. — *Urbánek* l. c. 233 (a jiní) kladou již do této doby, jara 1433, zápis Nového (hradeckého) Tábora Žižkova; srv. víc o tom níže str. 222.
[2]) Srv. *Goll*, Čechy a Prusy, str. 175.
[3]) Srv. Codex Witoldi, 599.
[4]) Co o tom zmateně dí pozdní *Kronika velmi pěkná*, srv. v díle druhém, str. 156.

(Str. 185)

[1]) Srv. důrazný list papeže Martina V. z 14. května 1422 arcibiskupu Hnězdenskému (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 199 sq.), kde se hájí myšlenka, že politika Vitoldova, chtějící nápravě pobloudilých, je naopak posílí a zatvrdí. Třeba prchat od morové nákazy, církev podle slibu božského ani brány pekelné nevyvrátí atd. Srv. ibidem (203) list téhož králi Zikmundovi z 21. května (měli jsme vždy za to, že kacíři mají býti vyloučeni ze všeho styku s věrnými) a zejména Vitoldovi z téhož dne (206 sq.): Chceš-li, jakož slušno, spasiti a církvi zpět získati Čechy, nepodporuj je mocí, ale vyzvi, aby poslali k zástupci našemu, k tomu zplnomocněnému, a se poníženě (humiliter) podrobili jeho nápravě a rozhodnutí (correctioni et dispositioni); od něho pak mohou i k nám, bude-li to s prospěchem, bezpečně se dostaviti. Žádáš-li, abychom výroky proti kacířům vyhlášené zrušili nebo na čas zastavili (to je odpověď k žádosti Vitoldově, o níž srv. výše str. 151, p. 1), odpovídáme, že to nelze učiniti vůči zřejmým kacířům, odsouzeným v Kostnici, „zejména, víme-li, že se s obecným souhlasem německých knížat připravuje vojsko k potření (confusionem) jejich(!)". Zajímavo je, jak ve věci toho dosahu šlo o notorické nedorozumění: v *Kostnici* bylo odsouzeno učení Husovo, ale nikoli čtyry artykule pražské (krom jediného kalicha). Husité za odsouzenými články Husovými vůbec nestáli! Pozoruhodno je i, že papež píše Vitoldovi, že by říše německá nesnesla, aby Vitold vzal v moc svou Čechy, „i kdyby k tomu mlčel nejmilejší v Kristu syn náš, jasný král římský". Papež asi byl zpraven o blahovolném poměru Zikmundově k pokusu Korybutovu.

15. PRAHA A STARÝ TÁBOR
(str. 186—193).

(Str. 186)

[1]) Relace markrabího z Tachova z 26. listopadu 1422 (*Palacký*, Urk. Beitr., II, 499—504). Srv. výše str. 176.

[2]) Srv. díl prvý, str. 128.

(Str. 187)

[1]) Coeperunt tremere.

[2]) Srv. *Höflera*, Geschichtsschreiber, II, 574—5. Rozhodčími od Pražanů zvoleni jeden urozený pán (*Smil Holický ze Šternberka*) a jeden měšťan pražský; od Táborů kromě hejtmana *Chvala z Machovic* Matěj Lauda z Chlumčan, měšťan písecký.

[3]) Omyl záleží, jak uslyšíme, hlavně ve výkladu, že šlo o velkou výpravu spojených Pražanů a Zikmundových royalistů přímo proti Táboru.

[4]) U *Biskupce* čte se o tom více: jak kněz Prokop Holý sloužil hned v ornátě, jak však kněží pražští nestáli plně v slovu, obléknuvše přece aspoň komže a jak teprv uznání zásady, že roucho bohoslužebné nenařizuje zákon boží, nýbrž že jde o ustanovení a zvyk církevní, otevřelo cestu k dohodě.

(Str. 188)

[1]) Jeho slova jsou: si aliquo medio fieri poterit uniendi (kněží obou stran) et complanando ea, quae pro tunc inter communitates praedictas fuerant exorta ratione praefatae expugnationis (t. j. Křížence).

[2]) Srv. výše str. 177, p. sq.

[3]) Srv. *Jechta*, Der Oberlausitzer Hussitenkrieg etc. I (1911), str. 60, 69. Srv. i *Šimáka*, ČČH, 1912, 224.

[4]) *Křiženec* — srv. *Sedláčkovy* Hrady, IV, 242 — patřil před revolucí *Onešovi*, bratru známého popraveného podkomořího *Hulera*, potom panu *Mikulášovi z Okoře* či Egerberka, jenž je znám svým přispěním straně Husově ve sporu o tři hlasy, pánu na *Vožici* ještě r. 1410; odtud zdá se, že Křiženec byl tvrzí výstavnější a bohatěji opatřenou než byla obyčejná tvrz vesnická. *Vožici* (patrně s Křižencem) potom drželi *páni z Ronova*, erbu ostrve (něm. rhon), znovu opevnivše hrad vožický, dobytý Žižkou r. 1420; snad to byli oni, kteří přispěli Pražanům u Křížence, dobytého zatím, jak předpokládám, Tábory.

(Str. 189)

[1]) Ač-li, jak se zdá, nedostali *opovědního listu Vitoldova*, který tento poslal Čechům hned po úmluvách Kežmarských. Tak to aspoň tvrdí Vitold sám v opovědném listu, vydaném znovu 4. dubna 1424 (Urk. Beitr. I, 335), připouštěje, že „nějakou nedbalostí" byl loňský list opovědný zadržen.

[2]) *Dlugoš* (IV, 316), líčí nám poměr Korybuta ke králi Vladislavovi po návratu jeho z Čech jako přímo nepřátelský a to pro buřičské pikle Korybutovy v zemi.

[3]) Otištěn (ve vadném textu) po prvé v Arch. öst. Gesch., 52 (1875) v edici *J. Caro*-vě Liber cancellariae Stan. Ciolek, str. 106—8. Srv. k tomu a násl. *Gollovy* Čechy a Prusy, str. 179 sq., jakož i *Gollovy* úvahy (K. Sigmund und Polen 1419—1436) v MIÖGF, 16, 222 sq.

(Str. 190)

[1]) „per suaptes" v orig.

[2]) Srv. obšírný list krále Vladislava, psaný Vitoldovi o průběhu poselství Sestřencova někdy v červenci 1423, v *Prochaskově* Codex epist. Witoldi (1882), str. 602.

(Str. 191)

[1]) V relaci jeho jsou i jiné pozoruhodné věci. Čechové pravili *Sestřencovi:* Chtěli bychom poslati posly naše s tebou zpět ke králi, ale nemůžeme toho učiniti bez vědomí našeho pána, t. j. požádaného krále českého *Vitolda!* Čechové stáli patrně na stanovisku, že Vitold své závazky vůči nim neodvolal a že sami jsou tedy navzájem vázáni; zdá se, že v tom smyslu (víc z politiky, chtějíce viděti jasně, než z přesvědčení) psali Vitoldovi již poč. dubna, po zprávě o smlouvách v *Kežmarku*, a to přímo v tom smyslu, aby Vitold podle slibu svého přišel do Čech osobně. *Odpověď Vitoldova* (*Palacký*, Urk. Beitr., I, 286; *Goll* v MIÖGF, XVI, 230, klade ji do července; srv. i Čechy a Prusy, 182, p; mám za to, že náleží k Vitoldovým listům, jež nesl do Čech v červnu jeho sekretář Bartoloměj; datuji ji proto do května) je *nemilosrdně otevřená:* nikdy jsme nic takového neslíbili ani nechtěli; na opětovné naléhavé prosby vaše a vaše ujišťování, že vše směřuje k jednotě a poslušenství (s církví!), svolili jsme, aby kníže Korybut ujal se vlády země místo nás. Doufali jsme, že zanecháte svých bludných artykulů; Korybut také svým laskavým prostřednictvím snažil se vás všechny sjednotiti a smířiti se svatou církví, ale bez účinku (proficere non potuit). Píšete-li, že Korybut na sněmu čáslavském slíbil slavnostně, že ty artykuly bude držeti, nechť to zodpoví sám; my o tom nic nevíme, Korybuta jsme k tomu nezmocnili a jestliže pan *Hynek z Valdštejna* (český posel v Litvě) v tom smyslu vám referoval, vykládáme to tak, že sám drží ty články. My, vidouce vaši zatvrzelost, smluvili jsme se na všechny časy s králem *Zikmundem* a nechtějíce jednati nic proti svaté církvi, poručili jsme Korybutovi, aby zem vaši opustil. Přes to i nyní, chcete-li ty bludné články opustiti, srovnat se s církví a pomysliti na svou spásu, chceme, budete-li si to přáti, spolu s bratrem naším, králem Polským, *býti prostředníky* u krále římského a vésti věci k tomu, aby se k vám zachoval dobrotivě. Oznamte nám brzo, jaká je vaše vůle ... Srv. k tomu list *krále Vladislava* kurfiřtům z 10. dubna (UB, I, 289), kde se poslání Korybutovo líčí podobně; Čechové prý *přísahali* Vitoldovi, že bludů svých se vzdají. Zde ještě píše král, že spolu se Zikmundem a Vitoldem vypraví vojsko k vyhlazení jejich.

[2]) Srv. Codex Witoldi, 594—6. List je psán stylem přeozdobným. Čteme tu i hojné stížnosti na ošklivé pomluvy protivníků, zejména z řad „hrabivého, lakomého, pyšného a do všech způsobů špatnosti zapleteného kléru" a výzvy, aby jim

král nevěřil. Pozoruhodny jsou i věty: vytýká se nám kacířství, před nímž jako jiní křesťané prcháme a jímž postižené snažíme se přivésti na cestu katolické pravdy: *kdybychom byli bludaři*, nenavrhovali bychom prostředky, jimiž pravda, kterou si přivlastňujeme, by mohla býti vyjevena a uznána a *nežádali bychom bezpečného slyšení*, jímž by pravda, kterou držíme, byla přístupnou učiněna křesťanům a strana obviněná mohla starým i novým námitkám protivníků dáti dostiučinění svými odpověďmi. Srv. i níže str. 307, pozn. 1.

(Str. 192)

[1]) Srv. AÖG, 52 (*Caro*), str. 103, k tomu list králův ibid. str. 104 a Codex Witoldi 603. Srv. i *Golla*, MIÖGF, 15, 468 a výše str. 151, p. 1.

[2]) Srv. pozn. 1 na str. předchozí.

[3]) Srv. o dalším *Golla*, Čechy a Prusy, str. 182 sq.

[4]) Srv. *Sedláka* v Hlídce, 1913, 647—9. Podle svědectví *Příbramova* (Čas. kat. duch., 1863, 372) byli rozhodčími v hádání se strany táborské Chval z Machovic a Matěj Louda. Ze souvislosti je zřejmo, že rozhodčí musili znáti a své mínění projeviti o traktátech, o něž byl spor, zejména o spisu Příbramově a traktátu Mikuláše z Pelhřimova (jehož pikartský smysl byl rozhodčími zavržen). Zmiňuji se o tom proto, aby bylo zřejmo, že známý nám druh Žižkův v hejtmanování nad Tábory, *Chval z Machovic*, byl podle vší pravděpodobnosti v písmě zběhlý a i theologicky důvodného soudu schopný.

[5]) Srv. o úmyslech Prahy v tom směru z jara 1421 výše str. 96.

16. VZNIK NOVÉHO TÁBORA ŽIŽKOVA
(str. 193—203).

(Str. 193)

[1]) *Sestřenec*, vyloživ v své relaci, kterak vyřídil svou legaci v poli (pravděpodobně u Konopiště), dí, že mu dali v odpověď, aby šel s nimi do Prahy, kam se, opustivše vojska, odebrali. Pospíšili přímo do Prahy a tam skoro 9 dní měli porady s obcí atd. (l. c., str. 601). Zavírám, že Sestřenec jednal *jen s Pražany*, nikoli Tábory; dosavadní jednání s Polskem vedla přece jen Praha a její panští spojenci; logické je také, že vůdcové Pražanů odebrali se do Prahy a jen oni že jednali s obcí pražskou. Co *pana ze Švamberka*, jenž v září minulého roku přepadl Prahu, se týče, možno předpokládat, že by Pražané sotva měli za možné pozvati jej do Prahy (přes smír u Konopiště); uslyšíme aspoň, že Švamberk potom v létě, vraceje se od obléhání hradu Panny, vyhnul se Praze.

(Str. 194)

[1]) Popatřme i tu, jak se jeví česká situace z doby odchodu Korybutova, tedy na jaře 1423, historikům starším. Celkem lze říci, že dosah polského odpadu není jimi doceněn vůbec nebo dotčen jen nepatrně. *Palacký* (III 2, 183) dí pouze, že Čechové opuštěni jsouce od světa i nemajíce se co báti nepřátel zahraničních(?), zabředli tím hlouběji do různic domácích. Ani *Tomek* (Děj., IV, 276) o důsledcích obratu polského neuvažuje; vystoupení Žižkovo proti straně pana Čeňka v dubnu vykládá z jeho odhodlání potírat „nepřátelské záměry, které čelily proti celé straně Táborské, ano nesly v sobě nebezpečenství zmaření všeho, oč se národ český zasazoval dotud ve věcech náboženství" (jakýkoli průkaz pro tento daleko jdoucí dohad ovšem chybí). V „Žižkovi" (str. 158) píše *Tomek* konkretněji: Praha a páni chtěli se pokusit o smíření se Zikmundem (i tu je řečeno příliš mnoho); tomu se mínil Žižka protiviti podle vší síly, protože byl přesvědčen od počátku, že by to znamenalo zapření českých snah náboženských, jak prý ukázaly pozdější události (pozdější události ukázaly, že z chaosu byla cesta jen ta, již navrhovali Poláci). „Hájení zákona božího, jak tomu Žižka rozuměl, bylo mu věcí první", proto vojna proti „nevěrným pokrytcům"... Podobně *Frankenberger* (II, 36): Žižkovi šlo prý o zachránění *demokracie*, politické a náboženské neodvislosti národní (hned před tím je řečeno naopak a zas upřílišeně: positivní „cíle Žižkovy jsou zahaleny neproniknutelnou rouškou tajemství"); autor Žižkovi dokonce vytýká, že nestrhl na sebe nejvyšší vládní moc (tedy nedal se zvoliti králem), aby zachránil národ (to je, jak stačí poznamenati, vrchol neporozumění: jde o Žižku *Tomanova* z konce 19. stol., nikoli o Žižku historického; z výkladu Frankenbergerova je však spolu patrno, že vítězství Tábora by bylo vítězstvím „výstředních vrstev"). *Urbánek* (l. c., 228 sq.) píše již s patrným porozuměním o změně v názorech Prahy a šlechty vůči Zikmundovi, ale i jemu je boj Žižkův s panem *z Vartenberka* motivován tím, že prý se Pražané spojili proti Táboru se stranou Zikmundovou. „Žižka chtěl zkřížiti snahy husitské *reakce*". *Prokeš* (str. 100), jenž spat-

řuje v Táborech nositele myšlenek pokrokových, pravé a jediné dědice Husovy, soudí podobně, přičítaje (napříč skutečnosti) Táborům péči o vnitřní smír na prospěch země, jejž prý reakcionářská Praha odsunula do pozadí. Je to výzva válečníka, jenž slouží vojensky určitému programu, jemuž třeba vybojovati vítězství bez ohledu na měnící se situaci zahraničnou.

³) Srv. díl druhý, str. 183.

(Str. 195)

¹) U Paky držel rod jeho Vidonice, u Hořic ještě Třemešnou. Srv. *Sedláčkův* Slovník a Hrady a zámky, díl V.

²) Srv. výše str. 85.

(Str. 196)

¹) K tomu srv. *Sedláčka*, Hrady, I, 54 sq.

(Str. 197)

¹) Srv. zejména větu listu z 26. března: A příměří aby se panem Čeňkem nečinili, leč byste měli i s jinými súsedy okolo sebe.

²) O Valečově a Valečovských srv. *Sedláčka* v Hradech, X, 111 sq., *Šimáka*, Dějin. paměti okr. mnichovohradišťského, I (1917) a níže str. 325, p. 1.

(Str. 198)

¹) Zajímavo je, že krčma pod hradem Valečovem, jež se připomíná v 16. stol., sluje *Tábor*. Srv. *Sedláčka*, Hrady, X, l. c. a *Šimáka*, l. c., I, 138, 297.

(Str. 199)

¹) Srv. díl prvý, str. 148.

(Str. 200)

¹) Srv. výše str. 30.

(Str. 202)

¹) Srv. o tom vypravování u *Palackého*, III, 2, 234, podle sepsání slezského letopisce *Martina z Bolkenhainu*. Za vpádu Sirotků do Kladska r. 1425 dal Ambrož upálit hrozným způsobem (nikoliv na hranici, nýbrž obvázaného hořící slamou a s ní volně pobíhajícího) v dobytém městečku *Radkově* (Wünschelburg, vých. od Police) faráře Megerleina („husité nedávají kněžím milosti!"), druhého kněze vhodili do vařící vody. Megerlein byl před tím (před r. 1419?) knězem v Hradci.

²) Srv. *Tomka*, IV, 573 k r. 1433. Ambrož byl tehdy v Praze.

³) Text *b* Starých letopisů, který čerpá patrně z hradeckých pamětí, asi *Krušinkových* (srv. díl II, str. 137, p. 2), praví o převratu Ambrožově z roku 1436, kdy vyhnáni z města měšťané, přející si míru s císařem: Pak vše v tu chvíli kázal kněz

Ambrož *bořiti kostely* na předměstí, kostel sv. Mikuláše a sv. Petra a sv. Kříže. Je možné, že tu šlo spíš o opatření, aby v kostelech nenalezli opory obléhající.

(Str. 203)

[1]) Srv. o bojích v Hradci i výše díl druhý, str. 110; ostatek *Tomka*, Děj., IV.

[2]) Na tyto souvislosti ukázal již *Toman*, Hus. váleč., 147. — Výklad předchozí kapitoly, jak došlo k spojení Žižkově s Orebskými, náleží pro žalostný nedostatek zpráv k nejnesnadnějším v historii Žižkově. Chci sám upozorniti na některé nesnáze jeho. Jde předem o otázku, zda ten „menší Tábor" nebyl organisací počtem i významem členů skrovnou, t. j. odlišnou od velké moci Orebských s Hradcem v čele (srv. níže str. 242, p. 1)? A byl by pan Diviš, muž nepochybně konservativnějšího smýšlení než kněz Ambrož, ochoten přihlásiti se s mocnými městy svými takřka v poslušenství předpokládaného, Žižkou již ovládaného, nového svazu Orebských? Ale ještě větší nesnáz nastala by při pochybnosti, zda *oba* známé *listy Žižkovy z Vilímova* nenáležejí do r. 1422 (nikoli 1423)? Jeden z nich je v opisech v Star. letop. zachovaných datován přímo do r. 1422 (k 4. dub.), druhý datum roku nemá, ale hlásí se přece do r. 1423 větou, že „kníže vyjelo pryč z země". Po soudu všech historiků Žižkových se to vztahuje na odjezd Korybutův r. 1423 (z listu krále Zikmunda z 31. břez. v Urk. Beitr., II, 504 zřejmo, že Korybut vracel se poč. dubna 1423 Moravou). Bez té věty by důležitá místa obou listů Žižkových z Vilémova o vítězství u Brodu a o potřebě pokání, „kde jsme zhřešili", ukazovala na rok 1422; těžko vskutku uvěřit, že by Žižka chtěl se káti teprv r. 1423, t. j. po 15 měsících po hříchu; srv. díl II, 183, p. 2. Jen kdybychom mohli násilně vyložit větu Žižkovu jako novinu, že Korybut dal se již na cestu *z Polska do Čech* (víme, že k tomu došlo až v dubnu, ale Vitold odjezd knížete ohlásil již 5. břez. 1422; srv. str. 152), nebylo by překážky klást oba listy *do r. 1422.* Porady v Brodě by potom platily asi otázce, jak se má Tábor chovat ke Korybutovi. To nové datování obou listů do r. 1422 by však znamenalo, že k roztržce mezi Táborskými a Žižkou, v zápětí srovnané, došlo již někdy v únoru či březnu r. 1422 i že nepřátelství s panem Čeňkem na severu náleží do téže doby. Bylo by však i třeba vyložit rozpor o pobytu Žižkově ve Vilémově (aspoň od 27. břez. do 16. dubna 1422) s boji Pražan (a Tábora) v Plzeňsku, kde Žižku v té době, ač nikoli bezpečně, nalézáme (str. 171 a pozn. na str. 113 výše). Jak zřejmo, činilo by nové datování nesnází tolik, že (dokud snad šťastná náhoda nepodá poučení jistější) nezbývá než setrvat při výkladu dosavadním a tedy i při poznání, že Žižka ku podivu pozdě vzpomněl na nutnost káti se u Něm. Brodu. Poznamenávám však přece, že v češtině 17. stol. rozumí se kupováním obilí „*ven z země*" koupě v cizině, mimo zemi (srv. mé České katastry, str. 32); ale i tak těžko míti za to, že by „pryč z země" mělo smysl nám neobvyklý.

17. BOJE ŽIŽKOVY NA SEVERU. OPANOVÁNÍ HRADCE (str. 204—212).

(Str. 204)

[1]) Hertvíka jmenuje *Starý kolegiát* (l. c., 86), text St. let. *b* má pouze: „Hradčané a Žižka", texty jiné, pokud vím, jen Žižka, mezi nimi ovšem i texty nejpozdější *LM*, které však jediné znají něco podrobností o průběhu boje. *Eneáš Sylvius* ani *Bartošek* se o boji u Hořic nezmiňují.

[2]) Srv. o něm *Sedláčka* v Hradech, I, 81. Na jaře 1420 snažil se jako zástupce Zikmundův odvrátit pana Čeňka a Prahu od revolty, počátkem února 1421 je účasten s Městeckým, Pûtou z Častolovic a Horníky ukrutného vyvraždění táborského houfu Hromádkova v *Chotěboři*. Krom toho neslyšeti o něm nic, leč že byl přítomen na sněmu čáslavském.

[3]) Srv. *Staré letopisy* (*Palacký*, str. 56): když Žižka táhl po kraji hradeckém, *lidi sobě podmanuje*, tu sú se naň páni sbírali. A on zvěděv to, táhl jest před nimi k Hořicím, nemaje než dva řády vozův... Fráze, že Žižka „sobě podmaňoval lidi" je patrně oblíbená v textu *M;* srv. na př. hned ve vydání *Palackého*, čís. 135.

[4]) *Starý kolegiát* data dne nemá. Má je však starší *kronika třeboňská* (*Höfler*, I, 55): úterý před sv. Jiřím. Texty Star. letop. mají data nestejná: DH (podle *Palackého* k č. 130): v úterý před sv. Jiřím (= 20. dubna), *LM* v úterý po sv. Jiří (27. dubna), text u *Zimmermanna* má: v den sv. Jiří (23. dubna). Podobný rozdíl o týden v datu najdeme při vpádu *Městeckého* do předměstí Hradce brzo potom: *Starý kolegiát* má 3. září, *Staré letopisy* hradeckého původu 27. srpna.

[5]) Připomenouti jest, že návrší zdvihá se jen 40—50 m vysoko nad krajinou a je na podélné straně své dobře přístupno z roviny i jízdě.

(Str. 205)

[1]) Srv. níže str. 241 p. 1 a str. 217 sq. Podivno je, že co *Palacký* o boji u Hořic tiskne v *Starých letopisech* (str. 56, č. 130) z textů, jak dí, *LM*, není v tom znění obsaženo ani v *M*, ani v *L*, pokud aspoň z opisů, jež mám po ruce, mohu konstatovati. Co tiskne Palacký, vypadá jazykově i slohově starší, než jak se čte v obou jím citovaných textech; již výše bylo mi konstatovati (srv. str. 211, p. 2, 241, p. 1, 270, p. 5), že tisk Palackého se s texty *LM*, jím citovanými, všude *nekryje*. Prozatím nedovedu záhadu vysvětliti; upozorniti jest, že fráze textu *Palackého* o bitvě u Hořic (cituji z opisů, ne z tisku *Palackého; L:* když Žižka táhl po kraji Hradeckém, *lidi sobě podmaňuje*..., *M:* kdež Žižka po kraji Hradeckém táhl jest s vozy, lidi sobě podmaňuje...) vyšla podle věty „lidi sobě podmaňuje" nejspíš z téhož péra, z něhož pochází vybájená historie o tažení Žižkově do Uher (srv. níže str. 213 sq.).

[2]) L. c. str. 303. Den bitvy udává Theobald na 23. dubna. O *Mikšíkovi* srv. *Sedláčka* v Hradech V, 207; podle toho srovnává se zpráva *Hájkova* (list 399), jíž také asi užil Theobald, s pravdou; k údaji o Jindřichu Berkovi srv. zmatenou korekturu u *Balbína*, Epitome, 453.

[3]) Srv. k tomu *Tomana*, Hus. vál., 238 a *Urbánka*, Žižka 239. Počítáme-li polovic na Žižku, měl by Žižka asi 1500 mužů s 60 vozy. Starší texty *Starých letopisů* mají o bitvě pouze: stalo se pobití u Hořic v Hradečtě, kdežto Žižka pana Čeňka s jeho lidmi pobil bojem a vozy a braň bojovnú jemu pobral (*F*). Skoro stejně i *R*. O panských zajatcích (jako v *Sa*) není tu zmínky.

[4]) *Velké Kozojedy*, záp. od Vys. Veselí. Vzdálenost od Hořic je asi 5—6 hodin cesty. *Theobald*, l. c. dí, že tvrz byla obležena 27. dubna a 30. dobyta.

[5]) Ta skutečnost zdá se vyplývati z jmén Čeňkových panských spojenců. Minulého roku stál Čeněk patrně ke Korybutovi. Srv. výše str. 156, p. 2.

(Str. 206)

[1]) Srv. pozn. následující. „Panna" byla pouze údolím a vsí Řepčicí oddělena od Kalicha. Srv. *Šimáka*, ČČH, 1913, 485.

[2]) Z domácí annalistiky vědí o Žižkově obležení hradu Panny a jeho pobytu na Litoměřicku vůbec jen *Staré letopisy* (*Palacký*, str. 56); předloha jejich, kronika *třebonská* (*Höfler*, I, 53) má i jejich novinu, že když Švamberk vracel se se „svými" od hradu Panny v úterý před sv. Petrem, *okolo* Prahy (je snad pozoruhodno přece, že Praze, kterou byl před rokem přepadl, se vyhnul nebo musil vyhnouti), bylo velké krupobití. Obyčejně se sv. Petrem míní svátek sv. Petra v okovech, jenž náleží k 1. srpnu; v neděli před tím bylo 25. července. Ale vzhledem k tomu, že Žižka již v posledních dnech června (srov. níže) táhl, opouštěje, jak kombinuji, Kalich, k Dubé — o tom viz bezpečnou zprávu v účtech zhořeleckých v Codexu *Jechtově*, I, 1, 143 — soudím, že v kronice míní se svátek sv. Petra a Pavla a že tedy krupobití bylo 27. června. Ale je možno také, že Žižka, volán do Hradce Králové, zdvihl se svými obležení dříve a pan ze Švamberka v něm ještě měsíc pokračoval. Zpráva o útoku Žižkově na *Pannu* (Newenhaus; byl to teprv *Sedláček*, Slovník místop. a Hrady, XIV, str. 374, jenž zjistil, že jde o Pannu a nikoli *Nové Zámky*, které tehdy ještě nestály) najde se v listu Žitavských z 5. června (*Jecht*, Codex I, 1, 114; list ten klade Jecht omylem do r. 1422, *Palacký* pak v Urk. Beitr., I, do r. 1421; vskutku všechny listy Jechtovy na str. 113—116 třeba z r. 1422 předatovati na rok 1423, jak dovodil *Šimák* v ČČH, 1913, Byl-li Žižka v Litoměřicích roku 1422? str. 481 sq., opravuje tak i to, co napsal v ČČH, 1912, 224). *Tomkovy* (str. 164) a *Šimákovy* dohady, že Žižka v druhé půli června zahrozil od Děčína městu *Ústí*, nebo že patrně od začátku pomýšlel na útok do *Sas*, nebo vůbec na sever přes hranice, nesdílím; není po tom nikde stopy; byli-li Táboři, obléhajíce Pannu, zcela blízko Ústí, je žádost Míšeňských o pomoc k Ústí (*Jecht*, l. c., 142) pochopitelna, i když úmyslu pevné město ohrozit nebylo. Takových nedůvodným strachem motivovaných žádostí o pomoc, jež se v zápětí ukázaly bezpředmětnými, je v zápisech *Jechtem* vydaných více. Starší zprávy ze dne 2. května o sebrání lidu (Husitů) u Mělníka, jenž den na to přepadl městečko (*Českou*) *Kamenici* pana *Hynka Berky* (*Sedláček*, Hrady, 14, 291) a vypálil městečko *Děčín* pana *Zikmunda z Vartenberka* (srv. o nich *Palackého* Urk. Beitr., I a *Jechtův* Codex), bylo by časově snad lze chápati jako pokračování tažení Žižkova od Hořic k zá-

padu; překážkou je jen okolnost, že ve zprávách není nikde zmínky o Žižkovi. Jeho jméno a přítomnost měla však, jak víme, účinek tak mimořádný na nepřátelské sousedství, že není pravděpodobno, že by mohlo býti opomenuto špehy a zpravodaji, kdyby Žižka výpravy se účastnil. Šlo asi o útok oddílu, v němž Žižka účast neměl. Poplach můžeme pozorovat teprv počátkem června (srv. zejména *Jechta*, Codex, I, 115, 165, 166; všichni bratří *Berkové* i *Jan z Michalovic* z Bezděze zakročují v Šestiměstí o rychlou pomoc), když zjevil se na scéně Žižka. Píší-li Žitavští do Zhořelce v týdnu po 24. červenci, že je Žižka opravdu chtěl napadnouti (*Jecht*, l. c., 144), rozumím tomu tak, že tu míní chvíli, kdy byl koncem června v *Dubé* a kdy proto města hornolužická mobilisovala zbrojné pomoci do Žitavy (*Jecht*, I, 1, 143).

[3]) Srv. *Jechta*, Codex, I, 143. Podle datace v účtech obvyklé (srv. Jechtův úvod) bylo to koncem června (*Šimák*, ČČH, 1912, 224 dí, kolem 1. července).

[4]) Srv. list *Žitavských* do *Zhořelce* (Urk. Beitr., I, 119, špatně datov. a *Jecht*, Codex, I, 166) z 11. července, jenž dotýká se jednak shromážďování Pražan, *Smiřického* (to byl hejtman Pražanů v *Mělnice*) a *Valečovských* „umb den Czobnik" (Gobink?, Gobvik?) — sem náleží asi i zpráva Žitavských do Zhořelce, daná asi 20. června, že Pražané, Hradečtí, Žižka a všichni Husité na ně táhnou, obsažená v účtech zhořeleckých u *Jechta*, l. c., I, 1, 142 — jednak toho, že se Žižka a „ten z Kolštejna aldo umb Luthomericz ouch off das sterkste sammeln". Vskutku pan *Hynek z Valdštejna* (Koldštejna) chystal se na výpravu moravskou s Pražany; odtud asi dohad žitavského zpravodaje, že sbírá lidi na pomoc Žižkovi.

(Str. 207)

[1]) Zrovna jako nehrozilo žádné nebezpečí z Míšně nebo Lužice. Jde jenom o dohad, míní-li na př. *Frankenberger* (II, 44), že Žižka zůstával v Litoměřicku, aby střehl zemi proti Německu.

[2]) Srv. str. 206, p. 4. *Tomek* (Žižka, 163) vykládá „Czobnik" na *Soběnice*, něm. Sobenz u Ploskovic na úpatí hory Sedla, *Šimák* (l. c., 486) na *Sovinky* u Chotětova u Ml. Boleslavi, že je to na křižovatce silnic a na cestě k Jablonnému a Žitavě (Š. věří, že šlo o tažení proti Žitavě). Ale šlo-li o tažení na východ a radno-li nejisté dohady rozmnožiti, možno hádati i na *Sovenice*, Soběnice u Křince u Nymburka. Valečovské, t. j. nejbližší straníky Žižkovy, můžeme ovšem sotva počítat k těm, kteří by chtěli s Pražany táhnout na Moravu.

(Str. 208)

[1]) Hlavní data u *Starého kolegiáta*, letopisce pana *Diviše Bořka* (l. c., 86; pan Diviš je tu jmenován v čele vůdců před Pražany a Poděbradskými), pak v relaci *Sestřencově* (Codex Witoldi, 602, o níž srv. výše str. 191, pozn. 1). Ze *Starých letopisů* vědí o tažení jen rukopisy hradeckého původu *B* a *b* (l. c., 56), ale nedí nic o účasti Pražan (jen: pan Diviš a pan Viktorin) a boj u *Kroměříže* líčí jako boj „s Němci". Podobně netištěný text *Sa*. Snad tu vskutku i něco Němců Albrechtových bojovalo. Zajímavo je, že jeden z vůdců strany Zikmundovy u Kroměříže, vévoda

Přemek Opavský, je týž, za něhož (dřív než v Čechách) zavedena byla čeština v Opavsku do desk zemských.

[3]) Z nich podle *Kolegiáta* zajati Jiří z Lukova (hrad u Holešova), Jan Cornštejnský z Bítova a j.

[4]) *Sestřenec* dí o Kvasicích, že náleží panu *Petru ze Strážnice* (otci Václavovu, o němž srv. výše str. 130); pan Petr stál jistě v šiku zikmundovských pánů v bitvě u Kroměříže.

[4]) Tak *Urbánek* (247), tuším správně vykládá koruptelu jména v relaci Sestřencově (castrum Straze Woysko, civitatem episcopi etc.).

[5]) Otaslavice náležely před tím rodině *Pušků z Kunštátu*; Jan Puška se nepochybně účastnil s Pražany tažení. O Stražišti (Stražisku, u Konic) srv. *V. Pinkavu* ve Vlastiv. sborníku župy Olomoucké, 1920—24. — Týká-li se pamět, zapsaná v kodexu Pernštejnském r. 1485 (srv. Arch. čes., XVI, 284) k r. 1431: „potom jakož *Táboři* město Přerov dobyli a knihy městské zedrali" události z r. 1423, není jasno (r. 1431 v červenci byl Přerov obležen od Albrechta Rakouského).

(Str. 209)

[1]) O něm shodně *St. letopisy* (l. c., 57). Dí výslovně, že Žižka od Litoměřic (kde ležel u hradu Panny) přitáhl k Hradci. Text *Sa* praví, že převrat stal se s pomocí kněze Ambrože a měšťan a zdůrazňuje, že k němu došlo „v tom odjezdu Divišovu" k bojům s Němci do Moravy.

[2]) Srv. *Tomkova* Žižku 59, 85, 95, 122, 133, 142, 143, 148, 150, 211, 212.

(Str. 210)

[1]) Srv. díl druhý, str. 103.

[2]) Pohled na vývody historiků Žižkových poslední doby prozrazuje nám, že obrana chování Žižkova je nemožná. *Palacký* (III, 2, 188) se vyhnul úsudku vůbec. *Tomek* (Děj., IV, 285) hádá, že („nelze jinak si mysliti, než . . ."), že Diviš snad na Moravě se dorozuměl proti Žižkovi s Pražany a že tito z podnětů nám neznámých již se zase strojili k nepřátelství s Tábory! Táž myšlenka rozvedena je v Žižkovi (165—6). *Frankenberger* (II, 46) nemyslí, že Diviš měl nějakou dohodu s Pražany proti Táboru, ale zdůrazňuje, že spolek Bořkův s Prahou znamenal ztrátu Hradce pro Žižkovo nové bratrstvo (*Fr.* míní, že ono se ustavilo již v dubnu) a má za to, že Žižka měst Divišových nezbytně potřeboval pro zesílení menšího Tábora. Chybí jen důkaz, že „menší Tábor" byl „existenční podmínkou" pro vítězství „idey kalicha a idey národní neodvislosti", jíž podle *Fr.* věrně sloužili jen Táboři a nikoli prý Praha. Hlavní je, že i Fr. se hodnocení činu Žižkova v jeho souvislostech s Tomkovým pojetím Žižky vyhnul. *Urbánek* (l. c., 248 sq.), jenž jistě správně namítá, že kněz Ambrož byl asi původcem převratu, chápe neblahý obsah činu Žižkova; Žižka, praví, musil si býti vědom, že hradecký převrat bude heslem k nové válce domácí; omluvu hledá v dohadech, že na Litoměřicku došlo snad k rozladění mezi Táborem a Prahou, že snad působily žaloby

Hradeckých na Diviše a „po případě" i „jeho nové důvěrné styky s Prahou na výpravě moravské": „proto snad Žižka, nemaje již rozpaků, rozpoutá-li se domácí válka dříve nebo později a cítě se prost ohledů k Diviši Bořkovi, pomohl Hradeckým způsobiti v jejich městě převrat." Nerozumím, jak dobře husitský i rytířský čin pana Bořka, že vytrhl na Moravu do boje proti Zikmundovi spolu s Pražany, může býti líčen jako „podezřelé styky s Prahou", jež daly Žižkovi právo rozpoutat domácí válku, tím více, že níže (str. 253) musí Urbánek přiznati přímo, že Žižka převratem v Hradci „pohnul slibnou výpravu Bořkovu a jeho pražských spojenců k návratu". Na jiných místech přičítá Urbánek Žižkovi zvláštní cíl programový, „jenž ho již od r. 1421 vábil", posílit husitství na Moravě, vyrvat Moravu z moci Albrechtovy a pod., jinde „hloubku přesvědčení o nutné solidaritě celého českého husitství". (Hned na to Urbánek obrací se dobrými důvody proti výkladům Frankenbergrovým, že Žižka chtěl posíliti stranu „demokratickou"). *Goll* (Čechy a Prusy, 183) praví krátce a dobře, že Žižka opanováním Hradce vzbudil zas krvavé nepřátelství husitských stran mezi sebou.

³) Pan *Puška* držel dříve *Otaslavice* na Moravě; prodav je, přesídlil do Čech, kde od r. 1420 má statek *Kostomlaty* u Nymburka. Pražané jej ustanovili hejtmanem v *Nymburce*. V listopadu 1420 byl statek jeho, podobně jako statky Poděbradských Kunštátů v sousedství, zpustošeny králem Zikmundem. Náležel k předním pánům strany pod obojí; o jeho účasti ve výroku rozhodčím z 5. února 1422 a v jednání s Fridrichem Braniborským v listopadu téhož roku srv. výše str. 177, p. 1. O tom, že před revolucí patřil k moravským pánům, kteří pomocí najatých „lapků" znepokojovali útoky a loupežemi sousedství, srv. data jihlavské knihy hrdelní u *Neumanna*, Nové prameny k děj. husitství na Moravě (1930), 218 sq. Erhart Puška, jenž podepsal stížný list do Kostnice r. 1415, byl snad jeho bratr (srv. *Sedláčka* v ČČH, 1917, 329). Srv. o Janu Puškovi i níže str. 242, p. 1 a výše str. 113, p. 1.

⁴) *Kron. třeboňská* (*Höfler*, l. c., 53) dí pouze, že Žižka byl puštěn („missus" jako v *Star. koleg.*) do Hradce a Pražané tam na *poli u města* od něho poraženi. Totéž český text *Q* (překládá „missus" doslova v „poslán jest"!), znění textů pozdějších srv. výše; *Kolegiát* (l. c., 86) má výčet pánů na straně Pražan, počet zajatých udává na 300; má také údaj, že Žižka zabil vlastní rukou kněze, jenž nesl Tělo páně (v *St. letop.* je řeč o „arše", v níž svátost nesena). A má dodatek, jakoby Divišem samým napsaný: Ego vix effugi! Pozdější texty St. letop. jmenují dvůr, u něhož se strhla bitva, *Strauchovým*; tak i s Hradcem souvisící text *B*. Týž text, ač zcela krátce, líčí události tak, jakoby vyhnání pana Jetřicha z hradu Žižkou a poboření hradu stalo se teprv po bitvě u dvora Strauchova. To je zcela pravděpodobné, ač v neshodě s texty ostatními. O bitvě srv. i str. 116, p. 1 výše. Text *Sa* (neupersk ý prvý) Starých letopisů má o větu více: „A ty kořisti skladli (Hradečtí) do jednoho domu i pokradli z těch kořistí etc. (sic) jedni před druhými a ostatek pak toho lúpeže, což zůstalo po tom krádeži, vynesli na obec i spálili." Zde také jiné datum události: ten den před sv. Vavřincem (9. srpna).

(Str. 211)

[1]) *Urbánek* (250) vidí v činu známku, „jak těžce se dotýkal Žižky rozkol mezi husity i nevděk Prahy, kterou před tím dvakráte zachránil". K tomu třeba dodati, že rozkol mezi husity způsobil Žižka sám a sám „nevděk" Prahy vyvolal. I o dvojím zachránění Prahy je řečeno, jak víme, poněkud více, než by vyznali Pražané sami.

[2]) Text *B*. *Palacký* ve svém vydání St. letopisů větu vynechal! Zpráva je ovšem v patrné protivě k tvrzení pozdní a nespolehlivé *Kroniky velmi pěkné*, že Žižkovi kněží řádně mše slúžili v ornátě a s pleší a v komži; víme přece, jak houževnatě hájili táborští kněží svého ritu proti Pražanům od počátku. Kronika velmi pěkná má na mysli jistě nové Tábory Žižkovy, t. j. Hradecké čili pozdější Sirotky a jejich řády bohoslužebné (srv. o otázce níže str. 257); citovaná zpráva textu *B* nasvědčuje, že Žižka přišel do Hradce s předsudky starotáborskými.

[3]) *Theobald* (l. c., str. 305) dí, že Žižka přitrhl k Čáslavi 5. září, vzdáním a vojenskou lstí se města zmocnil. Pražané pospíšili k městu a denně s Tábory harcovali (hielten mit dem Tabor ihre Scharmützel), ale nemohli nic dokázati; proto tiše (heimlich) odtáhli a obrátili se do Kutné Hory, aby ji před Žižkou zabezpečili. Ta verse, jež nemůže býti vyložena kronikou *Hájkovou*, jeví se pravděpodobnější než domněnka (*Urbánek*, 252), že snad na pomoc Žižkovi přitrhl *Bzdinka* s Tábory. Ovšem datum Theobaldovo, že Žižka přitrhl k Čáslavi 5. září, je snad vzhledem k tomu, že 22. srpna zničen sbor Lupáčův, k Čáslavi na pomoc táhnoucí (*St. letopisy*, l. c., 57), mylné. Že Žižka dlel i počátkem září mimo Hradec, o tom svědčí zpráva týchž letopisů a St. kolegiáta, že 3. září (jiné texty o týden dřív, 27. srpna) páni Zikmundovi, *Jan Městecký z Opočna* a pan *Půta z Častolovic* vpadli do předměstí hradeckého, vypálili jednu ulici a zabili jednoho kněze. Souditi odtud na smír nebo dohodu mezi stranou Zikmundovou a Pražany (*Tomek*, Žižka, 168) není ještě nutno. Ale není, vzhledem k dalšímu vývoji věcí, pochyby, že převrat v Hradci rovnal cesty k dorozumění mezi katolickou a husitskou stranou v zemi.

[4]) *St. kolegiát*, l. c., 87, *St. letopisy*, str. 57.

[5]) *Palacký*, III, 2, 189, *Tomek*, Děj., IV, 287, Žižka 168 a pak jiní předpokládají, že došlo k nějaké úmluvě v Čáslavi mezi stranami nebo aspoň k příměří; jde ovšem jen o dohad; pozdější události mu nenasvědčují.

18. DOMNĚLÉ ŽIŽKOVO TAŽENÍ DO UHER
(str. 212—221).

(Str. 212)

[1]) Tak text *St. letopisů R,* shodně s ním *M.* Srv. edici *Palackého,* 57 a opravu *Palackého* v Děj., III, 2, 190.

[2]) Srv. soudobé poznámky chronologické někoho z okolí pánů z Hradce u *Höflera,* Fontes, II, 63: Ziska et Taboritae circumvallaverunt civitatem Telcz.

[3]) Srv. *Wolného,* Die Markgrafschaft M., VI (1846), str. 515. Ta tradice, jak zejména jmenování Bzdinky nasvědčuje, zdá se, má věcný základ; vypravuje, že něco obyvatel bylo na náměstí pobito a 4 konšelé vyhozeni z oken radnice; z nich starý rychtář, Jakub Pernikář, po třech dnech v důsledku zranění zemřel. Táboři prý dobyli a pobořili i blízký hrad *Šternberk,* ale na zprávu, že se blíží pomoc pod *Janem z Hradce,* dali se na útěk do Čech, na němž byli panem z Hradce u Horních Dubenek (u Počátek) potřeni na hlavu. Tato zpráva je jistě omylnou záměnou se skutečnou událostí z r. 1441; vítězem byl tenkrát *Menhart z Hradce.* Z Vlastivědy moravské (*Jan Tiray,* Telecký okres, z r. 1913) se ovšem o věci nedovíme nic; jaká škoda, že Morava nemá svého *Sedláčka!*

(Str. 213)

[1]) *Eneáš Sylvius* zapsal známou anekdotu o Žižkově chytrosti, jak přitáhnuv jednou v Rakousích k Dunaji, přilákal dobytek přes řeku k sobě (srv. díl druhý, str. 128, p. 1). K době po dobytí Telče by tažení do Rakous bylo lze datovati nejspíše. Vskutku však ve vpád Žižkův do Rakous věřiti nelze — kdyby k němu bylo došlo, musily by nás o něm poučiti rakouské prameny, na př. *malá kronika klosterneuburská* (srv. níže str. 252, p. 2) nebo listiny. Je-li v zprávě Eneově něco pravdy, mohlo by jíti o událost z doby Žižkových služeb v bojích let 1405—1409.

[2]) Moravan *Dubravius* dává zase Žižkovi od Jihlavy — ale vše datuje do počátku r. 1422, bezprostředně po bitvě u Něm. Brodu! — táhnout do nitra Moravy, kde mu přátelé kalicha se poddávali, dobyti *Ivančic* (Evantium) a *Mohelnice* (Miglitium; Mohelnice leží na severu Moravy, východně od Mor. Třebové; Ivančice jsou na jihu, jzáp. od Brna) a pak vraceti se, jako u Hájka, s nepořízenou od Kroměříže (srv. vyd. Frankf. z r. 1687, str. 698). *Palacký* (III, 2, 190) odtud přejal svůj dohad (patrně nedůvodný), že Žižka ležel nějaký čas u Kroměříže. U *Tomka* a u *Urbánka* toho omylu již nenalezneme.

[3]) Text *M* (jenž zavírá v sobě i překlad kroniky *Vavřincovy;* srv. díl II, 137 sq.) psán je z větší částky teprv r. 1619 v Kutné Hoře. Jak víme, pozdní zápis sám sebou není důvodem k podezření; i některé jiné důležité kusy naší historie zachovaly se teprv v opisech z 17. st., na př. i t. zv. vojenský řád Žižkův a j.

[4]) Sama slova prvé věty prozrazují, že tu jde o vložku neorganickou, do vypravování nedbale vsunutou. Text *M* končí vypravování o vítězství u Něm. Brodu zprávou o pasování rytířů po bitvě. Hned za tím je nadpis nové kapitoly: *Tažení bratra Žižky k Svitavám.* A potom čteme: „Item *potom* klášter Želev zbořili a mnichy

všecky spálili a jiné zmordovali a v Vilémově též učinili i horskému klášteru v Sedlci. Z Chrudimě, z Mýta, z Litomyšle, z Svitav všichni utekli ode všeho" atd.

[5]) *Svitavy* jsou těsně na českých hranicích, *Letovice* asi 28 km jihojihovýchodně; to by znamenalo návrat zpět. Ale pak mluví zpráva o *Boskovicích* (10 km jv. od Letovic) a o tažení až do Uher (na hranice uherské nebo do nitra Uher?) a do Slezska.

[6]) „Bytky" jsou z němec. Beute, kořisti; srv. staročeské „bituňk".

[7]) Jde o nadávku na Moravě dosud žijící, jež znamená: smrad, neřád. Srv. *Kottův* Slovník.

[8]) Srv. frázi listu Žižkova stejně znějící, psanou z *Vilémova* 1. dubna 1423; srv. díl druhý, str. 183.

(Str. 214)

[1]) Dohady o ní srv. v stati *Bartošově* v ČČM, 1928, 210.

[2]) Zprávy *St. kolegiáta* a textu *Sa Star. letopisů* o tom srv. níže, str. 280, pozn. 1. Kolegiát dí vskutku, že Čechové „všechny v těch místech (*Boskovice, Letovice, Mohelnice*) mužského pohlaví smrti a požáru vydali." Srv. o vyvraždění Mohelnice svědectví biskupa olomúckého Tasa z Boskovic z r. 1460, podle něhož prý na 700 mužů v kostele i mimo něj bylo pobito, v Studiích a textech VI (Nové prameny k děj. husitství na Moravě, Olomouc, 1930), str. 59 a *A. Neumanna* Katol. mučedníci doby husitské (1927), str. 78 sq.

[3]) Proto také lze stěží dáti víry domněnce, jakoby původce tohoto zápisu vskutku znal osobně měšťana *Krásu*, r. 1420 popraveného; mám za to, že to přejal mechanicky z četby jiné paměti.

[4]) Pozoruhodno je, že naše zpráva mluví jen o městech Chrudimi, Mýtu, Litomyšli a Svitavách a nikoli o Kolínu, Kutné Hoře a Čáslavi, v jejichž dobytí *neměl* podíl Žižka. U Chrudimě teprv počíná se jeho součinnost s Pražany.

(Str. 215)

[1]) Text začíná takto: Potom jednoho času táhl jest Žižka do Moravy a podmaňoval sobě lidi (nota bene, táž fráse, jako v textech *LM* o boji u Hořic); i přitáhl také k *Kramicu* (*Toman* navrhuje opravu: *Strážnici; Palacký* myslil původně na *Hranice*, později na *Kroměříž*) a tu jest nějaký čas ležel. A bratří naň domlúvali, *aby někam tažení učinil;* a on zpraviv čtyry řády vozův a děl, což mohl nejvíce, i táhl jest přes hory do Uher. A tu sú jemu Uhři tažení nebránili . . .

(Str. 216)

[1]) Srv. Památky archaeolog, V, 330 a *Tomek*, Žižka, 176, pozn. *Nárhéd*, píše Tomek, je dosud jméno mlýna na řece Nitře asi hodinu cesty severně od *Nových Zámků*. Silnice šla od Trnavy k Senici, kde překročila Váh a pak do vsí arcib. ostřihomského „*Nárhéd* a *Udward*"; Udward je před Ostřihomem.

[2]) Husitské válečnictví, 329 sq. *Kuffner*, Husitské vojny v obrazech (1907) následuje ovšem v své mapové skizze (mapka č. 20) Tomana.

[3]) Naše velká armáda, II, 54—72.
[4]) Zápis končí větou: „A tak jemu Pánbůh pomohl z Uher vytáhnouti. Ale jakž jest Žižka počal bojovati, najtěžší jemu přišlo."
[5]) „Dovolávám se tu," praví *Frankenberger*, „soudu vojáků, kteří rozumějí válce a znají válečnou historii; jsem přesvědčen, že mi dají za pravdu" (str. 60).
[6]) Vidíme, že na místě Žižkově pustoší jen vykladači zápisu, tak *Tomek*: a poplenil nepochybně daleko široko krajinu v Pováží, až přiblížil se k Ostřihomu (str. 174).

(Str. 217)

[1]) Srv. článek *Šimákův* v ČČH, 1910, 191 sq. (Nový kronikář český). Srv. i díl druhý, 137, p. 2.
[2]) Srv. popis rukopisu (v zámecké knihovně děčínské) v předmluvě k *Palackého* Starým letopisům, str. XI a *Šimáka*, l. c., 191.

(Str. 218)

[1]) *Palacký* dí skromněji: až za Trnavu (podle zápisu vskutku až daleko za řeku Nitru!)
[2]) *Tomek* (Žižka, 175, p.) se dovolává listiny v Arch. čes., VI, 412, která však je datována zjevně 14. října 1424. Takový omyl je u Tomka vskutku vzácností neobyčejnou.
[3]) Srv. *Altmannova* Regesta, I, str. 396 sq.
[4]) Srv. *Altmanna*, l. c., 171—2.

(Str. 219)

[1]) Že tu o účastníka nejde, nýbrž o někoho, kdo jen z doslechu o věci psal, zřejmo z věty: Kdež tak praví lidé, že jest veliká psota a bída tu na nich byla etc. — Jak snadno mohlo dojíti k omylu, že to byl Žižka, jenž vedl vojsko Sirotků do Uher, naznačuje omyl *Žídkův* (tedy již z konce let šedesátých 15. stol. pochozí), že Žižka byl hejtman ve vojště Sirotků, spolu s tím pak významná okolnost, že na př. *Kronika velmi pěkná* (jako ostatek ani *En. Sylvius*) nezná ani roku ani dne smrti Žižkovy, jinými slovy, že některým přispěvatelům St. letopisů nedostávalo se základních chronologických vědomostí. Srv. díl druhý, str. 131.
[2]) Rekonstrukce linie ústupu v dosavadní literatuře jsou vesměs směle dohadové, jak prozrazují již jejich rozdíly. Východisko tažení Žižkova, záhadný *Kramic* na Moravě, neznáme. Pak čteme, že Žižka táhl přes hory do Uher, hned na to, že obrátil vozy zpět k moravské zemi. Líčí se prvý den ústupu, aniž by bylo naznačeno slovem, kde Žižka vlastně byl, druhý den je u „jednoho jezera mezi jedním vrchem", třetí den táhne od toho jezera k jedné vodě, kteráž teče k *Narhedu* — tu tedy se dovídáme o sotva uvěřitelné skutečnosti, že Žižka stál ve chvíli obratu zpět k Moravě daleko 2—3 denní pochody východně za řekou Nitrou. Zda jižněji či severněji za Nitrou zůstává ovšem nejasno. Těžký přechod přes řeku (Nitru) líčí se podrobně; Žižka však ještě třetího dne dostane se „mezi jedny lesy, kdež jsú bahna a luhové". Čtvrtý den táhne „k jezerům jedněm", kdež jsú za „*Trnavú*" a

tam spravuje vozy. Co rozuměti slovy „za Trnavú," ovšem není zase jasné; hlavní je, že zpravodajovi uniklo úplně, že čtvrtého dne musil by Žižka (kdyby ovšem bylo možno tak rychle postupovati) dostati se k řece *Váhu* a o její překročení tváří v tvář nepříteli se pokusiti. Ale *Váh vypadl cele z obrazu pisatelova;* to stačí za důkaz, že celé vypravování nemožno považovati za pramen jakž takž spolehlivého poučení. Pátý den táhne Žižka „k jedné stráni", položí se pak, odraziv útok, „na jednom vrchu", odráží útoky jízdy a trpí velkou nouzi. Šestý den táhne „k horám", položí se „u samých lesů pod jedním vrškem", projíždí (sedmý den?), chytře manévruje vozy, skrze lesy. „A tak jemu pán Búh pomohl z Uher vytáhnouti." — Ze všeho je zřejmo, že si pisatel vybíral jen určité situace terénové a to patrně z čirého dohadu a ovšem bez jmenování míst, aby na nich mohl svou nauku o užití vozů v daných okolnostech demonstrovati. Jako pramen pro určení směru ústupu nemá tedy vypravování ceny. Jediná z dvou určitých zmínek (jezera za Trnavú) by snad prozrazovala, že si představuje ústup někde v okolí Trnavy (kdežto Sirotci r. 1431, nemohouce se dostati přes Váh, táhli po jeho levém břehu k severu, až u Jilavy dosáhli přechodu). Ale vzhledem k tomu, co pověděno, nemožno na zmínce o „jezerech za Trnavou" (snad až za Trnavou, vých. od Váhu?) vybudovati tvrzení, že tu jde nepochybně o tažení od ústupu Sirotků r. 1431 rozdílné.

(Str. 220)

[1]) Referuji podle *Tomka*, Děj., IV, 502; srv. další data u *Palackého*, III, 3, 20, kde uveden také hojný počet pramenů soudobých a jmenováni někteří účastníci a vůdci tažení (mezi prameny je i psaní biskupů uherských do Basileje z 18. prosince); je vidno, že událost tak neobyčejná nalezla hojnou odezvu v písemné tradici soudobé. Srv. i data *L. Hofmana* v ČČH, 1901, 144, pozn. K ohlasům paměti o ústupu z r. 1431 je nyní připojiti i vypravování textu *M*. Tomu není ovšem překážkou, že *M* má o ústupu z r. 1431 zprávu přímou a sice téhož stručného obsahu jako u *Palackého*, St. letop., č. 193. Rozdíl je jen v tom, že *M* má v prvé větě, že Sirotci táhli přes Váh *do Slovák* (místo: do Uher) a že z 10 dní boje na ústupu udělalo 40 dní. Nevydaný rkp. *Sa* má poslední větu tak: „a tak hnali se (Uhři) s nimi (Sirotky) až k Jihlavi (tak všude omylem místo: *Jilavě!*) a vždy sú ujeli brannú rukú Sirotci, ač pak s velikú škodú." Chybí v něm i slova, že Sirotci táhli do Uher „na Ctibora vévodu". — Co domnělého Žižkova ústupu z Uher se týče, hádají *Tomek* (Žižka, 179) a *Toman* (Hus. vál. 332), že sedmého dne ústupu byl Žižka v okolí Nadaše (u Trnavy) před přechodem hraničního pohoří (Bílých Karpat); u *Frankenbergra* není počítání ústupových dnů jasné.

[2]) Dějiny, III, 2, 220.

[3]) Srv. *Tomana*, Hus. váleč., 193 sq. a přílohy.

[4]) Srv. *Staré letopisy*, l. c., 196 (k tomu *Palacký*, IV, 2, 476).

[5]) Srv. k tomu referát *Šustův* o známé práci *Delbrückově* (ČČH, 1907, 216) o středověkých theoreticích vojenských, cizích skutečnosti, o jejich fantastických konstrukcích a bizarních nepochopitelnostech a j.

(Str. 221)

[1]) Srv. o radách položit se tak, aby nepřítel musil ležení přestřelovati, nebo krýti se strání na pochodu, o opravě cest lesy, snad i terminologii a fraseologii („děla", „aby k němu z děl bíti nemohli", „zpraviti vozy", „dával" pěších po . . .) ve vojenském řádu *Vlčkově* u *Tomana,* Hus. vál., 428 sq.

[2]) Srv. níže str. 299.

[3]) Srv. jak proti oprávněným výtkám *Frankenbergrovým* hájí Žižku *Urbánek* (Žižka, 257), jenž slaví tažení do Uher jako první velkou „reysu" husitskou, jež zanechala v nepříteli mocný dojem české nepřemožitelnosti.

[4]) L. c., 174. — V Jihočes. sborníku histor., V (1932), č. 1. otiskl *V. J. Boušek* stať, psanou již po vyjití třetího dílu mého „Žižky", pod titulem „Slavný návrat Žižkův z Uher v polovici října 1423". Přiznává, že nezná sic práce Frankenbergrovy a Urbánkovy („nebyly mu k disposici"), ale ukazuje a vysvětluje den za dnem a ilustruje mapkami jenerálního štábu místo za místem, kudy Žižka táhl a jak manévroval. Zavírá, že „věrohodnost zprávy Starých letopisů je ověřena Palackým, Tomkem, Tomanem, Kuffnerem atd. a rukopis sám historicky odůvodněn(!). Proto mu věřím. Prokáže-li se, že by byl nesprávným, padají všechny kombinace a dohady na něm založené samy sebou. Posud se však tak nestalo". Nebudu, rozumí se, polemisovat s článkem takového způsobu. Nechť věří v zprávu Starých letopisů pevně dál. — V „Československé vlastivědě", dílu IV (Dějiny), jenž vyšel r. 1932, kde *Urbánek* vypsal dobu od r. 1419 do 1526, vypravuje autor o tažení Žižkově do Uher podobně jako v své práci o Žižkovi, beze zmínky o mém vyvrácení omylu. Ale jak jsem informován, je vše to psáno ještě před vyjitím mé knihy (1930), přes to, že ve výčtu literatury (str. 339) je uveden i můj Žižka, díl I.-III.

19. PROGRAMOVÝ ZÁPIS NOVÉHO TÁBORA ŽIŽKOVA

(str. 222—228).

(Str. 222)

[1]) Že list landfridu plzeňského, dosud do listopadu 1423 kladený, náleží vskutku do r. 1421, viz výše str. 122, p. 5.

[2]) Srv. díl druhý, str. 174 sq.; text zápisu u *Tomana* ve VUčSp, 1893, l. c., str. 18—22.

[3]) Ač byl již před tím čtyrykrát tištěn (r. 1780, 1791, 1817 — to bylo zvl. vydání *Hynka Thama* — a v *Erbenově* Výboru z lit. čes., II, 271—8). Srv. *Tomana*, VUčSp, 1893, l. c., 52. *Palacký* sic v Děj. v poznámce dvakrát se o něm letmo zmiňuje (III, 2, 35, 212), ale nikoli v textu a nevydal ho také v Arch. českém, ač se jím obírá v ČČM 1828 v stati o válečném umění Čechů v 15. stol.

[4]) *Urbánek*, Žižka, l. c., 233 sq.

[5]) Srv. výše str. 194. Ale i pochybnosti v poznámkách str. 134.

(Str. 223)

[1]) Srv. díl druhý, str. 174 sq.

(Str. 224)

[1]) Srv. o panu Alšovi *Tomkovy* Dějiny a *Sedláčka* v Hradech, II, 229 a v OSN (z Riesenburka). Ale omylem je tuším Sedláčkovo tvrzení, že by pan Aleš byl po smrti Žižkově hejtmanem Sirotků. Zdá se, že Sedláček tak usoudil ze zprávy o jeho roli v Slezsku r. 1432 (srv. níže pozn. 4). Překvapuje jistě, že jméno tohoto pána, jejž přece podle všeho, co o něm víme, máme právo pokládati za zastánce programu, jemuž sloužili na př. páni Hynek a Hašek z Valdštejna, vidíme najednou po boku Žižkově a v souvislosti s výzvami k nelítostnému trestání (srv. str. 228), jež sotva mohl schvalovati. Bylo by zajímavo sestaviti v jedno u pánů českých, kteří vystupují v době revoluce, ty tak hojné a tak nápadné změny fronty a užíti jich k studiu k psychologii o morálce doby. Vzpomeňme jen pana Čeňka, pana Haška, bratří z Kunštátu (srv. str. 242, p. 1 níže), Bohuslava ze Švamberka, Oldřicha a Menharta z Hradce a řady jiných. U některých je „rychlé obracení po větru" (*Kalousek*, ČČM, 1903, 269) jedinou politickou směrnicí. Data *Sedláčkova* v ČČH, 1917, 89 sq. a 328 sq. jsou tu, aspoň částečně, dobrou pomůckou.

[2]) Srv. *Sedláčka* v OSN, XV (z Kunštátu) a díl druhý, str. 25. Srv. i vývody a dohady *Aug. Neumanna* v Nov. pramenech k děj. husitství na Moravě (1930), 10 sq.

[3]) Srv. *Sedláčka* v OSN, XXVII, 754 a Hrady, II, 126.

[4]) Srv. Hrady, V, 309 (*Sedláček* hledá tvrz Vysokou na místě Pustého hradu u Sukorad a Myštěvsi; při tom patrně mísí omylem data o Vysokém nad Jizerou s touto tvrzí) a ibidem V, 271. Zdá se, že jeden z bratří, Jan, sluje potom *Černín z Vysoké*; r. 1432 najdeme jej vedle Aleše Vřešťovského z Riesenburka jako správce příměří smluveného ve Slezsku; u Lipan na straně panské řídil manévry vozové.

(Str. 225)

1) Srv. data v *Tomkových* Dějinách a *Sedláčka*, Hrady, XII (dějiny Malešova u Kutné Hory, jejž Beneš asi od r. 1424, t. j. od vítězství Žižkova nad Pražany, držel).

(Str. 226)

1) *Sedláček*, Místopisný slovník histor. Válka mu patrně dala v moc tvrz *Kluky* u Žleb, jež dříve, do r. 1421, náležela měšťanům kutnohorským.

2) Jde o Vel. Žernoseky u Litoměřic. Srv. Hrady, XIV, 378 a 398.

3) Srv. Hrady, XV, 207. Jmenuje se také *Frenclinem z Kotvic* a byl asi německého městského původu.

4) Zemřel asi r. 1466; zápis jmenuje níže ještě Ondřeje ze Studené, ale podle jmen v sousedství sotva vladyku.

5) Níže zajisté čteme výslovně, že mezi zápisníky svrchu psanými jsou i měšťané, řemeslníci a robotězi.

6) Srv. díl druhý, str. 175.

7) Srv. díl druhý, str. 66.

(Str. 227)

1) Srv. díl druhý, str. 190 sq.

20. SNĚM SVATOHAVELSKÝ PROTI ŽIŽKOVI (str. 229—234).

(Str. 229)

[1]) Srv. i *Palackého*, Děj., III, 2, 183. Ve svolávací listině k sjezdu měst Praze poddaných do *Nymburka* na den sv. Václava (s. d.; Arch. čes., VI, 410) stojí jméno pana Haška na prvém místě, pak teprv jmenují se purkmistři a konšelé (pan Hašek podpisuje se ovšem jako mincmistr na Horách Kutných); pak následuje jméno Viléma Kostky, jakožto podkomořího království (byl podkomořím zvolen od Pražan a od Korybuta, aby spravoval zabrané statky církevní; srv. Arch. čes., I, 218). Třetí v listině je A. H. z D. (tak zkráceno v opisu), purkrabí Vyšehradský. Znamená to, že hrad Vyšehrad byl, aspoň zčásti, znovu opevněn? Jde snad o Hlaváče z Deštnice, jenž padl potom u Malešova?

[2]) Arch. čes., VI, 410.

(Str. 231)

[1]) O tomto oblíbenci Zikmundově, milostí jeho pánu v Kladsku a knížectví Minsterberském († 1435 v Bratislavě, kde je pochován), srv. *Sedláčka* v ČČH, 1917, 93 a Hrady, II, 169; o Janu Městeckém ibid. 102. O Opočně tamtéž, 46.

[2]) Srv. Urk. Beitr., I, 325.

[3]) Srv. níže str. 232, pozn. 1.

[4]) Srv. Arch. čes., III, 241. Podle původních úmyslů mělo slyšení býti již kol 16. října nebo 30. listopadu.

[5]) O tom sic v zápisu českém není slova, ale plyne to z listu Zikmundova králi Polskému, z jara 1424 (Urk. Beitr., I, 324 sq.) a z jiného, též bez data (AÖG, 52, 230.) Zikmund sám universitu o to žádal; universita odmítla, pravíc, že nemůže vcházeti v spor o články víry, církví na jisto postavené a tím připouštěti, že jsou pochybny. Zikmund ujišťuje, že to mínil tak, že mistři mají pouze dáti poučení pobloudilým a je přivésti zpět na pravou cestu; sám přece jako král římský a nepochybný obránce církve si nepřeje jiného. Proto prosí krále Vladislava, aby mistry k cestě do Brna přiměl.

[6]) Srv. i Urk. Beitr., I, 326, kde král Zikmund (v březnu 1424) vykládá celou historii jednání o glejt.

(Str. 232)

[1]) Srv. k tomu ne nevýznamné místo listu krále Zikmunda panu *Oldřichovi z Rožmberka* ze Stolič. Bělehradu z 24. listopadu 1423 (Urk. Beitr., I, 308), v němž jej vyzývá, aby k zápisu sněmu svatohavelského nepřistupoval, dokud nebude král informován panem *Pútou* a *Městeckým* o povaze věci (poslové dosud do Bělehradu nepřišli) a list téhož témuž z 30. listopadu (Arch. čes., I, 17), kde král dotýká se krátce žádostí pražského sněmu a jednání o glejt. „Protož od tebe žádáme a také tě napomínáme tú věrú, kterúž jsi víře křesťanské, svatému kostelu Římskému i nám jako svému dědičnému pánu vinovat, a v které jsi sě až sem jako

dobrý člověk zdržel, *aby sě od nás nedal děliti*, než jdi to jisté slyšení před sě nebo nejdi, aby podlé nás a podlé víry křesťanské ostal..." Je zřejmo, že král měl obavy, že jde o vlákání jeho věrných do tábora kalicha. *Palacký*, III, 2, 195 a *Bezold*, II, 16 předpokládají, že Pražan, event. českých pánů strany Zikmundovy dotklo se asi velmi nelibě, že král dal 4. října zeti svému Albrechtovi a choti jeho Alžbětě v léno markrabství moravské (srv. *Bretholze* v Arch. f. oesterr. Gesch., 80, 346 sq. a *Altmannova* Regesta, I, č. 5625 a 5621). Myšlénka taková se vskutku nabízí, ale sluší upozorniti, že na žádném z českých sněmů té doby neslyšíme stížnost na to; král Zikmund by se asi ostatek vymluvil, že nejednal bez potazu s českými pány; v okolí jeho i v Uhrách dlí častěji několik pánů českých.

²) Zápis o sněmu (Arch. čes., III, 240) vytýká v čele hlavní účastníky sněmu. Na prvním místě, jako v Čáslavi r. 1421, čteme jméno *arcibiskupa Konráda*, legáta stolice papežské; pak následují přední jména z velké šlechty katolické ze severu Čech, pak teprv předáci šlechty kališné; zastoupen je i katol. landfrid plzeňský; konšelé měst pražských jsou jmenováni až za pány; jiná města výslovně jmenována nejsou, ač na sněmu zastoupena byla. Zápis je nepochybně důležitý i pro odhad síly obou stran v zemi; podvrací zajisté s dostatek populární představy novodobé, jako by s Husity věřila a stála *velká většina* země. Posice strany katolické (i když k ní nemůžeme cele přičísti na př. pana Čeňka z Vartenberka) musily býti považovány za významné, bylo-li v zásadě rozhodnuto, že jí patří polovina vládního vlivu.

³) Doslova to neplatí: pan *Bořek z Miletínka* a *Jan ze Smiřic* nebyli stavu panského. Ale rozdíl proti sněmu čáslavskému z r. 1421 bije přece do očí: mezi zvolenými není žádný Pražan, nikdo z měšťan vůbec.

(Str. 233)

¹) Toho všiml si, pokud vím, jediný *Palacký* (III, 2, 192), zmírniv to větou, že se strany táborské nebyl „kromě obojetného pana Heřmana z L." nikdo přítomen. Pohříchu neudal nikterak, proč by Heřmana bylo považovati za „obojetného".

²) Srv. Arch. čes., III, 311, 494, též 227 (na sněmu čáslavském: Heřman a Jan z Lancštejna, odjinud z Borotína). Jan byl bratr Heřmanův; jde tu sotva o známého mistra z okolí Husova, r. 1412 rektora školy na Zderaze a obhájce kvestie obsahu noetickomatematického (srv. *Novotný*, Hus, 2, 43 a Arch. čes., VI, 490). O bratřích z Borotína srv. i *Sedláčka* v ČČH, 1917, 93.

³) Srv. Archiv čes., III, 246, 252, 255—6. Ostatek srv. *Sedláčka*, Hrady, 7, 198 a 11, 231.

⁴) V tom je veliký rozdíl proti zápisu o sněmu *čáslavském* (AČ, III, 227), jenž počíná se zmínkou skoro v týchž slovech o búřích, záhubách, pálení a jiných rozličných neřádech, podobně jako (ibid. str. 241) zápis o sněmu svatohavelském. Srv. i některá, skoro slovně totožná místa tohoto zápisu se zápisem o sněmu ve *Zdicích* na podzim 1424 (ibid. 248) — je asi zřejmo, že písař byl ve všech případech týž.

[5]) Předpokládá se ovšem, že výzva vyjde od obou stran nebo aspoň ode dvou hejtmanů, každého s jedné strany v zápisu zavřené.

(Str. 234)

[1]) Článek o tom je ovšem z míry komplikovaný a nejasný a prozrazuje sám ohromnou nesnáz věci. Praví asi, že dobyté statky mají po dvou týdnech po 1. listopadu býti postoupeny k věrné ruce člověka hodného té strany, k níž náleží dosavadní držitel. Kdyby interesenti se o právu vlastníka nedohodli, mají ve sporu rozhodovati zemští hejtmani. Kdyby do vypršení příměří mezi stranami k dohodě nedošlo, mají zabrané statky býti vráceny zase těm, kdož je do 1. listopadu 1423 drželi. Zámky vypálené a zbořené nemají býti opravovány, nově zdělané však nebořeny.

[2]) Srv. díl prvý, str. 92.

[3]) O sněmu pražském a poselství pana *Městeckého* a *Půty* ke králi má zprávu i *Windecke* (l. c., 172, 180 sq.), jenž také úvodní část zápisu sněmu svatohavelského v překladu otiskuje. Ale píše tak, jakoby „husité a Češi" vzkázali ze sněmu králi (tou dobou asi ještě v Budíně dlícímu?; srv. str. 182), že chtí vrátiti se k pravé víře, odpustí-li král, co mu provedli. Rádcové královi prý mínili, aby král povolil. Současně přišli s týmž poselstvím páni Městecký a Půta do Stol. Bělehradu (zde byl král asi od 19. listopadu); bylo tedy usneseno, že král ve všem vyjde husitům vstříc. Poslové odjeli, ale když vrátili se do Prahy a chtěli jednati, ukázalo se, že vše byl jen podvod, neboť pražští husité se srovnali a spojili s Žižkou atd. Je zřejmo, že tu Windecke z omylu spojuje události z doby o rok pozdější se situací v zimě 1423—24.

[4]) *Tomek* ani v Dějinách ani v Žižkovi (184) nepoložil si otázku, jak snesení země proti zhoubcům zemským možno srovnat s jeho pojetím Žižky. Spokojil se tím, že zdůraznil, že snesení bylo *vypověděním války Žižkovi a Táborům* (pokud jde o Tábory, víme, že vzhledem k účasti pana z Borotína nelze to opakovati bez výhrady). *Frankenberger* (l. c., II, 74) si usnadňuje řešení větou, že „těmi zhoubci byly míněny obě strany demokratické (sic), Táboři a Orebští, proti nimž, *jako proti zapřisáhlým nepřátelům královým* (krále Zikmunda!), branný spolek v prvé řadě byl namířen". Stačí citovati; netřeba nepravdu tak okázalou vyvraceti; „Orebskými" se míní patrně svaz Žižkův; nová vláda pražská, podle Frankenbergra, znamenala prý i „naprosté opuštění národního programu!" *Urbánek* (l. c., 258 sq.) má ovšem, podobně jako *Tomek* (IV, 293), správnější výklad stanoviska sněmů českých té doby ke králi Zikmundovi, ví, že v popředí byly požadavky náboženské a že by Zikmund jen za cenu splnění jejich mohl od kališné šlechty býti uznán králem (*Urbánek* jen vytýká, že bylo omylem pokusit se o dohodu s církví a již i se Zikmundem dříve, než katolická Evropa bude donucena k povolnosti) a praví po prvé výslovně, že „zhúbci země" rozuměl sněm Táborské a s nimi i Žižku (jak jsme vyložili, třeba říci spíš: Žižku a jeho díl Tábora), ale neužívá příležitosti, aby se rozhovořil o významu a případnosti této karakteristiky a srovnal navzájem úsilí obou stran, jako se stalo námi výše a jeho výsledkem změřil hodnotu svých

názorů o Žižkovi, výkladu Tomkovu zcela blízkých. Třeba ovšem opakovati, že Urbánek zápis svazu Žižkova klade do dubna, ne do podzimu 1423. Ale nalézá v něm přece (str. 236) ve shodě se mnou projev vůle splnit program čtyř artykulů „bezohledně a bez výjimky, kam jen dosahovaly zbraně husitské," „tvrdý duch jediné pravdy a jediné cesty ke spáse," „fanatický zápal, jenž necouvá ani před hranicemi". O zhola falešném obrazu sněmu svatováclavského („nebylo kapitulace žalostnější a zrady zpronevěřilejší" atd.) u *Prokeše*, srv. str. 102 l. c.

21. ŽIŽKŮV BOJ S PRAŽSKOU KOALICÍ. VÍTĚZSTVÍ U MALEŠOVA

(str. 235—246).

(Str. 236)

[1]) Srv. výše str. 232, pozn. 1.

[2]) Srv. Arch. čes., I, 151. *Tomek*, Děj., IV, 297, klade je as k 2. únoru 1424. Jistci Alšovými jsou pan *Hašek z Valdštejna* a pan *Diviš Bořek.*

(Str. 237)

[1]) Regest listu o příměří, d. d. 1. listopadu 1423, srv. v Arch. čes., III, 496. Bylo smluveno pod základem 30.000 kop (t. j. 25—30 milionů Kč). Opravci jsou Oldřich z Rožmberka a Smil ze Šternberka. Škoda, že Palacký, pokud vím, celého listu neuveřejnil (jeho výtah je, jak poznamenává, ze soudobé porušené kopie archivu třeboňského; k tomu je připojen odkaz na *Veleslavínův* Kalendář historický, str. 556). Zápisníky ze strany katolické jsou jmenováni páni: Jan starší z Michalovic, Čeněk z Vartenberka, jinak z Veselé, Albrecht z Dubé, seděním na Kostomlatech, Aleš ze Šternberka, Mikuláš z Hasenburka, seděním na Kosti, Fridrich z Kolovrat, Jan mladší z Michalovic, Hanuš z Koldic, Václav, Markvart, Petr a Beneš bratří ze Zvířetic „i jiní páni i rytíři". Ze strany druhé jsou jmenováni jen kněz Konrad arcibiskup, pan Aleš z Dubé, seděním na Uštci (hrad v městě Úštěku). Ostatní jsou odbyti pouhým „etc.".

[2]) Srv. o něm *Sedláčka*, Hrady, V, 37. Byl z rodu pánů z Dubé; byl zajat v květnu 1421 při dobytí Jaroměře (kde byl královým hejtmanem) a počátkem 1422 při dobytí Německého Brodu. *Staré letopisy* (62) jmenují omylem Jana z Červ. Hory.

[3]) *St. koleg.* (l. c., 87) jmenuje jen Půtu a Městeckého; ze *St. letop.* (starší texty nezmiňují se vůbec o bitvě) text *B* jmenuje jen Jana (sic; pozdější texty: Půtu) Červenohorského a Arnošta; texty *T* a *R, L, M* pana Opočenského a Červenohorského (Půtu!) a pana Arnošta; jen *Sa* má: Půtu a Městeckého.

[4]) List zachoval se jen v pozdním textu *M* Starých letopisů; odtud vydal jej *Palacký* v Arch. čes., III, 302 a *Toman*, VUčSp, 1893, str. 22 a 53. Zprávu o úkladu proti Žižkovi zvěděli v Hradci od „jednoho Opočenských strany", jejž Hradečtí zajali (třeba z toho odvozovati, že již v listopadu vedly se boje mezi Hradcem a Opočenskými?), vězně prý dosti znamenitého. Najatý vrah dostal prý již 10 kop a ještě 30 má dostati — 40 kop je přibližně našich 40.000 Kč, počítáme-li dohadem jednu kopu za 100 K předválečných, t. j. 1000 Kč. Netajím si, že dnes, na rozdíl před 10—11 lety, je toto nízké hodnocení Kč, v mé učebnici pro střední školy i v práci o Žižkovi důsledně počítané, sotva srovnatelné se skutečností. Ale rozdíl není příliš veliký.

[5]) Srv. díl druhý, str. 55.

(Str. 238)

[1]) Tak i *Toman* ve VUčSp, 1893, 54 a Hus. váleč., 101.

[2]) Kdyby Žižka byl v útoku účasten, zmínily by se o tom lužické prameny.

[3]) Srv. o tom *Jechta*, Der Oberlaus. Hussitenkrieg (1911), str. 75 a téhož Codex, II, 1, 186; srv. i *Šimáka* v ČČH, 1912, str. 225. Podle staré žitavské kroniky bylo příčinou útoku Bočkova, že pan *Hynek* neboli Jindřich *z Donína*, sedící na *Grabštejně* (u Chrastavy) a *Falkenberku* (sev. od Jablonného; srv. Hrady, X, 227, 283) sebral Bočkovi u Petrovic (u Falkenberku) fůru herynků. Pomoc vyslanou Žitavskými Boček krvavě potřel a dobyv úmluvou hradu *Karlsfrieda*, Žitavskými osazeného, dal upáliti 11 mužů posádky, ač jí zabezpečil dřív volný odchod; ostatním dal uřezat nosy a palce. Boček pak na tři dny utábořil se 5 km od Žitavy, pustoše okolí (to byl prvý vpád český do Lužice v době husitských válek!). Ta data doložena jsou spolehlivými záznamy týdenních účtů zhořeleckých; nespolehlivá žitavská kronika má nemožné datum, že Boček měl 700 jízdy a 8000 pěších. Zápisy lužické mluví jen o „Bočkovi z Poděbrad"; srv. níže, že tím možno rozuměti i Viktorina z Poděbrad. Na Bočka *Jevišovického* z Kunštátu, který se zapsal k Táboru Žižkovu (srv. výše str. 224), aşi mysliti nelze.

[4]) To datum („v neděli masopustní") má *Hájek* (l. 400).

[5]) Tak doslova všechny texty *Starých letopisů*, pokud se o věci zmiňují; jediný text *L* má: „a tu sú jich *mnoho* pobili a ranili." *Palacký* u svého č. 137 uvádí jako pramen *BLM* — ale dal přednost zřejmě zveličujícímu textu *L*. *Starý kolegiát* se o útoku na Hostinné nezmiňuje. *Theobald*, l. c., 305, tvrdí, že „etzliche 100" lidí Žižkových bylo zabito; srv. i *Šimáka*, ČČH, 1912, 224.

(Str. 239)

[1]) Srv. *Sedláčka*, Hrady, V, 310 a 137 (o Černínovi).

[2]) Srv. výše str. 205.

[3]) Srv. k tomu níže str. 244; uvidíme, že nešlo o drobnou válku proti spojencům Pražan, nýbrž o důkladně připravený útok proti hlavní moci Pražan, snad proti Praze přímo.

[4]) Srv. *Tomka*, Děj., IV, 300, p. 1. — Že odhodlání Prahy bylo nejen schvalováno, ale přímo podněcováno i husitským kněžstvem pražským, v tom zejména mladým Janem *Rokycanou*, žákem a následovníkem Jakoubkovým, srv. níže str. 263, p. 3. Rokycana měl podle všeho spolu s Jakoubkem účast i v akci, jež skončila se stětím Želivského; v bouři proto vzniklé prchl z Prahy, aby po příchodu Korybutově se vrátil (s Jakoubkem a jinými vyhnanci) zpět a, jak třeba se dohadovati, dobyl si znenáhla v obci pražské vlivu pozoruhodného.

[5]) Míním text *Sa* (dosud netištěný), jenž má zcela samostatnou cennou versi o bojích následujících.

[6]) Odkud a jak se asi dostal ke Kostelci srv. níže, str. 244. Městečko *Kostelec* (s hradem), dřív pánů *z Dubé*, náleželo tou dobou patrně Pražanům. Srv. Hrady, XV, 164.

[7]) Srv., co vypravuje *Windecke* o sázce pana z *Rožmberka* s králem (díl druhý, 117). Ohlas toho i u *Hájka* (list 401): Pražané se vší mocí táhli ke Kostelci, chtíce Žižku přemoci, jíti jej kázali i zamordovati.

(Str. 240)

[1]) Tak líčí situaci *Eneáš Sylvius*. Je těžko věřit, že by se pronásledující rozdělili: část že táhla po pravém, část po levém břehu Labe. *Staré letopisy* dí však celkem shodně: i táhli proti sobě ob vodu řečenú Labe, chtíc boj vésti (*R*). Text *Sa* praví: Léta 1424 sebrali se Pražané proti Žižkovi s panem Čeňkem Velišským i s jinými mnohými pány. I táhli naň. Žižka pak vida, že sú jemu silni, ujel před nimi do Kostelce a tu jej oni obehnali. A Žižka pak skrze pana Viktorina pomoc Poděbradského vytáhl jest z Kostelce, až i nezvěděli. A když zvěděli, honili jej tři dny. Pak postihli sú jej u Malešova. Žižka pak nemoha dále jeti, obrátil se jest a bil se s nimi.

[2]) *Toman* (Husit. váleč., 336 sq.) věnoval událostem od Kostelce do Malešova tak pečlivou pozornost (užil také důležitého dosud nevydaného textu St. letopisů *Sa* a všech jiných pramenů), že nemám za nutné nově obírati se podrobnostmi již jím na jisto postavenými a *Frankenbergrem* (l. c., II, 78 sq.) jaksi potvrzenými. Neshoduji se s ním ovšem v lecčems: předem v mínění, že Pražanům nebylo dovoleno v Poděbradech přejíti most a že proto se musili vrátiti do Nymburka a teprv přes Sadskou pokračovat v stihání. To je sotva možné již proto, že by po takovém zdržení Žižky nedostihli, ale také proto, že čteme, že pan Hynek byl od Pražan zajat; to mi znamená, že Poděbrady byly v moci Pražan. Toman ovšem operuje zprávou *En. Sylvia*, že přes Poděbrady pustil Žižku pan *Viktorin* (bratr Hynkův), ale text St. let. *Sa*, jenž před jinými zaslouží pozornosti, praví také, že u Kostelce pomohl Žižkovi přes řeku pan Viktorin (ne Hynek). Viktorinovi se totiž také říkalo, jako bratru Hynkovi někdy *Boček* (srv. Arch. čes., I, 160 a Hrady, XII, 6) — zdá se, že po otci Bočkovi. V textech starších je však výslovná zmínka o *Hynku*. Lze, tuším, hájiti dobře mínění, že *oba* bratří byli smluveni se Žižkou; hádám, že v Poděbradech jeden z nich nalezl způsob omluvy nebo výmluvy, druhý byl potrestán vězením. Těm dohadům je ovšem v cestě zpráva *St. kolegiáta* (l. c., 87), podle níž „domini de Podiebrad" (myslí se tedy oba bratří) pomáhali Žižkovi v bitvě u Malešova. Ale nelze jinak, než míti za to, že autor má na mysli spojení jejich se Žižkou v zápasu, jenž počal se u Kostelce.

[3]) Nejspíš katolický landfrid plzeňský s Karlštejnskými. Srv. o té pomoci data *Tomkova* z účtů karlštejnských, Děj., IV, 300, pozn.

[4]) Tak text *Sa* a s ním ve shodě jiné texty.

[5]) Tento proslov najdeme pak ve výtahu u *Theobalda* (507). Jde zřejmě o výmysl.

(Str. 241)

[1]) *M* (a ve výtahu z něho *L*; co je tištěno u *Palackého* v č. 138, je dost podivná kombinace *M* a *L* se stylistickými zásahy Palackého samého), dí, že Žižka utekl se svými vozy na jeden vrch a tam se zavřel ve vozy, čekaje Pražan. Několik vozů dal naplniti kamením, skryv je mezi jízdu (proč by skrýval vozy, aby jich Pražané nespatřili, kdyžtě vozy stojící v šiku nemohly býti pro nepřítele žádnou tajemnou novinou) a poručiv pěším, aby těmi vozy, skrytými v jízdě, točili. A když Pra-

žané, přepuštění Žižkou bez překážky přes polovici údolí, „k jich (Žižkovým) houfům přitáhli, jakoby se potkati měli, kázal na ně těmi vozy svrchu pustiti a tak jich šiky všecky (!!) těmi vozy rozrazil," takže se dali na útěk a strhli k útěku ty, co za nimi táhli. Dovoluji si, ač neodborník ve vojenství, tvrditi, že to vše je pravdě nepodobné a že to připomíná *Sylviovu* bajku o ženských rouchách metaných vstříc jízdě u *Sudoměře*. Starší zprávy pramenů vzbuzují dojem, že valný díl vítězství Žižkova záležel v tom, že jsa na ústupu útěku podobném, najednou obrátil se k útoku a udeřil na nepřítele k boji nešikovaného. Podle *M* by stál a čekal Žižka připraven a zavřen na vršku ve vozovou hradbu, až Pražané se octnou v údolí pod vrchem jím obsazeným; udeřil na ně teprv v té chvíli, když polovice Pražan prošla údolím. Jak referát *M* v plné důvěře veň vykládají odbornicky *Tomek*, *Toman*, *Frankenberger* a *Urbánek*, srv. na udaných místech. U Tomana a Frankenbergra najdeš i skizzy domnělé situace. Mám však za to, že prameny naše nejsou té povahy, abychom průběh boje mohli rekonstruovati bezpečně; vypravování textu *M* zdá se, že zaslouží pozornosti aspoň v datu, že Žižka „utekl se svými vozy na jeden vrch a tam se zavřel a čekal Pražan, kteří ho honili"; s ním lze zajisté uvésti v shodu taktiku Žižkovu, známou z jiných bitev jeho a, tuším, i výsledky studií o místu bojiště. Mínění *Kalouskovo* (Pam. arch., X [1874], 220 a Osvěta, 1879, str. 126), že Pražané snažili se dostihnouti Žižku přímou, jim otevřenou cestou přes *Kolín* a *Kutnou Horu* — slyšíme výslovně, že Horníci jim pomáhali — (a přitrhli tedy k Malešovu někde od *Poličan*?, mám za pravděpodobnější a odkaz (*Tomek*, Žižka, 193, p.) na místo v Malešově, jež r. 1499 slulo „*na bojišti*" (na vrchu „*Dubině*", kde je nyní hřbitov Malešovský, jihových. od Malešova) za velmi pozoruhodný (tímto výkladem se řídil i *Tomek*, Žižka, 192; upravuje jej ovšem podle textu *M* a jeho útoku vozy s kamením); *Toman* dokazuje však se vším úsilím, že Pražané pronásledovali Žižku v patách řídíce se jeho směrem, Kolínu a Hoře se vyhýbajícím a že tedy bojiště musí býti na silnici od Tuchotic (sz. od Malešova) k Malešovu, na t. zv. Štimberkách. Údolí od Tuchotic k Malešovu se táhnoucí představuje si Toman již r. 1424 (jako později) naplněné rybníky (str. 341). To mám za málo pravděpodobné; většina takových rybníků aspoň patří vznikem do druhé pol. 15. a 16. stol. *Toman* a ještě víc *Frankenberger* (l. c., II, 84) stojí ovšem cele pod sugescí podezřelého líčení *M*, hledajíce především místo, kde by Žižka nejsnáze mohl nepřítele překvapit oním domněle rozhodujícím útokem vozů naplněných kamením. S ním počítá i výklad nejnovější, v němž se seznamujeme jednak s míněním faráře bykáňského *Josefa Pavla*, jednak s míněním autora *Jana Lesíkova* (pseudonym *Ant. Vomáčky*, vrch. poštov. pokladníka v Kolíně; srv. brožuru Jana Lesíkova *Žižkovo bojiště u Malešova* [Kutná Hora, 1923, str. 48, nákl. Klubu českých turistů]). *Pavel* klade bojiště (jako *Kalousek*) na návrší *Dubinu* (záp. od Bykáně), kde nálezy kostí, hřebů, kamenných koulí, ostruh, podkov a šípů i nový fakt, že mlýn „Na dubině" dole v údolí sluje v l. 1540—50 „*mlejn pod bojištěm*" po mém soudu bezpečně místo zápasu prozrazují; *Lesíkov* hledá je asi půl hodinky odtud k jihozápadu na návrší směrem k zřícenině *Roháčova* hradu *Siona*, záp. od dnešní vísky Maxovny (také ovšem proto, že tam leží nejvíc pohotového

kamení). Mapka k brožuře Lesíkovově připojená znázorňuje jednotlivé varianty výkladů a možností cest nástupu i útěku Pražan velmi názorně. Vývody faráře *J. Pavla* najdeš v sborníku Kutnohorsko slovem i obrazem, II, 1, str. 232 sq. Děkuji při té příležitosti p. *Ant. Vomáčkovi* za cenné informace, otázky se týkající. — Tvrz *Malešická* i s městečkem byla v době bitvy pravděpodobně v držení straníka Pražan; později ji drží *Beneš z Mokrovous* (srv. výše str. 225, p. 1.).

[2]) Datum 8. června má jediný *Bartošek* (l. c., 592) a sice i podle cisiojanu. Ale zdráhám se tomu dáti přednost před textem *B* (a pak *b*) hradeckého původu a textem *Sa*, jež mají středu, 7. června (*Bartošek* není, jak známo, v datech spolehlivý). Ostatní prameny dat nemají; jen „před sv. Duchem". Z *Tomka* (IV, 300, pozn.) zřejmo, že 8. června byl z Karlštejna vypraven posel, aby přinesl noviny o bitvě Žižkové s Pražany. I to svědčí pro datum 7. června.

[3]) *Toman*, l. c., má ovšem s *Tomkem* za to, že Žižka měl prý podrobnosti bojiště od dřívějška v paměti. To není pravdě podobno.

[4]) Data o nich sebral *Tomek*, Děj., IV, 303, p. *Kronika třeboňská* a po ní *Staré letopisy* mluví o 1400, ale rozumí tu, jak se zdá, ztráty na obou stranách; totéž číslo, ale jako ztrátu Prahy samé, má žaloba na *Rokycanu* z r. 1445 (srv. níže str. 263, p. 6); *Sa* má nemožné 4000 (*B* má 1800) a ovšem o ztrátě vozů, koní a pušek. *Kolegiát* a *Windecke* vědí o 1200, *Bartošek* o 1400 (na *obou* stranách), *En. Sylvius* (srv. výše) již o 3000 (zas příklad, jak zveličuje Žižkovy úspěchy). *Bartošek* a pozdější texty *St. letop.* jmenují shodně několik rytířských lidí, kteří v bitvě padli: *Petr Turkovec*, který pražskou korouhev v bitvě držel, *Čeněk Vikéř z Myšlína*, oba z panoší ve službách Pražan, *Jan Hlas z Kamenice*, jejž jsme poznali jako pražského posla do Polska (srv. str. 108 výše) a — patrně na straně Žižkově — *Jindřich z Dubé, Žižkův zeť.* Ze srovnání textů je vidno, že má pravdu *Toman* (srv. výše díl druhý, str. 17), že tomuto jménu, jež je v starších textech, třeba dát přednost před jménem *Ondřeje z Dubé* textů mladších (tyto jako *E, G, T, K, R, M, L* neporozuměly slovu o „*tajdynkách*" u Poděbrad a udělaly z toho jméno osady; starší *F, H*, jež mají větu správně, mají také jméno Jindřichovo).

[5]) Tak *Kolegiát* (87): in ecclesia inclusos cremavit. Text *Starých letopisů Sa*, na jehož samostatnost jsme častěji upozornili, dí dokonce: „ostatek Hory vypálil z kořen, takže u Hory na čtvrt léta žádný člověk nebydlel." Také *Windecke* (l. c., 198) dí, že Žižka dobyv Hory a vypáliv jí větší díl, zabíjel staré, mladé i ženy a zkazil Horu tak, že by se slitoval Bůh v nebesích. *Urbánek* (266) právem (jako již *Palacký*, III, 2, 201) ukazuje na upřílišenost zprávy textu *Sa*; zdá se však, že Žižka a Bzdinka, zavádějíce nový řád v Hoře, užili ve značné míře nových, z městeček a vsí přivolaných osadníků (srv. i Arch. čes., VI, 420). Panství *pana Haška* byl ovšem konec; o nové úpravě *mince* srv. citát z listu pana Haška u *Palackého*, Děj., III, 2, 202, p. Ale závěr ze všeho přece může býti sotva jiný než že Žižka řádil hrozným způsobem. Pozdější texty *St. letopisů*, zveličujíce zkázu města, opakují souhlasně, že Žižka spálil Horu všechnu. — Poněkud jinou by se jevila situace, kdyby bylo pravdou, co prý chce dokázat *E. Leminger* (srv. *Bartoše* v ČČM, 1924, 9, pozn. 21), že Žižka se zmocnil Hory již r. 1423 (po Čáslavi). Ale to je zhola

nemožné; pan Hašek z Valdštejna, svolávaje asi v polovici září 1423 sjezd do *Nymburka*, sluje ještě mincmistrem na Horách Kutných (Arch. čes., VI, 410).

[6]) O této důležité události zmiňuje se jediný *Kolegiát* — zas doklad, jak politicky nemyslícími lidmi byly skládány *Staré letopisy*.

(Str. 242)

[1]) Tyto spojence Žižkovy jmenuje *Kolegiát* (Žižka cum Thaboritis et cum dominis de Podiebrad et Rohaczone et cum Waleczowsky et sua parte prostraverunt etc., str. 87). O pravděpodobné pomoci *Žatce* a *Loun* srv. níže str. 244. Co *pánů z Poděbrad* se týče, srv. výše str. 240, p. 2. Třeba upozornit, že oba v červenci 1423 ještě jako pomocníci Pražan táhli na Moravu. Ale po návratu neúčastnili se již akce proti Žižkovi, jež skončila bitvou u Strauchova dvoru a neúčastnili se také *sněmu svatohavelského*. To byl patrný projev nesouhlasu, ač nevíme, že by ve vší formě přistoupili k nové straně Žižkově. K Žižkovi však měli patrně nějaké vztahy přátelské (srv. i díl druhý, str. 38 a níže str. 271). Pro kolísavost jmen i chudobu zpráv lze politickou linii obou bratří (jež je vskutku velmi klikatá) těžko zachytiti. *Viktorin* zapisuje se r. 1419 s p. *Čeňkem* a jinými k pomoci královně Žofii proti revoluci (AČ, III, 208), ale pak drží s Pražany a bojuje statečně v bitvě u Vyšehradu. Jeho bratr *Hynek* byl však protivníkem kalicha a stoupencem Zikmundovým; teprv po bitvě u Vyšehradu dal se k Pražanům (*Vavřinec*, 443). Pak jsou oba na sněmu čáslavském („*Jindřich*" zde jmenovaný je patrně *Hynek* a byl mladší bratr Viktorinův), ale nikdo z nich nezvolen mezi vladaře zemské. O hrozném vystoupení pana „Bočka" na hranicích lužických v únoru 1424 srv. výše str. 238, p. 3. O *Hynkovi* (či Viktorinovi?), jenž byl jat, jak jsme slyšeli, den před Malešovem od pánů (je možné, že přistoupil dodatečně k zápisu svatohavelskému a jat byl pro zradu jeho?), čteme v textu *D* Star. letopisů: „Potom se zaručil pod ctí, a pod věrú a pod základem vysokým, i nestavil se; čest a víru ztratil a lidi dobré (rozuměj, kteří se zaň zaručili) o základ připravil. . ." Poč. r. 1425 stojí *Boček* po boku Táborů nebo Sirotků a dobývá *Chlumce* n. C. (zdá se, že tu jde o pana *Viktorina*, ne Hynka); Pardubičtí páni si činili dávno nárok na Chlumec (srv. Hrady, V, 285), téhož roku pan *Hynek* jal a do vězení vrhl pana *Jana Pušku* na *Kostomlatech*, býv. hejtmana v Nymburce, z téhož rodu Kunštátského pocházího; o staré nenávisti, ještě na Moravě se počavší, mezi oběma srv. data *Tenorova* v Rezkově Sborn. histor. II (1884), 220 sq.). Puška ve vězení brzo zemřel. V červenci 1425 je Hynek již v jiném táboře: zakazuje se Korybutovi a Pražanům k věrnosti (AČ, III, 303). Pak setkáváme se s jmény obou bratří (či jen Viktorina) v bitvě u *Ústí;* hned na to, v létě 1426 obléhají Táboři a Sirotci s velkou mocí třináct neděl Hynkovy *Poděbrady*, bez výsledku — to znamená, že někdejší přátelský poměr k bratrstvům změnil se v zuřivé nepřátelství. Několik dní po jejich odchodu pokusil se Boček ztéci *Nymburk* (patřil tenkrát Táborům) a byl při tom zabit. Viktorin zemřel r. 1427. Srv. i *Sedláčka* v Hradech, XII, 6. Celkový pohled na ty přemety mezi stranami a boje chtivou zdatnost i násilnost obou pánů je sám sebou příspěvkem k studiu bouřliváků z rodu Kunštátského.

[2]) Výslovně připomíná se jen pomoc landfridu (plzeňského). O souvislostech jejích srv. níže str. 253. Že v šiku Pražan stál pan *Čeněk z Vartenberka*, uvádí Starý letopisec textu *Sa* i *Theobald* (l. c., 306; zve ovšem omylem Čeňka hejtmanem Pražan). Srv. i *Tomana*, Hus. váleč., 337.

(Str. 243)

[1]) Fontes, V, str. 592.

[2]) Data o rychlosti pochodů vojenských i cestovních v té době srv. u *Tomana*, Hus. válečnictví, 234 sq.

[3]) *Bartošek* jmenuje při tom jako vůdce Plzeňských a Podbrdských pány Hanuše z Kolovrat na Krašově, Jana Hanovce ze Švamberka, Hynka Krušinu ze Švamberka, Viléma Švihovského z Riesenberka a Buriana Caltu z Kamenné hory.

[4]) L. c., Dějiny, IV, 304, p. Srv. i *Palackého*, Děj., III, 2, 203, p.

[5]) Srv. poznámky *Gollovy* v edici (Fontes, V, 591 sq.). Bitvu u *dvora Strauchova*, jež, jak víme, byla 4. srpna, datuje *Bartošek* k 3. červnu; bitvu u Mostu z r. 1421 položil k r. 1426 a j.

(Str. 244)

[1]) Již *Toman* (Hus. váleč., str. 336, pozn. 3) upozornil, že *Hájek* (list 400—1) užil v této partii starého pramene. Spletl to ovšem tak, že u něho obležení Žižky v Kostelci je líčeno dvakrát; po druhé je položeno do dnů po bitvě u Malešova!

[2]) Bylo by ovšem i možno, třeba-li již buď jak buď počítati s těžkým omylem v datu *Bartoškově*, klásti tažení Žižkovo ke Klatovům do konce měsíce *června* nebo až do *července*. Pro to by se přimlouvala jen jedna, ovšem málo závažná okolnost, že totiž *Hájek* (list 400) a po něm ovšem *Theobald* dává vskutku Žižkovi po bitvě u Malešova táhnouti ke Klatovům a odtud k Žatci (ovšem hned na to vypravuje, vlastně *po druhé*, o tom, jak byl Žižka obklíčen od Pražan u Kostelce nad Labem; jeho druhá verse tedy vlastně nasvědčuje našemu výkladu). Závažnější důvod bych spatřoval v tom, že *Kolegiát* nezmiňuje se výslovně o přítomnosti Žateckých v šiku Žižkově u Malešova. Nejmenuje ovšem ani *Hradeckých*; jeho „cum Taboritis" by se ovšem dobře hodilo na *Klatovské*. Z data (známého zase jen z Bartoška), že *Bzdinka* 13. července oblehl *Ostromeč*, lze stěží odvoditi poučení, o tom, kde Žižka s hlavní silou svou byl v červenci; třeba ostatek opakovat, že data Bartoškova jsou v těchto prvých částech jeho kroniky nespolehlivá. Všechny pochybnosti však rozptyluje skutečnost, že ze zpráv *hornolužických* (*Jecht*, Der Oberlaussitzer Hussitenkrieg, 79) je patrno určitě, že v červenci byl Žižka někde *na severu Čech*. Dne 1. července bylo posláno ze *Zhořelce* „durch Ziskas willen und der anderen böhm. Feinde" 200 střelců do *Žitavy* a asi uprostřed měsíce došla „ernste Botschaft durch Ziskas Sammlungen willen"; proto poslali zhořelští ještě 36 jezdců. Dne 17. července posláno znovu 40 jízdy, 90 oděnců s 10 vozy. Nebezpečí pominulo kolem 1. srpna. — Také ovšem všeho datování prostá zpráva dodatků k *Bartoškovi* (Fontes, V, 627), že pan Hanuš z Kolovrat dvakrát přitrhl do Plzně, bránit jí proti Žižkovi a pronásledoval jej až ke Královicům, nedokazuje

nic o dvojím tažení Žižkově do Plzeňska r. 1424. — Je pravděpodobné, že níže zmíněné vypálení kláštera v *Turnově* (srv. str. 245), náleží teprv do tohoto červencového pobytu Žižkova na severu.

(Str. 245)

[1]) L. c., str. 306.

[2]) Srv. pozn. 2 na str. 244.

[3]) Přepadení *Turnova* (náležel tou dobou na polovic vrchnostem dvěma: panu *Jindřichovi z Vartemberka*, strýci *Čeňkovu*, seděním na *Valdštejně* a panu *Otě z Bergova* na *Zbirohu* a *Troskách*, věrnému straníku Zikmundovu) se kladlo dosud do jara 1424. Srv. *Šimáka*, Dějiny Turnova, I, 23 a *téhož* v ČČH, 1912, str. 225.

[4]) Srv. výše díl druhý, str. 141. Tam i vyloženo, že běžný výklad (na př. *Tomek*, Žižka, 198), že kněží byli trestáni „pro násilí spáchané na pohlaví ženském", je velmi pochybný. Pravděpodobnější je, že šlo o akt Žižkova programového upalování dopadených kněží, upalování bez zřetele k vině či nevině. Jeden z kněží byl z *Litoměřic* (Tobiáš Vlček), jeden byl střídníkem ve *Vraném* (městečko u Slaného); zdá se, že kněží hledali ochrany v libochovické tvrzi, Žižkou asi dobyté. Před rukopisem vratislavským *(R)* nemá o činu Žižkově zprávy žádný text Starých letopisů; z *R* citoval nepřesně po prvé *Palacký* (III, 2, 207) „protože prý byli násilníci panen a paní".

22. NÁVRAT PRAHY KE KORYBUTOVI

str. 246—252).

(Str. 247)

[1]) Srv. výše str. 190.

[2]) Srv. Urk. Beitr., I, 306, zpráva z Budína 1423, 14. září.

[3]) Pověděli jsme již výše (str. 231), že sotva mohli v možnost takového řešení věřiti sami katolíci; u jedněch snad spolupůsobila naděje, že Pražané ustoupí od nemožného požadavku a k slyšení přece bude moci dojíti, u jiných asi hrála hlavní úlohu spekulace, aby dlouhodobé příměří, jež zaručovalo svatý pokoj aspoň na nejbližší dobu, nebylo odepřeno a zmařeno (*Goll*, Čechy a Prusy, 188, karakterisuje smělé snesení sněmu o konečném rozhodnutí laiků v sporu o čtyry kusy, že ono jaksi vychází z žádosti „národní církve české"). Kardinál *Branda*, jenž byl tou dobou u Zikmunda v Budíně, přispěl ovšem také k odmítnutí Zikmundovu.

(Str. 248)

[1]) O tom srv. list rady Zikmundovy asi z 30. března 1424 v Urk. Beitr., I, 324.

[2]) Srv. Arch. čes., I, 17.

[3]) Srv. Codex Witoldi 641 o poselství *Valkouna z Adlaru* ke králi *Vladislavovi:* že Pražané v naději na slyšení postoupili podle loňských smluv straně Zikmundově (zde vlastně: králi Zikmundovi!) mnohé statky a hrady, ale podmínky že nebyly druhou stranou zdrženy.

[4]) Codex Witoldi, 634 (*Vrbata* a *Engliš* u Witolda 25. dubna). Srv. výše str. 236, o přestoupení pana *Alše ze Šternberka* k Pražanům.

[5]) To je obsah českého poselství do Polska, jak jsme o něm zpraveni z relace Vitoldovy poslům krále Zikmunda, dané 26. dubna (Codex Witoldi, 633 sq.). Dříve než u Vitolda, byli poslové čeští u krále Vladislava (25. března ve Wislici, sev. od Tarnova). Král Vladislav podal o poselství hned zprávu králi Zikmundovi, ale zdá se, že zamlčel vše, co se týkalo žádosti o Korybuta a projevu, že Čechové Zikmunda nikdy neuznají — tak v dobrém zdání rad Zikmundových asi z 30. března z Budína (přetištěno ze sbírky Carovy v Urk. Beitr., I, 324—9 a v Cod. Witoldi, 650), jež je odpovědí na zprávy krále Vladislava, setkáváme se pouze s úvahou o nové české žádosti o slyšení. Radové Zikmundovi kritisují velmi ostře a třeba říci přesvědčivě česká tvrzení i české žádosti: není pravda, že král audienci Čechům odepřel: *prvou* poskytl jim v *Praze* 1420 v červenci (srv. výše str. 67; k tomu srv. níže str. 281, p. 2 o slyšení odjinud neznámém, nabízeném králem „pod Vyšehradem"), *druhou* měli v *Krakově* (r. 1421, před králem; srv. i *Golla*, Čechy a Prusy, 146, pozn. 19 a díl prvý, str. 56, 57, 87), *třetí* povolil král glejty danými panu *Půtovi* a *Městeckému* (srv. výše str. 247); glejt, jaký chtěli, jim ovšem dán býti nemohl; vojáci přece nemohou rozhodovat spory theologické. Dřív se (Čechové) spokojili s *Brnem*, nyní zase chtějí, aby hádání bylo v městě jejich; je vidno, že chtějí jen získati čas. Praví-li nyní, že napraví, co bude auditory proti nim z evangelia dovozeno, nelze porozuměti, jak si to představují. Kdo bude soudcem, kdo

rozhodne? Spíše se zdá, že ve své zatvrzelosti by chtěli, podobně jako v *Krakově*, spíš poučovati než poučení přijmouti. Z nových a stále pozdějších termínů, jež k hádání navrhují, zřejmo, že jim jde jen o zmaření výpravy proti nim chystané. Krátce: *lhou*. Později r. 1430 dokazuje v nevydaném dosud traktátu dominikánský převor *dr. Jan Nider*, jeden z předních připravovatelů jednání s Čechy v Basileji a dobrý znalec českých věcí, nedůvodnost stížností českých ještě obšírněji. Praví, že Čechům dáno bylo slyšení 1. v Kostnici, a to Husovi a Jeronymovi a že Čechové poslali potom do Kostnice zvláštní spis, v němž mnohými důvody snažili se obhájiti své stanovisko, 2. za obležení Prahy (v červenci 1420), kde svými čtyrmi články „cum nostris (zástupci) protunc satis concordabant, preterquam in articulo de necessitate communicandi sub utraque specie" (srv. výše str. 64, 69), 3. v Brně, kam byl dán učencům husitským glejt k audienci za přítomnosti doktorů z university vídeňské (srv. nad čarou), 4. v Uhrách před králem Zikmundem za účasti Prokopa Holého (týká se rozmluv v Prešpurce na jaře 1429), 5. v Norimberce, kde chtěli přede vším lidem hájiti svou sektu za přítomnosti jednoho tisíce jízdných, potom aspoň 400 jízdných (týká se smlouvy behemštajnské z února 1430 a hádání proponovaného v Norimberce na duben 1430, jež kurie zakázala). Srv. o tom výpisky *F. M. Bartoše* v jeho Husitika etc. ve VUčSp, 1931, str. 61. Srv. o důsledné ochotě Zikmundově k „slyšení" Čechů výše str. 259, pozn. 1.

[6]) Instrukce poslů do Polska měla totiž, pokud šlo o slyšení, na mysli sbor auditorů, patrně světských; nepravila již, že to, co auditoři za pravdu uznají, musí přijmout obě strany, ale slibovala, že se Čechové podrobí a napraví, najdou-li se u nich bludy. To bylo skoro totéž, co dříve. Jinak místo vykládá *Tomek*, Děj., IV, 298 a *Goll*, Čechy a Prusy, 185. Obsah nabídky o slyšení známe ovšem jen z reprodukce dobrého zdání rad Zikmundových v Urk. Beitr., I, 324.

[7]) Poslové čeští s tímto poselstvím přibyli ke králi Vladislavovi do *Wislice* 25. března. Počítám tedy, že vyjeli z Prahy asi 15. března; byly-li cesty pro jarní deště ošklivé, tedy něco dříve.

(Str. 249)

[1]) Srv., jak se vrací stará žaloba na největší vinu Zikmundovu ve výkladu *Vrbaty* a *Engliše* u *Vitolda* (Cod. Wit., 634): po smrti krále Václava obrátili jsme se jednomyslně k Zikmundovi, chtějíce jej míti pánem; ten však listy a posly svými nás i korunu království v celém světě křivě obvinil ze zhoubného kacířství a očernil (deturpavit) a způsobil nám zášť a nepřátelství ve všech zemích německých.

[2]) *Orlice* je tvrz u Kyšperka. O *Vrbatovi* má jedinou zmínku k r. 1425 (byl tehdy v službě Korybutově) *Tomek*, Děj., IV, 326; o tvrzi Orlici srv. Hrady, II, 270.

(Str. 250)

[1]) Srv. výše str. 248, pozn. 5. Kronikář *Dlugosz* však tvrdí, že žádost o Korybuta přednesli Češi již ve Wislici. Mám to za velmi pravděpodobné, přes mínění *Gollovo*, Čechy a Prusy, 186.

[2]) Srv. Cod. Witoldi, 622 (glejty Zikmundovy k slyšení, dané v Diosgyõru [záp.

od Miškovců], 30. března) a ibid., 629 a v Urk. Beitr., 329 další glejty Vladislavovy z 16. dubna, dále list Vladislavův Vitoldovi z 15. dubna o souhlasu krále Zikmunda s jednáním (Cod. Witoldi, 627) i odpověď Vladislavovu Čechům do Prahy, poslanou po rychlém poslu *Mik. Zambovi* (ibid., 630, z 16. dubna). Zde vyslovena i obava, že jde jen o české vytáčky, aby letní výprava proti Čechům byla zmařena. Zamba dostává při té příležitosti plnou moc verbovat (patrně v českých zemích) lidi na pomoc králi Zikmundovi proti Čechům! (ibid., 630, z. 16. dubna; za týden na koně 20 širokých grošů).

[3]) Srv. Codex Witoldi, 633 (list Vitoldův poslům krále Zikmunda, d. d. 26. dubna v Přelomi) a ibid., 635 (list téhož králi Vladislavovi).

[4]) *Vrbata* totiž a *Engliš* čekali ve Wislici na rozhodnutí Zikmundovo, tedy do 15. dubna, pak teprve se odebrali za Vitoldem; vrátili se od něho s poštou Vitoldovou před 5. květnem. (Co výše pověděno, je ovšem přizpůsobeno výkladu *Gollovu*, jakoby král Vladislav zvěděl o české žádosti o Korybuta teprv od Vitolda. Opakuji, že mám za pravděpodobnější, že to Vladislav slyšel již 25. března).

[5]) Přibyl-li 7. května do Polska, odjel z Prahy 25.—27. dubna. Jeho kreditiv s. d. v Cod. Witoldi, 640 je dán pouze od tří měst pražských. Ale své poselství přednesl jménem Pražan, pánů, rytířů a panošů. Tresť poselství v Cod. Witoldi, 641, zároveň s odpovědí královou (kéž by byli měli a zachovali takové protokoly v kanceláři krále Zikmunda nebo v knihách města Pražského!) — *Jan Valkoun z Adlaru* držel ves a tvrz *Viteň* za Klatovy na hranicích bavorských; stál patrně ve službách Prahy. Srv. Hrady, IX, 150 a OSN, z Adlaru. Nějaký *Valkún* byl již roku 1394 poslem krále Václava IV. u polského dvora; možná, že jde o tutéž osobu, zrovna jako je pravděpodobno, že *pan Hynek* r. 1405 častovaný polským králem byl *Hynek z Valdštejna* či *Koldštejna*. Srv. *Golla* v ČČH, III (1897), 225.

(Str. 251)

[1]) Cod. Witoldi, 640: Pro lásku Ježíše Krista a přízeň k národu českému žádán byl král, aby slyšení, jak byl započal, dovedl k výsledku — dosáhnou-li ho Čechové, budou ochotni „audire et proponere" a podrobiti se pravdě evangelia a svatých otců. Ale nechť král odpustí, že nedotýkají se konkretních nároků králových o místě a času slyšení (t. j. 11. června v slezských městech nebo Kladsku), protože právě dnes (7. května!) se radí o odpovědi.

[2]) Rozumí tažení proti českým kacířům, smluvené se Zikmundem a legáty papežovými, jehož termín stanoven byl na 25. července. — Zajímavo je (k žádosti Vladislavově, aby mu Čechové přece ponechali čest prostředkování mezi nimi a církví), že ještě 27. května dává král Zikmund Vladislavovi plnou moc jednat s Čechy (Codex ep. sec. XV, II, str. 175).

[3]) Urk. Beitr., I, 348. Zdá se, že list je odpovědí na poselství o výsledku porad českých ze 7. května, na něž odkazoval Vladislavovi *Valkoun z Adlaru*.

[4]) Datum má jen *Bartošek*, l. c., 593. Zajímavo je, že *Staré letopisy* nevědí o příjezdu Korybutově nic; vědí jen, že v září Korybut a Pražané smlouvají mír se Žižkou. *Kolegiát* dodává později, že se kníže toho roku vrátil. *Enea Sylvio* neví

vůbec nic o druhém panování Korybutově. Za to ví *Windecke* (l. c., 168); ten nám také (spolu s *Ondřejem Řezenským*) zachoval opovědný list Korybutův králi Zikmundovi (v němec. překladu) — jeden ze dvou známých listů z kanceláře tohoto knížete z let 1424—27; její písemnosti jakoby později byly úmyslně zničeny. Pozdní zpráva *Kroniky velmi pěkné*, zmiňující se o odchodu (nejmenovaného) knížete do Litvy (na jaře 1423) a dodávající „potom jest zase přijel, maje za to, že mu též přijde jako prvé, ano nic", náleží k předním dokladům zmatené informovanosti tohoto sběratele (srv. díl druhý, str. 154).

[5]) Srv. Urk. Beitr., I, str. 350, 352, 354 (vše z 28. června až 8. července).

(Str. 252)

[1]) Co později vyčítavě píše *Vitold* králi *Vladislavovi* (1429, 3. kv.) o finanční pomoci *Šafranců* (šlechtický rod, z něhož kanovník krakovský *Jan* byl kancléřem král. polského, *Petr* podkomořím; syn tohoto osobně vedl Korybuta do Moravy; není zřejmo, běží-li o prvé či druhé poslání Korybutovo) i o účastenství *Sestřencově* (purkrabí na hradě *Bandzinu*), jenž stál v službách Šafranců, srv. v Cod. Witoldi, 828.

[2]) O opovědném listu srv. výše str. 251, pozn. 4; přetisk v Urk. Beitr., I, 304 je z *Ondřeje Řezenského*; text *Windeckův* jest ovšem chatrnější, ale má plus: ad mandatum ducis Sig. electi regis Bohemi (sic) Jacobus heres (sic) Parlowien (sic; var.: Palowion) — je to, pokud vím, jediná zmínka o kanceláři Korybutově; porušené jméno kancléře bude lze snad zjistiti. Důležito je, že se tu Korybut sám zve „požádaným a zvoleným králem", podobně jako to ohlašoval *Valkoun z Adlaru* králi Vladislavovi (str. 251 výše); podivná kombinace slov „požádaný a zvolený" tlumočí, tuším, asi myšlenku: nejsem králem korunovaným, nýbrž volbou určeným čekatelem království. Pohříchu nevíme nic o povaze, době a místu takové volby; zdá se, že Korybut vstupuje tu na místo Vitoldovo, jenž r. 1422 byl oficiálně v Čechách zván „českým králem požádaným"; přídavek „a zvolený" prozrazuje ovšem, že Korybut dosáhnul více, t. j. titulu, jehož Vitold přijmouti nemohl. Volba, o níž je řeč, vyšla jistě jen od Pražan a šlechty a měst s ní spojených; zdá se však, že i strana Zikmundova byla žádána, aby k ní přistoupila; tak bych aspoň rozuměl zprávě *Hájkově* (list 398), ovšem k *prvému* příchodu Korybutovu položené, že Pražané chtěli Korybuta korunovati na pražském rynku, ale páni zemští, v tom zejména se strany Zikmundovy, nechtěli k tomu svoliti, dovozujíce, že mají králem Zikmunda, již korunovaného, také proto, že prvé poselství ke Korybutovi bylo sic s vůlí některých pánů, ale druhé a třetí prý jen od měšťan, kteří pány v tom opovrhli, konečně, že je „Rusenín" a není pokřtěný ve jménu Sv. Trojice. Starší pramen nějaký ozývá se tu nepochybně; jednotlivosti neshodují se ovšem vesměs s naší známostí věcí. — *O volbě Korybuta králem* má zmínku jen t. zv. „malá kronika klosterneuburská", připomínající naše Staré letopisy (je psána německy) a obsahující léta 1322 až 1428 (vydána v Arch. f. österr. Gesch., VII (1851), str. 229—250). Poslední části její jsou psány patrně současníkem, jak zejména přesná data, zprávy o změnách počasí a cen obilí, vína a j. prozrazují. O českých věcech má jen, krom dat o rakouském zbrojení proti Čechům, několik málo zmínek —

v tom k r. 1417 (str. 243): „in dem jar vertriben *die zischken* und die hussischen die priester und zerstörten vill gottshäuser“ a k r. 1422 (247): „desselben jars haben die hussen herczog *sigmunden* auffgeworffen zu einem khünig umb. s. catharina tag (to je 25. listop., leč by se mínil den Kateřiny Sienské, t. j. *30. dubna*) in der stat *phässläch* (Čáslav), ein meill von dem perg“ (Hory Kutné). Zmínka o Čáslavi by vskutku ukazovala na dobu prvého příchodu Korybutova a také datum sněmu mohlo by se dobře srovnávat se skutečností (na rozdíl od běžného výkladu, že sněm byl počátkem května). Potom však je zřejmo, že slova o volbě králem jsou jen letopiscovým *výkladem* aktu; víme, že požádaným králem byl tenkrát Vitold. Zmínka o „Žižkovcích“ k r. 1417 položená nemůže ovšem, podle toho, co víme, psána býti toho roku, nýbrž teprv později, kdy se Žižkova praxe promítala do samých počátků táborské revoluce. V rakouské historické literatuře považuje se klosterneuburská kronika za „sonst gut unterrichtet“ (srv. naposled Jahrbuch f. Landeskunde Niederösterreichs, XXII (1929), str. 27). Mám za možné, že kronika je něco pozdějším německým vzděláním latinského originálu; tím by se některá pochybná místa asi nejsnáze vysvětlila.

[3]) *List Korybutův* je motivován ku podivu jen jednou myšlenkou: jde o čtyry kusy, o něž se zasadil národ český a moravský, zejména o přijímání svátosti oltářní (tu pravdu zjevil Bůh Duchem svatým národu českému a moravskému). O ty čtyry kusy žádal a žádá národ český řádné *slyšení* — my pak (Korybut), poznavše, že ty čtyry kusy jsou spasitelné a důvodné Písmem sv., žádali jsme od Vás a žádáme, aby to slyšení bylo dáno českému národu. *Ale takového slyšeni nemůže český národ ani my dosáhnouti.* Proto my, vidouce takovou velkou křivdu (gedruck), která se děje od Tebe, králi uherský, svatým pravdám a českému národu, a že *nechceš k takovému slyšení svolení dáti*, přišedše po jejich žádosti k nim, abychom hájili svatou pravdu a národ v Čechách co nejdéle dovedeme, ohražujeme se proti Tobě, králi uherský a vévodo rakouský etc. Jak zřejmo, opovědný list je motivován jen tím, že král Zikmund nechce povoliti Čechům slyšení. Tak to tvrdili čeští poslové, jak jsme slyšeli, v Polsku i Litvě. Ale tvrdili nepochybnou nepravdu, jak i v Polsku bylo dobře známo. Není vyloučeno, že Korybut si byl skutečného stavu věcí vědom a že stylisoval opovědný list úmyslně tak, aby důvod jeho rozpadal se v nic, jinými slovy, aby náprava situace byla možná a snadná. Král Zikmund měl v rukou opovědný list již aspoň 14. července. Srv. *Golla*, Čechy a Prusy, pozn. 106.

23. STARÝ TÁBOR A ŽIŽKA
(str. 253—260).

(Str. 253)

[1]) Vydal jej z chebského archivu *K. Siegel* v Zeitschrift d. Ver. f. Gesch. Mährens u. Schlesiens, XXII (1918), str. 48; regest uveřejnil Siegel již r. 1916 v Mitth. d. Archivrates, II, 38. Je to starý německý překlad originálu. Tisk Sieglův má na konci datum: 1423 (na rozdíl od obsahového regestu, vydavatelem v čelo položeného), ale p. dr. Siegel mne na můj dotaz ujistil, že listina má jasné datum: 1424.

(Str. 254)

[1]) Pan *Menhart z Hradce* se tu mezi Tábory, pokud vím, objevuje po prvé. Srv. o jeho zajetí a podobném asi obratu jako u pana ze Švamberka výše str. 115, p. 2.

[2]) Jména jsou v německém překladu namnoze korumpována. Vyčteni jsou *Přibík z Klenové, Jan z Pajreku*, „Beneschau von Kremzier" (snad Beneda z Křivsoudova? — srv. o něm i o obou zemanech předchozích bližší data v pozn. 6 níže), *Petr* a *Jan Kosoř z Malovic* (na tvrzi toho jména u Netolic; srv. Hrady, VII, 121), Oldřich a Vilém z Lub (patrně porušené jméno; nelze zjistiti) a *Protiva z Lomče* (srv. níže pozn. 6). Nejasná věta o příměří s *Rožmberky* zní tu: Auch alle, die do wolten in den obgeschriben fride treten mit sulcher vorschriben eynung mit einem aussgeben von herrn von Rosenberg, der do treffte und eynnte zwischen herren von Rosenberg und der Taborischen gemeyne, der sal auch vorgang haben. Smysl její je týž, jako v české listině o příměří z 10. září (AČ, III, 225) v podmínce, vyjádřené v posledních pěti řádcích textu na str. 247. Zajatí z obou stran a zajatci z *Rábí* mají býti po dobu příměří propuštěni. Základ, jenž propadá při porušení smlouvy, je 8000 kop; obšírná ustanovení o jeho event. splatnosti jsou táž jako v pozdější listině o příměří mezi Táborem a Rožmberky z 10. září (AČ, III, 245).

[3]) Podle orig. v arch. třeboňském otištěno v Arch. čes., III, 245—8.

[4]) Vedle pana z Rožmberka jmenují se Vilém z Potenštejna (jinak též Lopata, seděním na Maidštajně čili Dívčím Kameni rožmberském; o Potenštejnu srv. Hrady, IX, 243), Jan z Risemburka (jde o člena vladyckého rodu, jenž se zval po hradu Riesenburce nebo Žernovcích u Čes. Skalice; Jan stál jako Vilém z Potštejna patrně v službách Oldřichových. Srv. rejstřík k *Bl. Rynešové* Listáři Old. z Rožmberka); oba nalézáme od r. 1420 pravidlem v okolí Oldřichově; dále Jan z Rožmitála, seděním na Blatné a purkrabí hradů Zvíkova a rožmberských hradů Vimperka, Hluboké, Krumlova, Velešína, Rožmberka a Vítkova kamene (Vítkova hrádku).

[5]) Jsou to Přibík z Klenové, Jan z Pajreku, Protiva z Lomče, nejisto, zda i Beneda z Křivsoudova (srv. výše pozn. 2 na str. 254). První tři jsou vesměs z okolí klatovského a odpadli patrně od starého Tábora po osobním zakročení Žižkově v květnu zároveň s městem Klatovy, s nímž asi byli úmluvami poutáni. Za to vladyka Jan Kosoř z Malovic stojí tu při starém Táboru, podobně jako v únoru;

vedle něho se jmenuje Beneš z Dubného (záp. od Budějovic; Hrady, III, 288).

[6]) Jsou to *Beneda z Křivsoudova* (Křivsoudov v okr. dolnokralovickém byl až do revoluce duchovní statek; válka jej dala Benedovi, jenž se v tomto listě po prvé a r. 1444 naposled jmenuje; Zikmund mu držení statku potvrdil, r. 1430 jako spojenec Táborů vstupuje v přímčří s p. *z Rožmberka;* srv. Hrady, XII, 191), *Zdeněk z Lukavce* (tvrz u Pacova; r. 1421 vystupuje po prvé s bratrem a s Kamarýtem z Žirovnice jako drobný šlechtic z klientely pana *Oldřicha z Hradce;* r. 1430 je s Benešem z Křivsoudova mezi spojenci Táborů; r. 1436 dostal od cís. Zikmunda Lhotice u Dol. Kralovic. Žil ještě 1464; srv. Hrady, XII, 205), *Kamaret z Žirovnice* (hrad u Počátek) již zmíněný, známý z *Popravčí knihy* hubitel Rožmberků a vojenský předák táborského bratrstva, zejména v r. 1429; r. 1431 utrpěl spolu s *Mikulášem Sokolem z Lamberka* a *Sezemou Jevišovickým z Kunštátu* těžkou porážku na loupežné výpravě do Rakous; srv. Hrady, IV, 115), *paní Anna z Frimburka* (jde o vzdělanou, známou paní, příznivkyni Husovu, vdovu po Petru Zmrzlíkovi ze Svojšína (srv. výše str. 88; měla svého času veřejnosti známý vliv i na krále Václava; srv. *Palacký*, Děj., III, 1, 237); nalézáme ji i r. 1431 v spojení s táborskými městy *Domažlicemi, Klatovy* a *Sušicí* (srv. AČ, IV, 238); sídlila na *Kasejovicích* (u Lnář, sz. od Blatné); žila ještě r. 1464. Srv. Hrady, XI, 260; podivno je ovšem, že *Petr ze Svojšína* seděním na Orlíku, tedy syn paní Anny, je v zápisu, jímž se obíráme, jmenován v čele strany starého, nikoli Žižkova Tábora, vedle pana Bohuslava ze Švamberka a Heřmana z Borotína), *Přibík z Klenového* (hrad u Nýrska, později proslulý náčelník Táborů, známý ze smělosti bitevní, bojů s Rožmberky, zrady z r. 1434 i ukrutenství, jeden z těch, co zbohatli z války), *Jan z Pajreku* (hrad u Nýrska na hranicích bavorských, soused a spolupracovník Přibíkův, podobně nespolehlivé povahy (r. 1426 zradil cestu bavorským žoldnéřům do Čech), bojovával také s Rožmberky; v tomto listě se vyskytuje po prvé, zemřel před 1440; srv. Hrady, IX, 132), *Protiva z Lomče* (tvrz u Klatov; zdá se, že Protiva v tomto zápisu jmenuje se po prvé a naposled; srv. Hrady, IX, 256). K těmto straníkům Žižkovým počítá zápis ještě *Lomnici*, jak víme, hrad *Roháče z Dubé;* jeho však nejmenuje.

(Str. 255)

[1]) Předpokládati jest to proto, že pomoci katolického landfridu plzeňského bojovaly v červnu po boku Pražan u Malešova.

[2]) Podle dodatku ke kronice *Bartoškově*, slavícího činy pana *Hanuše z Kolovrat*, byl to on, jenž dobyl předměstí klatovského, „satis bonum et firmum" (Fontes, V, 626).

[3]) Nejisto zůstává, jaké v té roztržce stanovisko zaujaly táborské *Domažlice* a dále *Horažďovice.*

[4]) Srv. výše str. 254, p. 5.

(Str. 257)

[1]) *Kronika* dí zajisté (l. c., 21), že Táboři měli Žižku v nenávisti nejvíce proto, že Žižkovi kněží řádně mše sloužili v ornátě a s pleší a v komži, boží tělo nosili

v monstranci. Protož sú Žižkovým kněžím říkali plátenici a Žižka Táborským ševci. Ale *Eneáš Sylvius* praví výslovně, že Žižka krutě pronásledoval kněze, kteří konali bohoslužby po starém obyčeji (l. c., 158) a také *Vavřinec z Březové* (l. c., 483) poznamenává mimochodem, že Žižka pobral, očišťuje klášter roudnický, i ornáty. Autor Kroniky velmi pěkné byl patrně zpraven o rozdílech v užívání rouch bohoslužebných, jak se vyvinul u Sirotků a Táborů a ztotožnil ve své tendenci, jež chtěla Žižku co nejvíc vzdáliti Táboru (srv. díl druhý, str. 153), praxi kněží sirotčích se stanoviskem Žižkovým. Je možné, že to byl kněz *Ambrož*, který tuto praxi zavedl (před r. 1423 sotva; na synodě pražské v červenci 1421 souhlasili kněží hradečtí s mistry pražskými). Nejpravděpodobnější zdá se mi výklad, že novota byla jaksi koncesí Žižkovi, když se ujal Hradce. Ale ohlasem napětí nebo nepřátelství, jež vyvinulo se mezi Tábory Žižkovými a starotáborskými je zpráva Kroniky nepochybně; je i možné, že vojsko Sirotčí a Táborské později přezdívek takových o kněžích druhé strany užívalo. Srv. i výše str. 95.

[2]) Srv. výše str. 78, 87.

(Str. 258)

[1]) Srv. díl prvý, str. 132 a výše str. 169.

[2]) Srv. díl prvý, str. 135.

[3]) Srv. výše str. 254.

(Str. 259)

[1]) O všem tom podává svědectví list *krále Zikmunda panu z Rožmberka* z Toty (Totis) z Uher 10. října 1424 (Arch. čes., I, 18). Věnován je skoro cele thematu, „zvlášče jakož nám píšeš *o Tábořích, kterak slyšení žádají*“ (žádali také, aby až do chvíle, kdy bude slyšení, byli zůstaveni v pokoji při svých „kusech“, t. j. artykulích). Král odpovídá, že, jako vždy dříve, k tomu chce rád svoliti a glejty dáti — jen aby to vedlo k cíli a dobru jeho i té koruny. Chce vše, co proti němu Tábořì učinili, dáti na soud *pana z Rožmberka* a jiných dobrých lidí a pánů; co po jejich radě Táborům slíbí, chce věrně zdržeti. Činiti koncese ve věcech *náboženských* však nemůže, to je věc papeže: když se s církví smíří, nebude smír s ním činiti již nesnází. Pan z Rožmberka, jak z listu zřejmo, měl se osobně s Tábory sejíti; král mu k jeho jednání s Táborem přeje všeho zdaru (list, jenž je, jako mnohé jiné, s to, aby o poměru Zikmundově k českému problému podal svědectví cenné a pro Zikmunda příznivé, nebyl našimi historiky zužitkován dostatečně); *Prokeš* (l. c., 106) neví o sensačním obratu na př. nic víc, než že „Tábořì uzavřeli příměří s panem z Rožmberka, aby uvolnili své síly k rozhodnému boji“ (t. j. po boku Žižkově!); to opakuje *Urbánek* (272), jenž však níže (274) dosah táborského zakročení u Zikmunda správně karakterisuje. Se strany Pražan nebo spojenců jejich, „zrádných“ pánů, nemáme od r. 1420 nikde svědectví takové kapitulace před Zikmundem, prosící, aby je král ponechal při náboženském stanovisku jejich až do vyžádaného slyšení a (nota bene) nevzpomínal jim ničím zlým minulých činů — a přece obrana Žižkovy politiky (u *Tomka* i u jeho následovníků) je pravidlem

založena na podezřívání Pražan a pánů, „domácích pokrytců", že chtěli se se Zikmundem dorozuměti nebo smířiti.

(Str. 260)

[1]) Je dost zajímavo jíti za omylem mých předchůdců, kteří nepostřehli, že od podzima 1423 počínaje (což je, jak víme, právě doba založení zvláštního Tábora Žižkova) nemá starý Tábor žádné účasti v akcích Žižkových a že slouží posléze politice od něho zcela rozdílné. U *Palackého*, který jakoby zápisu Žižkova nového Tábora neznal, nedočteme se o poměru Žižky a Tábora v té době nejmenšího; Palacký mluví jen o Žižkovi, jejž si představuje jako nepřítele všech kališníků, kteří po sněmu svatohavelském upadli u něho v podezření zrádného pokrytectví (str. 198). Ale čtenář musí míti dojem, že za Žižkou je i Tábor; jak podivně je obraz situace u Palackého zkreslen, vysvitne ze skutečnosti, že Palacký, ač sněmu svatohavelskému věnoval dvě strany, zamlčel úplně, že hlavní heslo sněmu bylo proti zhoubcům zemským a že obráceno bylo proti Žižkovi. *Tomek*, jak víme, má za to (Žižka, 169, 200), že Žižka si založil zvláštní bratrstvo proto, že prý choval nechuť k náboženským řádům staršího Tábora, že „novoty táborské nenáviděl", takže se mu prý osobní obcování s Tábory stalo odporným. Ale domnívá se zároveň (173), že přes ten odpor i po založení menšího Tábora zůstal vrchním velitelem starého bratrstva táborského. Tak mluvě dále o „Žižkovi a Táborech" představuje si vskutku, že šlo o společné akce obou skupin táborských nebo aspoň předpokládá, že Žižkovi vyslána byla pomoc ze starého Tábora pod velením Bzdinkovým. Že Bzdinka postavil se Žižkovi po bok, snad s dílem lidu starého Tábora, třeba mít za nepochybné, ale nelze to patrně vykládati jinak, než že krok Bzdinkův stal se v nevůli s ostatními hejtmany a náčelníky Tábora, že znamenal *odpadnutí* k menšímu Táboru Žižkovu. Tomek ani jeho následovníci si nepovšimli s dostatek, že Bzdinka je již na podzim r. 1423 hejtmanem hradeckým, to jest hejtmanem Žižkova bratrstva. O tom, že nikde během r. 1424 není zmínky o pomoci Žižkovi z *Tábora*, *Písku* atd., nebo od pana *Bohuslava ze Švamberka* (naposled přispěl Švamberk Žižkovi při obléhání *Panny* v létě r. 1423), nenajdeme u Tomka slova. Příměří, jež uzavřel starý Tábor se stranou Rožmberkovou na jihu dne 10. září 1424, vykládá Tomek tak (a podobně pak *Frankenberger*, l. c., 90 a *Urbánek*, 272), že učiněno bylo nepochybně s vůlí Žižkovou (cílem příměří bylo, jak víme, vyjednávání se Zikmundem!), aby prý Tábořі mohli se vypraviti ku Praze, již Žižka právě oblehl. O vratkosti toho dohadu, i když pomineme všecky známky, že tou dobou dávno nebylo styků mezi Táborem a Žižkou, poučí vzpomínka na jaro r. 1420: tenkrát vydal se Žižka s většinou Táborů na pomoc Praze, zanechav jen menšinu v pevnosti — ta pak stačila, aby odrazila útok ne pouze Rožmberkův, ale i silného vojska *Albrechta Rakouského*. Podle výkladu Tomkova by musila domnělá pomoc z Tábora objeviti se 13. nebo 14. září, v den uzavření libeňského míru před Prahou; o tak zajímavé události, smířlivost Žižkovu do světla ještě příznivějšího event. podivnějšího stavící, snad by nám i málomluvní analisté soudobí musili zachovati zprávu. Třeba tázati se konečně: což by Žižka,

chystaje se k útoku na Prahu a získav proň *Hradecké*, *Žatecké* a *Lounské* atd., nestaral se *dříve* a důrazněji o pomoc svého vlastního vojska z hlavních pevností táborských, bylo-li toto vojsko opravdu vojskem jeho? Jak to, že v pramenech nacházíme zmínky o pomoci *Klatovských* (kteří vrátili se k poslušenství Žižkovu), nikoli však od *Píseckých*, *Prachatických* a *Táborských*? Žižka, aby dosáhl pomoci Klatovských, podnikl v květnu daleké tažení na jihozápad země; že Klatovští stáli v šiku Žižkově před Prahou, zapsal letopisec — jak by byl mohl pomlčeti o Táborských a Píseckých, kdyby se Žižkovi v obou hlavních pevnostech Tábora podařilo, co podařilo se v Klatovech? List o příměří z 10. září dosvědčuje jasně a nepochybně, že města Tábor a Písek a Prachatice stála v zcela jiném, nežižkovském táboře, než Klatovy. Rozdělení Tábora na dvě strany a skrovnosti přívrženstva Žižkova na českém jihu, jak se nám jeví v listu o příměří s panem z Rožmberka z 10. září, *Tomek* (str. 199) neporozuměl nebo se mu vyhnul. *Frankenberger* (l. c., 50—92) má, na rozdíl od Tomka, jejž v podstatě následuje, již zřetelné pochybnosti. Praví, že Žižkův přátelský (prý) styk se starým Táborem nebyl takový, aby Táboři se prostě řídili jeho rozkazy; činili tak jen dobrovolně a v důležitých věcech. Frankenberger se domnívá, že Žižka před Malešovem žádal posil i z Tábora a po Malešově prý odhodlal se táhnouti k Žatci přes Klatovy (to je to tažení, o němž jsme ukázali, že bylo v květnu), jen z toho důvodu, aby osobní intervencí v městech starého Tábora utužil poměr obou bratrstev a vyžádal si pomoci k útoku na Prahu. Jednání prý však nešlo hladce, protože Táboři asi poukazovali na svou válku s *Rožmberky* (třeba poznamenati, že nic o takové válce nevíme; příměří z 10. září není ještě důkazem, že učinilo konec válce, podobně jako svatohavelskému příměří z r. 1423 nepředcházela vojna mezi Pražany a katolíky: příměří ukončilo jen stav, jenž nepřátelských aktů nevylučoval), teprv koncem srpna věděl prý Žižka, že může s pomocí táborskou počítati; proto v té době vytrhl proti Praze. Vše to jsou čiré dohady, jež nelze uvést ve shodu se skutečnostmi, jež známe; dohady ty jen prozrazují, že Frankenberger postřehl, že starý Tábor Žižkovi nepomáhal; Frankenberger také neodvážil se věty, že Táboři Žižkovi vskutku pomoc poslali (krom výkladu o Bzdinkovi, společného s *Tomkem*). *Urbánek* (l. c., 230 sq.), jenž příčinu Žižkovy roztržky s Táborem hledá v usnesení synody písecké z poč. r. 1422 o eucharistii (str. 233; usnesení je ovšem jen dohadem pravděpodobným a v březnu 1423, tedy po roce, psal Žižka, nedbaje domnělého rozdílu v poměru k pikartskému učení, že je s Táborskými zas za jeden člověk), má za to, že Žižka utvořil menší Tábor, tuše, že rozpor se starým Táborem se může zhoršiti (232), ale spojitost obou skupin, ač valně ochabovala, prý nepřestávala. To mínění je jen příležitostně podepřeno delším výkladem (Urbánek neměl za nutné věnovati problému o poměru obou Táborů zvláštní pozornost): u *Telče* v září 1423 je Žižka „ve spojení s Tábory, vlastně Hvězdou" (Bzdinkou), v listop. 1423 je u *Nepomuku* spojen s panem ze Švamberka (srv. opravu data str. 122, p. 5; co r. 1424 se týče, kde odcizení obou Táborů je patrně naprosté, čteme u Urbánka jen k září 1424, že Táboři pojali Žižku do svého příměří s Rožmberskými a že „tím vyznačen je jejich dosud trvající dobrý poměr

k Žižkovi". Tak ani Urbánek není práv významu tohoto listu, jenž ostře odlišuje jednak stranu starého Tábora, jednak přívržence Žižkovy na českém jihu. Urbánek nalézá Žižku v Plzeňsku r. 1424 před Malešovem i po něm, ale nikdy při té příležitosti nemůže konstatovat, že by dobrý poměr k Žižkovi jevil se skutkem, t. j. poskytnutím pomoci z měst táborských, nebo že by vskutku příměří z 10. září vedlo k odeslání vojenských posil Tábora k Praze, krátce, že by se během roku 1424 projevil jakýmkoli způsobem kooperace vojenské nebo politické. Že *příměří s Rožmberky* dokladem takové shody býti nemůže (ač v ně byl Žižka pojat), plyne z Urbánka samého; Urbánek dobře podotýká (str. 274), že Táboři přiblížili se králi Zikmundovi žádostmi svými více než spojení kališníci a katolíci na sněmu svatohavelském loni; jmenování Žižky v listině, Žižky beze zmínky o jeho bratrstvu severočeském a o jeho armádě, bez jakéhokoliv označení jeho postavení a jeho hodnosti, tak, jako by šlo o malého zemana, držícího statek někde na Klatovsku nebo Jindřichohradecku, pojetí jeho do příměří pod zvláštním závazkem starotáborských ručitelů úmluvy, že obě města i řada zemanů vedle Žižky jmenovaných zdrží věrně příměří, v něž jsou „přijati", nasvědčuje výkladu, že výčet Žižkových straníků na českém jihu v listu o příměří stal se na žádost Rožmberkovu, jenž pomoc Táborům v žádostech jejich u krále Zikmunda slíbil asi jen pod podmínkou, že jemu a jeho spojencům bude zaručena bezpečnost i proti event. zhoubám, pochozím z *Lomnice* nebo *Klatov* nebo od některého z vojenské drobné šlechty, hlásící se k poslušenství Žižkovu. To je po mém soudu nejsrozumitelnější výklad věci: starý Tábor se na žádost Rožmberkovu zaručil, že straníci Žižkovi v sousedství statků rožmberských zachovají po dobu příměří pokoj. K tomu vyžádal si snad i jejich souhlas — ale to, čeho chtěl starý Tábor příměřím dosíci politicky a náboženský, nemělo po mém (i Urbánkově) soudu s vůlí Žižkovou nic společného. Jinými slovy: tu šlo o dva tábory cílů naprosto se rozcházejících, mezi nimiž nemohlo býti ani jednoty ani spojenectví. Srv. i níže v Dodatcích opravu k str. 259 dílu III.

24. ŽIŽKA PŘED PRAHOU. SMÍR LIBEŇSKÝ. ZDICE (str. 260—268).

(Str. 261)

[1]) Tak *Staré letopisy* ve všech skoro textech (l. c., 63): Téhož léta Žižka s Žateckými, Lúnskými, Klatovskými a s mnohými jinými městy (těmi se míní zajisté jeho města hradecká a tři města po *Malešovu* nově dobytá) přijel ku Praze a položil se etc. Text *A* má jen se Žateckými. *Kolegiát* neví o síle vojska Žižkova nic, *Bartošek* se vůbec o pokusu o Prahu nezmiňuje.

(Str. 262)

[1]) Srv. díl druhý, str. 125.

(Str. 263)

[1]) Slova jsou ovšem těžko srozumitelná: jak mohl Žižka viniti Prahu ze vzpoury, povstání (seditio)? Ale víme-li (a ještě uslyšíme), že častěji formuloval žaloby, které by daleko větším právem mohly býti adresovány jemu, nedojdeme k úsudku, že vše nutně musí býti výmyslem *Eneovým.*

[2]) *St. letop.*, l. c., 63; *Kolegiát*, 87. O základu neobyčejné výše (jde asi o našich 14 milionů Kč; základ smlouvy o příměří Tábora s *Rožmberky* byl 8000 kop) ví jen *Kolegiát*; ten také praví, že hromada kamení byla sebrána na špitálském poli (je to pravděpodobnější než verse pozdějších *Starých letopisů*, že se to stalo u sv. Ambrože na Novém Městě, t. j. na příkopech u Prašné brány).

[3]) Srv. proti pochybnostem *Nejedlého* (jenž byl ostatek zcela blízko pravdě, aby ji v zápětí popřel cele) v ČČM, 1899, 528 (o starších pochybnostech ibidem v poznámkách) *Urbánka*, Žižka v pam., l. c., 61; tam i polemika s fantastickými dohady *Bartošovými* v ČČM, 1924, 1 sq.; ještě důraznější vyvrácení jejich pak u *Jar. Prokeše* v Čas. Mat. Mor., 1926, 718. Srv. i mou polemickou poznámku v ČČH, 1924, str. 426. Věta žaloby katolických pánů českých na Rokycanu (z r. 1445), o niž jde, zní: Rokycana contra Ziskam ad Malešov expulit de Praga multos viros, ubi interfecti sunt plus quam mille cum CCCCtis viris et postmodum cum Zischka ut traditor composuit. *Prokeš* (l. c.) uvádí jiný variant zápisu (z r. 1461): Item est (Rokycana) occasio multe et magne stragis, quia Pragenses contra Zyskam ad bellum ire fecit et compulit versus Maleschow, ubi miserabiliter prostrati et occisi fuerunt; et ipse postmodum cum Zyska ut traditor composuit (Prokeš odkazuje i na jiný variant katol. anonyma v rukopise třeboňském A 19). Že by ostatek věty „et ipse postmodum cum Ziska ut traditor composuit", byl dodán teprve ze *Sylviovy* kroniky, je planá kombinace Bartošova, jako celá stať, v níž zcela jasná skutečnost staví se nemožným způsobem na hlavu. Srv., co jsem o tom napsal šíře v ČČH, 1924, 426, pozn.

[4]) Za jak podivných okolností se mu kněžského svěcení dostalo, srv. u *Nejedlého*, l. c., 524 sq.

[5]) Srv. o tom zajímavé vývody *Nejedlého*, l. c., ČČM, 1899, 517 sq.

[6]) Z *žaloby* českých pánů *na Rokycanu* z r. 1445, o níž byla zmínka výše, je zřejmo, že později v tomto smiřování Žižky viděli katoličtí nepřátelé jeho něco jako zradu.

(Str. 264)

[1]) Srv. ČČM, 1893, 224 a Hus. válečnictví, 106. Mínění ibidem vyslovené, že Žižka žádal zároveň, aby bylo hledáno srovnání se stranou pod jednou, o něž potom v *Zdicích* jednáno, je ovšem v tak příkrém odporu s celým stanoviskem Žižkovým, že zůstane jen dokladem Tomanova zásadního neporozumění. *Urbánek* (l. c., 275), jenž má naopak za to, že Žižka „pokládal potlačení husitské *reakce* v Praze za nutný předpoklad dalšího boje proti katolíkům domácím i proti vnějším nepřátelům", soudí (277), že Žižka proti jednáním ve Zdicích nenamítal nic jen z toho důvodu, že si přál, aby výprava proti Albrechtovi na Moravu se snáze zdařila i že asi jednání Prahy s katolíky bylo rozhodnuto již dříve. Jak jinak by vypadala celá historie Žižkova, kdyby péče o zdar výpravy za hranice proti nepříteli vnutila mu souhlas k příměří s katolíky domácími! R. 1423 jsme viděli, že naprostá lhostejnost o zdar pražského tažení na Moravu dovolila Žižkovi přepadnouti husitské spolubojovníky, doma zůstavší.

[2]) Srv. výše str. 252, p. 3.

[3]) Srv. výše str. 155.

[4]) Není jí ovšem v textech nejstarších, z let čtyřicátých, ale je ve všech pozdějších.

[5]) Podobně asi by bylo třeba glosovati jiný výrok, jejž při té příležitosti podle textu *R* prý pronesl Žižka: „A křivdy, které jste mně učinili, ty vám odpouštím." Byl-li vysloven skutečně, je poučný pro psychologii Žižkovu: bojovník boží nekřivdí a křivditi nemůže; křivdí jen ti, kteří jsou proti němu.

(Str. 265)

[1]) Co dat se týče, viz spolehlivé zápisy účtů karlštejnských, citované *Tomkem*, Děj., IV, 313, pozn. Podle nich trvaly porady v *Žebráce* od 21.—30. září. Zde také pověděno, že šlo o jednání pánů (katolických) cum Pragensibus et Taboritis, čím rozuměti sluší, jak nepochybuji, *Tábor starý*. Ale ve Zdicích potom konán byl *sněm obecní;* měl očistiti korunu českou bezprávných nařčení a zastaviti další zhoubu země. Pohříchu nevíme, zda tu strana Zikmundova byla zastoupena všecka. Ale zápis o sněmu je psán tak, jakoby měl na mysli katolickou stranu v zemi vesměs a z dalšího je zřejmo, že v zápis byl pojat i pan *z Rožmberka*. Co obsahu a významu úmluv v Libni a ve Zdicích se týče, srv. nemalé poučení, jež o situaci poskytují okolnosti a podmínky o rok pozdějšího *míru vršovického* (nesprávně: vožického). O něm hojnější data krom zmínek na str. 279 najdeš v Příloze níže na str. 209 sq. Je vidno, že v obou těch létech, roku 1424 i 1425, v době nejvášnivěji rozpoutaných a nejzhoubnějších bojů vnitřních mezi českými stranami přece vždy (r. 1424 ovšem jen na krátko) zvítězil rozum, t. j. přesvědčení o potřebě shody a pokoje. Že Zikmundu Korybutoviči a jeho smírné a sjednotitelské snaze při tom připadla zásluha snad hlavní, mám za nepochybné. Té snaze podlehl, podobně jako v červnu 1422, r. 1424 patrně i Žižka.

(Str. 266)

[1]) Nedatovaný text jeho z arch. třeboňského (Arch. čes., III, 248 sq.) je přístupní listinou k úmluvě, vydanou od strany Zikmundovy. Dne 11. října posílají konšelé *loketští* do *Chebu* kopii úmluvy, jak jim byla s jedné strany půjčena (Urk. Beitr., I, 365); král Zikmund dostává opis od pana *z Rožmberka* (král byl v Tatě, jz. od Ostřihoma) ku podivu pozdě, t. j. teprv 28. října (srv. Arch. čes., I, 19).

[2]) I ze zápisu zdického je totiž zřejmo, že k sněmu kouřimskému měli býti pozváni doktoři, mistři i kněží, Čechové i *cizozemci*. Strana Zikmundova jim slibuje dáti k disposici listy glejtovní šest neděl před početím sněmu.

[3]) Srv. poznámku předchozí.

(Str. 267)

[1]) A. Č., I, 20. Král psal panu Oldřichovi: Velmi se divíme i želéme, že ste sě tak mladě druhé straně dali podtrhnúti i oklamati a v také věci dali sě uvésti, ježto sú proti vaší duši, cti i proti všemu křesťanství i proti nám (král dotýká se zejména úvodu listiny zápisní, kde se dí, že třeba korunu českou, bezprávně nařčenou, očistit z křivého nároku: „rozuměj, že je z jich zlosti očiščujete a je nevinny vyznáváte a sami se u vinu kladete, že ste proti nim křivě činili"). Jako laikové, prosí dále, nemůžete se na sněmu v *Kouřimi* činiti súdci víry křesťanské. A kde ty mistry vezmete, aby tam s vámi jeli? A divíme sě tomu, že tak z vašich práv dáte sě vyvésti, aby vás *měšťané a chlapi* súdili (v zápisech zdických není ovšem nic o tom, že by mezi rozhodčími v Kouřimi měli býti sedláci; měšťané ovšem ano; král naráží as na slib katolíků, že v Kouřimi chtějí státi „s pány, rytíři, panošemi i městy, s mistry, kněžími i *s obecními lidmi*", vykládaje to nepochybně tak, že jde i o hádání se sedláky). Pan Oldřich se omlouvá králi, že ty úmluvy proto učinili, že jim velmi těžko jest a že Viklefóm nemohou odolati (AČ, I, 21). Král konečně radí a rozkazuje, aby těch úmluv pro nic nedokonal — to znamenalo ovšem takřka zmar sněmu kouřimského.

[2]) Lze-li z projevů a žádostí táborských, jak je známe z jejich formulace z táborského sjezdu v *Písku* v únoru 1426 (AČ, III, 257), souditi na táborský vliv na obsah úmluv zdických, bylo by vytknouti asi žádost, aby slyšení bylo v české zemi, aby strana Zikmundova propustila čtyry kusy na svých statcích svým poddaným, aby se zavázala, že bude se zasazovati také o řádné *slyšení* (takovému požadavku vyšel vstříc již sněm svatohavelský) a byla ochotna brániti spolu zemi a stavovati „neřády" a hříchy smrtelné. Zde vyslovují Táboři i ochotu býti poddáni „moci zřízené světské" — ovšem „*vedle zákona božího*", když by řádně byla vyzdvižena a „k níž by svú vůli přidali". Připomenouti jest, že zde jde o Tábory strany *Chvala z Machovic*, jenž se byl se Žižkou rozešel; celé snesení sjezdu je neseno duchem dohody a rozvahy. Srv. výše str. 177, že Tábor Žižkův, pokud víme, neměl nijaké účasti v pražském úsilí o slyšení, leč bychom předpokládali aktivní podíl strany Žižkovy i v snesení sněmu ve Zdicích v říj. 1424. V snesení sněmu svatohavelského r. 1423 je účasten jen Tábor starý.

25. SMRT ŽIŽKOVA
(str. 268—274).

(Str. 268)

[1]) Srv. (ostatek chatrnou) práci *Ferd. Stöllera* Oesterreich im Kriege gegen die Hussiten (1420—1426) v Jahrbuch für Landeskunde v. Niederösterreich, XXII (1929).

[2]) Srv. níže str. 276 dohad o *Sokolovi z Lamberka.*

(Str. 269)

[1]) Srv. o těch žádostech list krále Zikmunda Oldřichovi z Rožmberka z Taty 10. října 1424 v Arch. čes., I, 18 zmíněný již výše, str. 259, p. 1.

[2]) „A jest to naše stará řeč, když sě jedině o duchovenství (duchovní věci) smluví a s kostelem svatým sě smíří — o to, což jsú proti nám učinili, chcem na tě a na jiné dobré lidi a pány přijíti."

[3]) Nabízel prý *správu království,* velení vojska a ročně „ohromnou" sumu zlata (srv. díl druhý, str. 125). Také předchozí věta Sylviova, že Zikmund poznal, že Žižka (po smíru v Libni) je jediným, na němž české věci záležejí, nesrovnává se naprosto s tím, co víme o situaci v Čechách z pramenů a faktů spolehlivějších. Věta má ovšem učiniti čtenáři srozumitelnou neslýchanou nabídku Zikmundovu. Upozorňuji přece, že Zikmund (event. zeť jeho Albrecht) získávajíce starého, neoblomného a politicky i vojensky nad jiné vynikajícího protivníka svého, pana *Haška z Valdštejna,* učinili jej hned (1425) *správcem* (hejtmanem) *země moravské.*

(Str. 270)

[1]) Pozornosti snad zaslouží, že chybí jméno pana *Haška z Valdštejna.* Nebyl on snad obětí, jež byla *cenou smíru se Žižkou?* Bylo by to logické: pan Hašek, vytrhnuv Prahu z moci a politiky Želivského, připravoval situaci, jež vyvrcholila tažením Žižkovým proti Praze. Smíření Pražanů se Žižkou musilo znamenat porážku a odstavení Haškovo. Tu také patrně počíná se obrat v historii Haškově, jenž vede někdejšího souseda a snad podpůrce Nového Tábora na hranicích jihomoravských do tábora Zikmundova. Srv. výše str. 143 sq.

[2]) Ta data má vesměs *Kolegiát* (l. c., 87), tentokrát ku podivu podrobný. Nezcela srozumitelná je věta jeho, že zmíněná vojska vstoupila do Moravy a oblehla Přibyslav (či snad počítá autor Přibyslav k Moravě? Podobně ostatek formují větu Kron. velmi pěkná a některé texty Star. letopisů). Zajímavo je, že Kolegiát poznamenává výslovně, že *pan Diviš* se obležení Přibyslavě neúčastnil; vojska od Přibyslavě do Moravy táhnoucí spojila se teprv po pádu Přibyslavě (a po smrti Žižkově) s Divišem u *Meziříčí.* Proč se Diviš kooperaci s Žižkou vyhnul (tak to, tuším, sluší vyložiti), pochopíme, vzpomeneme-li, co provedl Žižka, „zrádce zvyjebený", Divišovi před rokem. — Že by Žižka měl nad vší mocí na Moravu táhnoucí vrchní velení (jak čteme v dosavadní literatuře) je dohad, jemuž není žádného důvodu dáti za pravdu: Žižka velel svým, jako kníže Pražanům. Srv. výše str. 93, p. 1 a níže pozn. 5 o zprávě *Kroniky třeboňské.*

[3]) Rodovým klášterem byl Ronovům cisterciácký klášter v sousedním *Žďáru* na Moravě, tou dobou ovšem již zpustošený.

[4]) Domněnce, že by snad pan z Ronova protestoval proti úmluvám *zdickým* a proto byl obléhán, místa dáti nelze, již proto ne, že úmluvy stanovily lhůtu čtyř neděl od vyhlášení, v níž jednomu každému lze se rozhodnouti. Ale úsilný boj proti hradům pánů z Ronova postřehujeme u husitských vojsk i později (zničení Letovic, obléhání Vožice r. 1425).

[5]) *Kronika třeboňská* a její české překlady praví souhlasně: Po tom smíření kníže Zikmund s Pražany a Žižka se svými bratřími jeli sú do Moravy, kterýžto Žižka na cestě u hradu Přibyslavě umřel jest. A kníže s Pražany mnohých měst dobyli jsú (chybí tedy dobývání Přibyslavě; akce na Moravě jakoby vedena byla Pražany). *Kolegiát*, jak pověděno, sestavuje vojsko, táhnoucí do Moravy tak: Žižka, kníže Zikmund, *Hynek z Koldštejna*, *Diviš z Miletínka*; a dává vojskům oblehnouti Přibyslav a potom táhnouti knížeti s Pražany a s polním vojskem Žižkovým (Sirotky, pod velením *Sokola z Lamberka*) na Moravu k *Meziříčí* a dále k *Ivančicům*. Všechny texty *Starých letopisů* z druhé polovice 15. stol. mají celkem versi, jak je tištěna v prvých čtyřech řádcích *Palackého* edice v č. 141: Žižka táhne sám do Moravy (*b* má: o sv. Václavě Žižka sebrav lid i táhl do Moravy a položil se před Přibyslaví, *Sa:* sebral lid Žižka veliký i táhl etc.); teprv pozdní texty *R*, *T*, *L*, *M* mají, že Žižka táhl s svými bratřími a s knížetem Zikmundem a že spolu oblehli *Přibyslav*. Důležito je, že tyto texty dávají Sirotkům po smrti Žižkově vrátiti se do Čech, kdežto kníže Zikmund a *Jan Bzdinka s Táborskými* táhnou do Moravy. *M*, praví, že Žižka s knížetem Litevským táhli spolu do Moravy, dodává: „a Žižka říkal jemu „synu" a kníže Žižkovi „otče!" *Palacký*, jehož edice v č. 141 je zase podivnou směsí, redigovanou z několika rukopisů, tu větu pominul. Srv. výše, str. 162, p. 1.

[6]) Srv. texty *B* a *G*.

[7]) Tak jen některé texty *St. letopisů;* poslední mají „od hlíz", jiné nemají o povaze nemoci zmínky žádné; *Kron. velmi pěkná:* tu se jest Žižkovi vyvrhla hlíza. Umřel, jak pravděpodobno, morovou nákazou, jak namítá údaj *Letopisů* o „hlízách" i přímé svědectví *Eneovo*. O hlízovém moru v 17. stol. srv. Knihu o Kosti, I, 169. Prof. J. *Thomayer* hájil názor, že příčinou smrti byl asi karbunkl (naposled ve Vlastiv. sborníku východočes., 1924); historik dá, tuším, přednost výkladu o moru (k r. 1425 výslovně v Čechách dosvědčenému), jak ostatek přímo tvrdí prameny. O výmyslech t. zv. *Paměti čáslavské* a o pozdních versích o úmrtním poli Žižkově a jeho zázracích srv. *Urbánka*, Žižka v pam., str. 22 sq. a Vlastivědný sborník východočeský, 1924, str. 124 sq.

(Str. 271)

[1]) Tak texty poslední *R*, *T*, *M* a zkrácené i *L;* podle toho oprav tisk *Palackého*, l. c., str. 64, kde Bzdinkovi dává se nemožný titul „pana", kde Viktorin je pojat mezi „bratří" a kde vynecháno, že Sirotci se vrátili. Teprv konečná věta citovaných textů vysvětluje jméno Sirotků, jehož užito již dříve. Starší texty *Leto-*

pisů bez výjimky neznají dat o posledním poručení Žižkově; praví pouze, že Žižka umřel (někde s datem dne, jindy i bez data i beze zmínky o pohřbu (srv. texty *E*, *F*, *V*, *P*, stejně jako kroniku *třeboňskou*; *B* má datum: o sv. Havle, *X* nemožné: 11. ledna). *Sa*, jež je často koncipováno samostatně, dí: „A tu se jest roznemohl Žižka a v té nemoci umřel a svých bojóv konec učinil a nesen jest do Kr. Hradce a u sv. Ducha pochován". Některé texty mají: „a tu sobě vzali to jméno *Sirotci*, jakoby jim otec umřel Žižka" (*Palacký* tu větu vložil do své nepřesné reprodukce textu *M*); většina má větu, jíž se končí poslední texty, nad čarou citované. Místo: „lidu sbíranému", čteme jednou, asi chybou: „sbornému".

²) Srv. *Tomka*, Děj., IV, 260. *Sedláček* (Slovník hist. místopisný) hledá *Bělovice*, po nichž se Kuneš psal, ve dvoře u městečka *Mutěnína* (Muttersdorf) na bavorské hranici za Horšovým Týnem. Jediný tou dobou zmíněný panoše téhož jména, *Pavlík z Bělovic*, jednou dobou pán na Mutěníně, stál při straně Zikmundově. Srv. Hrady, IX, 90.

³) Srv. *kroniku třeboňskou* (l. c., 54), po případě text *Q* jejího českého překladu. Pan Viktorin vrhl se na tvrz *Chlumec nad C.*, náležející panu *Otě z Bergova* (na Troskách), straníku Zikmundovu, „kterýž fedroval stranu pražskú, a tak ten předpsaný mír (úmluvy zdické) zrušen jest". Kronika třeboňská mluví jen o „*Bočkovi* z Poděbrad", straníku táborském (existens pars Thaboritarum), ale že jde o Viktorina, uzavírám ze zmínky *Sedláčkovy* (Hrady, V, 285), že si páni z Pardubic pokládali nějaké právo k Chlumci (tak i *Sakař*, Děj. Pardubic, I, 21, p.). Že Viktorin býval zván prostě Bočkem, srv. výše str. 240, p. 2 a podrobněji u *Urbánka*, Věk poděbradský, I, 220 a literaturu tam uvedenou. Srv. i *Tomka*, Děj., IV, 355, p.

⁴) Srv. *Urbánka*, l. c., 209, 211 pod čarou a Žižku v památkách, 63. V těch žalobách čteme zároveň, že se Viktorin nemohl nikdy lidské krve nasytiti. Svědectví o tom nemáme žádného, leč že bychom předpokládali, že pan Viktorin měl se Sirotky, táhnoucími dále do Moravy od Přibyslavě, zvláštní účast v hrozném vraždění v Letovicích a v Mohelnici. Ale tu by šlo o čirý dohad. Vzpomíná-li biskup Vratislavský Rudolf (srv. díl druhý, str. 135) pověsti, že Žižka byl kmotrem synu Viktorinovu, Jiřímu, děje se to rovněž s úmyslem, aby Jiří byl potupen (jinak *Urbánek*, Žižka v pam., 63, p.). Ale pověst, třebas snad nesrovnávala se se skutečností, prozrazuje přece, že poměr Viktorinův k Žižkovi byl víc než přátelský.

(Str. 272)

¹) Srv. o tom data a úvahy *Urbánkovy*, Věk poděbr., I, 216 sq. Tvrzení, že Žižka byl kmotrem při křtu mladého Jiřího na jaře 1420 má Urbánek za nedůvodné, protože v době narození Jiříkova byl Žižka daleko na jihu. — O době Bočkova (Viktorinova) útoku na Chlumec dí kronika třeboňská: kníže Zikmund s Pražany dobyli na Moravě města, quibus *advenientibus* dominus Boczko de Podiebrad (dobyl tvrze Bergovovy Chlumce). *Q* překládá: kterýmžto přijíždějícím etc. Text *A* překládá v rozpacích: A když sú zase jeli Pražané, pan Boček etc. Tento překlad přešel do ostatních textů Starých letopisů, které však v jiné zprávě (jen v textu *B*)

kladou dobytí Chlumce do jedné řady s jinými místy dobytými v masopustu (tedy v únoru) r. 1425.

²) Srv. díl druhý, str. 38 a vůbec str. 32 sq. Dějiny rodu Kunštátského v 14. až 15. stol., kdyby prameny naše byly sdílnější, byly by velmi vděčnou prací pro poznání násilnictví české panské šlechty té doby. To je zřejmo plně již ze studie *J. Tenory*, Linie Kunštátsko-Lysická v Rezkově Sborníku historickém, II (1884), str. 153 a 220 sq., dílem i z *Aug. Neumanna*, Nové prameny k děj. husitství na Moravě (1930), 7—16.

³) Srv. výše, str. 242, p. 1.

⁴) Srv. díl druhý, 125 a 126, p. 1. I *George Sandová* postihla, že Sylviova verse o bubnu zhotoveném z kůže Žižkovy měla dokresliti démonickou sílu Žižkova ducha; bylo by škoda pokládati ji jen za bajku. Srv. ČČH, 1924, 423.

(Str. 273)

¹) L. c., list 401.

²) Během prvých dvou let po smrti Žižkově nevyskytuje se jméno Sirotků v dokumentech listinných — v té době se píše jen o *Orebských*. Po prvé v listině čteme jméno vojska Sirotčího v červenci 1426. Srv. *Tomana*, Hus. váleč., 133. Podle *Koláře - Sedláčka* (Heraldika, I, 220) měla pečeť Sirotků z r. 1432 obraz kalicha a nápis: Pečet obce sirotčí ve jméno boží polem pracující. Z listu obci Kutnohorské, vydaného Tábory a Sirotky, t. j. vrchnostmi města („z moci nám od Pána Boha propůjčené“!), stáli v čele vojsk „hejtmané a starší vojska“ (Arch. čes. VI, 420). Srv. níže p. 2 k str. 276.

³) *Urbánek* (Žižka, 281) kombinuje, že pohřeb byl 21. října. Oporou mu je zpráva *Theobaldova* (l. c., 311), že Žižka měl býti pochován v Hradci v kapli 11.000 panen. Kaple takové v Hradci nebylo, ale svátek 11.000 panen je 21. října. O sporech o místo pohřbu Žižkova srv. díl druhý, str. 164, pozn. 5. K vůli úplnosti dodávám k projevům tam registrovaným i novější stať *F. M. Bartoše* Sporné otázky Žižkova života (1924, v cyklu přednášek „Žižkova doba“). Opakuji, že pečlivé uvážení všech okolností vede k přesvědčení, že Žižkovo tělo, byvši z Hradce vyvezeno, pohřbeno bylo v kostele čáslavském.

(Str. 274)

¹) Srv. díl druhý, str. 110. Srv. shodný soud *V. Novotného*, Sborník Bidlův (1928), str. 252.

26. ROK PO SMRTI ŽIŽKOVĚ
(str. 274—282).

(Str. 275)

[1]) A s nimi asi i Domažlice a Horažďovice. Srv. výše str. 255, p. 3.

(Str. 276)

[1]) O zajímavé skutečnosti jsme pohříchu zpraveni ne zcela jasně *Kolegiátem* (l. c., 87): Et prefatus dux cum Pragensibus et cum Ziskonis exercitu campestri, qui dicti Sirotkones et *fuerunt commissi Sokoloni*, profecti ulterius Moraviam etc. Ale jinak než výše nelze, jak za to mám, vyložit souvislosti dobře. Sokol byl týž, jenž vedle pana *Heřmana z Borotína* uzavřel ono dalekosáhlé příměří se stranou rožmberskou (trvalo až do 16. října, tedy pět dní po smrti Žižkově). Ze zprávy *Kolegiátovy* třeba také usuzovat, že tvrzení pozdních textů *Starých letopisů*, jakoby po smrti Žižkově vrátilo se vlastní vojsko jeho od Přibyslavě domů (je možno asi, že díl jeho s *Roháčem z Dubé* v čele, doprovodil mrtvolu Žižkovu do Hradce), nesrovnává se se skutečností.

[2]) Srv. výše str. 254.

[3]) Lze sotva předpokládat, že by Korybut mohl si osobiti moc nad vojskem Žižkovým; proto hořejší dohad, že v tom směru snad působil na náčelníky orebských.

[4]) Podle *Hájkovy* kroniky stalo se to v *Ledči*. Lze-li co dát na toto svědectví, ukazovalo by na volbu vyšlou z vojska v poli, nikoli nebo sotva za účastenství měst svazu hradeckého. Při té příležitosti třeba říci, že nemáme s dostatek poučení o právním poměru mezi vojskem na př. Sirotčím a městy jeho strany. Zdá se však, že hejtmani vojsk byli nejen vojenskými, ale i politickými náčelníky svazu. Kus poučení podávají zápisy českobrodské z let 1432—34 (*V. Schulz* ve VUčSp, 1899, č. VI, str. 8), podle nichž obnovoval radu městskou v Brodě každého března Jan Čapek, hejtman vojska Sirotků, s dvěma bratry staršími sirotčího vojska. Pozoruhodno je, že na sněmu na podzim r. 1433 rozeznávalo se na rozdíl od práva zemského a městského i právo vojsk. Hejtmané vojsk jsou v čele sněmu hned za pány. Srv. Arch. český, III, 413.

[5]) To tvrdí *Kolegiát;* některé texty St. letop. mají, že byl zvolen *Velek* (Koudelník z Březnice, měšťan Novoměstský). To je zcela pravděnepodobné; Velek je hejtmanem Sirotků teprv v l. 1427—30 (r. 1430 padl za bojů v Uhřích). Srv. i *Tomana*, Husit. váleč. 134. Vedle Kunše třeba považovati za hejtmana Sirotků i *Roháče z Dubé*, jenž byl nepochybně již od r. 1423 hejtmanem v *Čáslavi*.

[6]) *Staré letopisy*, 64, č. 143. Zpráva je ve větším počtu textů než udává *Palacký*.

[7]) O *Velkovi Koudelníkovi z Březnice*, hejtmanu sirotčím, jenž padl r. 1430 v boji v Uhřích, srv. víc *Tomka*, Děj., IV.

[8]) Šlo asi zejména o *Kutnou Horu*, kde potom nalézáme skutečné kondominium obou stran; *Nymburk* zůstal Bzdinkovi, *Čáslav* ještě *Roháčovi* (jehož příslušnost k té či oné straně není zcela zjevna, ale třeba jej patrně čítat mezi Sirotky);

ze zprávy *Starých letopisů*, že téhož času (jaro 1425) dobyta byla od Táborů města *Litomyšl* a *Mýto* (kde dosud hejtmanoval ve jménu Pražan pan *Diviš Bořek*), zdálo by se, že se to stalo přičiněním *Bzdinkovým*. Ale později obě města patří Sirotkům.

(Str. 277)

¹) Srv. níže str. 279, p. 1.

²) Srv. *Tomanovo* Hus. váleč., str. 111—114 a poznámky ibid.

³) Zde záleží na tom, kdy došlo k prvému prolomení jeho útokem pana *Bočka* na *Chlumec*. Podle pramene nejstaršího stalo se to již při návratu Pražan z moravského tažení (ten náleží do konce listopadu 1424 nebo do prvé polovice prosince); sumární datum *Starých letopisů* (masopust 1425) týká se podle všeho i jiných míst, tenkrát proti Pražanům dobytých, jež jsou tam vyčtena. Srv. *Tomka*, Děj., IV, 322, p. 24 a výše str. 272, p. 1.

(Str. 278)

¹) Texty *Star. letopisů* (l. c., 66) dí, že k Praze přitrhli Táboři i Sirotci, chtíc Prahu oblehnouti; „toho byl původ pan *Bohuslav ze Švamberka*, hejtman táborský."

(Str. 279)

¹) Listiny tohoto míru se týkající jsou obsaženy vesměs v oseckém textu *Starých letopisů* (*T*); zůstaly dosud ku podivu nepovšimnuty. *Palacký* seznámil v Arch. čes., III, str. 252 a 254 jen s přístupní listinou Táborů k sjednané výpovědi rozhodčích a s listem o příměří katol. kraje brdského, jak je poznal z textu *M*; v *T*, jak pověděno, jsou i další kusy (srv. texty listin, o něž jde, v příloze k tomuto svazku), a to jednak přístupní listina hejtmanů táborských a sirotčích (*Roháče*, *Aleše ze Žeberka*, *Hvězdy-Bzdinky* a *Kuneše z Bělovic*) k výpovědi smluvců (učiněné před obcemi velikými na poli *u Vršovic*), bez data, dále přístupní listiny *Zikmunda*, knížete litevského, jedna bez data, jiná z 31. října 1425 a konečně i ubrmanská výpověď, stanovící podmínky míru mezi stranou pražskou na jedné a Tábory a Orebskými na druhé straně ze dne 17. října. V ní je na konec zmínka o smrti „*Janka*, řečeného *Hvězda*, hejtmana v ta doby obce hradišťské" (proto na místo pečeti jeho přivěšena k listu „pečeť *Bartoňova*, také v ty doby hauptmana") a zmínka o smrti pana *Heřmana z Borotína*, smluvce hlavního za stranu táborskou a sirotčí; místo jeho má zaujmout pan *Petr Zmrzlík ze Svojšína*. — Je tedy zřejmo, že údaj *Bartoškův*, že Bzdinka umřel až před *Kamenicí*, je mylný. K smíru došlo podle listin na poli *u Vršovic* u Prahy, podle t. zv. pokračovatele *Beneše Minority* v ležení před *Vožicí*. Tento poslední údaj musí ustoupiti svědectví listinnému. — V listině, v níž Táboři a Sirotci poddávají se pod rozhodčí výrok zvolených ubrmanů, jsou jmenováni také rukojmí, kteří se zavazují, že bratrstva výrok rozhodčí zdrží. Mezi nimi jsou, před Mikulášem z Lamberka a Chvalem z Machovic, jmenováni tři páni, k bratrstvu se hlásící. Jsou to *Hlaváč z Dubé* (patrně na *Jestřebí*, z rodu katolického; srv. o něm *Sedláčka* v OSN, III, 817), *Hynclk z Holšteina* (srv. výše 147, p. 1; snad

bratr *Voka*, jenž padl na straně Zikmundově r. 1420 u Vyšehradu; hrad *Holštejn* byl u Blanska na Moravě; nejde snad o téhož Hynčíka, jenž bojoval na straně polské proti Řádu r. 1410?; srv. *Golla*, Čechy a Prusy, str. 122, pozn.) a *Beneš z Boskovic* (tedy rovněž Moravan, snad týž, jenž r. 1423 držel *Černou Horu;* srv. OSN, IV, 427). Jména jsou, tuším, pozoruhodná proto, že mezi nimi nenalézáme žádného z pánů, kteří na podzim 1423 spolupodepisovali řád nového bratrstva Žižkova (srv. str. 224 výše). — O hejtmanu *Bartoňovi* srv. zmínku u *Tomka*, Děj., IV, 419 (k r. 1429) a zmínku městské knihy českobrodské u *V. Schulze* v VUčSp, 1899, VI, str. 7: „bratr Bartoň" byl r. 1429 hejtmanem v Čes. Brodě.

²) U hradu Retze v Dol. Rakousích v listop. 1425. Výše (str. 252, p. 2) dotčená malá kronika klosterneuburská prozrazuje také, jak nemožně zveličovali soudobí annalisté čísla počtu vojsk. Podle ní (str. 248) vtrhli Čechové do Rakous „nach guetter schaczung" se 100.000 muži!

³) Srv. díl prvý, str. 132 sq.

(Str. 280)

¹) O tom srv. výše, str. 214, 270—1. Zde šlo o společný podnik Pražan a bratrstev; je těžko předpokládat, že Pražané dobyli *Ivančic* a Sirotci sami obrátili se na sever. Ale je přece příznačné, že *Staré letopisy* (*Palacký*, č. 149), mluvíce o výbojích Sirotků a Táborů r. 1425, praví: Ale vždy mezi nimi byli lidé ze všech téměř měst, kromě z Prahy nic.

²) Srv. *Bezolda*, l. c., II, 54 o vyvraždění Zábřeha na Moravě.

(Str. 281)

¹) Srv. výše str. 145 a listy v Urk. Beitr., I, č. 325, 328. Král píše, že doufá „iuxta specificationem" p. *Haška*, který mu rozličné záležitosti české vysvětlil, že najde mnohé (Čechy) ochotné žádati o milost a mnohé že vhodnými cestami přivede na svou stranu. V květnu již píší *Olomoučtí* o pomoc Haškovi jako zemskému hejtmanu Albrechtovu.

²) Srv. Urk. Beitr., č. 328 (list králův, z poč. března; žádost Pražan byla tedy dána asi měsíc dříve) a č. 333, dále *Palackého*, Děj., III, 2, 236—7. V listopadu 1425 psali Pražané znovu panu *z Rožmberka*, že ještě stojí o slyšení. Král odpovídá, že přátelské slyšení „a takové, jakož sme jim pod *Vyšehradem* (r. 1420!; lze z toho usuzovati, že král nabízel Praze znovu slyšení ku konci října před bitvou pod Vyšehradem?) podávali" rád umožní, o slyšení pravé že je hotov psáti papeži (list z 3. prosince 1425; Arch. čes., I, 24). K žádosti se vrátili Pražané znovu na jaře 1426 (AČ, I, 26) a v říjnu 1426 sám papež pobízí krále polského, aby prostředkoval mezi Čechy a sv. stolicí. Urk. Beitr., I, 474. O nabídce slyšení „pod Vyšehradem" srv. víc v Opravách a dodatcích níže (k dílu I, str. 58 a 61).

³) Král (srv. AČ, III, 498) je daroval panu *z Rožmberka*, Čeňkovu někdy poručenci; statky zůstaly ovšem v držení syna Čeňkova *Jindřicha*. Pan Čeněk podlehl asi (s celou posádkou hradu *Veliše*) moru, toho roku hrozně zuřícímu.

27. JAN ŽIŽKA Z KALICHA
(str. 283—303).

(Str. 283)

¹) *Palacký*, l. c., III, 2, 222; *Tomek*, Žižka, str. 211: „Jakožto muž, hledící vždy k zachování státního pořádku, nepřítel nerozumného bezvládí..." mohl by nyní stoje v čele nového samostatného bratrstva, které mu bylo cele oddáno — vedle čehož přátelství se starším bratrstvem Táborským uměl dobře zachovati — přinutit za nedlouho snad stranu pod jednou, aby se odřekla krále Zikmunda a s velkým vojskem, kterémuž tenkrát velel, vytrhnout na Moravu, vytrhnout ji v největší míře z moci Albrechtovy, takže by snadno mohlo přijíti k opětnému spojenému sněmu Čech a Moravy jako r. 1421 v Čáslavi, na kterém by Korybut mohl býti od obou zemí konečně přijat za krále... Víme, že všechny složky toho širokého dohadu do budoucnosti (až na fakt, že Žižka tentokrát stál v čele vlastního bratrstva) lze vyložiti jako kombinace vesměs zhola pravděnepodobné a nedůvodné.

²) *Urbánek*, l. c., str. 282.

(Str. 284)

¹) Srv. podrobněji výše v mých poznámkách, seznamujících všude s Tomkovým stanoviskem, po případě s omyly jeho knihy o Žižkovi. V *Tomkových* Dějinách Prahy, dílu III. a IV., je jen v některých bodech rozličně zaujato stanovisko podobné; jinde však úsudku a hodnocení Žižkových činů nebo úmyslů pohřešujeme; souvisí to s povahou jeho Dějin, snažících se především o zachycení skutkové podstaty dějstva.

(Str. 285)

¹) *Palacký* sjednotil své soudy o Žižkovi v díle III, 2, 210—220 („Úvahy o Žižkovi" a „Žižkovo umění válečné"), ale vlastní hodnocení jeho programu a role dějinné je teprv na počátku kapitoly následující (str. 221—222). Tomuto závěrečnému obrazu jsou některé starší úsudky na odpor; mám tu na mysli zejména mínění, že list Žižkův a ostatních hejtmanů táborských z června 1422 „veškeru zvláštní povahu ducha jeho lépe vyjadřuje, nežli karakteristika obšírná" (srv. výše str. 159, p. 1).

(Str. 286)

¹) To platí především o studii *Tomanově* v předchozích poznámkách častěji dotčené „Literární památky, duch a povaha Žižkova" z r. 1893, která prvá projevila přímo nesouhlas s výklady Palackého, že Žižka byl fanatik a že mu chyběly vlastnosti politika a státníka (je dost zajímavo, že Toman naznačuje, že v tom hájí i stanoviska *Tomkova*, po způsobu Tomkově prý však otevřeně nevysloveného). Tomanovi je Žižka demokrat nejušlechtilejší, třeba ne dle názorů moderních; přísným Táborem byl jen dle mravouky, chtěje především mravní nápravě společnosti, ale na rozdíl od pokročilejších Táborů nevzdálil se od obecně platných

dogmat katolických, ani od Pražan; od pražské strany dělil se prý Žižka a jeho stoupenci sotva jinak, leč rozhodností a demokratickou opravdovostí, s kterou prováděl čtyry kusy pražské. Byl-li ve věcech náboženského přesvědčení nesnášelivým, postupoval v tom přece mnohem mírněji proti nevěrným laikům než proti kněžím. Šlo mu všude a vždy o spojení všech stran husitských a pak nejvíce o vybavení Moravy; přísnost jeho, jež nestrpěla odporu, byla vždy spravedlivá, jsouc trestem nebo odvetou; boj, jejž vedl ohněm i mečem, byl po způsobu věku jeho; ostatek husité vůbec a Táboři zvláště první počali hlásati zásadně a prováděti zákonem i skutkem mírnost při trestech, lidskost ve válce a snášelivost ve víře, zatím co Řím a německá říše pokoušela se kacířský český národ z obzoru světa vyhubiti úplně... (s methodou, jež užívá k výkladu Tábora Žižkova projevů táborských theologů z let třicátých, setkáme se v spise Tomanově častěji; na jednom místě, mluvě o ustanoveních vojenského řádu Hodětínova, dí Toman dokonce, že jsou plodem husitské lidskosti, „která v bratrstvu táborském nejutěšeněji se rozvinula"!). O druhém porušeném vydání Tomanovy práce, jež pod tit. „Žižkův duch, povaha a listy" uspořádal r. 1924 (státní naklad.) *F. M. Bartoš*, srv. výše díl druhý, str. 165, pozn. 2. Bartoš dovolil si na některých místech měniti i text Tomanův a neupozorniti na to v poznámce.

Podstatnou změnu ve výkladu historie Žižkovy přinesla teprv česká práce odborná z prvé čtvrtiny 19. stol.: osvojila si Tomkovo (po případě Tomanovo) apologetické pojetí Žižky, ale obranu rozmnožila oslavou duchu Tomkovu cizí: kladla důraz na *pokrokovost* táborství a kreslila se sympatií roli Želivského; tak vracela se nepřímo k Palackému, jehož obraz Žižky fanatika a ukrutníka ovšem potírala. Sem náleží nepřímo již rozsáhlá práce *Nejedlého* Počátky husit. zpěvu (1913) s její oslavou Želivského, „kněze duchu Žižkovu nejbližšího", pak všecka pozdější literatura žižkovská, zejména ovšem jubilejní. Poměrně stručná práce *Jar. Prokeše*, Jan Žižka z Trocnova a jeho doba z r. 1920 (str. 150), dobře psaná a k problematice celé doby přihlížející (někde s dobrými postřehy, na př. o středověkosti husitství i táborství; k pikartství prý došlo přirozeným vývojem domácím), vidí v Žižkovi a Táborech nositele myšlenek pokrokových, dědice Husovy; v Praze (zbavené Želivského) a v šlechtě spatřuje reakcionáře, kteří ohrožovali výsledek velké duchovní české revoluce. Žižka je sic líčen jako živel spojující obě strany v nebezpečí a stojící uprostřed mezi Prahou a Táborem (od r. 1421 byl prý rozhodující osobou v Čechách), jako někdo, kdo potřebu jednoty stavěl proti stranickým programům a kdo právě naopak pro spojení sil husitských se rozhodl obětovat i Želivského, ale k r. 1424 čteme, že nad vlastenectví stavěl pokrokovost, nad národní solidaritu boj za náboženskou a mravní pravdu. Stručnost sepsání, zejména pro léta 1423—24, dovolila autoru přenésti se mlčky přes řadu pochybností, jež jeho letmému nárysu namítá situace.

Urbánek (Jan Žižka, 1925, str. 310), jenž k jubileu podal dílo poměrně nejrozsáhlejší a nejucelenější, dobový materiál plně ovládající (pohříchu bez kontrolního aparátu poznámkového), ale příliš hutně jej shrnující, je blíže k Tomkovi, ale na Želivského se dívá podobně jako *Nejedlý* nebo *Novotný* (srv. pozn. 1 k str. 13 a 49) nebo

Prokeš; teprve před koncem jeho zmiňuje se o „terroristickém způsobu" jeho, jenž příčil se prý Žižkovu smyslu pro pořádek a kázeň; Žižku slaví jako zachránce velké české pře, české reformy, křižitele snah husitské reakce, „domácích pokrytců"; jinde zdůrazňuje, že Žižka nebyl zásadně proti panstvu nebo že je chybou přeceňovati jeho smýšlení demokratické. Se starým Táborem se Žižka rozešel (ale ne úplně) pro vítězství pikartského směru v něm. Se stanoviskem jeho seznámili jsme se na důležitých místech, kde nám bylo hájiti mínění rozdílné, dosti pečlivě výše v poznámkách. Potřeba jubilejní oslavy měla, jak přirozeno, značný vliv na Urbánkovy výhody (srv. na př.: mohutná osobnost Žižkova, jedna z největších, jež jsme měli v svém vývoji dějinném . . . byl to hlavně podnětný vliv mohutné jeho osobnosti, jenž vtiskl české národní povaze bojovný, rytířský rys . . . u Žižky genius vojenský a organisační byl v rovnováze s lidskou velikostí a j.). Souhrnná karakteristika Žižkova (str. 106—8) vytýká jeho zbožnost bez dogmatických subtilností, zdravý, střízlivý smysl pro skutečnost, *rozvážnou umírněnost,* jež však dovedla, třeba-li, v důsledcích jíti dále než vyslovení radikálové, zdravý konservatismus, vnitřní vyrovnanost. „Střízlivý duch, *muž kázně a pořádku*" — tato věta vrací se opětovně u Urbánka a na konec jako nejvýznačnější devisa Žižkova je doporučena přítomnosti. Rozumí se, že skutky Žižkovy, jež se málo nebo nic srovnávají s touto karakteristikou, nejsou čtenáři vždy připomenuty nebo jindy, podobně jako v ostatní literatuře žižkovské, snadno omluveny; u Tomka aspoň obrazová příloha z rukopisu 15. stol., slavící pérem stranníků Žižkovi nejbližších trestné a ničitelské dílo Žižkovo (díl druhý, str. 151 a str. 289 výše), mohla pozornému čtenáři býti korrektivem líčení historikovy, po případě protestem proti omylům jejím. Urbánek, jenž věnoval Žižkovi i cennou studii „Žižka a husitské válečnictví" (Žižkův sborník, 20—74; srv. níže str. 297, p. 1), všímá si bedlivěji než ostatní literatura v knize své i Žižkova vojenství a jeho organisace. O důležité práci Urbánkově „Žižka v památkách a úctě lidu českého" (Brno, 1924) srv. výše díl druhý, str. 266 sq. (nesouhlasím však s výkladem, že by pověst o blanických rytířích vztahovala se na Žižku; ostatek právem Urbánek zdůraznil národně výchovný vliv *legendy* o Žižkovi, ovládané skoro výhradně představou o nepřemožitelném a strašném vítězi nad Němci, na český nacionalismus 18.—20. stol.). Pěkně psanou zkratkou hlavní knihy Urbánkovy je malá, pro nejširší čtenářstvo určená práce (Jan Žižka z Trocnova, 1924, str. 45, knižnice „Bratrstvo" č. 1); kresba prostředí ve všech směrech má tu vítanou převahu; leckde jde autor dále než v své hlavní knize (srv. na př., že přísnost Žižkova již leckdy nabývala rázu fanatické tvrdosti, než přece nelze nazvati jej bezohledným, slepým fanatikem). Registruji jen bibliograficky další příspěvky *Urbánkovy,* jež vyšly r. 1924 v cyklu přednášek k jubileu pod souhrnným titulem „Žižkova doba:" Husitství a jeho nepřátelé domácí a cizí, Žižka a nové umění válečné, Táborství po Žižkovi.

V téže sbírce vydal *F. Hrejsa* přednášku „Jan Žižka a jeho náboženský život". Hrejsa nepostřehl (stejně jako jiní badatelé) rozdílu mezi Žižkovým výkladem čtyř artykulů a stanoviskem Pražan, uvěřil pozdní a naivní Kronice

velmi pěkné, že Žižka byl pro ornáty, nezmiňuje se vůbec o vlivu chiliasmu a j.; zbožnost Žižkovu, dí, bylo by lze kritisovat pro její konservativnost, pro tvrdost k radikálním směrům (dodávám: snad i katolíkům) a snad i pro její spojování s válkou, ale (zavírá Hrejsa) v podstatě je taková zbožnost zdravá(?), v pravdě husitská; později očištěna od násilí a krveprolévání ožívá znovu v Jednotě bratrské. — Další přednáška *Jar. Prokeše* „Přehled sociálních poměrů a snah v době husitské" (str. 37) líčí společenský vývoj v době předhusitské ku podivu nesprávně, zdůrazňuje mocný vliv chiliasmu (ač věří jen v krátkodobost jeho útočného záchvatu) a klade důraz — na rozdíl od vlastních starších výkladů z r. 1919 a 1920; srv. výše díl druhý, str. 197, p. 1 — na demokratický princip v táborství, takže prý možno říci s Palackým, že u Lipan byla poražena česká demokracie. Cenný je výklad o výsledcích bouře: o škodách měst i selského stavu a prospěchu vyšší šlechty. — Přednáška *F. M. Bartoše* „Sporné otázky Žižkova života" se většinou Žižkova života netýká: skládá se z nezřízených útoků na českou historii En. Sylvia — srv. můj referát o pozdější práci Bartošově o En. Sylviovi v ČČH, 1925, 209 sq. a výše v díle druhém, str. 127, p. 3 — ostatek obírá se otázkou stáří Žižkova v době smrti (srv. díl druhý výše, str. 19, p. 5) a otázkou místa a doby pohřbu Žižkova v Čáslavi (srv. díl druhý, str. 164, p. 5). Ve své přednášce o Žižkovi, jež tvoří jedno z čísel cyklu „Žižkova doba" se Bartoš za to o místě pohřbu Žižkova vůbec nezmínil, ač v ní hojně uplatnil své starší i jiné omyly a v oslavě božího hrdiny, nesené přímo zápalem náboženským, předstihl snad všechny předchůdce. Z ostatních oslavných příspěvků jubilejních zmiňuji se jen o přednášce *V. Novotného* (Žižka, 1925, J. Otto), jež je založena jaksi na otázce: Žižka či Chelčický („znamená-li Chelčický nejušlechtilejší květ *vývoje* husitské myšlenky, jest Žižka jejím skutečným a velikolepým *vtělením*"). Novotný nechce popírati všecky krutosti a násilnosti Žižkovy, ale má je za povinnost, již ukládalo národní sebezachování; obrátil-li Žižka v čas potřeby meč i proti vlastním krajanům, je to jen dokladem jeho neobyčejného věhlasu politického; nevztáhl-li ruku po koruně, jest to skvělé vítězství jeho státnické prozíravosti; Žižka je nejčistším zástupcem táborství, třeba se s ním vlastně rozešel. Novotný na jednom místě cituje glossu, tuším jinak neznámou, psanou kopistou rukopisů, studentem Slovákem Mikulášem ze Žiliny, a to právě roku 1420, „kdy v Čechách zuřilo kruté pronásledování věrných Kristových a kdy král Zikmund chtěl národ český ze všech sil svých úplně zničiti a vyhladiti" (citát jsem zkrátil).

Vrcholu dosáhlo jubilejní poblouzení v spise *Em. Chalupného* Žižka (1924, str. 212), jenž vytýká za svůj cíl zbavit zachránce národa českého, t. j. Žižku, nánosu lží, jimž ještě věřil Palacký; chce to učiniti „s vynaložením veškeré přesnosti, zkušenosti a metody, jakou vytvořila tisíciletá civilisace" v ochraně pravdy a s použitím náležité kritiky psychologické i sociologické. Vskutku jde v podstatě o plaidoyer advokáta, jenž dovede tím nerozpačitěji obrátiti skutečnost na ruby, čím méně je vázán zkušeností v badání dějezpytném. U Chalupného čteme na př., že od Žižkova vítězství u Hory a Brodu se až do Fochovy ofensivy r. 1918 nevyskytla bitva, která by se k němu rozsahem dala přirovnat, že Žižkovi nelze vy-

týkati nemírnou krutost, ale potrestání Prachatic že svědčí naopak o shovívavosti, u válečníků snad ojedinělé; zabil-li Žižka vlastní rukou kališného kněze v bitvě u Strauchova dvora, je to důkazem jeho přímosti, poctivosti a důslednosti; dal-li dříve v Klokotech chiliastické blouznivce upálit, nečinil to z nesnášelivosti pro víru jejich, ale z obavy před rozvratem ve svém vojsku; t. zv. Adamité byli ostatek asketové, puritáni, nejhorlivější pravověrní římští křesťané, nikoliv nějací prostopášníci, Žižka je hubil jen jako rušitele zemského pořádku, z důvodů policejních, nikoliv náboženských, nikoliv snad z nesnášenlivosti pro jejich víru; podobně zakročení proti Adamitům na Nežárce je důkazem Žižkova „rytířství i duševní povýšenosti, zářící příkladem přes věky až do nynější doby" (po několika stranách čteme dokonce: „z husitských pokusův o veliký úkol vytvoření křesťanské nauky, zachovávající původní ryzost evangelia, bylo pomlouvané „adamitství" pokusem poměrně nejdůslednějším, nejhlubším a nejzdařilejším"); Žižka „byl ve víře snášeliv a tím předstihl dobu svou o několik století". Naléhal-li Žižka jindy v Praze na popravení sektáře Martinka, nečinil to také z náboženského předsudku, nýbrž proto, že se Martinek mimo rozkladnou agitaci v armádě zprotivil Žižkovi svou mravní nedůsledností v změnách svého přesvědčení. „Tak mizí z nejslavnější doby českých dějin poslední listy nepravdy i hany, nakydané na lidskost největšího husity, Jana Žižky a tím konečně nabývá plného uznání výrok *Masarykův* ‚Tábor pro nás jest program'" (práce je směle věnována Masarykovi). Tábor není princip rozvratu, nýbrž pořádku (tvrzení o rozvratnosti jeho sekt jsou skoro naveskrze křivými pomluvami), Tábor je princip pokroku. Z ostatku stačí citovat jen dvě tvrzení autorova: Žižka je největší stratég světa a dále: byl největší mírový činitel v husitských válkách. Srv. k Chalupnému i mou zprávu v ČČH, 1928, 443. — Literaturu o Žižkovi, s jubileem r. 1924 souvisící, shrnul nejúplněji *J. Prokeš* v ref. v ČMM, 1924, 280—313 a 1926, 717—735. Odkazuji na ně, nezamlčuje ovšem, že by mé soudy zněly v četných případech podstatně jinak. V Bibliografii čes. historie za léta 1920—1924 (Klub Historický) plní výčet všech prací a příspěvků Žižkovi a jeho době věnovaných víc než čtyry strany (299—304); k tomu je připojiti jednu stranu v Bibliografii za léta 1925—1926 (str. 179—180) a bezmála tolikéž z let 1927—1929 (*Jonášová-Hájková*, Bibliografie atd., Praha 1931, str. 275—6).

[2]) Srv. díl druhý, str. 190.

[3]) Srv. *Sedláčka*, Hrady, IV, 126 a Heraldika, I, 220.

(Str. 287)

[1]) Míním traktát nadepsaný „De Theutonicis bonum dictamen", jejž vydal *V. Wostry* v MVGDB, LVII (1915), str. 193 sq; srv. mou zprávu v ČČH, 1915, 298—300. O „Krátkém sebrání z kronik českých k výstraze věrných Čechóv" srv. naposled *R. Urbánka* České dějiny, Věk poděbradský, III, 3 (1930), 254 sq. Srv. však i pozn. *Palackého*, Děj., III, 2, 48 o bratrském poměru k Němcům, přihlásivším se k obraně zákona božího a výše str. 56, p. 2.

[2]) Srv. *Urbánka*, Sv. Václav a jeho úcta (Brno, 1930), str. 20 (dovolává se

Gollova upozornění na obraz sv. Václava v kancionále kutnohorském; citovaný povel čte se na korouhvi Václavově).

(Str. 288)

[1]) Zřejmo to zejména tam, kde v celém rozsahu (III, 2, 143—9) přejímá do díla svého vášnivou žalobu kněze Viléma na utracení Želivského, dále z omylu, že mluvě o porážce u Mostu (o ukrutnostech, jichž se Pražané tam dopustili, pomlčel), snaží se přesvědčiti čtenáře, že vůdcem Pražan nebyl Želivský, nýbrž prý nějaký jiný kněz Jan (srv. proti tomu *Tomka*, Děj., IV, 194), stranu Želivského zve Palacký jednou „demokratickou". Palacký však zároveň zdůrazňuje, že Želivský byl náčelník strany výstřední, fanatik zásad táborských, nezamlčuje, že z návodu jeho chátra pražská pustošila kostel sv. Víta a že vláda chátry v Praze byla hlavní příčinou nepřátelství strany šlechtické k Praze Želivského. Ale má přece za to, že Želivský choval se „obyčejně šlechetněji a mírněji než od fanatika očekávati bylo" a jednou praví (str. III, 293): „zatím co couváno v Táboře nazpět, staral se kněz Jan, aby v Praze pokračovalo se ku předu". Hlavní myšlénkou Palackého o významu Želivského je these, že Želivský se Žižkou mohli se oba státi vůdci celého národa a udržeti v něm svornost a jednotu, kdyby byli měli víc věhlasu politického a vytrvalé vůle k moci; pádem Želivského, t. j. odpadnutím Prahy od Tábora byla čáka žádoucího prospěchu a vítězství zmařena. „Husitství", dí Palacký, „ukázalo se býti nepřemožitelným, pokud oni oba, provozujíce vrchní moc, jeden v Praze, druhý na Táboře, jednali ve srozumění a pomáhali sobě vzájemně" (l. c., str. 43) — zde poměr Palackého k problematice doby a stran jejích vystupuje nejzřejměji; „husitství" se tu stotožňuje neprávem s Táborem, čili podle slov Palackého samého se stranou výstřední a krajnou, vedenou dvěma fanatiky. O „osudné" bitvě u Lipan praví v té souvislosti *Palacký* příznačně (l. c., str. 40), že v ní živel aristokratický ze spojení s cizinou (?) nabyl takové převahy a síly, že jím zaražen konečně veškerý další husitismu vývoj. Srv. víc o tomto omylu a o významu Lipan v mém „Smyslu čes. dějin" (2. vyd. 1929), str. 32 sq.

(Str. 289)

[1]) Srv. díl druhý, str. 151, 160. A srv., jak se s tímto projevem nejoddanějších straníků Žižkových kryje svědectví *Enéáše Sylvia* v jeho listech zachované; srv. výše díl druhý, str. 126, pozn. 1.

[2]) Srv. výše str. 283—4 a před tím hojné v práci roztroušené kritické poznámky stanoviska *Tomkova* se týkající.

(Str. 290)

[1]) Srv. díl prvý, str. 47.

(Str. 291)

[1]) Užívám tu slov, napsaných *B. Shawem.*

(Str. 292)

[1]) Srv. díl druhý, str. 153 (Kronika velmi pěkná), str. 268.

(Str. 293)

[1]) Hlavním omylem *Palackého,* jenž souvisel se základní koncepcí jeho českých dějin, bylo, že i bouři husitskou pojal jako spor a zápas sil sociálních, zvláště pak *aristokracie* a *demokracie* (l. c., III, 2, 39), spor podle Palackého trvající prý již od počátku českých dějin a vyplývající ze stýkání a potýkání se živlův germánského a slovanského v Čechách. Srv. i k tomu mé vývody ve „Smyslu českých dějin" (2. vyd. 1929), str. 25 sq. a výše v díle prvém O sociálně politickém obsahu táborství, str. 169 sq. Se stanoviskem jejich je v podstatné shodě i přehledný výklad *K. Krofty* v „Naší Době" 1928, 271 sq. V úvahách svých v díle prvém (srv. str. 197) netvrdil jsem, že by zabráním statků církevních domohl se panský stav veliké převahy hospodářské a politické nad stavy ostatními, nýbrž že skoro úplné vyvrácení duchovního velkostatku přispělo zejména k vzrůstu velkostatku panského a zvýšení moci panské vůči koruně. K tomu přispělo ovšem i vyvrácení značného *královského* zboží a zabrání statků, jež byly dotacemi úřadů státních. O škodách odtud státnímu životu vzešlých srv. níže stížnosti *Valečovského* (str. 325, pozn. 1).

(Str. 294)

[1]) Srv. výše str. 162, díl druhý, str. 168, 185.

[2]) Připomenout třeba, že středověká měřítka mravnosti nebo krutosti ve válce závisela i na nestejném hodnocení jednotlivých tříd feudální společnosti. Srv., jaké rozhořčení budila žaloba, že Táboři zabíjejí i vzdávající se šlechtice.

[3]) Nemilosrdné, ba ukrutné *trestání* bylo zajisté jejich povinností, předním z příkazů jejich revolučního programu. Srv. díl druhý, str. 159—161, 172, 175 sq., 188, 192, event. jednotlivá svědectví a žaloby ibidem str. 59—156, v tom úsudek Táborů samých na str. 86—7. Srv. i rejstřík věcný vzadu.

(Str. 295)

[1]) Srv. díl II, str. 103 a výše str. 210.

(Str. 296)

[1]) Počet měst, jichž se Žižka zmocnil přímo nebo jež ovládli Táboři, známe bezpečně. Pozoruhodno je, že získání měst, rozuměj měst opevněných, je předním cílem a prostředkem vojny; organisovaná obec městská byla vojenskou jednotkou vynikající důležitosti a moc táborská (a potom sirotčí) opírá se z daleko největší části *o města, o stav městský,* při čemž, jak víme, nejsou vždy města poddanská, na rozdíl od svobodných královských, považována za živel rovnocenný (srv. výše str. 160). Co dobytých hradů se týče, třeba upozornit po *Sedláčkovi* znovu, že počet jich, pokud víme, byl skrovný; k tomu Žižkovy vojenské prostředky i povaha jeho vojny, která v městech spoléhala pravidlem na zrádnou pomoc části obyvatelstva

v městě uzavřeného a byla zvyklá rychlému úspěchu, nestačily. Je zajímavo, jak se napříč tomu rozšířilo v populární paměti v pozdějších stoletích o kde kterém zbořeném hradu mínění, že ho dobyl a pobořil Žižka — legenda o Žižkově nepřemožitelnosti, ale i o ničivém díle jeho nabyla úplně vrchu. Za to zničil mnoho vesnických tvrzí (většinou asi dřevěných). Srv. výše III, 238, 246, IV, 38.

²) Tak a podobně častěji v drobné jubilejní literatuře z r. 1924.

³) To týká se na př. cele práce jenerála *Kamila Holého* Žižka stratég. Kritické úvahy o jeho taženích (1928, Spisy vojen. archivu RČS, str. 94).

(Str. 297)

¹) Práce všech jsou častěji v předchozích vývodech dotčeny; pokud jde o *Urbánka*, třeba tu připomenouti zejména jeho studii v Žižkově sborníku (1924) *Žižka a husitské válečnictví* (str. 20—74). V ní starší, zejména německá literatura, v tom stanovisko prof. *H. Delbrücka* „Geschichte der Kriegskunst" (a jinde), statí *Arn. Krokera* a *Max von Wulfa* a j. jsou kriticky probrány a pro husitské vojenství doby Žižkovy i let nejblíže následujících i pro vliv jeho v sousedství shrnut datový materiál dosud nejúplnější. Tím nechci říci, že jsem přesvědčen vývody práce všude: to týká se na př. pokusů o důkaz, že bylo lze užíti vozového šiku k útočnému průlomu nepřátelských řad (oba doklady z hory Vladaře a z bojů před Kutnou Horou, jak výše vyloženo, k závěru takovému nestačí). Nevěřím také, že by Žižka r. 1423 sorganisoval si opravdu „*stálé vojsko*, jež po skončení akce se nerozcházelo do svých domovů, nýbrž stále „polem pracovalo". Oč šlo, bylo tušim nikoliv stálé vojsko, ale stálá pohotovost k vojně. Zdůraznil jsem, že podle *Vavřince* byl Žižka od počátku obklíčen jakousi malou družinou („comitiva"), jež byla, zdá se, stálým jádrem jeho operací. Ale k tažením, jak za to mám, byl rozličným způsobem, jak to bylo pravidlem v tehdejším vojenství, mobilisován časově podle potřeby díl měšťanstva měst Žižkových (podle čtvrtí městských se střídající) a pomoc sedláků, dílem dobrovolně, dílem násilím vynucená (o tom shánění sedláků násilím srv. doklady výše v díle I, str. 176, pozn. 6). Jistý počet sedláků, nutných k opatření koní a vozů šiku vojenského, třeba však předpokládati jako stálou zálohu, připravenou v hradbách měst táborských. Němečtí badatelé, s nimiž Urbánek polemisuje, jdou snad v redukci letopisných údajů o počtu vojsk v době Žižkově dále než je slušno, ale jsou tušim bližší pravdě než Urbánek, jenž z velikosti čísel chce zachrániti příliš mnoho. Účast selského lidu v bojích Žižkových je, v souhlase s prameny, zdůrazněna i zdůvodněna Urbánkem bohatě (v oslavném veršování Vavřincově o vítězství u Domažlic nemohu se však ubrániti dojmu, že Vavřinec zveličuje podíl sedláků na vítězství, aby zveličil hanbu německé porážky), ale mělo býti, tušim, šíře vyloženo, že v podstatě šlo v táborském vojenství o zbrojnou sílu měst a městského stavu. K vysvětlení účasti selské ve vojscích té doby sluší, tušim, připomenouti i to, co jsem pověděl v Knize o Kosti, II, 124 — na některých moderně organisovaných panstvích počítalo se se selskou brannou pomocí podobně jako s městskou a potřebná zbroj slušela k inventáři gruntu. O důležité otázce, zda řád Hodětínův z r. 1413, znající již vozy válečné, byl později,

snad až po r. 1431, doplněn tím způsobem, že podává vlastně obraz vojenství z let po r. 1430, srv. více u Urbánka 34 sq. Urbánek odpovídá, podobně jako *Toman*, Hus. válečnictví, str. 30 sq., k otázce kladně, a to způsobem přesvědčivým; nepřesvědčuje pouze, že by vznik řádu mohl náležeti již k létům 1423—4. Srv. i důležitý spis *K. Titze*, Ohlasy husit. válečnictví v Evropě (1922; nákl. věd. ústavu vojen.). V Žižkově sborníku srv. i essay francouzského jenerála *A. Mittelhausera* Žižkovo válečnictví (str. 7—19).

²) Srv. výše str. 37 o zabití a spálení pana Oldřicha z Ústí.

³) Srv. díl druhý, str. 125 a 126, pozn. 1 a ČČH, 1924, 423 sq. Srv. i větu krvavého traktátu kněze Čapka, citovanou *Příbramem* (Život kněží táb. l. c., 428): a jich tváři budeť se všecka země báti.

(Str. 298)

¹) Srv. k tomu naposled *Urbánka*, l. c., str. 33 sq. I Urbánek připomíná, že vozů v boji bylo užíváno rozličně již dříve, ale zdůrazňuje, že k plnému vojenskému využití jich došlo pouze u Žižky; zajímavo je, že počítá s možností, že na myšlénku měl i vliv Starý zákon, kde je častěji zmínka o vozech válečných.

²) *Vavřinec*, l. c., 370: sed rustici curribus se circumsepientes lapides et sagittas de bombardis et balistis in eos emittunt. Je pochybno, že by sedláci takto vyzbrojení a tak operující, byli obyčejnými sedláky.

(Str. 299)

¹) Srv. zejména opětně uvedenou studii *Urbánkovu* v Žižkově sborníku.

²) To týká se zejména bitvy u Sudoměře, u Boru, hájení Vladaře, bitvy u Hořic, u Kutné Hory a u Malešova.

³) Srv. výše str. 297, pozn. 1.

(Str. 300)

¹) *Toman*, Hus. válečnictví, 208, dí, že zpravidla bylo v husitských válkách jen 100 jezdců v 1000 mužích pěchoty (to opakuje *Urbánek*, l. c., 54), ale srv. výše str. 122 údaj patrně spolehlivý listu Oldřicha z Rožmberka z list. 1421 (str. 122, pozn. 4), že Žižka měl branných sil 400 jízdy a 1500 pěších.

²) Prvá zpráva o 320 pražských vozech vojenských s pěšími a jízdnými, poslaných na pomoc Žižkovi, je z poč. února 1421 (*Vavřinec*, l. c., 472). Ale již k červnu 1420 píše *Vavřinec* (ibid., 377) o pokusu Táborů s Pražany, Žateckými a Lounskými postaviti se králi před Hradčany „aciebus ordinatis et curribus dispositis".

³) Mám tu na mysli pravděpodobný počet vlastního vojska Žižkova, ať již z doby táborské či hradecké, tedy vojska nerozmnoženého rozličnými spojenci. Srv. i v rejstříku data o počtu vojsk, event. odkazy na pochybnosti o hodnotě jejich.

⁴) Srv. výše str. 95 a u *Urbánka* (Žižkův sborník, str. 59, pozn. 2).

⁵) Srv. zejména výše citovanou práci *Titzovu*, Ohlasy husitského válečnictví v Evropě (1922) a *Tomanovo* Husitské válečnictví, str. 170 sq., 184 sq.

⁶) Srv. výše str. 54, pozn. 1 a str. 130, pozn. 2.

(Str. 301)

[1]) Srv. výše str. 297, pozn. 1. O nějakém *stálém vojsku* Žižkově není v pramenech žádné zmínky; vojenský řád obsažený v programovém projevu nového Tábora Žižkova (z podzima 1423) nemůže býti oporou takovému dohadu. Doklady *Tomanovy* (Hus. váleč., 102—3) ukazují (na rozdíl od these autorem hájené), že polní vojska stálá (in campis continuancia et bellancia) náležejí vznikem až do let po smrti Žižkově; tak sluší vykládati i zmínku Kolegiátovu o „Žižkově vojsku polním, *jež slulo Sirotky*". Počátky stálých vojsk, t. j. utábořených, třebas jen po skupinách, v polních leženích, spojil bych se zmínkami o „*posádkách*", počínající se v l. 1424. Srv. víc v Opravách a dodatcích k str. 130, p. 2, dílu třetího. Jakého významu nabylo vojenství v národním životě, možno souditi z toho, že r. 1433 zemský sněm rozeznává vedle šlechty a měst i vojska takřka jako třetí složku svobodné společnosti a respektuje jejich práva zvláštní (Arch. čes., III, 413). Domněnky *Palackého* (III, 2, 36) o „socialistickém zřízení" ve válečném (a občanském) ústrojí v obcích táborských a sirotčích, jak se v něm vtělil „starověký duch slovanský", možno vzpomenout jen jako zajímavého dokladu pro Palackého mylné pojetí našich dějin.

(Str. 302)

[1]) Srv. ovšem v podrobném sledu pramenů našich výše v díle druhém, že té heroisace v *českém* prostředí během 15.—16. stol. takřka není; co k ní položilo základ, bylo vlastně dílem cizinců, *Eney Sylvia, Fulgosa* a *Huttena.* Na české půdě má nepochybnou převahu odsouzení; prvou výjimkou je „bratr Žižka slavné paměti" v letáku z r. 1469, vydaném ve chvíli vojenského nebezpečí, hrozícího Čechám jako r. 1420 (podobně asi jako u *Žalanského* a *Včelína* v l. 1618—9; srv. díl druhý, str. 136 a 269), potom oslavné obrazy táborskovaldenských rukopisů (ibid., str. 151), pak snad medailon s obrazem Žižky v kronice *Kuthenově* (1539) s podpisem: Žizka s. rek czes, tedy snad (slavný?) *rek český,* ač Kuthan v své práci se vyhnul jakémukoli hodnocení Žižky, slibuje o činech a „v běhu válečném opatrnosti" (jen opatrnosti) Žižkově vydati zvláštní knížku (kterou nevydal) — ostatní literatura, v tom i Staré letopisy, rozdělené v svých soudech, nebo Kronika velmi pěkná, pokud se zmiňuje pochvalně o činech Žižkových, je přece daleka toho, aby se kořila velikosti hrdiny.

[2]) Pilné sebrání všeho toho viz v častěji citované práci *Urbánkově* Žižka v památkách a úctě lidu českého (1924).

(Str. 303)

[1]) Srv. výše díl druhý, str. 164, pozn. 5.

[2]) Na české půdě přispívá k sesílení oslavných tónů vedle hlediska nacionálního i zřetel sociálně politický, spatřující v Táboru (a tudy i Žižkovi) bojovníka za demokracii a sociální spravedlnost. Jak poměrně skrovný je díl pravdy v té thesi, srv. i v souvislém výkladu v díle druhém, str. 169 sq. a ibidem str. 192, pozn. 3 o *Tomanově* kardinálním omylu.

[3]) To zřejmo, jak přirozeno, i ze studií, shromážděných v Žižkově sborníku (1924), pokud je cílem jejich vyložiti, jaké místo a jakou váhu má Žižka v evropském písemnictví posledních pěti století. Thema bylo, jak víme, vzděláno již dříve, aspoň částečně, ale v značném rozsahu trojsvazkovým dílem *Arn. Krause*, Husitství v literatuře, zejména německé (1917 až 1924); prvá práce Žižkova sborníku, sem náležející, *F. M. Bartoše* Žižka v dějepisectví. Z půltisíciletého zápasu o dějinnou pravdu (str. 170—195) chce Krause jen „prohlubovat hledisky historika". Pohříchu je práce nesena tak vášnivým zaujetím proti autorům, kteří nesdíleli Bartošův názor na Žižku (i se všemi jeho omyly v jednotlivostech; Bartoš jim někde spílá) a tak vzdálená snaze o kriticky spravedlivý soud (a to i, když některého autora, na př. Balbína, zahrnuje uznáním), že se mi nejeví vhodno obírati se jí podrobněji. Srv., co jsem o ní krátce poznamenal v díle druhém, str. 164, pozn. 4. Bartošem tam dotčený vliv „habsburské" censury na českou práci historickou 16. stol. vyvrací dobře *Prokeš* v ČMM, 1924, 304. Po Bartošovi podává *Karel Hrdina* zcela stručně, ale s řadou cenných dat přehled osudu Žižkova v humanistickém písemnictví 15. a 16. stol. (nově zmiňuje se na př. o blahopřání, složeném r. 1562 Balt. Kulíškem z Klatov ke korunovaci krále Maxmiliána, v němž se Žižka slaví také jako výtečný válečník, velitel nadšených zástupů, mstící ohněm oheň hranice Husovy a o podobné zmínce básně z r. 1614 Jana Sictora Rokycanského, dále o přednášce M. Ad. Rozacína z r. 1616 a konečně básni písaře malostranského Jak. Včelína z r. 1619; srv. výše díl druhý, str. 164, p. 6, k níž dodatkem na data Hrdinova upozorňuji). Pečlivě dále obírá se *Mil. Hýsek* Žižkou v novočeské beletrii (str. 200—240), *Jan Krejčí* Žižkou v literatuře německé (241—250), *Mir. Haškovec* literaturou franc. (251—262). *K. Engelmüller* a *Jar. Kvapil* všímají si postavy Žižkovy na divadle, *Vlad. Helfert* píše o „božích bojovnících" v české hudbě 19. stol. Pro historika je důležitý článek *K. Gutha* Žižka ve výtvarném umění (290—304; v tom ovšem i historie ikonografie Žižkovy, zejména o obrazech rukopisů univ. knihovny v Jeně a Gotinkách, o nichž srv. výše v díle druhém, str. 151; Guth má na základě materiálu z 2. pol. 15. stol. a poč. 16. stol. za to, že Žižka zemřel jako padesátník). *F. Steidler* líčí vliv jména Žižkova v československ. legiích ve světové válce (305—314). S Žižkou jen nepřímo souvisí stať *V. Vojtíška* Na Táboře v l. 1432—1450 (134—148), snažící se dat nejstarší městské knihy táborské, chované v knihovně Nár. musea, jíž se byl obíral již Martin Kolář r. 1871, užiti k zevrubnému poznání situace města v uvedené době. Stať *Ant. Matějčka* Bible Filipa z Padařova, hejtmana táborského (str. 149—169), je cenná nejen popisem bible, psané i illuminované, jak se zdá, Janem z Prahy, řeč. Aliapars, na hradě Ostromeči (patřícím hejtmanu táborskému Filipovi z Padařova) v l. 1432 až 1435, ale i jako důkaz, že někteří vojenští činitelé táborští měli smysl pro krásnou, drahocennou knihu, jinými slovy, že v táborském prostředí najdeme vedle ničitelů kultury i zástupce kulturní snahy také v oboru umění. Ale základem těžké žaloby na táborský, podle slov *Palackého* (III, 1, 365) „vandalismus zoumyslný a důsledný, jenž připravil Čechy bez mála o všechny památky staré krasoumy", takové výjimky pohnouti nemohou.

28. HUSITSTVÍ A ČESKÉ DĚJINY

(str. 304—330).

(Str. 306)

[1]) Je pozoruhodno, že Hus, byv vyzván, aby vytkl své stanovisko k tomuto článku, napsal: Nejistím to ani nepopírám; může snad míti kus pravdy (unum sensum verum). K jinému článku Viklifovu, téže věci se týkajícímu, poznamenal, že klérus může míti bohatství, nezneužívá-li ho. Mám sám majetek (possessionem), dodal. Srv. *Sedlák*, Hus, přílohy, 307—8.

(Str. 307)

[1]) Skutečnost, že kalich v Kostnici byl odsouzen jen ve smyslu výše vyloženém, unikla namnoze novějším badatelům; odtud vracející se soudy, že církev prý nemohla v otázce kalicha ustoupiti. Srv. na př. *Golla*, Čechy a Prusy, 137, kde se hájí mínění, že naděje pana Čeňka z Vartenberka na jaře r. 1420 v možnost dohody s králem a církví byly klamné. Mám naopak za to, že kdyby nebylo roztržky se Zikmundem, mohlo k dohodě dojíti, k dohodě ovšem, jíž by se vzepřel Tábor. O tom, jak rozličně soudila o otázce universita r. 1417, srv. výše díl prvý, str. 25. — K tomu, co výše na str. 191, pozn. 2 i na str. 304—305 bylo pověděno o vytrvalém úsilí husitské Prahy přesvědčit znepřátelenou cizinu, že Čechové naprotiv všem pomluvám a nepravdám stojí na půdě dobře katolické a že čtyřy kusy pražské nechtějí v ničem ji opustiti, nýbrž naopak přispěti k zdokonalení a prohloubení křesťanské praxe, srv. nejnověji (krom dokladů výše rozličně rozptýlených) obranný leták Pražan na jaře 1430 „pro notificatione et iustificatione nostre cause coram omni populo christiano" do světa rozšířený (*F. M. Bartoš*, Manifesty, l. c., 302 sq.), kde praví se na př.: „Hec ideo vestris oculis et auribus innotescimus, ut totus orbis terrarum luculenter agnoscat, quia causam nostram et eius merita pandere toti ecclesie katholice ab inicio semper fuimus et sumus parati, dummodo nobis data audiencia fraterna et ab omni vi et jure quomodolibet pretensa securatur . . . Nos non querimus antra vel angulos, ut morum est hereticorum, ut docmata erroris cordibus hominum ingeramus, sed quod nostre fidei fide vera a Christo domino eiusque discipulis et doctoribus ab ecclesia sancta suscepimus, pro ceptis optamus predicare . . . Constanter presumimus, quod per utramque hanc viam (t. j., aby dáno bylo Čechům svobodné slyšení; budou-li důvody druhé strany přemoženi, jsou ochotni od svých článků ustoupiti) propiciante domino pax et veritas reddetur dissensionibus ecclesie, odiis, rixis et iniuriis omnimode propulsatis." Podobně nedatovaný projev pražské obce a kléru, z týchž let pochozí (*Bartoš*, l. c., 305 sq.), chtěje nevinu a pravdu Čechů prokázati, dovozuje, že Čechové (husité) věří věrně všechno, co věřiti jest křesťanům, tedy především symbolům apoštolským, symbolu koncilu nicejského i Athanasiovu (srv. na př. podobné snesení pražské husitské synody z čerce 1421 v Urk. Beitr., I, 129), sedmi svátostem, věří v nebe, očistec a peklo a *nenávidí každého, kdo by jakkoli o těchto kusech katolické víry pochyboval, jako kacíře.* Následuje výklad a obrana čtyř artykulů

s výzvou, aby si je adresáti, poznajíce pravdu jejich, oblíbili, nedbajíce pomluv zkaženého, domýšlivého a lakomého kněžstva. Srv. i podobné stanovisko v husitském manifestu z r. 1431 (ČČH, 1928, 372), ale mnohem radikálnější pojetí artykulů v době příprav pro Basilej r. 1433 (*Tomek*, Děj., IV, 584), jemuž ovšem čelil výklad zvlášť krotký většiny university (ibid. 581). Tenkrát, jak známo, žádal sněm povolení kalicha *všem* křesťanům v Čechách i na Moravě mimo ryze katolická území a obce.

(Str. 308)

[1]) Srv. výše v dílu prvém, str. 130.

[2]) To vyplývá jasně z vývodů *M. Uhlirzové* (Die Genesis der vier Prager Artikel, 1914, 85 sq.), přes to, že se pokoušejí dokázat opak. Srv. o studii M. Uhlirzové obšírný posudek *V. Novotného* v ČMM, 1915, 287 sq., můj v ČČH, 1914, 336; zůstává nepochybno, že počátky pražských artykulů, rozuměj kořeny hlavních požadavků jejich, zejména pokud jde o svobodné kázání slova božího, dílem i chudobu duchovenstva a lze říci i kalich (srv. díl prvý, str. 9) sahají zpět do 14. stol.; to nevylučuje, že na slovnou formulaci jejich, jak ji známe z července 1420, měly vliv věty Viklifovy; obsahově nově přispěl Viklif k nim nejvíce v článku o chudobě kněžstva, vzdáleně jen v artykulu o trestání hříchů smrtelných. V předchozí práci je shromážděno hojně dat (srv. rejstřík věcný) o počátečných odezvách jejich, o proměnách, větších i menších, jež ve formulaci artykulů postihujeme od r. 1420 (v tom i o rozdílech, jež souvisely někdy s ohledy na to, pro koho je soupis pražských článků určen), o proměnách, týkajících se počtu, pořadu, obsahu i důrazu jejich, o rozdílech, jež jsou mezi táborským a pražským zněním jejich i o otázce, jak se má text artykulů k hlavní otázce, t. j. nauce, že přijímání z kalicha je nezbytné k spasení. Bylo by potřebí práce, jež by důležité to thema vzdělala v celku, ovšem i pro léta následující, až do Basileje a dobu potomní; mé závěry pro léta vývoje v r. 1415—1421 najdeš v ČČH, 1926, 370 (v souvislosti s polemikou se statí *F. M. Bartoše* Vznik pražských artykulů). Srv. i Mon. conc., I, 386.

(Str. 309)

[1]) K dílu druhému, str. 172, p. 3 třeba dodati opravou, že podle souvislosti má artykul na mysli ochranu malého člověka jen proti duchovním vrchnostem. Mezi hříchy smrtelnými má prvé místo (i to je karakteristické pro středověkou mentalitu) smilstvo, pak hned hýřivé hodování (comessatio), pak teprv zlodějstvo, vražda atd., pak *zbytečná řemesla* (artes superflue, dolose et supersticiose), lichva a hrabivé zisky. Rozsáhlejší je výčet hříchů v kléru, v tom především *svatokupectví* (zve se kacířstvím a je ilustrováno výčtem svých forem, kdekoli kněz béře peníz za úkon svátostný), kněžské soudy, sváry, půhony a sužování laiků i poddaných.

[2]) Srv. výše str. 61 a 65, pozn. 1, dále díl prvý, str. 56. V zápisu sněmu čáslavského r. 1421, je, jako někdy dříve i později, čtvrtý artykul o trestání hříchů smrtelných doplněn žádostí, „a zlá a křivá pověst o této zemi české aby očištěna byla, tak aby se obecné dobré království a jazyku českému dálo"; srv. Arch. čes.,

III, 228; v původním textu z července 1420 (srv. *Vavřince*, l. c., 394) toho dodatku není. Srv. však výše str. 65, pozn. 3, že v obšírném listu Pražan do Benátek z 10. července 1420 je očištění české pověsti položeno přímo jako jeden že čtyř artykulů a že tam vůbec chybí zmínka o trestání hříchů, t. j. článek, jenž k prvým formulacím artykulů z r. 1419 až do dubna 1420 přibyl teprv v květnu 1420 vlivem Tábora spojivšího se s Prahou. Srv. i výše str. 136, p. 3.

(Str. 310)

[1]) Srv. k tomu práce *Fr. Kernovy*, citované výše str. 2, p. 1.

(Str. 311)

[1]) Srv. výše str. 91, p. 1.

[2]) Srv. *Tomka*, Děj., IV, 585. Řekl to *Rokycana*, ne Prokop Holý.

(Str. 312)

[1]) Srv. výše str. 69—71.

(Str. 314)

[1]) Srv. na př. v prvním díle výwody cizinců *Ludolfa Zaháňského* (ale i Čecha *Příbrama* nebo *Ondřeje z Brodu*), v díle druhém prof. *Ebendorfera* a j.; ale naproti tomu třeba i vyznání *Windeckovo*, že dal na konec za pravdu Husitům (díl prvý, 150).

[2]) Srv. díl prvý, str. 57.

(Str. 315)

[1]) Srv. výše str. 171 sq.

(Str. 317)

[1]) Srv. Arch. čes., III, 269 (d. d. 6. led. 1432).

[2]) Srv. díl prvý, str. 126 sq. Mám tu na mysli i traktát Biskupcův, vydaný *V. Sokolem*, O zvelebené v pravdě svátosti těla a krve pána našeho Jezu Krista (Tábor, 1929). Srv., jak pražští kněží strany Jakoubkovy a Rokycanovy na př. r. 1427 (po převratu, jenž odstranil Korybuta) vědomě staví se proti racionalistickému útoku na tajemství nauky církevní i proti neslýchaným, nově vymyšleným domněním o velebné svátosti těla a krve boží, v níž jest „divným před smysla i rozumu našeho očima skrytým obyčejem pravé tělo pána našeho Ježíše Krista, kteréžto přijato jest z panny Marie, umřelo na kříži, z mrtvých vzkříšeno a sedí na pravici Boha otce všemohoucího. A mimo to vyznání pravé a spasitedlné nemá býti žádný puzen k jinému *kakžkoli širšímu neb vyššímu neb vtipnějšímu . . . vyznávání* o té velebné svátosti, aby *nepřestúpil mezí, kteréž jsú uložili otcové naši svatí*.“ (Arch. čes., III, 262.)

[3]) Passim výše v díle prvém a druhém. Pohříchu nemáme dosud práce, jež by nám dějiny táborství, se zvl. zřetelem k duchovnímu vývoji jeho, vypsala plněji.

(Str. 318)

[1]) Srv. *Palacký*, Děj., III, 2, 35 a j. Srv. i výše díl prvý, str. 166, p. 5.

[2]) Srv. výše v díle prvém, str. 174 sq. Dodatkem možno upozorniti na „verše

o bratřích temnot" (*Loserth* v MVGDB, 1891, 291), v nichž ironisuje se táborský nález hlavních českých hříchů, jež prý záležejí v nošení perlových věnců na hlavě, červených škorní a v tanci („predicat hereticus, tria sunt peccata Boëmis maximeque domino displicuere Deo: est capitis sertum rubeis cum calceamentis atque chorea patens sunt nimis ista mala"), aby na rozdíl od těch domnělých hříchů vyčetly řadu opravdových zločinů kacíři páchaných. Ibid. následují punkty *M. Jana Papouška,* shrnující v jediný žalobný obraz dílo revoluce (úplný text v českém překladu vydán *A. Neumannem* v Hlídce, 1926); zmínil jsem se o něm již v díle prvém v pozn. k str. 197, ale je žádoucno seznámiti krátce i s obsahem jeho — jde tu o bilanci husitské revoluce, psanou sic protivníkem a paušálně odsuzující, ale jistě pozoruhodnou datovým obsahem svým. Hned na prvém místě čteme stížnost, že řádné studium mládeže je znemožněno, že bezpočet knih všech oborů byl zničen, jiné knihy potrhány nebo ze země vyvezeny, v čele úřadů světských i duchovních že jsou vášnivci na místě mužů vyrovnaných, města jsou rozdělena v sobě i mezi sebou bojem sekt, na místě starých farářů jsou kněží bouřliví a pohoršliví bez bázně ke komukoli (a kdo ví, zda to jsou kněží), kostely a kláštery jsou vypáleny, není řádného soudu světského ni duchovního; kdo se přidá k sektě silnější, vyhraje při nejnespravedlivější, mravní stav společnosti vesměs je v úpadku, pýcha v šatstvu, rozmařilost v jídle a pití se rozmohly stejně jako velká simonie u kněží a ukrutná tvrdost k chudině („kdyby nebylo židů, nechali by křesťané chudé umříti"), mince je zfalšována. Sumou je vyvrácen stav pokoje v království, jenž byl (prý) dříve takový, že města a hrady byly otevřeny dnem i nocí a cesty byly dnem i nocí bezpečné. — Není pochyby, že tu sumárně líčí se situace vesměs na černo, ale je také zjevno, že tu je velmi mnoho pravdy, jak víme ostatek z žalob, pronesených i horlivými kališníky již mnohem dříve (srv. níže str. 325 i žaloby *Valečovského*). M. Jan Papoušek, od r. 1412 bakalář svob. umění, od 1430 mistr, byl umírněný kališník směru Příbramova, v l. 1437—1448 byl po Rokycanovi farářem v Týně v Praze, r. 1448, prchnuv z Prahy, otevřeně odřekl se kalicha. Byl jedním z českých zpravodajů Eneáše Sylvia. Srv. i data v díle druhém, str. 251—2. Podrobněji se jím obírá *Urbánek,* Děj., III, 52—55, jenž sepsání žaloby datuje až do doby krále Ladislava, což se mi nezdá důvodným; po odpřisáhnutí kalicha psal by Papoušek, tuším, i o této otázce důrazněji.

[3]) Pro lepší pochopení vzniku a duchovních souvislostí táborské nauky možno upozorniti na novější německou literaturu o t. zv. předchůdcích reformace, v tom zejména na práce *Gerharda Rittera,* Romantische u. revolutionäre Elemente in der deutschen Theologie am Vorabend der Reformation (Deutsche Vierteljahrschrift für Liter. Wissenschaft und Geistesgeschichte, V, 1927) i na jeho studii o známém holandském theologu Janu Wesselovi v Studien zur Spätscholastik (Sitz. Ber. heidelberské akad. věd, 1927).

(Str. 319)

[1]) Srv. výše díl prvý, str. 6.

[2]) Srv. výše díl prvý, str. 151, pozn. 2 a můj článek v ČČH, 1928, str. 370 sq.

Český manifest křesťanstvu z listopadu r. 1431, psaný v odpověď na pojednání *Jar. Prokeše* Táborské manifesty z r. 1430 a 1431 (Čas. Mat. Mor. 1928).

[3]) Výše v díle prvém, str. 36.

(Str. 320)

[1]) Podobně (zejména o vlivu rostoucího sebevědomí národního) již *Goll* v ČČH, 1897, 118.

[2]) Srv. pojednání *J. B. Nováka* Patriotismus Karla IV. v ČČH, 1926, str. 29.

[3]) Srv. výše díl prvý, str. 118.

[4]) Srv. mou zprávu o edici *V. Wostrého* Ein deutschfeindliches Pamphlet aus Böhmen aus d. 14. Jh. v ČČH, 1915, 298 sq.

(Str. 321)

[1]) Srv. řeč M. Jeronyma z r. 1409 u *Höflera*, Geschichtsschreiber II, 121, a *Urbánka* v Novotného sborníku (1929), str. 138 sq.

[2]) Srv. k tomu velmi zajímavou stať *Urbánkovu* v sborníku V. Novotného (Za českou minulostí, 1929, str. 124 sq.), nadepsanou *Počátky českého mesianismu;* pokračování je již v Sborníku Pekařově (1930), I, 262: Český mesianismus ve své době hrdinské. Urbánek jde dále, mluvě o tom, že české sebevědomí „stoupá až *v ješitnou megalomanii*, která, přepínajíc nároky nad vlastní síly, z veliké části připravuje příští porážky a pokoření". Ostatek mám za to, že Urbánek ve svém, opakuji, velmi cenném náčrtu, by měl mluviti spíše jen o „sebevědomí" (nebo podobně), ne o mesianismu. Pravým mesianismem je chiliasmus táborský (o němž Urbánek píše teprve v Sborníku Pekařově). Srv. i Urbánkovy starší poznámky, bohatými doklady provozené, v jeho Dějinách věku Poděbr., III, 1, 33 sq. a v Sborníku Žižkově, l. c., 28 sq. Srv. i *Höflera*, Geschichtsschreiber etc., III, a v díle II., 549 ve veršovaných „Sermones ad Bohemos" žaloby na mistry universitní: Vos scientia inflati, in superbiam elati, non putastis habere in orbe vobis pares.

[3]) Srv. výše str. 23, p. 3.

[4]) Srv. Arch. čes. VIII, 352.

[5]) Srv. vývody nejmenovaného polského kněze, stěžujícího si, že Polsko ujímá se českých kacířů (z r. asi 1422) v Codex epist. saeculi XV, Tom. II (1891), str. 126. A srv. zároveň, jak se k této pyšné a sebevědomé naději druží opětovná česká žádost, často pronesená zároveň s čtyřmi pražskými artykuly, o očištění české pověsti před světem! V tu tragickou situaci přivedl Čechy táborský podíl v boji za svaté pravdy.

(Str. 322)

[1]) Srv. výše str. 64, p. 1.

(Str. 323)

[1]) Srv. na př. výše díl druhý, str. 110 (projev Ebendorferův) a také projev papeže Pia II. (En. Sylvia) k českým poslům r. 1462, Arch. čes. VIII, 352.

[2]) Srv. Mon. concil. gener., I, 595 sq. — Tyto nesnáze neuvážil s dostatek *J. Goll*, když vyslovil mínění (Čechy a Prusy, 236), že by Čechové mohli dosíci v Basileji více, rozuměj především kalich závazný pro všechny obyvatele království, kdyby krátkozrace nebyli sami dříve u Lipan zničili zbraň, kterou mohli v Basileji hroziti císaři i koncilu pokračováním ve válce. Mám za to, že by koncil, i kdyby Lipan nebylo, nemohl v dané situaci zachovati se jinak, než jak se zachoval, leč by se snad již dříve bylo stoupencům čtyř artykulů podařilo vnutiti násilím kalich celé zemi (po případě i zemi moravské). Ale z historie dvanácti let zápasem naplněných je zřejmo, že k tomu Čechové pod obojí síly neměli, a nemožno uvěřiti, že by se to bylo podařilo polním vojskům bratrským z let 1433—4, mravně patrně pokleslým. Lze říci ostatek, že ve vojenském úsilí stran kalicha od r. 1421 počínajíc nestála vůbec v popředí myšlenka, přivésti násilím všechny obyvatele země k vyznání kalicha; v řadě smluv o příměří a jiných spokojovali se i Táboři propuštěním kalicha všem těm, kdož by si ho žádali; jindy má v husitské společnosti převahu (vedle násilného vnucování kalicha nově podrobeným) naděje, že v žádoucím změření sil v učeném hádání theologů podaří se přesvědčiti stranu druhou o pravdě čtyř artykulů a tou cestou získati ji (po případě všechno křesťanstvo) stanovisku university pražské. V mínění, jež pronesl Goll a jež opakují jiní (na př. *Urbánek*), se také podceňuje moc katolicismu v zemi a rostoucí slabost utrakvismu, rostoucí z nespokojenosti nad zhoubou a bídou země a naplňující se již i pochybnostmi, zda velký boj nebyl velkým omylem. Je pravda, že českým mistrům brány Basileje otevřela jen vojenská vítězství česká, ale vytoužená audience na koncilu počala se až v době, kdy, jak ředitelé koncilu dobře věděli, toužili Čechové po konečné dohodě a svatém pokoji neméně, ne-li více, než církev v koncilu zastoupená. Za takového stavu věci bylo zhola pravděnepodobno, že by koncil popřál Čechům kališným tak velikého triumfu nad církvi věrným obyvatelstvem země, triumfu, jehož vlastní silou dobýti nedovedli. — Srv. výše v díle druhém, str. 112—113, vývody *Tomáše Ebendorfra* v Basileji.

(Str. 324)

[1]) Arch. čes. VIII, 338 sq.

(Str. 325)

[1]) Srv. o tom zejména *Palackého*, V, 1, 118 sq., kde mluví se o příčinách kleslosti české v době Vladislavově. Cituji z výkladu jeho, přes časté dovolávání se Palackého, málo u nás známého a pro posouzení výsledků českého pozdvižení husitského (i pro ně samé) velmi pozoruhodného: „duch pokroku, jenž bývá spolu duch vyšší osvěty, odvrátiv se od národu, zabral se k jeho sousedům a nepřátelům. Duch onen pokroku a iniciativy vůbec ... zakrsal byl pomalu v duchovním osamocení podobojích, pod vládou autority ještě přísnější, nežli ji vídáno kde jinde ..., kališnický pak rigorismus stavěl myslnému vzletu a rozhledu ještě větší překážky, nežli sama církev římská; cokoli zbývalo tehdáž pokroku na poli náboženském, utíkalo se do ušlechtilé, ale duchem poněkud obmezené Jednoty bratří českých,

jimžto spíláno pikharty... Ale strana Římu poslušná, zachovavši se v duchovním spojení s ostatním světem křesťanským, účastnila se aspoň ve pokroku tohoto, ač nenáhlém, nicméně skutečném. Studia humanistická... staly se byly blahodárným pramenem, oživujícím veškeren obor myšlének časových, z něhož ale podobojí vylučovali se téměř zoumysla... U strany podobojí při panující nesvobodě a obmezenosti myslné zmáhala se duchovní lenost a kráčelo se do barbarství nazpět; celý obor myslový byl již jakoby zjalověl v národu, ač náruživosti při tom neubývalo nikoli." — Nemožno tu nevzpomenouti veřejného projevu pana *Vaňka Valečovského* (podkomořího za Ladislava Pohrobka a Jiřího z Poděbrad v l. 1453—1468), známého pod titulem *Traktát proti Rokycanovi a jeho kněžím*, psaného někdy v r. 1457 (vydán naposled r. 1923 *Jar. Bidlem* v Aktech Jednoty bratrské, II, str. 242—254) — historik sledující běh věcí lidských má tu (jako nejednou jindy) příležitost, aby se poučil, jak brzo nejen vyprchal z husitské společnosti mravní zápal, jenž před několika desítiletími stvořil podivuhodný kus dějin, ale jak ku podivu záhy upadli kněží husitští v neřesti podobné těm, proti nimž povstal Hus a Jakoubek; můžeme se tu také poučiti, jak v samém okolí krále Jiřího jevila se některým rádcům jeho doba revoluce, v tom zejména táborská stránka její, politováníhodným poblouzením. Je to žaloba i obrana, psaná sic mužem osobně na Rokycanu rozezleným a tudy jistě i podjatým, ale není to přece (srv. úvod edice Bidlovy) pamflet: z projevu mluví hněv kališníka, králi a Jiřímu oddaného, jenž v úřadě svém jako vrchnost měst královských, měl hojně příležitosti, aby se přesvědčil, jakou lží stal se revoluční artykul, že kněží nemají panovati světsky. Proti panovačnosti kněží zajisté, proti jejich vládě v městech („chtí v městech konšely saditi a více vlásti, panovati a rozkazovati než ani král ani kteří úředníci jeho"), proti nestoudnému vymahání darů a odkazů kněžími, proti podvádění laiků, proti chránění zlotřilých kněží před trestem a j. je žaloba obrácena především. Ale i o smutných skutečnostech, v jakých jeví se žalobci praxe jiných slavných článků pražských, tak zejména kázání slova božího, tak svoboda kalicha, tak trestání hříchů smrtelných (mravní stav kněžstva Rokycanova, nepochybně v paušálním zevšeobecnění, jeví se tu v světle odpuzujícím) je tu pověděno tolik, že sotva, krom snad Chelčického, našli bychom tak těžká obvinění (a tak masivními výrazy tlumočená) v době vášnivých útoků proti kněžstvu někdy papežovu. Pan Vaněk měl na svém domě vyobrazení vozu s dvěma ojemi na obou koncích; na obou stranách jsou zapřaženi koně, jež kněží pobízejí k pochodu, každý na jinou stranu, svádějíce lidi na voze sedící, aby v jejich sváru měli účastenství a aby se sami tepali, rvali a mordovali jako blázni — ten podivný vůz měl představovat církev, vydávající se na cestu k nebeskému království. Proste Pána Boha, vykládal pan Vaněk, aby se kněží smluvili v jednotu a zapřáhli koně jen k jednomu konci — pakliť by nechtěli, sestupte s vozu, zbijte ty svévolné formany a kažte vézti jedinou cestou, *cestou kompaktát*. Není to po prvé, co z úst kritického laika slyšíme takový nářek na kněžstvo jako příčinu vší zkázy (srv. výkřik „starého kolegiáta" v díle druhém, str. 100 a některé texty Starých letopisů, ibid., 141). Nedivno, že pod týmž zorným uhlem jeví se panu Vaňkovi i celá doba

revoluce: větší byla v těch kněžích buřičích jejich přezlá vůle a jich panování nad lidem než zákon boží; „zasadivše se, aby zjevní hříchové smrtedlní stavováni byli, mordovali sou, pálili, hubili, lidi od statkův vyháněli... a vtrhnouce do cizích zemí nic sou toho nehleděli, aby lidi naučili zákonu božímu, než aby jim pobrali, zbili, zloupili, zšacovali je..." „Pod jménem zákona božího a pod duchovní pokrytou pokorou zbouřili lidi na kněžstvo a ouřad duchovní zkazivše, žádnému poddáni býti nechtěvše, než aby sami vládli, lid sobě a města podmanivše kvasili, hodovali, smilnili, kurvili a svá ustavení aby ustavovali a starodávná rušili, kteráž se jim nelíbila, ježto skrz to mnoho mordův a kacířstva vyvstalo a ještě trvá mezi lidmi." To vztahuje se, jak dí autor výslovně, na kněží *táborské;* kněžím soudobým platí výkřik: „O slepoto lidská veliká, prohlédni a nedej se jim více tím velikým a vymyšleným pokrytstvím žertovati!" Zvlášť pozoruhodno je, že projev ukazuje (což chápeme dobře u zástupce zájmů královských), jakou škodu utrpěl *stát český* kněžským zavedením, „že jest pak *císař Zigmund* jinak lidi ukrotiti nemoha i musil jim korunu svou, města, arcibiskupství, klášterství, špitálství, jeptišství zapisovati, ježto dodnes tomu království i králi našemu jest to velmi k velikému zlému". Vzpomínaje let a válek dřívějších, praví, že kněží císaři Zigmundovi „slavné paměti" odpírali jeho dědictví a dávali mu, zle a nedůvodně hanějíce, šelmy, antikristy a jinak, ale pak, když od něho dosáhli zápisu na důstojenství arcibiskupské a biskupské (autor opětovně nám představuje politiku Rokycany a Lupáče v této hrubě podezřívavé souvislosti), tehdy teprv nalezli jeho právo k Českému království a před lidmi oznamujíc jej chváliti, kterak jest moudrý, dobrý a laskavý na Čechy a kterak on s nimi bude jako otec s dětmi svými nakládati. A Rokycana že slíbil, bude-li arcibiskupem, že bude světiti na kněze žáky pod obojí i pod jednou. Je-li tedy i přijímání pod jednou z božího přikázání, proč probůh to vše, co předcházelo? — Čteme-li ty hněvy a útoky, třebas stranné, ale přece významné pro myšlenkové prostředí v Čechách kališnických v létech padesátých 15. stol. (podobně odmítavým, třebas ne tak příkrým soudem vyznívají zajisté i jiná kališná svědectví z 2. pol. 15. stol.), pochopíme snáze, proč vzdělavatelé dějin doby husitské, kteří psali v 16. stol. (srv. díl druhý, str. 266—7), shodli se tak jednomyslně na stanovisku odmítavém, zejména vůči táborství. — Valečovský nebyl členem stavu panského, nýbrž městského; nejdřív sluje Valečovský z Kněžmostu, což je jméno poddanského městečka k hradu Valečovu slušícího; r. 1452 je jako jeden ze zástupců městského stavu (byl tou dobou již měšťanem pražským) členem rady přidané k ruce zvolenému správci zemskému, Jiřímu z Poděbrad; v okolí Jiřího jej postihujeme od dobytí Prahy r. 1448 až do jeho smrti († 1472). R. 1457 byl povýšen na rytíře (z toho i z jiného zavírám, že nepocházel z rodu vladyk Valečovských, známých nám z doby Žižkovy, ač stejnost jména a snad i znaku i držení hradu Valečova jsou takové domněnce na odpor); sluje tou dobou pravidlem „z Valečova" a je vskutku, jak se zdá, pánem na hradě kdysi přátel Žižkových; dřív, v l. 1452—3, držel statek Žerčice (u Dobrovice na Boleslavsku), r. 1455 daroval mu král panství Opočenské. Srv. i *Urbánka,* Děj., III, 3, str. 74 sq., jenž však není dostatek práv historickému vý-

znamu svědectví Valečovského. Ale i z Urbánkových dokladů vysvítá, že Václav Valečovský byl muž bystrého rozumu a velké vážnosti. — Kritiku situace porevoluční a zejména kněží utrakvistických, podobnou spisu Valečovského, Papouška a Prokopa z Plzně (srv. díl prvý, str. 197, p. 5) lze nalézti podle všeho i v rozsáhlém *Dialogu mezi katolíkem a husitou* (rkp. arch. třeboňského *A 19*, f. 288 až 359), dosud nevydaném, o němž prvé, ač kusé zprávy podali *Prokeš*, Prokop z Plzně a *Urbánek*, Děj., III, 3, 61 sq. (a rejstřík); psán byl asi v stejné době co traktát Valečovského.

(Str. 326)

[1]) Srv. k tomu můj článek, psaný k čtyřstému výročí zvolení Ferdinanda I. za krále českého v Lid. Novinách, 1926, 24. října pod tit. Na rozcestí osudů.

(Str. 329)

[1]) Srv. v textu husitského manifestu do Němec z r. 1431 (latinský překlad v Mon. conc. I, str. 157).

(Str. 330)

[1]) Srv. k tomu mé výwody v přednáškách „Smysl českých dějin“ (2. vyd. 1928) a „Periodisace českých dějin“ (ČČH, 1932).

OPRAVY A DODATKY

DÍL PRVÝ

Str. 2. K literatuře o vzniku husitství a táborství jest z doby po vyjití prvého dílu „Žižky" doplniti stať *V. Flajšhanse* Anglická vlna (ČČH, 1931, 1—15) a *F. M. Bartoše* Hus a Viklef (v spise Husitství a cizina z r. 1931, str. 20—58). Velmi cenná studie (přes obvyklé upřílišování) zdůrazňuje (podobně i Flajšhans) rozsah a pronikavost Viklifova vlivu na Husa plněji než starší práce; dí dobře i, že Hus dovedl z foliantů mistrových udělat živé působivé knihy. Flajšhans upozorňuje na zisk, jejž měla česká řeč i literatura ze zčeštění Viklifa.

Str. 10. K otázce vzniku kalicha srv. rozšířený otisk práce *F. M. Bartošovy* (z ČČM 1922—1923 v knize Husitství a cizina, 1931, str. 59—80) „Počátky kalicha v Čechách". Práce, která vhodně představuje význam kalicha v hnutí, (výrazné ztělesnění tužeb opravných, symbol hlubokého rozdílu mezi církví současnou a prvotní), přesvědčuje vlastně kritického čtenáře o pravdě všeho, co Bartoš snaží se znehodnotiti nebo vyvrátiti, t. j. že na vznik kalicha měl naukou svou nepřímý vliv i Viklif i Matěj z Janova, přímý pak (vedle Jakoubka) Mikuláš z Drážďan a že nejméně pravděpodobnou je hypothesa autorova, že „vlastním podnětem" byly litevské zkušenosti cesty M. Jeronyma. Ani jediná zmínka pramenná neví o takové souvislosti. K jednotlivostem srv. mou polemiku s Bartošem v ČČH, 1926, 682 sq. a výše v díle I, str. 204 a 205. Druhá část zmíněného pojednání Bartošova „Prvý rok traktátového boje o kalich v letech 1414 až 1415" přináší nejedno nové poučení.

Str. 16, pozn. 4. K datům o valdenství v Čechách srv. *Rud. Říčana*, Johlín z Vodňan, křižovník kláštera zderazského (Věstn. Uč. spol. 1929, č. II), zejm. str. 113 sq. Co tu Johlín vykládá (třebas sotva na základě znalosti nauky českých valdenských) o učení valdenských — všechno je v pozdějším táborství a je vlastně kostrou jeho nauky a praxe. Johlín dí, že valdenských přibývá a že jsou nebezpečím, hrozícím zachvátit celou zemi. Johlín pocházel z jižních Čech a snad tam i působil. Dodej i příspěvek *Aug. Neumanna*, Nové doklady k děj. valdenských v Čechách. Čes. Kat. Duch., 1925, 674 sq.

Str. 17, pozn. 6. K výkladům v literatuře o vzniku táborství poznamenávám, že *F. M. Bartoš* svou starší studii „Vznik a počátky táborství" obsaženou v spisu Do čtyř pražských artykulů (1926; srv. můj referát v ČČH, 1926, 361 sq. a výše díl I, 211) přetiskl a doplnil v svém Husitství a cizina (1931, str. 113—53). V ní jde především o *Mikuláše z Drážďan*: viděl-li v něm Sedlák kacíře valdenského, míní Bartoš, že Mikuláš „pouze rozváděl myšlénky Viklifa, svého hlavního učitele"; traktátem o očistci stal se podstatnou oporou táborství; jeho utopii o nesmlouvavém křesťanství Kázání na hoře domyslil důsledně *Chelčický* a osvojili si žáci Mikulášovi, původci táborského chiliasmu. Tak asi zní *nový závěr* Bartošova staršího článku; článek sám však vlivy valdenství na Mikuláše vykládá a zdůrazňuje rozličně, ano staví již v čelo rozpravy konečný resultát, že chce totiž „vysvětliti valdenské prvky v táborství především hlásáním *valdenských* zásad v pražských universitních kruzích Mikulášem Drážďanským a Petrem Paynem". Ještě zajímavější je, že o vlivech Viklifových, o nichž čteme tak určitě v závěru, v článku samém najdeme velmi málo a rozhodně nic té povahy, co by podpíralo nově přidanou thési závěrečnou: Mikuláš nebyl žákem Valdenských, nýbrž Viklifovým. Opakuji, že resultátem dosavadních studií, k nimž připočísti jest zejména knihu *R. Ho-*

linky, Sektářství v Čechách před revolucí husitskou, Bratislava 1929; srv. ČČH, 1930, 599, je, že valdenství, jehož úspěchu připravily půdu nauky Viklifovy, mělo na vzniku a povaze táborství podíl nejdůležitější.

Str. 21, ř. 16 shora. K převora Štěpána Listům k Husitům jest dodati odkaz na *Lechlerova* Viklifa II, 291, a k situaci na Moravě v té době stať *Bretholzovu* v AÖG, 80, str. 265 a příloha IIIa.

Str. 22. K veršovaným skládáním agitačním z let asi 1417—9 srv. i píseň otištěnou *V. Flajšhansem* (Písemnictví české z r. 1901), str. 198, prosící P. Marii, sv. Václava a Ludmilu, aby vyhnali ze země bludné Husy a klaté Viklefy, tupící římskou stolici.

Str. 27, pozn. 2. K datům o pamětním spise university ke koncilu kostnickému, bránícím laický kalich, srv. i výpověď M. Václava Korandy před papežem r. 1462 v Arch. čes. VIII, 331.

Str. 28. Výklad o sneseních *synody svatováclavské z r. 1418* proti táborství jest opraviti v tom smyslu, že synoda setrvala podle vší pravděpodobnosti na stanovisku, které již dříve zaujala universita, neschváliv̌si přijímání nemluvňat, hájené Jakoubkem. To znamená, že spolehlivější reprodukcí (třeba krácenou) snesení synodního je zápis v Arch. čes. VI, 37—38 (srv. pozn. 1 k str. 29 dílu I) a že zápis 23 článků snesení synodou přijatých, mající ráz úředního protokolu o výsledku porad, otištěný *Palackým* v Doc. 677—81, je ohlasem návrhu, hájeného Jakoubkem, anebo snad že byl zápis později v prvém svém článku (o přijímání nemluvňat po křtu) změněn (v článku se dí, že přijímání jest vykonati „discrete", t. j. zjistiti, je-li novorozeně schopno aktu [nezvrací-li]; je-li nález příznivý, má mu v ústa vložen býti drobeček hostie a pak kapka krve Kristovy). Odůvodnění této změny mého stanoviska najdeš v poznámkách výše IV, 10—11; srv. i zmínku *R. Holinky*, Sektářství v Čechách před revol. husitskou (1929), registrov. v ČČH, 1930, 600.

Str. 31. K výkladu o situaci na počátku r. 1419 jest doplniti v poznámce, co zvídáme ze zápisu praž. manuálu novoměstského k 25. ún. 1419 (otištěn u *Pelcla*, Wenzel IV, II, 171—3): toho dne zástupci všech tří měst pražských přišli před radu královskou (v níž patrně hlavní osobou byl mincmistr *Jan Zmrzlík ze Svojšína*); k radě přibráno po chvíli několik kněží, jako zástupců kapituly a farářů pražských, nedávno rozkazem královým ke svým kostelům (jichž namnoze se ujali podobojí) navrácených. Purkmistr *Jan Reček* ze St. města (týž, který r. 1438 založil při universitě kolej „P. Marie národa českého" pro 12 studentů svob. umění; zajímavo je, že za revoluce, od rozhodnutí obce pro odboj Zikmundovi, nikdy nebyl členem městské rady) stěžoval si, že starší nebo *dřevní* faráři zamítají nebo vylévají tělo a krev Páně posvěcené kněžími *nynějšími*, kostely a oltáře nově světí jako po kacířích, nedovolí sloužiti mší „kněžím dobrým kaplanům" u jich oltářů (protože jsú dříve sloužili bez jejich svolení), že žádají od nemocných, kteří chtějí svátost přijímati, odpřisáhnutí kalicha a že děti i mistry školní nutí (přes úmluvy učiněné) ku pokání, že přijímali pod obojí a mši pomáhali slúžiti, zpívati neb čísti. To vše že je ku pohaně králi, Praze, koruně a zemi české i moravské a všem po všem světě milovníkům pravdy a zákona božího — v tom zvláště ten postup proti žáčkům školním, jenž by mohl potom vztažen býti na všechnu obec. Přítomní kněží katoličtí si vyžádali lhůtu k odpovědi na ty žaloby do zítřejšího dne; rada králova však po dotazu u krále rozhodla hned v tom smyslu (po úvodním zákazu každého rumrejchu nebo sváru v obci), aby „oltářníci„ kteří jsú, jenž by jim faráři s sebú nedali slúžiti, aby slúžili *jinde, kde by se jim dalo*, jakožto jiní slúžiti budú. A že *Jeho Mt dříve nebránil žádnému slúžiti neb nechati* i že každý chodil ke mši tam, kam chtěl, doma sobě mše slúžili, děti křtili a nikda Jeho Mt jim nebránil, i též těmto nynějším —

kromě mší zpívaných aby v domích nebylo. A k tomu Jeho Mt dává svobodu u sv. Ambrože a u Matky boží u Sněžné v klášteřích a u sv. Benedikta ve velikém městě Pražském (byl farní kostel rytířů německých), aby tu *s mnichy spolu* slúžili, tu kázali, jedni druhým nepřekazujíce, Tělo boží a krev svatú rozdávali věrným žádajícím". Stížnosti přednesené král vyšetří a vinníky potrestá. Zatím prý třeba klidu — král obeslal všechny zemské pány nyní k suchým dnům (6. března) a mezi tím se také vrátí jeho rada od krále Zikmunda; král chce vzíti listy (papežské), vydané s kletbami na všechno království a chce se pány zemskými věrně a snažně ohledati, i s mistry, jestli ta kletba spravedlivá čili nic a tak konečně s boží pomocí způsobiti do středopostí (t. j. 23. břez.), aby o to víc svárův a protivenství nebylo, než aby všichni ve cti, v lásce a v jednotě svaté přebývali. Cituji zápis plněji než výše IV, 11, protože obsah jeho patrně podává poněkud jiný obraz situace, než jak nám utkvěl v mysli z dosavadních líčení, na př. výtahu *Tomkova* (Děj., III, 631) nebo zkratkových výkladů, že král omezil podávání kalicha jen na tři kostely pražské. Že král nebránil chtějícím přijímati z kalicha, tvrdí i výklad pro koncil basilejský v Mon. conc., I, 386. Audience výše zmíněná byla 25. ún. v sobotu; teprv prý však v neděli následující dne 26. ún. počaly se po zrušení interdiktu služby boží u sv. Víta a v ostatních kostelích (Anonym. de orig. Taborit. u *Höflera*, Script., I, 528). Je zřejmo, že jasného obrazu o stavu věcí nemáme; o sněmu panském, jenž svolán na 9. března, není zpráv, jisto jest jen, že klid v Praze rozhodnutím z 25. února zabezpečen nebyl; srv. víc u *Tomka*, l. c. a kroniku univ. praž. ve Fontes, V, 580.

Str. 34, k pozn. 1. (Adamité) dodej z liter.: *R. Holinka*, Sektářství v Čechách před revol. husit. (1929), *Heckenbach*, De nuditate sacra sacrisque vinculis (1911) a *Max Vancsa*, Gesch. Nieder- u. Oberösterreichs, II (1927), 108. *Holinkovu* práci jest uvésti i k str. 16, pozn. 2 (literatura o Valdenských).

Str. 36. K vzrušené žalobě Brodově na hříchy duchovenstva srv. žaloby postily Johlínovy (psané v l. 1403—4) u *Říčana*, Johlín z Vodňan (VUčSpol, 1929) 76—88, 98.

Str. 49 (a pozn. 1). Údaje liter. jest doplniti studií *Rud. Holinky*, Počátky tábor. pikartství (sborník Bratislava, VI [1932] č. 3) — souhlasí s mým a *Sedlákovým* míněním, že tu na Tábory působila starší kacířstva. Srv. i práci Holinkovu výše citovanou z r. 1929 a literaturu v obou uvedenou, v tom *A. Frinta* Vyznání víry P. Kániše (Jihočes. sbor. histor., I; s úvodem Bartošovým), *Bartoš*, Pikardi a Pikarti (ČČM 1927; přetištěno beze změny v Husitství a cizina, str. 176 sq.), práci tkvící na úsilném rozsáhlém studiu, ale obírající se kacířskými naukami lillských a tournaisských Pikardů a brusselských „přátel božích", „homines intelligentiae" z 1. pol. 15. stol.; z nich asi pošli ti, kteří podle Vavřince z Březové r. 1418 našli pohostinství v Praze. Že mezi belgickým a českým sektářským prostředím styky a souvislosti byly, je prokázáno Bartošem jak z inkvisičních akt lillských, jež mluví o kacířství „pražském", sektě „pražské", tak z literárních projevů belgických kacířů, jež Bartoš vydal tiskem („Puer Bohemus", Dva projevy husitské propagandy ve VUčSpol, 1922—3, str. 8—52; chybící začátek toho traktátu vydán pak ve VUčSpol, 1931, V, 88 sq. a agitační leták tournaisského měšťana Mersaulta z r. 1423 v Manifesty m. Prahy z doby husitské v Sborn. příspěvků k děj. Prahy, VII, 1933). Ale co předpokládá Bartoš o naukovém vlivu těchto cizinců na české prostředí, tkví jen v nejasném dohadu; těžisko práce je jinde, v pokusu zachytit učení francouzských sektářů; vůči velké nesnázi toho úkolu zůstává i tu přes učené úsilí Bartošovo mnoho hypotetického. Bartoš má za jisté, že Pikardy nelze považovat za Valdenské nebo za Viklefovce, nýbrž za spiritualistické mystiky bratří svobodného ducha, kteří rozličně

souvisí s apokalyptickými naukami Joachima di Fiori (srv. díl prvý, str. 204, a instruktivní knihu *Holinkovu* r r. 1929), jež šířily se zejména v kazatelských klášteřích, v kruzích beghardů a bekyň — tak dospíváme přece k možnosti, že jméno „pikart" s jménem „beghard" souvisí (zejména, přišli-li kacířští beghardi do Čech z Pikardie; tak, tuším, řeší otázku *R. Holinka*, Poč. tábor. pikarství, l. c.). Části pramenného materiálu s pikartským kacířstvím souvisejícího věnoval pozornost i *A. Neumann* (Francouz. hussitica ve Stud. a textech III a Francie a husitství v ČKD 1928-30. *Gilles Mersault*, jenž byl jedním z Pikardů pobyvších v Praze, zmiňuje se ve svém (v podstatě valdenském) agitačním spisku o tom, že v Praze nebrání se (na rozdíl od Flander) nikomu míti *bibli* v lidovém jazyce, že tam dávno není nevěstinců, her v kostky nebo šachy ani neslyšeti jaké písně světské, nýbrž jen zpěvy duchovní, kněží že tam nemají žádného majetku a že Pražané ukořistili hlavní korouhev říšskou i korouhev krále uherského a zajali něco šlechticů z šiku Zikmundova (snad v bitvě u Vyšehradu). Srv. *Bartoš*, Manifesty, l. c., 291. Registruji i dosud nehotovou práci *A. Nováka* v Sb. histor. kroužku, roč. 1925-33: Víra Táborů.

Str. 58, pozn. 3. Dodej, že začátek Vavřincovy „Carmen" na vítězství u Domažlic, chybící v edici *Gollově*, otiskl *Bartoš* v Listech Filolog., 1928, 345.

Str. 58 a 61. S neomezenou chválou *svědecké objektivnosti Vavřincovy* nemohu po dokonalejším poznání jeho práce souhlasiti. Stačí jen upozorniti na jeho klamný (jistě vědomě klamný) obraz jednání o slyšení v červenci 1420 (díl III, str. 66 sq.). Potom nelze se ubrániti podezření, že nepravdou nebo necelou pravdou je i to, co píše Vavřinec (l. c., 434—5) o prostředkování, o něž se pokusila „obec vladyk a panoší kraje hradeckého" (mimochodem řečeno: zajímavá zmínka o ústavním životě krajů staročeských) mezi králem a Pražany, žádajíc, aby král povolil Praze žádané slyšení. Král, podle Vavřince, slyšení odepřel (renuit et negavit), leč by dřív Pražané zanechali obležení Vyšehradu. Ale král Zikmund píše 3. pros. 1425 Rožmberkovi, že přátelské slyšení „a takové, *jakož jsme jim pod Vyšehradem podávali*", rád umožní (srv. výše str. 170, pozn. k str. 281). Je zřejmo, že Vavřinec zas zamlčuje, co se stalo. Těžko si ovšem představiti, že by Vavřinec mohl zůstati obrněn proti divoké nenávisti, lež od pravdy nerozeznávající, jíž Praha stíhala roku 1420 krále Zikmunda. A okázalé vylíčení a oslavení vítězství Pražan nad nenáviděným Zikmundem bylo z předních cílů Vavřincova díla. Srv. i pozn. 3 výše na str. 26. I *Palacký*, jak víme (I, 58 výše), pominul mlčením výmluvný kus, jenž by získával sympatie pro královo stanovisko.

Str. 75, pozn. 1. Místo „Luckého" čti: Lucenského; jde o Lucenu ve Španělích, ne o Luccu v Italii.

Str. 99, pozn. 2. K dohadům o adresátu listu srv. výše str. 38, pozn. 3. Za slovem „zelator" chybí „legis"; citát z Bartoše má míti str. 97—9.

Str. 101. K zmínce o nauce o suverenitě lidu *Marsilia z Paduy* třeba upozorniti, že Marsilio byl dalek toho mysliti na panství „lidu" v našem široce demokratickém smyslu slova. I jemu jde o lid „svobodný", šlechtu a měšťanstvo městských států italských. To, zdá se, uniklo *F. M. Bartošovi*, jenž znovu a znovu v poslední době snaží se dovoditi domněle ohromující vliv revol. zásady Marsiliovy (srv. Myšlenka svrchovanosti lidu v husitské revoluci, ČČM, 1928, 13 sq.; přetištěno 1931 v Husitství a cizina, str. 154 sq.). Ve všech těch výkladech zní věty Bartošovy o „suverenitě lidu", vítězící v českém odboji, falešně; co v tom směru se v Čechách stalo a dálo, nesouvisí s Marsiliem a neusilovalo také o demokracii v našem slova smyslu. Velká role a svoboda král. měst od r. 1420 byla připravena vývojem starším doma i v sousedství, ostatek bylo dílem vítězné revoluce a bezkráloví jí vynuceného, na Prahu možná působil snad i příklad kommun italských; v Táboře pak o ideálu

theokratické republiky rozhodly motivy náboženské, ne politické nebo sociální. Kázání, jako na př. Čapkova, že nesluší krále voliti, že Bůh sám bude kralovati a království bude dáno lidu obecnému (Život kněží tábor. 431), nemají s Marsiliem žádné souvislosti. O volbách biskupů bylo pak známo, že dály se dřív lidem a klérem. Není také, přes učené úsilí Bartošovo, žádných stop toho, že by nauky Marsiliovy působily jakkoli na vznik nebo vývoj české revoluce; víme zajisté velmi dobře, proč Praha nebo Tábor (srv. díl prvý, str. 195) odmítly uznati Zikmunda; Bartoš ostatek nalézá sám, že v Čechách byl spis Marsiliův (nevím, zda celý) znám teprv v letech čtyrycátých, ale pod falešným označením jako spis známého nominalistického filosofa Viléma Occama († 1349), potírajícího ve službě Ludvíka Bavora také všemoc papežskou. Užil-li vskutku v Basileji v březnu 1433, jak tvrdí Bartoš, Biskupec Marsilia (jejž citoval jako Occama), aby dovodil, co známo bylo i z Viklifa, že totiž církev byla po celá staletí v područí státu, nemohl rozdíl od vlastních vývodů Occamových býti přílišný. Také odkaz Rokycanův na (nejmenovaného autora, prý) Marsilia, jak primát papežský vznikl jen během času, mohl se opříti o jiné prameny, na př. o Viklifa. O dalších smělých domněnkách Bartošových, na základě dokumentů Lupáčových (pochozích z doby krále Jiřího), že prý Táboři na jaře 1420 chtěli od Pražan, aby volili biskupa (a že pro odmítnutí Prahy v srp. 1420 město opustili!), srv. výše pozn. 1 ke str. 26. Že by traktát, domněle Paynův, dovozující, že větší právo biskupů nad kněží v církvi pochází toliko z lidského zvyku, byl psán pod dojmem Marsilia, neodvažuje se ani Bartoš tvrditi přímo. A pochybné jsou i zmínky Bartošovy o tom, že Marsilia četl a znal Hus a Jakoubek (B. se odvolává — srv. Husitství a cizina, 54 — na svůj článek Okolo Husova díla o církvi v Jubilej. sborníku Husovy fakulty 1930.) K větě na str. 168 připomínám, že nelze říci, že by Jakoubek *hájil* táborských excessů, jak tvrdí nyní Bartoš (co přiznal a jak smýšlel, srv. v díle I, str. 108-9, níže str. 196-8 a v Arch. čes. III, 264); proto, nepodaří-li se Bartošovi najíti přesvědčivější argumenty pro své tvrzení, nemohu uvěřiti, že postila, o niž jde (srv. díl I, str. 244), by byla dílem Jakoubkovým. O Vilému Occamovi srv. i výklad Bartošův v Husitství a cizina, str. 26.

Str. 104, pozn. 2. O žádosti veřej. slyšení v Brně v pros. 1419 i o datu pražské odpovědi na ironický list z léta 1420, srv. opravu v pozn. 3, k str. 23 dílu třetího.

Str. 105, řádka 4. zdola. Dodej: a slyšení bylo od samého počátku roztržky s církví nejhoroucnějším přáním a hlavním požadavkem pražských husitů, v tom jistě i Jakoubkovým.

Str. 106, pozn. 2. Jakoubkův Výklad na zjevení sv. Jana vydal 1932 v Čes. Akademii *Frant. Šimek* díl prvý (str. 696). Vydavatel seznámil v obšírném výtahu v úvodu (str. 23 až 96, srv. i 17-9) s hlavními myšlenkami a důležitostmi díla Jakoubkova; data Šimkova docelují rozličně obraz tohoto předního budovatele husitské nauky (a v počátcích svých i učitele Táborů), jak jsem jej nakreslil v díle prvém str. 1 sq. a 96 sq. na základě studií *Sedlákových, Nejedlého, Flajšhansových* a *Bartošových*; ve Výkladu poznáváme ovšem již Jakoubka z let 1420—2, po propuknutí revoluce, z doby, kdy slevil něco ze svého staršího radikalismu. Vidíme jasněji, že jde mu především o ideální zopravdovění a zušlechtění *katolické nauky* beze vší stopy věroučné revolučnosti. Srv. zejména jaký důraz klade na potřebu prostě věřiti a ne o věcech víry, jež jsou nad lidský rozum, hloubati; moudrost světská je nicotná, je bláznovství před Bohem, je jen známka pýchy a pokrytství. „*Věřit, ač i nerozumíme, což věříme.*" Lidský rozum je krátký ku poznání Páně. Kdož spoléhají na své duchy, padají v *kacířství*: proto také třeba držeti se výkladů zákona,

jež podali svatí otcové církevní a vůbec autority církve prvotní (str. 36 sq. úvodu). Jistota, Novým zákonem rozličně podepřená, že tento svět a tělo lidské jsou jen nástrojem hříchu a svodem Antikrista (podobně jako u *Chelčického*), ovládá Jakoubka stále mocně jako dříve (při tom zapomíná cele, že svět i člověk je stvoření boží): hrozno jest živu býti na světě dobrému křesťanu; třeba své tělo, jež jest pravá šelma, *nenáviděť*, nenáviděť celý svět, kde život je jen trápením, bídným, smrdutým, tmavým a nečistým *žalářem*, třeba utéci se k svému vyčištěnému srdci, jež jest obraz boží, na rozkošnou pouť, pouť slávy (29—30). To vede k myšlence, že lidé mají chtíti opustiti všecky věci, domy, dědiny, bohatství pro Krista (27), ano až k zvrácené myšlence, kterou s výsměšnou ironií zastával Tábor v hádání s Václavem (díl I, 91): Když tyrani sužují a mordují věrné, neškodí jim, ale pomáhají jim do vlasti nebeské. Smrt je zajisté počátek všeho dobrého a všeho spasení. „A tak hlad, mor a meč víno jest čisté, kteréž pijíce mnozí se očišťují těchto časův výborně" (32).

Nesmíme, pravda, tomu rozuměti tak, jako by Jakoubek násilí schvaloval: vskutku opakuje znovu a znovu výzvy k pokoji a mírnosti, svornosti, trpělivosti, milosrdenství („srdce nakažená nemohú věřiti, že by spolu státi obé mohlo, totiž boží spravedlnost a milosrdenství"), k snášení protivenství a ovšem k účinné lásce k bližnímu, k lásce, jež jest jako katolíku Václavovi (I, 93) vrcholem a koncem zákona; „bojovat pro boží zákon možno jen s láskou a pro lásku" (41). Ale kus vnitřní rozeklanosti s tím souvisící, jak jsme se s ní výše seznámili, postihujeme i zde: schvaluje na př. odnímání bohatství kněžím, i když je v tom lakomství (45, ale jinde kárá šelmu, kteráž lakomě kněžské bohatství k své straně hrne a osobuje; str. 19), děkuje bohu, že poněkud lakomé kněžstvo a panování padlo (83), trest boží vidí v tom, odnímá-li se statek, příčina hříchu, mocným a bohatým (28), má za to, že vylévání krve v čas boje je k vyčištění hříchů mnohých, praví bez žaloby, že hněv boží „nyní z klášterův pokrytce žene cepami a vymítá" (53), tvrdí, že kláštery sú velmi na překážku přikázáním božským (52). Ale o boření kostelů nebo klášterů neslyšíme již jakkoli omezeného slova souhlasu a věty naplněné rozhořčeným zatracením násilí, loupeže a zabíjení vrací se s podobnou silou jako v listech *Jičínovi* nebo zejména v pozdějším súčtování s Táborem (I, 100, 108) — třebas, jak víme, v kolísání svém pro a proti válce, způsobeném vystoupením „šelmy", *krále uherského* (tak čteme ve Výkladu častěji) na bojiště, připouštěl i nyní někdy, že „poněkud zákonu božskému prospívá odění vzíti tělesné", nebo naivně věřil, že možno bojovati z lásky nebo s láskou, jinak řečeno „v míře půjčené od Ducha sv." (70; to „ponuknutí Ducha sv." nebo „božího", souvisící s naukou církevní o milosti, najdeme u Jakoubka častěji, podobně jako v táborské podmínce, o níž srv. v Dodatcích k str. 132). Z Jakoubkova zatracení soudobé války, dbající jen loupežův a kořistí, chuďasům odnímající poslední majetek a zapomínající na Kristovo: Nezabiješ! a z žalob na ty, kteří, ač přijímají tělo boží a krev, upadli v vraždy a loupeže, cituji: Mnozí, kdyby neměli byli zákona božího, byli by chudí, ale dnes pod spůsobou zákona derou, loupí, žádnému neodpustí. A jeden druhému pomáhá, říkaje: „Buď s námi a budeš míti dům, tvrz a vinici, dámeť hojně a budeš tudíž bohatý, jedině s námi drž" (71). „Ó, jaká loupež pod jménem zákona božího!" (46). „Stav rytířský a bojovný tak pro zákon bojují, aby v světě bohatství nashromáždili. Tak *nižší městský stav* mnohých věcí pod jménem čtení svatého sobě dobyl" (45). „Mnozí, kteříž se zdají přidržeti pravdy, jsou ukrutní a lítí. Zhovadile a ukrutně jako šelma hubí, pálí, mordují, berou, loupí, jakoby z lásky a milování mstili a mordovali" (71). S tím spojeny jsou nářky na boje a nenávisti mezi stranami kalicha a přímé zavrhování jakéhokoli revolučního podvracení úřední auto-

rity světské, ba i duchovní. „Veliká duše mocem vyšším poddána buď, dejte císaři, což jest císařovo" — tedy stejně jako v katolických žalobách na české pozdvižení. „Jestliže ti, kteří mají zpravováni býti, zpravovati žádají aneb zpravovati překážejí, bývá blud a nepořádek, jakož se nyní to ukazuje, že by mnozí chtěli z hříchův trestati; sou pak jiní, ješto se postavují proti nim, nechtějíce zpravováni býti, ale také chtíce zpravovati a rozkazovati" (24). „A tak dnes žádného řádu není (ani v kněžstvu, ani v světských není poslušenství). Již duchové rozliční vyšli, kteříž žádnému nechtí poddáni býti, ani svatých doktorů naučení následovati" (39). Na pálení knih svatých doktorů stěžuje si opětovně.

Ale Jakoubek přece nedovede potlačiti uspokojení, že revoluce snížila pýchu krojův, rozkoší, hodování, tanců, platů, veselí na cymbálech a na houslích, frejů hradských a dvorských a že ponižuje se sláva stavu císařského a královského a důstojenství papežského, vůbec pyšných tohoto světa (18, 62); to místo doplniti možno větou, v níž všichni křesťanští *králové* jsou nazváni Antikristy: všichni následují života zhovadilého, aby živi byli rozkošně, krmí příliš sobě mnoho strojí a poddané své loupí (90). Ale jinde (46) čteme naopak, že boží zákon starých zhoub pýchy, lakomství, lži, lichvy a křivd nad chudými odstranit nedovedl. A na jiném místě (91—32) kreslí Jakoubek velmi neutěšený obraz situace v době vlády zákona božího: v této obci království českého, „kteráž by měla býti boží milostnice", množství je hříchův, rozdělení, pohoršení a utrhání, vraždy a krádežové. „Lidé bez pokání jsou, vražda a cizoložství rozvodňují se. Jaké ukrutenství, jací loupežové a krádežové! Vdovy chodí za nimi a sirotci s pláčem: ‚Navraťte nám zase!' Hle, strana pravdy krmí se krádežem a ku pohoršení sou lidem!" „*Ó Praho*, v tvýchť jest ústech zákon boží, ale ne v srdci." „Tato zajisté Praha ve všech stavích a v náboženstvích s obecným lidem jest veliká šelma ohavná a žena zjevná, totiž nevěstka. Kde větší nestydatost, kde bylo cizoložstvo větší? Kde pokrytství, kde Sodoma, kde svoboda byla větší ke všem nejhorším hříchům?" Nyní sic se tak mnoho zlého zjevně nedopouští, ale je mnoho pokrytcův a hříchů mnoho se páše tajně v domích. „Protož přestaň, Praho, a obrať se a čiň pokání" (65). Nesmíme, pravda, přeceňovati žaloby a výtky, jež, jak přirozeno, ozývají se v kázáních duchovenstva všech dob; bezpečnější pohled na skutečnosti situace poskytuje nám žaloba, že Čechové jsou již k posměchu nepřátel nebo zmínka, že *kupci* nejsou bezpečni na cestách a že lkají, že ziskové nemají svobody. Nebo stížnost, že lidé teskní: „Ó kam sou se poděla první dřevní léta, kam čas náš veselý? Kde tancové? Kam se poděli pištci a hudci?" Srv. i jinde (19): někdy pokoj byl v Čechách, čest, sláva a bohatství; život rozkošný vedli... Již dopustil Pán zkažení časných věcí, již lkají, již repcí a nestojí rovně, upřímě a jednostojně. Vzpomeneme na známé nám: Kéž by ta pravda nebyla nikdy oznámena! (I, 110).

Hojné jsou nářky Jakoubkovy *proti bludařům*, kacířům, „kterýchžto pohříchu v Čechách nemalý jest počet v domích, ve vsech, v městech", zejména kacířům proti svátosti oltářní a sv. Trojici (ale nikde nečteme jméno Táborů nebo pikartů), proti bludům *valdenským*, proti *sektám* rozličným, jež pravdu vyznávají, ale srdce zlá sú a jedna sekta vidí hříchy druhé sekty a soudí přísně a potupuje tvrdě příliš. K stanovisku církevnímu hlásí se Jakoubek ovšem i tam, kde hájí zásadu, že i nehodný kněz posvěcuje. Mnoho pověděno jest ve Výkladu i o *chiliasmu* a proti chiliasmu (86 sq.) — kázání jsou zajisté z doby, kdy blouznivá nauka ještě nedozněla. „Nevěřte tomu proroctví, že by již všichni padnouti měli nepřátelé a že by již Kristus přijíti měl na *horu Tábor* a vidín býti slavný obličej jeho, že již hojně a dostatečně Duch boží má vylit býti." Na *adamity* míří věta: „Již smilstva a tělesné ohavnosti nazývají blaho-

slavenstvím a světlem." Kacíře nenávidí Jakoubek stejně jako tyrany; ale té svrchované nenávisti, jež mluvila ze soudobých projevů Pražan proti *Zikmundovi*, zde nenajdeme; jednou si však stěžuje, že nepřátelé „mordují děti"; pozoruhodné jsou i nářky na *mor* a hlízy a *hlad* hubící zemi, v níž vojna kazí všechny dobré věci. Jakoubkovy polemické výpady nikde (jak upozorňuje výslovně *Šimek*) nejmenují osob; ač jsou na př. z let úsilného boje jeho s Želivským, neznají jména Žel. Nemůže býti pochyby, že v žalobách svých na násilí války a na vražedlníky, kteří „pod spůsobou pře boží" povolují vraždě, vymlouvajíce se podporou Písma, míní i *Žižku*.

Více než jinde dovídáme se o roli a *podílu žen v revoluci*, o podílu v sporech světských, bitvách a zejména v kacířství, a to bez výminky ve formě stížné žaloby: Již bojují kněží i ženy světským obyčejem, pálí a mordují. Ženám, kteréž také provozují ukrutenství nad chudými a loupí a pálí, nesluší světských obchodův a bojův provoditi, stejně jako kněžím. Jako svini pancíř, tak ženě boj (72). Panny nynější s obchody světskými se obírají a světské soudy působí, sváry rozsívají, rozumy nové kují proti víře, od poslušenství odstupují, stud a pokora daleko sou od nich (56). Nyní sú Jezábel v Praze, ješto jednotě obecné škodí. Ale aby nebyly trestány, utíkají mezi *jiné obce leckde po horách*, aby vždy dokonaly své freje a zhovadilosti (57). Babylonská žena a kacíři varují se učených, ale potulují se po domích sprostných lidí, kteréž nakažují. I ženy slovo Páně glossují a vykládají, hádání působí bez studu z svých rozumův. Z toho žen i mužův *sekty* rostou proti Ježíši ukřižovanému (82). *A žen veliký houf rozsívá bludy nejhorší po království* (92). Díky zmínkám Jakoubkovým porozumíme lépe údajům, které o vynikající účasti žen v hnutí shromáždila rozličně naše práce (srv. rejstřík věcný).

Zmiňuji se ještě o Jakoubkově *karakteristice* jednotlivých *národů*, pokud jde o vůdčí hříchy jejich: ve Francii je to pýcha, v Němcích lakomství, v zemi flanderské smilstvo, v Polsku lakota, opilství a obžerství, v Čechách předevšemi lakota. Protiněmeckého zaujetí u Jakoubka, jak víme, není; naopak dí výslovně: Žádného národu nemá nižádný potupovati bez zjevení zvláštního, ani židův ani pohanův. Ale že Bůh vyznamenal český národ, dávaje mu poznati pravdu, „čehož ještě neučinil jiným královstvím", věří Jakoubek ve shodě s celou obcí husitskou. Na samém konci díla, praví *Šimek*, hájí se Jakoubek proti tvrzení, že byl původcem táborských bludů. Ale obsah jeho Výkladu, pokud se s ním z poučného výtahu Šimkova seznamujeme, nenasvědčuje tomu, že by prudké kázání Jakoubkovo z 19. pros. (1428?) proti Táboru (díl I, 108—9) náleželo do doby napsání Výkladu. V kázání, o něž jde, je Jakoubek Táboru ještě vzdálenější a hněv jeho vyznívá v žalobu přímou a příkrou. Srv. dodatek následující. — Z úvodu *Šimkova* upozorňuji ještě na důležité pro psychologii české bouře upozornění, proč Jakoubek píše tak rozsáhlý Výklad na *Apokalypsu:* extatické a visionářské Zjevení sv. Jana stává se ze všech knih Písma tou dobou spisem Čechům nejdražším.

Str. 108. Žalobný projev Jakoubkův proti Táborům datoval *Sedlák* na neděli 19. pros. 1428. *Rokycana*, jenž text jeho zachoval, nepoznamenal sic data roku 1428, ale napsal, že Jakoubek stál proti Táborům až do konce života svého. A jako dokladem přepsal si kázání Jakoubkovo ze 4. neděle adventní, což Sedlák vyložil na rok 1428. *Bartoš* datoval, opíraje se o vnitřní kritiku ve své Liter. činnosti Jak. ze Stř. z r. 1925, projev stejně jako Sedlák, ale v Jihoč. sbor. histor. II, (1929) 83 sq. překvapil novým stanoviskem: místo roku 1428 navrhuje pro projev Jakoubkův rok 1421. K tomu poznamenávám: je možné, že kázání není až z r. 1428, ale není také z r. 1421, nýbrž z let pozdějších, jak vracející se věty jako: „kázal jsem kdysi", „tenkrát", postavené proti vracejícímu se „nyní", „až do dnes", tuším, prozrazují. Výklad Bartošův je částí člán-

ku „Táboři a duchovní jejich otec" (l. c., 75 sq.), článku veskrze tendenčního: v něm chce obhájce Tábora čtenáře přesvědčiti, že „mezi cílem a programem táborským a Jakoubkovým nebylo podstatného rozdílu", že obě strany „pojila vzájemná úcta", že Jak. byl dalek slepého zatracování, kterým Tábory stíhali universitní konservativci a že byl Táborům daleko bližší než svým univ. kolegům. Kdo si přečte projev Jakoubkův výše (I, str. 108—10) citovaný nebo vzpomene toho, že Jakoubek byl předním z duchovních původců popravy Želivského nebo seznámí se s výtahem z Výkladu, z let 1420 až 1421 pocházejícího, v poznámce předchozí (k str. 106), pozná, že tvrzení tato odporují jasné skutečnosti. Já přeložil žalobné kázání Jakoubkovo takřka úplně, nevynechávaje jediného důležitého slova: Bartoš se však nerozpakuje napsati, že jsem je „zkreslil nemálo"! Co sám z obsahu jeho svěřil čtenářům Jihoč. sborníku, je pohříchu jenom ukázkou nestatečného zastírání skutečnosti. Srv. na př. řádky mé reprodukce textu Jakoubkova na str. 108, 10.—5. ř. zdola o hříších tábor. vražd, loupeží, hrabivosti a obžerství — to vše opsal Bartoš eufemisticky krátkou větou: „odmítá však odpovědnost za vyvlastňování statků katolíkům"! Atd. Připomínám, že Bartošem pohřešovaná zmínka o tábor. pikartsví v Jakoubkově projevu obsažena je v žalobě, že (Táboři) bořili kostely, protože pohrdali svátostí oltářní.

Str. 111, řád. 3. zdola. Dodej: Podobně se vyslovil neznámý kazatel v postile, o níž srv. výše str. 13 (pozn. 1 k str. 16). Stanovisko Jakoubkovo vyjádřeno plněji u *Šimka,* Jakoubkův Výklad na zjev. sv. Jana I, str. L.

Str. 117, pozn. 2. Nevylučuji, že autorem poslání Praze (Litera de civitate Pragensi) je nikoli Šimon z Tišnova, nýbrž *Páleč. Bartoš* v ČČM, 1928, str. 68 hádá však na Ondřeje z Brodu. I to je možné. O novém traktátu Šimona z Tišnova proti omylům Viklifistů a Husitů srv. *Bartoše,* Husitika a bohemika etc. (VUčSp, 1931, V, 19). Ale je to prý snad týž traktát, o němž zmiňuje se *Odložilík* v ČMM, 1925, 148 pozn.

Str. 118, pozn. 3. K nářkům na opilství, rozmařilost Prahy a j. v té době srv. výwody Johlinovy u *Říčana* ve VUčSp, 1929, II, 52 sq. 67.

Str. 125. K datům o Mik. z Pelhřimova možno nyní na základě bystrých výzkumů *Jos. Dobiáše* (Dějiny Pelhřimova, I, 1927, str. 379) dodati, že narodil se někdy po r. 1380, bakalářem svob. umění stal se asi současně s Mladenovicem a Příbramem (1409), od r. 1414 až snad do 1420 byl farářem v Kondraci. Zajímavo je, že soused Pelhřimovský Petr, jenž se připomíná v l. 1430—1432 a jejž má Dobiáš za otce Mikulášova, sluje šestkrát Petr Biskup. Z toho Dobiáš uzavírá, že si Mikuláš příjmení „Biskupec" přinesl již z domova. V pozn. 2 k str. 125 shledal jsem hlavní data o titulaturách Mikulášových; i z nich se místy hlásí pochybnost, zda jeho hodnost „biskupská" nezáležela pouze ve vlastnosti „seniora", správce kléru.

Str. 127, posled. ř. zdola. Dodati jest, že Biskupec v Basileji, bráně artykulu o trestání hříchů veřejných, nevyšel od jeho textu pražského, nýbrž z formulace táborské; české strany, přijavše pozvání do Basileje, nedohodly se o jednotném stanovisku ve výkladu čtyř artykulů.

Str. 132, poslední řádky dole. Vlož za slovo „holdy": ale i tu si Táboři vyhradili, že chybí-li k válce autorisace moci legitimní, může ji, jde-li o věc spravedlivou (causa justa), zastoupiti „debite et meritorie" křesťanský lid nebo jednotlivec *puzený duchem božím* (*Höfler,* II, 483). I koncilia jako kostnické a basilejské se představovala ovšem jako sbory, jimž vládne duch svatý.

Str. 148, ř. 1. shora. Oprav chybný citát podle rukopisu (4 C 30): „proto Korandy vystříhal jest se jednak dvě létě". Tedy nikoliv Koranda Žižky, nýbrž Žižka Korandy se vystříhal po dva roky.

Str. 151, pozn. 2. Poslední tři řádky jest škrtnouti. O manifestu českém křesťanstvu

z list. 1431 srv. podrobnější výklad v mém pojednání v ČČH, 1928, str. 370 sq. K pochybnostem *Bartošovým* (Husitství a cizina, str. 228, pozn.) opakuji, že je *zcela nepochybno*, že táborský manifest z r. 1430 je seškrtaným vydáním pozdějšího manifestu listopadového — jak podrobněji bylo v cit. pojednání vyloženo. Bude-li Bartoš opravdu dbát obsahu mých vývodů a pokusí-li se o vážnou zkoušku, přesvědčí se o tom sám a škrtne s omluvou poslední větu pozn. 17. Připomínám při té příležitosti, že manifest listopadový je projevem celé země, vší husitské obce, redigovaným (jak doplňuji) a vydaným *Prahou*. K místu o přísaze při svěcení, srv. výše pozn. 2 k str. 20 dílu III. Bartošovy dohady na tomto místě o Petru Paynovi, o Marsiliovi atd. nejsou vskutku zdůvodněny; vrcholem dohadového výkladu je ovšem závěr: Pražané patrně odepřeli podepsat listopadový manifest (l. c. 229). Jinde zas tvrdí něco jiného: že za manifestem stojí (krom Tábora) jen Nové Město pražské.

Str. 158, pozn. 2. V citátu z Chelčického, v řádku druhém, je čísti patrně „na Ostrově“ (místo: na ostrově); srv. výše v tomto svazku, str. 85 (p. 2 k str. 121).

Str. 162, pozn. 2. Doplň, že etymologii „Bohemi“ = božští, zná před Sylviem i text Orthografie, mylně přičítané Husovi. Srv. ČČH, 1928, 199. Francouzský opat, rozhořčený manifestem husitským z r. 1431(?), měl ovšem za to, že „Boemi“ je z „boare“, řváti, Čechové že jsou barbaři (*Aug. Neumann* Franc. hussitica, II (Studie a texty, IV, 1925) str. 62.

Str. 172, pozn. 12. Dodej, že již *Vl. Kybal* vyložil, že husitství je zesílením a prodloužením středověku (srv. jeho Husitství a Bílá Hora z r. 1912, str. 17 sq.). Srv. i mou práci Smysl čes. dějin (1929), str. 25 sq., 53 sq. a výše na str. 194, pozn. k str. 101 o Marsiliovi z Paduy.

Str. 175, ř. 11. shora. Dodej: Nauku, že poddaní živí oba stavy vyšší a že mají poslouchati moci vyšší, představených, hájí jako samozřejmou i *Jakoubek* ve Výkladu; srv. edici *Šimkovu* (1932), úvod, str. XLIII, XLV.

Str. 175, ř. 19. shora. Škrtni slovo: „táborskou“.

Str. 180, ř. 3. shora. Místo: „zpočátku“, polož: nejednou, jak uslyšíme.

Str. 182, pozn. 7. Do jejího 6. řádku zdola vlož, že obavou, že náboženské nauky českých kacířů mohou míti ohlas i v oboru sociálně-politickém, je naplněna obšírná polemika francouzská proti čes. manifestům, jak vyložil *A. Neumann* v Stud. a textech, IV (Franc. hussitica, II, zejména str. 72) a otiskl ibid. Obavám těm čelil ovšem, asi vědomě, manifest husitský (pražský) z listop. 1431, o němž srv. díl prvý, str. 175; co tvrdil, nebylo pravdou přiznanou z rozpaků nebo politiky (jak míní *Bartoš*), nýbrž projevem, srovnávajícím se se stanoviskem doby i prostředí, v tom na př. i Jakoubkovým. Srv. výše opravu k str. 175 a níže dodatek k str. 70 dílu II.

Str. 189, ř. 7. shora. Polož: utopický místo fantastický.

Str. 191, pozn. 1. Dodej odkaz na díl III, str. 319.

Str. 193, ř. 17. shora. Dodej poznámku: Srv. privilegium Jana z Lažan, pána na Bechyni, dané 1. květ. 1444, jímž vrací městu práva a svobody, „*kterážto práva uválkách ukrutných od nepřátel Viklifuov a strany jich ztratili jsú*“. Šlo o svobodu pastvy v panském lese, sbírání vývratků, zlomků, suchého lesa, vrchoví a větví k své potřebě. Z arch. bechyň. ve „Venkově“ 1930, 20. listop. (—m—).

Str. 197, prvé řádky shora. K výkladu, zdůvodnění a obraně mého stanoviska o *Lipanech* srv. i mou práci: Smysl čes. dějin. O nový názor na české dějiny (1929), str. 32 sq., 55.

DÍL DRUHÝ

Str. 2, v 14. ř. shora škrtni větu: „Tam ve Dvorci na svobod. dvoře sedí r. 1368 Vilém Pucek ze Dvorce" a místo ní polož: „Dříve však třeba se zmíniti o jiném Dvorci u Třeboně, vsi dnes zaniklé (na jejím místě je panský dvůr u samé Třeboně); ves náležela r. 1368 Vilému Puckovi ze Dvorce". — *V 5. ř. zdola na téže straně* vlož za slova Licek ze Dvorce: „tu jde již o Dvorec u Borovan — byl-li Licek v poměru příbuzenském k Vilémovi, nevíme, ale poznáváme, že byl vlastníkem zboží někdy jeho". K opravě té jest na vysvětlenou poznamenati: Že Vilém Pucek psal se r. 1368 po Dvorci u Třeboně, nikoli po Dvorci u Borovan, vyložil, upozorněn na to archivářem třeboňským *V. Hadačem*, *F. M. Bartoš* v Jihočes. sborn. histor., I (1928), str. 116. Tou opravou se však výstavba mého výkladu o souvislostech Viléma Pucka s Licky ze Dvorce, Trocnovem a Trutmaní nemění nikterak; je sic možno, že tu jde o dva rody rozličné a že tedy Lickové z Dvorce nebyli dědičnými potomky Viléma Pucka, ale byli jistě po něm držiteli částí zboží jeho; je jisto, že Pucek koupil trocnovský statek a r. 1399 že týž statek drží Licek ze Dvorce. Srv. i pozn. 74 u *J. Petříka* v Jihoč. sbor. histor., IV, str. 53 a pozn. 4 k str. 2 druhého dílu Žižky, z níž je patrno, že Vilém Pucek a Licek si navzájem ručili; srv. konečně níže na str. 202 střed poznámky o pravděpodobném příbuzenském svazku mezi Licky a Trocnovskými zemany.

Str. 3, ř. 3. shora. Škrtni krátkou větu v závorce: (jejž drží nějaký Kreuz nebo Kříž) a polož místo ní: „jejž drží nějaký *Črnec*". Oprava týká se rozdílu v čtení jména „Crnecz" či „Cruecz", rozdílu mezi *Tomanem* a *Sedláčkem*, o němž jsem psal v pozn. 1 k str. 4, dílu II. *Jan Petřík* v Jihoč. sbor. histor., II, 11, zjistil, že jest čísti *Črnec*. To platí patrně i o listině z r. 1399. Oprav tedy na str. 3 dole a na str. 4 všude místo „Kreuz": „Črnec".

Str. 6—7. K tomu, co jsem vyložil o úředním jednání o odúmrti trocnovského statku po smrti Mikšově a jak statek byl přiznán Peškovi z Trocnova (opravuje tak chybu edice *Friedrichovy* i omyly vší ostatní literatury), napsal úsilnou polemiku *F. M. Bartoš* v Jihočes. sborn. histor., I (1928), str. 113 sq. pod tit. Z nejstarších osudů Trocnova a rodiny Žižkovy. Chtěl uhájit svých omylů (v práci Z Žižkových mladých let z r. 1922), na něž jsem byl nucen ukázati v poznámkách své práce na str. 3, 7, 15, 19, 37 a 43; chtěl zejména dovoditi, že můj výklad o omylu *Tomanově* (a Bartošově; Toman tvrdil, že dědicem Mikšovým v Trocnově byl nikoliv Pešek nýbrž Ješek, t. j. Jan Žižka) je „pouhým plodem překvapujícího nedorozumění". Tvrdil jsem, že Žižkovi v Trocnově od r. 1378 již nic nepatřilo a že dosavadní vývody, hájící opak, jsou pochybené. Polemiku se stanoviskem Bartošovým mi ušetřil *JUDr. Jan Petřík*, jeden ze spolupracovníků Jihočes. sborníku Bartošova, opravdový badatel, který se řadou menších prací o dějiny Trocnova zasloužil. Ukázal jasně v stati: „Odúmrť po Mikšovi z Trocnova" v Jihoč. sb., IV, 41—54, 72), že mám pravdu a korigoval přímo nebo nepřímo i jiné omyly Bartošova stanoviska. Za upozornění stojí, že Petřík založil vývod svůj na opravdové úctyhodné studii o staročes. rodinném nedílu a o řízení provolacím, jíž překonal v mnohém starší výklad *Tomanův*. V stati *Bartošově* najde se pohříchu řada jiných omylů, ba očividných nepravd (prý jsem se dopustil hrubé křivdy na Tomanovi, klamal jsem prý čtenáře o podstatě sporu; B. přehlédl totiž mou větu v pozn. 3 na str. 199, že *Toman* poznámku „recepit" r. 1890 „otiskl a vyložil správně", přes to, že upadl v omyl o úspěchu Ješkově), nemluvě ani o obhajobě smělých dohadů o domnělém přepsání písaře (prý „z Trocnova" místo „z Trutmaně") a omylu o poměru Licků z Dvorce k Trocnovu, jenž s tím souvisí. Že Bartoš při té příležitosti

opakuje vyvrácená mínění o skupování zemanských statků panskou šlechtou v 14. stol. (mínění, jež *Šusta*, jehož se B. dovolává, dávno opustil), o stáří Žižkově, jeho hněvu proti Rožmberkům, nastřádaném od mládí v nechuti „sproletarisovaného" zemana proti velkému magnátu, poznamenávám k vůli úplnosti. Nečiní to již sic (po mém odmítnutí) způsobem, jejž jsem byl nucen označiti jako „divoký kankán kombinační", přiznává, že „ve snaze po vyprovokování diskuse (?) zašel příliš daleko", ale nechce přece vyznati, že se mýlil naprosto a hledá někde omluvy zřejmě násilné. Nemohu smlčeti, že v jedné větě Bartošově najdeme pozoruhodnou výstrahu, práce historikovy vůbec se týkající: před (zde: Pekařovým) dohadem „varuje již prostá opatrnost plynoucí z vědomí, jak žalostně zlomkovité a takřka náhodné jsou naše prameny". Kéž by se Bartoš dovedl touto opatrností říditi — jak by jeho ohromnou pílí, vynalézavostí a vědomostmi rostla cena jeho prací! — Z drobných poznámek, jež u Bartoše zaslouží pozornosti, dodávám k str. 9 své knihy, ř. 7. zdola, že v lepším (než Tomanově) otisku *Köplově* stojí v listině: bona nostra mobilia et immobilia, tedy i statek pozemský.

Str. 14, ř. 6. shora. K pochybnostem o pravdivosti údaje, že Žižka vyrostl při dvoře královĕ (in curia regis a puero enutritus) srv. opravu níže k str. 15.

Str. 15, ř. 7. shora. Připomenouti možno, že později v září 1426 dlí Žižka na Orlíku, jako host vdovy po mincmistru Zmrzlíkovi ze Svojšína (díl III, str. 119).

Str. 15, k pozn. 4 sluší dodati, že *Jan Petřík* ve výše zmíněné práci v Jihoč. sborn. IV (str. 51) nevylučuje možnost, že synem Mikše z Trocnova, zemřelého r. 1381, byl *Přibík, řečený Hrb*, jenž měl statek (asi půllán) v samém sousedství Trocnova, Újezdci či Újezdu Ostrolově a zároveň statek ve Dvorci (u Borovan), jejž držel v nedílu se Štěpánem ze Dvorce. Jisto je totiž, že Přibík Hrb byl synem Mikeše z Újezdce; pravděpodobným dohadem je pouze, že Mikeš z Újezdce byl s Mikešem z Trocnova totožný (na to by ukazovala vedle jména stejná doba úmrtí). Přibík byl spižírníkem královny, tedy ve službě dvora. Mikšovým bratrem sluje v zápise z r. 1381 Jan z Ledenic (Ledenice jsou také v samém pobliží Trocnova). Kdybychom věděli jistě, že Jan Žižka a Mikeš z Trocnova byli členy téhož rodu (je jen mým i Petříkovým dohadem, že Mikeš byl nejspíš strýcem Žižkovým), mohli bychom na pravděpodobné totožnosti Mikše z Trocnova a Mikše z Újezdce vybudovati bohatěji obraz příbuzenstva Žižkova. Petřík vskutku takový dohadový rodokmen na str. 51 otiskuje. Zajímavo je, že tím bychom dospěli k zjištění, že Trocnovští byli *příbuzni se zemany z Dvorce*, z Dvorce u Borovan, jinými slovy k poznání, že jsem přes chybu s Puckem ze Dvorce, byl na dobré stopě, dovozuje souvislosti mezi Dvoreckými vladyky, z nichž podle všeho pošel Licek, a Trocnovem. A závěry Petříkovy, ač jde jen o pravděpodobné dohady, opravňují k dohadům dále jdoucím. Byl-li syn Mikše z Újezdce, Přibík Hrb, jenž zemřel 1388—9, *spižírníkem královny* a víme-li, že týž Přibík si vyprosil r. 1384 spolu s Václavem z Újezda, *královniným číšníkem*, odúmrť v krajině trocnovské (na př. v Dobrkově) a vzpomeneme-li jiného krajana z Trocnovska v službě dvora (srv. díl II, 41 p 1), namítá se myšlenka, že Jan Žižka, maje starší příbuzné nebo třebas jen sousedy mezi služebníky pražského dvora, mohl vskutku v mládí vyrůstati po nějakou dobu u nich, při dvoře královském, jak tvrdí *Eneas Sylvius*. Spolehlivost Eneových údajů o Žižkovi by tím dohadem nabyla nového překvapujícího potvrzení. Vzhledem k tomu, co jsem vyložil výše na str. 14, bylo by nutno nepředstavovati si to vychování či lépe pobyt v mládí na dvoře Karla IV. nijak romanticky jako účastenství ve výchově v královském prostředí. Ale jistou míru sebevědomí a širšího rozhledu, zkušenosti i vzdělání by takový pražský pobyt v mládí v rodině dvorských služebníků znamenal jistě a spolu vysvětlil snáze jak

milostný list králův Žižkovi pro jeho viny, tak potomní jeho službu jako vrátného u dvora králova. — *Petřík* věnoval i pozdějším dějinám Trocnova a stopám tradice o Žižkovi bystrou a vše vyčerpávající studii „Trocnov v XVII. stol." (Jihoč. sborn. histor., V, 1932), kde zjistil i polohu gruntu někdy Mikšova. — O novém *F. M. Bartošově* nálezu rodičů Jana Žižky a dvou chotí jeho jménem Kateřin (Jihoč. sborn. histor., V, 4) srv. mé krátké odmítnutí v ČČH, 1933, 187.

Str. 19, pozn. 6. K úvaze o smyslu jména Žižka dodati jest studii *V. Ertla* v Naší Řeči, XI, 1928, 197. Ukazuje, že není možná, aby jméno souviselo s jménem Zikmund.

Str. 23. Ke vzniku a datování popravčích knih rožmberské i jihlavské dodávám dohadem, že snad byly sestaveny po vypuknutí revoluce, když úřadu záleželo na tom, aby měl po ruce seznamy a výslechy psanců ze starší doby, aby jich mohlo býti užito v soudu nad zajatými účastníky revolučního násilí.

Str. 26, pozn. 1. Česká „jízda", něm. „Ritt", je totéž, co v té době franc. „chevauchée", na př. Johanky z Arku.

Str. 31—35. K datům o násilí drobných válek na česko- a moravsko-rakouské hranici, zejména k účasti Bítovských a Kunštátů a roli lapek vůbec přinesla nové zprávy práce *Aug. Neumanna* Nové prameny k děj. husitství na Moravě (1930). Srovnati jest i práci *M. Vancsy*, Gesch. Nieder- u. Oberösterreichs, II (1927).

Str. 33, ř. 2. zdola. Poznamenati jest, že Hynek je zčeštěná forma jména Heinrich, Hynce. Přes to najdeme někdy obě jména u bratří vedle sebe (na př. Hynek a Jindřich Jevišovští z Kunštátu).

Str. 39—40. K listům amnestním krále Václava, vydaným rušitelům míru zemského a zaručovaným král. městy, srv. jako nový typický příklad list králův pomocníkům Erharta z Kunštátu z r. 1418 u *Neumanna*, Nov. prameny k děj. husitství na Mor., str. 45.

Str. 63, pozn. 1. Místo „z Machova" polož: z Mochova.

Str. 70, pozn. 3. Plněji lze se nyní poučiti o obsahu vývodů Pálčových z práce *Jar. Prokše* K Pálčově replice proti čtyrem artyk. pražským (Sborník Bidlův 1928), str. 254 sq. Je zřejmo zas, že Páleč v žalobách svých nečiní rozdílu mezi Pražany a Tábory. Zajímavo je, že Páleč ukazuje na nebezpečí hrozící z nauk českých pro autoritu světskou — podle nich není prý král Vladislav (právem) králem polským. Jádrem je polemika se čtyřmi artykuly; v ní setkáme se s některými pozoruhodnými výklady o smyslu nebo nebezpečí jejich. Svobodným kázáním má se rozuměti podle toho kázání nezávislé na dovolení duchovního představeného, což by, vykládá Páleč, přivodilo v církvi nesmírný chaos. Článek o chudobě kněžstva je vzat z Viklifa, ale husité jdou dále než Viklif, tvrdíce, že světská vrchnost je povinna odníti kléru statky násilím. Pokud jde o trestání hříchů, zdůrazňuje Páleč, že všechny hříchy katolického kléru jsou skoro ničím proti nesmírným zločinům husitů, kteří Kristův zákon lásky zvrací v zákon hrůzy a krutosti a praktikují odsouzený článek Viklifův, že obecný lid může podle vůle napravovat provinilé pány. Oblibu u lidu vysvětluje Páleč tím, že mu kacíři promíjejí sebe těžší hříchy a štvou jej k loupeži církevního majetku.

Str. 74. K soudům doby o sedlácích srv. i postilu Johlinovu u *Říčana* (VUčSpol, 1929), str. 69.

Str. 79, pozn. 1. Doplň odkazem na referát *Šimákův* o *Jechtově* Der Oberlausitzer Hussitenkrieg (1911) v ČČH, 1912, 220 sq. a 1917, 187 sq.

Str. 84, pozn. 1. Oprav, že fráse o výzvě anděla s nebe je citátem z Písma, z listu sv. Pavla ke Galatským, I, 8. Srv. i *Höfler*, Geschichtsschr., II, 323.

Str. 97. K zápisu písaře Václava z Jihlavy o Žižkovi možno připojiti zmínku traktátu protihusitského vídeňského augustiniána *Osvalda Reinleina* z r. 1426 (*Bartoš*, Husitika a bohemika ve VUčSpol, 1931, V, str. 10). Zde se srovnává Žižka s bestií, vystupující z moře v Zjevení, quia ista heretica gens sibi ipsi eum *in regem* pretulit.

Str. 98, pozn. 2. Oprav: rukopis je v státním archivu v Darmstadtě. Fotogr. snímek je v našem Státním ústavu histor.; odtud je patrno, že *Höflerův* „Appendix" (srv. díl II, 91 p 2 a 101 p 1) je tu přímou součástkou rkp. Star. kolegiáta, tvoře jeho začátek; otisk Höflerův kryje se s textem rkpsu darmštadtského. K textu Kolegiáta u *Höflera*, str. 100, ř. 11 zdola, poznamenávám, že rkp. má vskutku zřetelné jméno *Kawcze* (hrad u Valdštejna), jak ku podivu bystře tušil *Sedláček*, Hrady, X, 59.

Str. 105. Výklad o kronice *Bartoška z Drahenic* doplň větou: Přesvědčíme se nejednou o mylném vročení některých zpráv jeho a vůbec o chybách v datování.

Str. 106. K větě o historické próse české (že vzniká až v letech 30tých 15. stol.) dodej opravou, že ku podivu předchází ovšem český překlad kroniky *Pulkavovy*, vzniklý někdy před r. 1400.

Str. 121. K projevům *En. Sylvia* o Žižkovi dodati jest jeho výklad jako papeže k poselství českému v břez. 1462: mluvě o šibalstvu roty, která se rozmohla již za krále Václava a po smrti jeho počala bořiti kostely a kláštery, pokračoval: jeden z toho šibalstva, jménem Žižka, a ten slepý, sebrav vojsko lidí bojovných, sobě podmaňoval mnohé, a kteříž sú mu odporni byli, vybojoval je, velikú ukrutnost nad nimi páše (Arch. čes., VIII, 339).

Str. 134. K výkladu traktátu „Psaní o moci světské" o honění poddaných na vojny srv. citát *Palackého* (IV, 1, 419) z Chelčického.

Str. 138. K literatuře o Starých letopisech a datům o rukopisech jejich jest citovati čl. *F. M. Bartoše* Z musejních i jiných rukopisů St. letopisů (ČČM, 1928, 208—228), jenž obírá se většinou daty z doby Jiřího. Co v něm je hodnotného, bude lze spolehlivěji říci po zevrubné revisi všeho materiálu. V postřehu (str. 226), že *Palacký* omylem stáhl v jedno text *B* s textem *X*, sešel jsem se s Bartošem takřka současně, když jsem nahlédl v rukopis. Srv. mou opravu toho se týkající v Zprávách pramenů o bojích u Hory a Brodu (1928, 20).

Srv. 141, ř. 3. shora. Místo „text *B*", polož *X*.

Str. 141, pozn. 2. K citátu z textu *R* o laskavosti Karla IV. na německý jazyk viz *Bartoše* v ČČM, 1928, 219, 222. Praví, že to *R* vzal z práce Beneše z Hořovic, vzdělavatele němec. kroniky Twingerovy. Srv. i zmínku Gollovu o „Krátkém sebrání kronik" v ČČH, 1897, 118. Text *R* podle dat Bartošových byl redigován spíš až ke konci 15. stol. (nikoliv „nedlouho po 1471").

Str. 145. Na obou místech místo textu *B* polož: *X*; podobně na str. 146, pozn. 1; viz opravu v díle III, pozn. 2 k str. 141.

Str. 149, pozn. 1. Srv. ke všemu *Tomana*, Husit. váleč., 327 a o básnířce Westonii stať *Ant. Koláře* v Sbor. filos. fak. v Bratislavě, 1926, 60 a *Boh. Rybu*, Westoniin blahopřej. list angl. králi z r. 1603 v List. Filolog. 1932, 385 sq.

Str. 162, ř. 7 zdola. Škrtni větu: krom pozdějšího podivu nad mistrovstvím atd. Viz díl III, 217.

Str. 163, ř. 12 zdola. Škrtni větu, že Žižka vypudil od sebe Korandu, event. změň podle opravy k dílu I, str. 148.

Str. 164, pozn. 6. Oprav *Žalanského* místo Želanského a k zmínce o br. Tůmovi a Lukáši srv. *Bidlo*, Akta Jednoty, II, 32.

Str. 165, pozn. 2. (kritický přehled listů Žižkových) srv. opravy v pozn. k dílu III, nejlépe podle věcného rejstříku. Jde tu zejména o úvahy o listech z Vilémova a o listu Domažlickým (díl IV, str. 82, 124).

Str. 168, ř. 1.—5. shora. Celou větu zkrať na pouhé: Že to Žižka s hejtmany táborskými učinil, plyne zřejmě z našeho dokumentu. V řád. 14. níže polož místo: „která část strany táborské" pouze: že Tábor. (Srv. k té opravě díl III, str. 160, p. 1).

Str. 172, pozn. 3, ř. 6.—7. zdola. Viz opravu (v pozn. dílu III, str. 309); podobně oprav v téže poznámce (na str. 273, ř. 14. zdola) místo r. 1420: asi z r. 1425 a dále i datum sněmu brněnského.

Str. 172, pozn. 6. Dodej: Zhola neudržitelný (ale karakteristický) je dohad *Bartošův*, že verš vznikl teprv v žoldnéřských rotách českých, sloužících Zikmundovi (srv. ČMM., 1924, 300).

Str. 189, ř. 4. shora. Zdá se, že „knížata" jsou přejata mechanicky z formulí v král. kanceláři české běžných (šlo zajisté i na př. o knížata slezská); proto najdeme je i v zápisech, kde o knížata vskutku nejde; srv. Arch. čes., IV, 375.

Str. 189, ř. 5. zdola. Za „vojenských" vlož: především i u Pražan; srv. Arch. čes. III, 251 a 255.

Str. 193, pozn. 2. Před číslem 151 chybí čísla: 82, 86.

Str. 194, ř. 6. zdola. Místo věty: Není docela jisto atd., polož: přesvědčíme se, že to neznamená naprosto, že by Žižka se představoval jako velitel všech vojsk husitských.

Str. 196. Meč s kalichem byl vskutku v erbu Tábora. Srv. pozn. k dílu III, str. 175.

DÍL TŘETÍ

Str. 5, ř. 8. zdola. Místo „Pařížské ulici" polož: ulici U obec. domu.

Str. 18, ř. 5. shora. Škrtni slova: od lidu; *ř. 6.—7. shora.* O omezení kalicha na tři kostely srv. plnější poučení výše v Opravách a dodatcích k dílu I., str. 31.

Str. 23, poslední řádka zdola. Jak Zikmund v Kostnici ujímal se Husa a svého glejtu, zřejmo z nových dat práce *Heimpelovy* Dietrich von Niem (1932). Heimpel otiskuje v příloze ostře psaný memoriál Dětrichův králi Zikmundovi (z druhé pol. květ. 1415) jenž chtěl učiniti konec královu úsilí, aby Husovi bylo dáno slíbené slyšení a aby to slyšení pokud možno dopadlo pro Husa příznivě; král má kacíře opustit bez ohledu na glejt a na české pány. Na str. 155 jsou pozoruhodna data o Dětřichově polemice s *M. Jeronymem Pražským*, v níž ostře srážejí se dvě nechuti národnostní. Jeronym si stěžoval, že Němci chtí všude panovati, také v Čechách, ač odtud již několikrát byli vyhnáni. Dětřich, jehož národně-německé imperialistické sebevědomí Heimpel zdůrazňuje, replikoval, že Němci jsou přirození páni Čechů kulturně slabších. Ota Veliký pokřesťanil a podrobil polopohanské Čechy, Čechy od té doby slušely k říši, král jejich je číšníkem němec. krále, dynastie jejich (lucemb.) je německá. Čechové jsou ve všem a zejména ve vědě žáky Němců. Přes to je v nevděku (1409) z pražské university vypudili.

Str. 36, ř. 6. shora. Místo „města" polož „hradu" (jak z dat dílu II, 24, 228 jasně vyplývá).

Str. 47, ř. 7. zdola. O otázce najdeš plnější poučení v pozn. 1. k str. 48.

Str. 59, ř. 4. shora v nové kapitole. Škrtni: prý.

Str. 70, ř. 2. shora. Vlož větu: Nota bene o thesi, jež v důsledcích svých znamenala, že všechno křesťanstvo od doby, kdy zaniklo přijímání pod obojí, křesťanstvo minulé i přítomné, je zatraceno v mukách pekelných, jediné české Husity vyjímaje. Když to namítli řečníci koncilu Čechům v Basileji, dostali v odpověď, že snad Bůh ve svém milosrdenství činí výjimky.

Str. 74, ř. 10. zdola. Za slovem „krále" chybí znamení pozn. [1]).

Str. 81, ř. 8 shora. Dodej, že Lomnici král postoupil v červenci 1420 panu Janu

z Hradce (*Rynešová*, Listář Oldř. z Rožmb., II, č. 124). Byl to ovšem dar jen na papíře.

ř. 7. zdola. Místo: poč. září polož: 8. září (*Neumann*, Katol. mučedníci doby husit., 154).

Str. 94, ř. 18. zdola. Místo „nějaký ostrov v Nežárce" polož: ves Ostrov-Hamry. Srv. pozn. 2 k str. 121.

Str. 101, k ř. 15. zdola poznamenej: *Příbram* tvrdí v Životu kněží táborských (l. c., 297), že na shromáždění Tábořі slíbili věrnost církvi obecné.

Str. 102, ř. 11. zdola. Za slovo „táborské" vlož: tak asi, jak horoucně žádal v přípisu svém k nové vládě čáslavské M. Šimon z Tišnova.

Str. 107, ř. 51. zdola. Chybí znamení poznámky 2).

Str. 112, ř. 18. zhora. Za „Vitoldovi" vlož (z června 1421).

Str. 121, ř. 6. shora. Místo „na ostrov": do vsi Ostrova.

Str. 122, ř. 16. zdola. Místo: „obráncům" polož: obléhatelům.

Str. 130, pozn. 2 (na str. 91 dole výše). K zmínce o *posádkách* dodej, že s terminem tím se setkáváme v českých pramenech již r. 1424—5, a to v karakteristickém spojení „posádka nebo zámek", „s hrady, s tvrzemi i posádkami", „naše kdežkoli zboží a posádky", „i jiných měst a posádek", „z kteréhožkoli zámku nebo posádky" (viz Arch. čes., III, 251, 254—5 a níže v Příloze str. 214). Tyto „*tábory*" nebo „*posádky*", jež poznal hojně za svého pobytu v Rakousích, má patrně na mysli *En. Sylvius*, když líčí, jak táborská vojska žijí s ženami a dětmi v leženích (in castris), užívajíce přehojných vozů jako hradby jejich. K tomu připojuje výklad o chytrém užívání vozové hradby v bitvách, o umění válečném, jehož, jak praví, sousední národové neznali. K datům o „táborech" srv. i *Hubra*, Gesch. Oesterr., III, 24, 73, 79.

Str. 138, ř. 12. shora. Místo „přípravy" polož: rozkazy.

Str. 144, ř. 19. shora. Za „že" vlož: „prý" a v řádku násled. čti: zde by tedy; o řádek níže místo „vskutku překvapuje" polož: je asi mylná.

Str. 145, ř. 16. shora. Za „Tábořі" polož: v září 1424 ztrácí patrně i svou mocnou posici v Praze; zdá se, že jednou z podmínek míru se Žižkou bylo odstoupení pana Haška ze služeb Pražan, event. Korybutových.

Str. 145, ř. 10. zdola. Dodej poznámkou, že Kolínští, vytrhše se z poslušenství Prahy, si pana Haška za hejtmana zvolili. Pan Hašek tou dobou držel ještě hrad Žleby, patrně z doby svého panství v Kutné Hoře; na jaře r. 1427 byl hrad Tábory oblehnut a po dlouhém obležení smlouvou vydán a zničen (srv. *Sedláčka*, Hrady, XII, 79 a *Tomka* Děj., IV, 376). V této době sluje Hašek častěji i z Dětenic, po statku u Libáně na Jičínsku.

Str. 148, ř. 5. zdola. Poznámka má míti číslo 2.

Str. 194, ř. 13. shora. Škrtni slova: hradeckého svazu orebského. Výklad o tom k str. 197 níže.

Str. 197. K výkladu o *spojení Žižkově s Orebskými*, t. j. především městy Hradcem, Jaroměří a Dvorem a s panem Divišem Bořkem srv. pozn. 2 k str. 203. Z ní prosvítá nedůvěra ke kombinacím na str. 197 hájeným. Na tomto místě dávám určitěji výraz mínění, že listy Žižkovy z Vilémova nejsou adresovány Orebským a neznamenají sjednocení Žižkovo s nimi. Soudím, že jde vskutku jen o výzvy „do menšího Tábora". Z jeho členů pohříchu známe jen bratry Valečovské (což by samo snad mnoho neznamenalo). Ale z listů Žižkových je zřejmo, že k menšímu Táboru náležela i malá města poddanská Náchod a Skalice, t. j. jejich páni, bratří *Hynek* a *Viktorin z Kunštátu*. Předpokladem spojení těchto dvou bojovných bratří s Žižkou vysvětlily by se nám lépe události před bitvou u Malešova (srv. str. 240 níže) i skutečnost, že pan Viktorin byl přítomen smrti Žižkově a platil vůbec za jeho přítele. Nesnáz je ovšem v tom, že jmen obou bratří nenajdeme v zápisu Žižkova hra-

deckého bratrstva na podzim 1423. Je možno, že někteří z tří pánů v zápisu tom uvedených (srv. str. 224) patřili k „menšímu Táboru" na severu i dříve, s nimi snad něco drobné šlechty. Ale města „Orebských" s panem Divišem v čele, jak mám opravou za to, na jaře 1423 k menšímu Táboru nenáležela; boj Diviše z Miletínka po boku Žižkově proti panu Čeňkovi, jenž vyvrcholil v bitvě u Hořic (str. 204), mám za operaci spojenců, jež postavila v jeden šik potřeba chvíle, nikoli programová úmluva strany. Výklady o straně Orebských a významu jejím zůstávají ovšem v své váze.

Str. 193. Škrtni v petitu, udávajícím obsah kapitoly, v řád. 1. slovo: s Orebskými; podobně v ř. 15. zdola na str. 204.

Str. 198. Škrtni v ř. 11. zdola větu: jež Žižka dává patrně celé straně Orebských.

Str. 212, ř. 14. zdola. Za slovo „září" vlož: (ale roku 1422!).

Str. 216, ř. 3. shora. Chybné „jejž" oprav v: jež.

Str. 222, ř. 11. zdola. Místo „menšího" polož: nového a v ř. 4. zdola škrtni větu: obraceje se, jak se zdá, na členy organisace Orebských.

Str. 213, ř. 10. shora. Škrtni: na Náchodě; (ten náležel Kunštátům; Půta měl asi Opočno a Choceň).

Str. 255, ř. 17. zdola. Za slovo „třebas" vlož: snad.

Str. 259, ř. 8. zdola. K domněnkám o neshodách Žižkových s vůdci Tábora dodávám, že nejvíc asi padala na váhu roztržka nikoli se Švamberkem, ale se starým druhem v hejtmanství *Chvalem z Machovic.* Ten zůstal po odchodu Žižkově v čele starého Tábora, ale když po smrti Žižkově dostal se zas Bzdinka (jenž opustil starý Tábor se Žižkou) v čelo bratrstva, přestává býti Chval hejtmanem táborským; i r. 1426 stojí mimo Tábor, jsa v čele nové krajské organisace táborské se středem v *Písku,* k níž náleží i města Klatovy, Sušice, Domažlice a Prachatice, dále vedle bratří Zmrzlíků Aleš z Žeberka a Jan Smil z Kremže, Přibík z Klenové a j. (království, v němž nebylo již možno ustaviti vládní moci zemské, počalo se rozpadávat na krajské organisace). Srv. Arch. čes., III, 257 a *Tomana,* Hus. váleč., 111—2. Snesení prvého krajského sjezdu za správcovství Chvalova svědčí zřejmě o programu politicky zralém, stojícím o dohodu, zavrhujícím boje neřádné a nekřesťanské; „v duchu tichém a pokorném" chtí snášeti se s protivníky, dají-li poddaným svobodu kalicha, bojovat proti neřádům a o *slyšení řádné* pracovati — t. j. o programu cizím Žižkovi.

Str. 266, ř. 2. shora. Za slova „ve Zdicích" polož: na „sněmu obecním", o němž tedy třeba předpokládati, že shromáždil strany kalicha i šlechtu a města strany Zikmundovy v celku. Jednání trvalo etc.

Str. 267, ř. 8. zdola. Za slovem „písně" chybí znamení pozn. 2.

Str. 269, ř. 4. zdola. Místo: „nemožné naprosto" polož: sotva možné.

Str. 273, ř. 3. shora. Škrtni: možná i slovem mordovati." *Ř. 8. zdola:* k ztotožnění Orebských s malým Táborem srv. výše opravy k str. 197.

Str. 275, ř. 18. zdola. Vlož za „Kouřimě": Č. Brodu.

Str. 281, ř. 14. zdola. Místo „ku podivu" polož: jak vyloženo.

Str. 295, ř. 2. shora. Za slovo „snad" vlož: zejména na počátku.

Str. 306, ř. 8. zdola. Místo: „ale i tu ve způsobě poněkud jiné" polož: ale tu naopak ve způsobě mnohem mírnější, t. j. jen podmíněné.

Str. 317, ř. 8. shora. Za slovo „zahraničnímu" dodej: a vynutit tolikrát od počátku žádané slyšení a hádání o české pravdě před celým křesťanstvem.

Str. 318, ř. 7. shora. Za slovo „řeči" vlož: — naopak proti oslavnému pojetí Palackého, tolik lichotícímu české národní pýše a naději, třeba zdůrazniti, že Čechové v době, kdy již humanismus a renaissance budovaly novou svobodnější kulturu, zanítili se vášnivě pro myšlenku založiti slávu jména českého horoucím přilnutím k ideálům světa středověkého kat exochén.

PŘÍLOHA

MÍR VRŠOVICKÝ (ŘÍJEN 1425).

Dokumenty, jejichž text přílohou k své práci připojuji, nesouvisí přímo se Žižkou. Ale týkají se doby a situace, jíž jsem věnoval v své knize krátkou kapitolu (Rok po smrti Žižkově) a obsahem svým náleží cele mezi pokusy o smíření mezi stranami, z nichž vyšly míry zdický a libeňský ze září a října 1424. K novému míru z r. 1425 došlo podle dosavadních výkladů (srv. na př. *Tomka*, Děj. Pr. IV, 330) v ležení *před Vožicí* dne 18. října 1425 (před hradem vožickým, obléhaným od polovice září Tábory) — ale obsah smírné úmluvy našim historikům znám nebyl; nasnadě bylo jen znění nedatované listiny, jíž se obce táborské a orebské zavazují podvoliti se mocnému výroku rozhodčích pro srovnání sporů s Prahou a jejími spojenci zvolených (Arch. čes., III, 252—4), kromě toho pak zápis o jednoročním příměří (od 16. říj. 1425 počínaje) mezi středočeskou šlechtou strany Zikmundovy a spojenými stranami kališnými (ibid., 254—256). Oba ty zápisy čerpal *Palacký* ze známého nám rukopisu *M* Starých letopisů. Ale v rukopisu *T* týchž Starých letopisů (dnes v klášteře Oseckém u Chomutova) jsou zachovány krom obou listů, známých z *M*, ještě čtyry další listinné kusy, týkající se mírového jednání z podzimu r. 1425. Zůstaly ku podivu dosud nepovšimnuty, takže jsem náhodou prvý, jenž s nimi seznamuje veřejnost.

Důležitost jejich je značná: nejen proto, že jimi se rozmnožuje počet autentických dokumentů z doby, v níž nedostatek jejich tak velkou měrou pociťujeme, ale také proto, že získáváme jimi důležité poučení o nejasné situaci z podzimu 1425. Hlavní je, že seznamují konečně s podmínkami *míru vršovického* (srv. níže dokument č. I), míru, jenž vskutku nebyl smluven před Vožicí, jak na základě nespolehlivé zprávy t. zv. *Beneše minority* se učilo doposud, nýbrž před Prahou, ve *Vršovicích* (před Prahou ohroženou Tábory a Sirotky jako před rokem v Libni) a to výrokem od obou stran zvolených rozhodčích, učiněným dne *17. října 1425*. Tři kusy další, jež z rukopisu *T* otiskuji, jsou jen jaksi průvodním materiálem k tomuto hlavnímu aktu, podobně jako je jím nedatovaná listina Táborských a Orebských v Arch. čes. III, 252, daná však snad před 17. říjnem. Jsou to (č. II) list knížete Zikmunda Korybuta, daný 31. října, jímž slibuje za stranu pražskou podrobiti se rozhodčímu výroku zvolených ubrmanů o podmínkách míru, dále (č. III) list téhož (bez data), jímž výrok rozhodčích na poli u Vršovic učiněný přijímá jako závazný pro sebe a pro pražskou stranu, konečně přístupní listina hejtmanů táborských a orebských k výpovědi vršovické (bez data č. IV). Řadu akt těchto sluší doplniti nedatovanou listinou o celoročním příměří mezi stranou pražskou, táborskou a orebskou na jedné a katolickou šlechtou z jižního středu Čech na druhé straně, otištěnou v Arch. čes. III, 254; i z ní je patrno, že příměří bylo uzavřeno nedlouho po sv. Havlu (16. října) 1425. V čele zápisníků katolických v tomto listě jsou bratří Hanuš a Fridrich z Kolovrat s hrady Žebrákem, Točníkem, Krašovem a Libštejnem, dále purkrabí na hradech Karlštejně, Křivoklátu a Týřově, držitelé hradů Krakovce, Zbirova, Valdeka, Hořovic, Řebříku, Třeble, Štědrého Hrádku (u Žlutic) a několik vladyk — celkem dokument značné vojenské síly strany Zikmundovy v jihozápadním středu země.

Všude tu jde, jak vidno, takřka o druhé vydání jednání a úmluv z r. 1424: úmluvám libeňským odpovídají nyní úmluvy vršovické, jakousi parallelou k pololetnímu příměří sněmem ve Zdicích k přípravě sněmu kouřimského uzavřenému je r. 1425 celoroční příměří, smluvené však pouze (na nejmenovaném místě) Zikmundovou stranou z Podbrdska (tedy ne již z celé země) se stranami kalicha. Jako

roku 1424 hlavní prostředek nápravy shledáván byl ve valném sněmu zemském v Kouřimi (jenž měl se sejíti v břez. 1425), tak nyní je na programu úmluv vršovických sněm „veliký a valný", jenž by sjednotil rozdvojené kněžstvo stran kalicha a obnovil v zemi řád a „moc zřízenou" (o straně katolické *není* v míru vršovickém *zmínky*). Ostatek výpovědi rozhodčích se týká vzájemného propuštění vězňů, návratu měšťan uprchlých z Prahy k domovu a statku, navrácení zboží v minulých bojích zabraných, v tom zejména těch, jež zabrána byla v Litoměřicku panu Hynkovi z Valdštejna. Ostatek týká se opatření, nezbytných pro zachování podmínek a provedení mírové výpovědi; k nim náleží ustanovení, že dvanáctičlenný sbor rozhodčích (v jehož čele je pan Bohuslav ze Švamberka za stranu táborskou) zvolí ze sebe čtyřčlenný výbor užší, jemuž náleží o všem rozhodovati s plnou mocí (jmen těch čtyř rozhodčích v listech ku podivu nenajdeme). Že z dokumentu se dovídáme, že „*Janek, řečený Hvězda*, hejtman v ta doby obce hradištské" (Tábora), t. j. *Bzdinka*, zemřel právě v čas smluv mírových („v skonání těchto listův hlavních") a že mrtev jest i pan *Heřman z Borotína*, bylo poznamenáno již výše v poznámkách na str. 169. Pan Heřman z Borotína, patrně jako nejváženější osobnost ze strany táborské a orebské, byl vedle pana *Smila Holického ze Šternberka* (za stranu pražskou) zvolen za vrchního rozhodčího v eventuelních sporech o provedení výroku ubrmanů, s nimiž se v budoucnosti počítalo; list z 17. října proto staví na místo zemřelého pana z Borotína osobu novou: pana *Petra Zmrzlíka ze Svojšína*. Obě ta jména Šternberkovo i Zmrzlíkovo, čteme potom logicky i v čísle III níže, ku podivu však nikoliv v čís. IV, jež přece se již výpovědi ubrmanské, prohlášené na poli u Vršovic, dovolává. Překvapuje také, že list č. II, datovaný jasně 31. října, je psán tak, jakoby výpověď rozhodčích měla teprv, snad v nejbližších dnech, býti vyřčena (ač víme, že je datována 17. října). Den 31. října byl čtrnáctý po dni 17. října; hádám, že k dokonání úmluv došlo přece teprv (snad pro neshody pro výrok rozhodčích vzniklé) po čtrnácti dnech, jak možnost toho naznačuje i list táborský v Arch. čes. III, 254; proto, třebas jen z dohadu, ale donucen datem čísla II, kombinuji, že i číslo III a IV nutno datovat aspoň 31. října nebo do dnů nejblíže následujících, přes nesnáz, která tkví v tom, že v listu IV. přistupuje mezi hejtmany bratrstev i mrtvý již Hvězda z Vicemilic k výpovědi ubrmanské. Ve všech čtyřech listech jsou zmínky o (ztracených) „listech hlavních" nebo „zvláštních", o „listu rukojemném" a pod. — patrně o zápisu bezprostředně předchozím, jímž stanoveny jistoty a pokuty pro zachování event. zrazení smlouvy.

Celek zápisů o míru vršovickém se svou okázalou snahou po upokojení země (a to nejen odstraněním bojů mezi stranami, lépe řečeno duchovenstvem stran kalicha, nýbrž i příměřím se stranníky krále Zikmunda či lépe částí jejich), po obnovení „moci zřízené", nota bene vedle starých svobod a řádů všech stavů, je sympatickým dokumentem úsilí, počínajícího se sněmem svatohavelským r. 1423; je pravděpodobno, že o jeho účinné projevy z r. 1424 a 1425, t. j. o míry libeňský i vršovický (srv. i, co k tomu dodává rkp. *T* sám níže ve zprávě o sněmu valném z led. 1426), měl přední zásluhu kníže *Zikmund Korybutovič*, jehož péči o konsolidaci stran v zemi mohli jsme sledovati hned od vstupu jeho na české bojiště. A to snad zejména v tom směru, že se mu podařilo přiměti k smírným úmluvám (jako někdy r. 1422) i Žižku (r. 1424) a potom po roce jeho stranu „orebskou". Že vývoj jde, užijeme-li fráze dnes oblíbené, „na levo", zdá se z jmen zvolených ubrmanů z obou stran: v čele je jméno táborského uroz. pána *Bohuslava ze Švamberka*. A na straně pražské nenajdeme již žádného z urozených pánů významu Haška nebo Hynka z Valdštejna (o tomto se z listů dovídáme, že útok asi, Orebských, byl r. 1425 zejména proti němu namířen); vedle řady měšťan stojí tři jména šlechticů váhy i minulosti skrovnější. Je ovšem pravděpodobné, že na stra-

ně Pražanů vyvažuje chybící živel panský knížecí důstojnost Korybutova. Srv. i, jak na př. v listu č. II je naprosto nedemokraticky představena čtenáři obec Tábora a orebských: napřed „urození" hejtmané, pak páni, rytíři, panoše a pak teprv obce a města. A oba nejvyšší rozhodčí z obou stran jsou ovšem urození páni předních rodů.

Staré letopisy mají o souvislostech událostí, jež nás tu zajímají, krátký, ale patrně poměrně nejspolehlivější zápis tohoto znění: „Téhož léta na podzim Táboři a Sirotci přitrhli sú blízko ku Praze do Vršovic, chtíc Prahu oblehnúti. Toho původ byl pan Bohuslav z Švamberka, hejtman táborský. Pak tu středu na sv. Lukáše opět se s Pražany skrze rokování přátelsky smířili." (*Palacký*, l. c., 66 a stejně text *T*). Zde a stejně v kronice třeboňské (*Höfler*, I, 55) datuje se smír ke dni 18. října, tedy o den později než tvrdí datum naší listiny. O míru před Vožicí není vůbec zmínky; předchází jen noticka, že na podzim dobyta jest Vožice hrad a zbořena od Táborův.

* * *

Rkp. Starých letopisů (*T*) v klášteře oseckém je psán podle výkladu, napsaného vlastní rukou *Jos. Emlera* v čele novodobého opisu (dnes v měst. archivu pražském), v době Ferdinanda I.; čítá 161 listů, z nichž popsáno je prvých 129. Začíná se (po výčtu pořadu králů českých) založením biskupství pražského a končí se takřka bezprostředně po opisech dokumentů níže otištěných rozběhem k líčení sněmovního jednání v Praze „u Betlémě", „ten pátek po Božím křtění", t. j. 12. ledna 1426. Hodnotí patrně velmi vysoko cíle a význam toho sněmu, jenž následoval po míru „nyní u Vršovicích před Prahou z daru a milosti boží učiněného", sněmu, na němž zastoupeni byli páni, rytíři, panoše, zemani, města, mistři a kněží země české *i moravské* k zákonu božímu příchylní", sněmu, jak praví, jenž chtěl spojení v svornost všech věrných Čechů, upokojení řádů „práv a svobod všech stavů a ustavení a vyzdvižení moci zřízené v koruně české" — ale dále nedospívá k žádné zprávě o jednání sněmovním (zprávě, jež by nám byla dvojnásob vítána, protože o obsahu sněmovních úrad z ledna 1426 nevíme nic bezpečného, leč že se ustavení řádné vlády a moci zřízené nepodařilo; srv. Arch. čes., III, 257), nýbrž ztrácí se v oslavě a líčení české obrany zákona božího od Husa a Jeronyma, počínaje od schůzí na jedné hoře r. 1419 („na místě svobodném u vsi Chrášťan v krajinách píseckých a bechyňských") a po horách v krajinách jiných a od artykulí, počtem šest, tam hlásaných až k shromáždění na Křížkách u Ladvého, kde prý s obcí slavného města pražského a s jinými městy i obcemi byli přijaty čtyry artykule pražské (tu všude je pramenem letopisce kronika *Mikuláše Biskupce*). Výkladem o boji o ty artykule a o boji o slyšení, o válce nepřítelem vynucené a o požadavcích řádu křesťanského proti krutostem a loupežím válečným od mistrů a kněží země české vydaného (zas asi z kroniky Biskupcovy) se kronika končí. Rkp. *T*, jak připomíná výklad *Emlerův*, byl v rukou *Balbínových;* svědčí o tom Balbínovy vlastnoruční poznámky. Ves Chrášťany v textu zmíněná je farní ves u Týna n. Vlt.; o „táboru" na Holém vrchu u Chrášťan srv. Pam. archaeol. VI, 213. Srv. jiné verse v díle prvém, str. 38, p. 3.

Text rkpsu *T*, jenž jest základem edice následující, neodpovídá ovšem jazykově již přesně původní formě, podléhaje změnám písařským z doby aspoň půl století pozdější. Přepis novodobý, chovaný v arch. města Prahy, srovnal jsem s rukopisem oseckým; děkuji mnoho panu opatu dru *Th. Scharnaglovi*, že mi srovnání v Praze laskavě usnadnil.

I.

Mocný rozsudek volených oprávců a rozhodčích ze strany pražské i táborské (a orebské) o podmínkách míru, na poli u Vršovic před Prahou vyřčený (1425, 17. října).

Ve jmeno Boží, amen. My Bohuslav z Švamberga, Mikeš Kozíhlava z Pnětluk[a]), Vilém z Postupic, Zbyněk z Buchova, Jan z Smiřic, Šimon od bílého lva, Matiáš z Chlumčan, Jíra knihař z Nového města, Jan Reček, Václav Temlík z Žatče, Mikuláš z Padařova a Křišťan z Lún úmluvce a ubrmané od osvíceného knížete a pána Zigmunda, kněze litevského etc., od obcí Pražských a pánův, rytířův, zeman a panoší i měst k zákonu Božímu a k nim příchylných s jedné a od urozených, statečných a slovutných hauptmanův a opravcí pánův, rytířův, panoší, zeman, měst i obcí táborských [a orebských] a k nim příchylných s strany druhé o všecky nechuti,[b]) nelibosti, kyselosti i všecka jiná zášti mezi stranama svrchu psanýma i všemi v těch stranách zavřenými, kterakkolivěk a pročkolivěk vznikla a povstala, nic nepoostavujíce, mocně a obapolně vydaní a zvolení, z té moci ubrmanské vypovídáme a přikazujem, aby strany nadepsané i všecky osoby v těch stranách zavřené v pravý, upřímný křesťanský mír věrně a upřímně a beze lsti vstoupili a vstoupíce všeckny nechuti, nelibosti, kyselosti, neupřímnosti i všelikteraká zášti sobě z srdcí vypustíce odpustili, a odpustíce křesťansky se v Kristu Pánu Ježíši smířili a v životu křesťanském spolu bratrsky živi jsouce
fol. 119 ‖ přebývali, ‖ ničímž zlým a neupřímným sobě s obou stranú buďto zjevně nebo tajně sami skrze se i skrze jiné na věky nezpomínajíce, než sobě věrně a stále zákona Božího hájení a jeho svatých pravd beze všech scestných a všetečných výtržkův pomáhali a sebe nezůstávali do té smrti a do zákona Božího osvobození konečného etc.[c])

Potom z té moci naší ubrmanské vypovídáme o mistry a kněží Pražské, tudíž mistry a kněží táborské, orebské i jiných měst a posádek k nim příchylných s strany druhé o jich dávní nejednotu a nesvornost, o níž jest mnohými osobami často pilně v rocích i v slyšení pracováno a do síž chvíle není ještě k místu konečnému a k jednotě mezi nimi přivedeno, o kterééžto nejednoty a nesvornosti mezi nimi vzniklé do tohoto sněmu velikého a valního, jenž má z svolení našeho ubrmanského jednostajného uložen býti, o něž sobě ubrmané s obou stranú moc pozůstavujem, abychom v tom sněmu s pomocí Boží a radou dobrých lidí, což najdále budem moci požíti, to rozdvojení vel rozdvojené kněžstvo v svornost, v jednotu a v lásku

a) Orig.: Pinetluk.
b) Orig.: chuti.
c) Je možné, že zde část textu v opisu chybí.

mohli konečně uvésti, tak aby jednostajně lid sobě k zprávě poddaný křesťansky a zákonem Božím zpravovali, žádnými výtržky všetečnými lidu křesťanského neroztrhajíce.

Dále vedle řádného a křesťanského obyčeje, kterýž při mířích obyčejně zachován bejvá, vypovídáme a vyříkáme, aby vězňové s obú stranú svrchu psaných, kteříž jsou kdež kolivěk a kterak kolivěk v těchto záští(ch) zjímáni a dobyti byli, hned i s rukojměmi svými z vězení i z slibův propuštěni, tudíž také i z šacuňky všickni, kteříž ještě nejsou do síž chvíle s obou stranú vybráni, aby pominuli a z těch aby nižádným obyčejem ty jisté osoby i jich rukojmě nebyli upomínáni.

Takéž tú mocí ubrmanskou vypovídáme, že měšťané a sousedé pražští z Prahy kterakkolivěk v tom záští vyběhlí anebo z jiných kterýchkolivěk měst k zákonu Božímu příchylných vyšlí, mají z prosby hned zase přijati býti, za něžto my || ubrmané kněze Milosti, || fol. 120 pánův konšelův i vší obce Pražské při tomto míru prosíme, i dále, kdež by toho potřebí bylo, na jiných městech prositi máme. Ale v tom osm osob z Prahy vyšlých vynímáme, o něž sobě moc do toho sněmu valního poostavujem a zachováváme, kterak mají v své obydlé přijati býti. Ale vina vedle jiných vždy se jim odpouští, i také jich statkové se jim propouštějí.

Item vypovídáme, aby všecka zboží s uobou stranú v těchto záští(ch) stranám zákonu Božímu příchylným odjatá nebo holdovaná, kteráž k stranám příslušejí, hned byla zase navrácena a sstoupena. Pakli by pro které zboží mezi stranama odpory které byly, tehdy o tom sobě moc ubrmanskou ostavujem, abychom mohli opravovati a na to čtyři z sebe ubrmany poostavujem, dávajíc jim plnú moc takové věci jednati a opravovati, jako bychom to společně jednali a opravovali.

Item vypovídáme dále, aby zboží, kteráž jsú v těchto záští(ch) panu Hynkovi Kolštajnskému[1]) odjatá[d]) a odholdovaná, jakožto Dogzanské, Brozanské a proboštstvie lithoměřické, byla zase hned navrácena a sstoupena, k tomuž což v městě v Litoměřicích a předměstí toho zboží proboštského jest vysazeno a na tom i na jich dědickém zboží tomu městu ani na jiných právích a svobodných skrze něho nebylo překáženo, a to s takovúto vejminkou, jestliže by ten sněm valný a veliký, jenž námi ubrmany má uložen býti, kterak bez konce se rozšel, a řád a ta moc zřízená na tom sněmu nebyla společně vyzdvižena, jehož Bože nedaj, tehdy o ta všecka

[d]) Orig.: odhodovaná.

[1]) Jde o pana Hynka z Valdštejna neboli z Koldštejna, známého předního spojence a hejtmana pražského.

zboží napřed jmenovaná, jenž se pana Hynka dotýčí, moc plnú mají míti pan Smil z Holic a pan Heřman z Borotína a kamžby ona dva spolcčně jakožto najvyšší oprávce ta zboží obrátili, na tom má přestáno býti.

Item tudíž vypovídáme, aby tvrz Makotřasy i s tím což k ní přísluší, Pražanům byla postoupena a navrácena, a dále což jest mezi kněze Milostí, pány pražskými na Cardu, vel o Cardu[a]), čtyři ubrmané námi pozůstavení mají mocni býti.

fol. 121 ‖ ‖ Item vyříkáme, aby všickni páni, rytíři, zemané, panoše a města i všelikteraký řád v zemi této vedlé Boha a zákona jeho svatého v svých svobodách a řádích byli zůstaveni a zachováni, bez přerušení všelikterakého.

Item najposléz vypovídáme, jestli že by v tomto míru které věci naší výpovědi ubrmanskou byly kterak zmeškány, kteréž by tomuto míru slavnému mohly by k užitku nebo k škodě přijíti, tehdy my ubrmané v tom i v jiných věcech plnú moc sobě pozůstavujeme a zachováváme a jakož nadepsáno vel napřed psáno a povědíno jest, že na to i na jiné z sebe čtyři ubrmany pozůstavujem, aby v toto naše vyřčení i jiná záští i nesnáze klidili a listy hlavní na tento mír konali, plnú moc jim k tomu dávajíce, jako bychom všickni společně při tom byli. Pakli by které nesnáze a nechuti mezi kterýmižkoli osobami vznikly, aby se k týmž ubrmanům na to pozůstaveným utíkali a na jich vyřčení a rozkázání přestávali mocně pod pokutami při míru ohlášenými a s obou stranou svolenými a přijatými, kteréžto pokuty a základy tuto ohlašujem.

Najprvé že jistci v hlavních listech položení a s obou stranú vypsaní slíbili sou pod najvážnějším základem cti a víry křesťanské ztracení a pod padesáte tisíci kop gr. dobrých stříbrných rázu pražského propadení, a jestli že by který pán, rytíř, zemanín, panoše anebo kterákolivěk osoba k zákonu Božímu příchylná a v tom míru slavném zavřená a z kteréhož kolivěk zámku nebo posádky tento slavný mír a vyřčení naše skutečně zrušila anebo zrušili a na toho neb na ty od oprávcí nebo vyznavačův s obú stranu vydaných a zvolených bylo jednostajně seznáno, tak jakž v listech hlavních psáno stojí, tehdy takový má se u vězení rytířské straně druhé zdržécí,[e]) kdež bezpečné místo ukáží, v jich moc ve dvou nedělích od napomenutí beze všeho odmlouvání postaviti. Pakli by které město nebo obec k zákonu Božímu příchylná a v tom míru zavříná zrušilo a též na ně bylo, jakož svrchu psáno stojí, seznáno, tehdy polovice

fol. 122 ‖ konšelův a tolikéž, jako konšelův, starších ‖ osob obecních z téhož

[e]) Orig.: zdržeti.

[a]) Carda Václav z Petrovic, hejtman Star. města pražského.

města mají se straně druhé zdržící ve dvou nedělí(ch) po napomenutí, beze vší odpornosti v jich moc a u vězení bezpečné a rytířské, kdež jim ukáží, postaviti a toho vězení nemají ani mohou prázdni býti, lečby se pokutami v listech hlavních položenými[f]) straně držící[g]) dosti stalo a rukojmě jich a za ně s obou stranou v listech položení mají[h]) i slíbili pod základem svrchu psaným peněžitým Lti tisícův kop grošův a pod týmž vězením, jakož svrchu psáno stojí a jakož hlavní listové ukazují.

Dále také mají se všecka města, páni, rytíři, panoše a zemané, kteříž chtí v zákoně Božím odpočívati a při těchto stranách smieřených zůstati, listem zvláštním a obecným pod pečetmi svými zapsati, ač by toho potřebí bylo a takový neb takoví k zákonu Božímu příchylní, přiznajte se k tomu slavnému míru a k vejpovědi naší ubrmanské nebo nepřiznajte, takového proto vždy nebo takové v tom slavném míru i výpovědi ubrmanské my pozůstavujem,[ch]) aby tento mír slavný námi vypověděný ve všech kusích a artykulech napřed vypsaných zdrželi a v celosti zachovali pod pokutami v hlavních listech položenými.

Nad to přidávajíce, jestli že by se kto neb který z tohoto míru v čem zcestném vytrhl nebo vytrhli, takový nebo takoví aby čest a víru propadli a důstojenství, řádův i práv svých zbaveni byli, a nad to nade všecko na takového (a) na takové všickni sobě pomoci mají bez odpírání a ze spolka, tak aby vždy takový neb takoví ukroceni byli, tak aby se tomuto slavnému míru i pokutám svrchu psaným dosti stalo bez poškvrny a ourazu všelikterakého.

Také jasně toto oznamujem, jakož z Božího dopuštění smrt Janka, řečeného Hvězda, hajtmana v ta doby obce hradišťské, v skonání těchto listův hlavních jest zašla, na kteréhožto místo pečet Bartoňova také v ty doby hauptmana[1]) z moci naší ubrmanské a rozkázání, i také s jeho dobrou volí přivěšená jest k tomuto. A takéž, jakož jest v těch v tý(ch)ž měrách pana Heřmana z Borotína jakožto najvyžšího vyznavače Pán Bůh neu‖choval, že také na jeho místo z volení na- ‖ fol. 123
šeho ubrmanského, tudíž také i obcí s obou stranou, pan Petr Zmrzlík z Svojšína za vyznavače mocného jest zvolen a vyzdvižen. A toho všeho na svědomí a lepší potvrzení pečeti naše vlastní s naším dobrým vědomím přivěšeny jsou k tomuto listu. Datum anno Domini MCCCCXXV° fer. IVa post Galli.

f) Orig.: položením.
g) Orig.: držíce.
h) Tak v orig.
ch) Orig.: nepozůstavujem, „my" schází.

1) Bartoň, hejtman v Čes. Brodě.

II.

Kníže Zikmund se stranou pražskou podvoluje se na mocný rozsudek volených oprávců ve při se stranou Táborskou a Orebskou.

(Bez místa, 31. října 1425.)

fol. 116 ‖ ‖ My Zigmund Boží milostí etc. vyznáváme tímto listem obecně všem, že jsme přišli a mocí toho listu přicházíme o všeckny nechuti, záští, kteráž jsou mezi námi a pány Pražany, pány, rytíři, panošemi, městy a obcemi k zákonu Božímu a nám příchylnými s strany jedné a mezi urozenými Janem Roháčem z Dubé, Alšem z Žeberga, Jankem Hvězdou z Viecemelic a Kunšem z Bělovic i jinými pány, rytíři, panošemi, městy i obcemi Táborskými i Orebskými jim příchylnými s strany druhé na ubrmany mocně s obou stranou vydané a mocně volené, na urozené a slovutné pana Bohuslava z Švamberga, pana Mikše Kozíhlavu z Pnětluk[1]), Viléma z Postupic, Zbyňka z Buchova, Jana z Smiřic, Šimona od bílého lva, Matyáše z Chlumčan, Jíry knihaře z Nového města, Jana Réčka, Václava Temlíka z Žatče, Mikuláše z Padařova a Křišťana z Loun, dávajíce jim plnou moc svou k tomu ubrmanství a slibujíce tímto listem svou dobrou knížetcí víru beze vší zlé lsti a pod základem Lte tisíc kop gr. dobrých stříbrných rázu pražského to zdržěti, splniti i učiniti, což ti svrchu psaní ubrmani za jeden člověk se smluvíce nám rozkazují a svými listy s svými pečetmi visutými nám vydadí a ty rukojmě v hlavním listu položené pražském a k slibu námi i Pražany prošené vypraviti a ctně a šlechetně beze vší jich škody vyvaditi. A tomu na svědomí a potvrzení pečet naše s naším vědomím a dobrou volí k tomuto listu jest přivěšená, jenž jest dán léta od narození Syna
fol. 117 ‖ Božího MCCCCXXV, ‖ v tu středu u vigiljí Všech Svatých Božích.

III.

Zikmund, kníže litevské, se stranou pražskou přijímá výrok rozhodčích na poli u Vršovic vyřčený a zavazuje se smluvený smír držeti.

(Bez místa a dne; 31. října 1425?)

My Zigmund, z Boží milosti kníže litevské, zcela vyznáváme tímto listem obecně všem nynějším i budoucím, jenž tento list uzří, čísti budou aneb čtouce uslyší: tak jakož z přepuštění Pána Boha všemohoucího rozličné nechuti a záhuby a krve prolévání i jiné nesnáze byly jsou vznikly mezi námi, Pražany, pány, rytíři i městy a obcemi k zákonu Božímu, k nám a k městu Pražskému příchylnými

[1]) Orig.: Pinetluk.

s jedné strany a mezi urozenými, statečnými a slovutnými Janem Roháčem z Dubé, Alšem z Zieberga, Jankem Hvězdou z Viecemelic, Kunšem z Bělovic i jinými pány, rytíři, panošemi, městy i obcemi táborskými a orebskými k zákonu Božímu a k nim příchylnými z strany druhé, z nichžto různic a nechutí ty velebné pravdy, o něž sme se zasadili, veliké umdlení, věrní veliké škody a zámutky měli jsou a nepřítele Boží i naši, ti jsou se tím sílili a velice zveličeli, o kteréžto nechuti a různice mocně s obou stranú na ubrmany sme uručili i sami se zvláštním listem zapsali, jakož toho listové zvláštní s obou stranú pod základy a pokutami velikými jsou uvedeni, kteřížto ubrmané, za jeden člověk smluvivše se před námi i před obcemi velikými s obou stranou, na poli u Vršovic vyřčení a vejpověď sou učinili a konečně věrně a křesťansky nás smířili, jakož o tom[j]) ubrmanská výpověď slovo od slova popsaná pod ubrmanskými pečetmi oběma stranoma jest vydána. Kterúžto vejpověď i ten křesťanský mír tudíž my i všickni obce s velikou vděčností zjevně sme přijali a mocí tohoto listu přijímáme, slíbivše i slibujíce tímto listem svou dobrou knížetcí vírú a beze vší zlé lsti tu výpověď držeti a ten slavný mír tvrditi, v něm státi a trvati beze všeho přerušení s Boží pomocí do té smrti. Pakli bychom ten slavný mír v čem zrušili, jehož Bože nedaj, anebo kto z našich zrušil a přestoupil a my se k tomu podlé seznání a rozkázání jednostajného urozených pánův || Smila z Šternberga (a) Petra Svojšína neokázali a neodbyli tak, jakož list s rukojměmi učiněný okazuje, tehdá bychom proti své víře knížětcí učinili a základy v listu rukojemném dříve řečeném položené propadli bychom. A na nás anebo na takového, ktožbykolivěk toho míru nedržel vel nedrželi, všeckny obce k zákonu Božímu příchylné mají sobě pomoci, také aby vždy ten slavný mír v své váze a v celosti byl zachován. A toho na svědomí a na potvrzení pečet naše s naším vědomím a dobrou volí k tomuto listu jest přivěšená. Datum ut supra. || fol. 118

IV.

Přístupní listina hejtmanů táborských a orebských k výpovědi smluvců, učiněné na poli u Vršovic.

(Bez místa a data, 31. října 1425?)

Ve jmeno Boží Amen. My Jan Roháč z Dubé, Aleš z Žeberga, Jan Hvězda z Viecemelic a Kuneš z Bělovic se pány, rytíři, zemany, panošemi, městy a obcemi Táborskými a Orebskými i všelijakými osobami k zákonu Božímu a nám příchylnými vyznáváme tímto

j) Orig.: jakožto.

listem obecně všem nynějším i budoucím, jenž tento list uzří, čísti
fol. 115 ‖ budou anebo čtouc uslyší: tak jakož z přepuštění pána Boha ‖ všemohúcího z jeho divných soudův pro naše prohřešení a pro jeho svatých přikázání přestupování rozličné nechuti, různice, záhuby, krve prolévání i jiné nesnáze byly sou vznikly mezi námi s jedné a mezi moudrými a opatrnými purgkmistry, konšely i vší obcí měst Pražských i jinými pány, rytíři, panošemi, městy i obcemi k zákonu Božímu a k nim příchylnými z strany druhé, z níchžto různic a nechutí ty velebné pravdy, o něž[k]) sme se zasadili, veliké umdlení, věrní veliké škody a zámutky jměli sou a nepřátelé Boží i naši ti sou se tím zsílili a velice zveličeli, o kteréžto nechuti a různice mocně s obou stranou na ubrmany jsme uručili, jakož toho listové s obou stranu pod základy a pokutami velikými jsou udělány. Kteřížto ubrmané za jeden člověk smluvivše se, před obcemi velikými s obou stranú na poli u Vršovic vyrčení a výpověď sou učinili a konečně a křesťansky nás smluvili a smířili, jakož té ubrmanské vejpovědi listy pod ubrmanskými pečetmi oběma stranama jsou vydány, kterúžto ubrmanskú výpověď i ten křesťanský mír tudíž my i všecky obce s velikú vděčností, s velikým veselím a radostí zjevně přijali sme a přijímáme tímto listem tu vejpověď ubrmanskú držeti a ten slavný mír tvrditi, v něm státi a trvati s Boží pomocí beze všeho přerušení do té smrti. Pakli by kto ten slavný mír v čem zrušil, jehož Bože nedaj, anebo zrušili a k tomu se podlé seznání a rozkázání jednostajného urozených pánův Heřmana z Borotína a Smila z Šternberga neokázali a neodbyli, tak jakož list náš s rukojměmi učiněný okazuje, tehdá najprvé ten nebo ti, jenž by ten mír a vejpověď rušili, čest a víru, pokuty i základy v hlavním listu položené ztratí a věčně svého práva a řádu, kteréhož jest v této zemi požíval, má zbaven býti. A na takového neb takové všickni společně za jednoho člověka, jenž v zákoně Božím odpočíváme a tento slavný vel svatý mír zdržíme, jakožto na nevěrného a bezectného, jenž cti ani víry
fol. 116 ‖ ani ‖ žádného řádu a práva nemá, máme[l]) dopomoci a jeho z sebe vyobcovati. A jestli že by ten nebo takový hrady, tvrze anebo města jměli, takových za jeden člověk slibujem a máme dobývati, tak vždy, aby ten nebo takoví připraveni byli a tomu míru slavnému nepřekáželi a z něho se nikoli nevytrhovali etc.

[k]) Orig.: níž.
[l]) Orig. (místo: nemá, máme): nemáme.

REJSTŘÍK JMENNÝ

Sestavili stud. hist. *A. Haas* a *R. Turek.*

(*Poznámka.* Rejstřík zachycuje všechna jména místní a osobní, kromě těch, jimž — jako na př. Praha, Žižka, Tábor, Zikmund nebo řada jmén historických badatelů — dostalo se místa v rejstříku *věcném.* Rejstřík rozlišuje v odkazech svých čísla stran a čísla poznámek k dané straně slušících; údaj III, 218 p 3 znamená na př.: *díl třetí,* str. 218 a pozn. 3 k str. 218. Kde se odkazuje na díl IV, týká se to pouze stran 191 až 218 tohoto svazku; předchozí strany 1—190 jsou registrovány jako poznámky k stranám dílu třetího.)

A.

B.

E.

F.

CH.

L.

N.

O.

R.

W.

Z.

REJSTŘÍK VĚCNÝ

(*Poznámka.* Na rozdíl od rejstříku jmenného vztahují se číselné odkazy tohoto rejstříku na stránky svazků bez rozdílu, jde-li o text či poznámky. Tedy na př. všechny poznámky k textu dílu III. jsou tu registrovány mezi stranami dílu IV. Účelem rejstříku je shromáždit stanoviska, výwody (a často i letmé zmínky) celého díla, pokud se k nim práce vrací nebo se jich dotýká na rozličných místech, pod řadu hledisk a hesel, jež by čtenáři umožnila pohled celkový i rychlou a bezpečnou orientaci o výsledcích práce i jejím obsahu. Všeho ovšem rejstřík, jehož komposiční nesnáz byla veliká, obsáhnouti nemohl.)

1. K etiologii a psychologii bouře.

zlo z pýchy a lakoty církev. knížat I, 150; lakota kněží, pasoucích se na duších umrlých II, 73; mistři pražští o hrabivém, všemi špatnostmi vinném kléru (papežově) I, 59-60, 262, III, 319, IV, 120, 183; bouře zápasem kněží „pravých“ s kněžími Antikrista III, 11.

Cizina nerozeznává pravidlem Husitů od Táborů (1422) I, 69, 235; prokletá husa čes. nebojí se císaře ni papeže I, 64; mnohem víc než třetina země podlehla husitství I, 64; množství sekt v souč. době I, 89, 240; obavy v Anglii před čes. revol. naukami I, 285.

Hrdé sebevědomí a pýcha Prahy (viz č. 14), radost z velkých vítězství a vypuzení Němců (čís 14 a 2 níže), holedbání Tábora a imperial. sny jeho I, 85 sq., II, 87, 253; radost Jakoubkova, že snížena je pýcha krojů, rozkoší, tanců, hudby, frejů a pyšných vládců světa IV, 197.

Husitské obavy a skepse: někteří z našich již reptají proti kalichu I, 137; co přibylo reptaj. nespokojenců I, 137; kam se poděl náš čas veselý, kde tancové, kde pištci a hudci? IV, 197; kéž by ta pravda boží nebyla nikdy oznámena! I, 110-1, 240.

Do Basileje nepřišli Čechové jako kajícníci, ale s hrozbou, že budou bránit svých omylů do smrti II, 112; tři rozdílné čes. strany a programy v úsudku z 1433 IV, 46; třetí jazyk v zemi - strana nerozhodných I, 241; Čech. v bouři nerozhodní by statky kněží také rádi brali I, 85 sq.

Odpuzuj. obraz o povaze a hrůzách čes. kacířství v cizině II, 119; Vavřincův pozdější soud o revoluci: hrozná pohroma národ. I, 38, II, 147; husit. války: k zkáze a záhubě vší koruny české (St. letop.) II, 141; nářek nad zkázou země a řádu revolucí I, 240, II, 74 (srv. odd. 8).

Vandal. důsledný, jenž připravil Čechy skoro o všechny památky staré krasoumy IV, 181; tábor. hejtman pro krásnou knihu IV, 181; zločiny ozbroj. povstání kacíř. zejm. v žalobách Jakoubka, Vavřince, Příbrama (srv. odst. 8) I, 51 sq., 100 sq., 144 sq., II, 251; násilím revoluce pohřbeny ideje našich středov. osvícenců I, 283.

Lid čes. chce mír a má neřádu po krk (1435) I, 153; jásot v Praze (1435), když smluven mír s králem a církví I, 153, 263.

Duchovenstvo po revoluci mravně pokleslé jako před ní (žaloby katol.) IV, 185; stížnosti na mrav. úpadek kališ. kněžstva 1450-1520 I, 232, II, 148, IV, 188.

Kdo zavedl Čechy, ne-li theologové? a to vše pro kněží! I, 265, II, 262, 268; omyly učeného kléru, jenž chtěl víc věděti než potřebí II, 92; nechuť k „popům“ u Windecka (a Zikmunda) I, 150; Husité mají pravdu, že berou kněžím I, 150, 261; nářek na štvaní kněžstva jako příčinu vší zkázy (1457) IV, 188-9; hle, jak je nebezpečná kněžská hádka; ta je původcem zkázy II, 100; stát český co utrpěl kněž. omyly v revoluci IV, 189; nesmiřit. kněží na obou stranách zmařili smír IV, 36, 212.

Kulturní nezájem čes. kališ. společ. v 2. pol. 15. st. I, 232; ku konci 15. st. mizí porozumění pro nábož. program revoluce II, 157.

2. Vliv protivy českoněmecké.

Kult. pokroky čes. od doby Karlovy, sláva Prahy, vyrostlé sebevědomí české, soupeření s Němci o kult. přednost II, 82-3, III, 320-1; „Bohemi“, t. j. Čechové jsou božskými I, 265; Čechové - svatí lidé ze svaté země II, 253; „svatosvatý národ český“, „proslavíme svůj národ!“ III, 321, IV, 186; „nejkřesťanštější a zlaté král. české“ IV, 52; lid čes. vynikal nad ostat. národy věděním i životem v pravdě II, 92; Praha a Čechy zvou se obcí svatou IV, 13; měly by býti boží milostnice IV, 197.

Péče o vlast hlavní starostí a láskou člověka IV, 52; zápas čes. pýchy s něm. 1276-8 v pojetí En. Sylvia I, 266; vznik husitství z řevnivosti mezi Č. a N. na univ I, 1, 64, 164,

3. Král Václav.

4. Vojenská pohotovost a válečná zdatnost národ. společnosti.

5. Vznik a počátky tábor. revoluce.

6. Kacířské vlivy. Táborská nauka.

7. Tábor historický.

8. Žaloby na táborské násilí.
(Z části týká se násilí války vůbec.)

9. Obrany a omluvy Tábora.

11. Výslech svědků o Žižkovi.

12. Žižka. Přehled chronologický života a skutků.

13. Žižkovo vojenství.

(Srv. ostatek v odd. 4 výše.)

14. Sláva a sebevědomí Prahy.

15. K věroučnému stanovisku Prahy.

16. Duchovní autority stran.

Hus.

17. Čtyry artykule.

18. Universita.

(Srv. odd. 17. Čtyry artyk., 21. Jakoubek a 22. Příbram.)

(1417) I, 25, 120, 217, 250; dohoda univ. s arcibiskupem I, 27; univ. a Čeněk z Vartenberka 1418 I, 30, 218; boj univ. proti valdenskotábor. hnutí 1418-9 III, 15; projev mistrů proti prvot. táborství (září 1418) I, 27-30, 218; univ. 1418 a přijímání nemluvňat I, 28, IV, 11, 192; ústup univ. od Husa I, 30.

Univ. svedla celou zemi, zkáza její I, 34, 218; žádost sněmu 1419, aby univ. mohla zas udílet mistrovství IV, 17; univ. má s pány rozhod. o pravověrnosti a o kletbách. pap. (1419) III, 20, IV, 11.

Zdání mistrů: je dovol. hájiti mečem pravdu boží? (1420) I, 96-102, 139, 242-5, dovol. poddaným? I, 97 sq.; boje mistrů, nářky nad zkázou univ. I, 114, 115, 118, 123, 124, 149; univ. a 4 artykule (viz to) III, 64; mistři znovu proti artyk. tábor. (1420) I, 42; proti útoku Táb. na nauku o sv. oltářní III, 317, IV, 184; krajní pravice husit. (Příbram, Křišťan, Mladenovic) I, 106, IV, 74; mistři důsledně proti boření kostelů a klášterů I, 99, 244; proti chiliasmu (poč. 1420) I, 98.

Propast mezi univ. a Táb. (srv. oddíl 6) I, 101; Táboři chtí mistry podrobiti právu božskému (1420-1) I, 54, 55; agitace proti mistrům zrádcům (list. 1421) IV, 76; pustošení knih. koleje Karlovy 1422 II, 236, IV, 104; mistři pokrytci a svůdci I, 42; mis tři: kdo může bojovat s celým světem? I, 137; nostri rectores effeminati, impotentes I, 255, 256.

Účast univ. v jednání s Polskem III, 249, IV, 78, 106, 120, 150.

Mistři hlásí se v obřadech k církvi obec. II, 85, 234; odložili jen zbytečnou nádheru v bohoslužbě I, 42.

Ani mistr ani kněz nesmí nezván vstoupit do rady konšel. (ún. 1422) III, III, 147; mistři dáni k radě arcib. Konradovi IV, 51; Kardinál a Engliš mezi řiditeli kléru list. 1421 (místo Příbrama a Prokopa) IV, 88.

Svárlivost profesorů univ. I, 217.

Nová kolej Rečkova P. Marie národa čes. (1438) IV, 192.

19. Zápas o slyšení.

Dvacet let čes. boje o slyšení III, 305-6, IV, 195.

Prvá žádost o disputaci o kalich (1416 až 1417) I, 27, 120, 217-8, 250,; bulla koncilu o podmínkách redukce Čechů v církev I, 214; sněm 1419 září nežádá slyšení III, 19.

Žádost Pražan, aby Zikmund vymohl slyšení (pros. 1419) III, 40; druhá žádost králi do Vratislavi IV, 27; slib Zikmundův, že dá slyšení (kv. 1420) IV, 34; odmítnutí slyšení v K. Hoře (kv. 1420) III, 48, 62, IV, 35; nabídka slyšení Praze nevítaná III, 66, 68, IV, 55; Praha žádala agitač. slyšení před vojskem Zikm. (i později) III, 66-7, IV, 55; účastníci hádání v Praze 1420 III, 69, IV, 55; obraz hádání v Praze z katol. strany IV, 56; smířlivý duch projevu legátova III, 62; v hádání shoda rozbita o nauku, že kalich je nevyhnutelný k spasení III, 69; změna za 4 měsíce: dříve prosila Praha na kolenou o slyšení, potom prosil král III, 72; Zikmund často svoloval k slyšení, ale Viklefi nechtěli I, 87; slyšení pod Vyšehradem? (1420) IV, 170, 194.

Otázka audience na sněmu v Čáslavi 1421; sliby Zikm. I, 56-7, III, 100; podmínky mistrů k slyšení list. 1421 (a znovu 1423): o pravdě rozhodne evangelium a řád prvotní církve III, 192; pražská žádost příměří pro svobod. slyšení před celým světem (říj. 1422) III, 176-7; žádost slyšení na očištění tohoto království (list. 1422) III, 177; Tábor Žižkův nemá účasti v žádosti o slyšení (1422) III, 177; mistři univ. k Vitoldovi (červen 1423): kdybychom byli bludaři, nežádali bychom slyšení IV, 120-1; jednání sněmu (listopad 1423) se Zikm. o slyšení v Brně III, 234, IV, 140; plán slyšení v Brně (ze září 1423) III, 230-1, IV, 138; výroku laiků se mají podrobiti obě strany III, 231 247, IV, 18; smělost myšlenky, aby čeští husité i katolíci sami rozhodli o pravdě art. III, 232, IV, 138; nepřátelství opověděné Korybutem

20. Praha (přehled historický).
(Srv. i oddíly č. 7 a 12.)

21. Polská politika Prahy.

22. Z Valdštejna Hašek.

23. Král Zikmund.

24. Posice katolické v zemi.

25. Sociálněpolitický obsah revoluce.

26. Ženy v bouři.

27. K dějinám ústavním a právním.

28. Eneáš Silvius.

29. K době Jiřího.

30. Husitství a čes. dějiny.

31. Varia.

32. Rejstřík k pramenům

(pomíjí materiál listinný; data lze doplniti z rejstř. jmenn. nebo věcného).

33. Rejstřík k literatuře

(opomíjí prosté odkazy na stránky díla. Jména zde chybící doplň z rejstříku jmenného výše).

OBSAH:

Vytiskla
Průmyslová tiskárna
v Praze